M. S. en 4.º pergamino con 383 hojas.

Tractatus de praedestinatione. authore P. Josephus Spino-

la.

Rotulata

Del D. Adrian [illegible] Vargas Can.° de la Metropolitana de Granada, a quien se a [illegible]

SCHOLASTICI

Tractatus De Divinæ prædestinationis mirabili arcano.

AUTHORE

REVERENDO

Patre

Josepho de Spinosa

Societatis Iesu, in eiusdem Soc. Granatensi Collegio D.vo Paulo gentium Apostolo Sacro; Vespertinæ Cathedræ publico professore.

SCRIBEBAT

B.us D.n Joannes Antonius de Laz Lazaro, et Apparizio Granatæ oriundus. Anno post restaurationem humanæ salutis. 1688.

PRÆLOCUTIO

Anno proxe elapso auditores humanissimi elaborandis nostris lucubraciunculis proelucidandam materiam fidei divinæ, et supernalis operam dedimus. hic gradus facimus ad investigandum maximum nostræ fidei arcanum prædestinationis silet et reprobationis, solis nec viribus oio inscrutabile sacramentum. et quidem ordine incongruo divina prælucente fide, ad prædestinationis abstrusa rescrutanda progredimur. tum quia sine fidei Dei fulgentissimo lumine prædestinationis pelagus absque naufragij periculo navigare impossibile: tum etiam, quoniam cum fides supernalis ad obtinendam nostræ prædestinationis beatitudinem et evitandam reprobationis maxam infelicitem prorsus necessaria sit, (cum sine fide impossibile sit placere Deo: et qui non credidit condemnabit) recte quidem cum de fide Dei a nobis antea tractatus sit modo ad disputandum de Dei prædestinatione iustorum et impiorum reprobatione prodimus. huc etiam felix accessit Vos metipsos nobis insinuasse materiam eius mi vobis maxe placituram, quam dicausis hoc opus, licet difficilimus sane, libentius agredimur.

Tractant teologi materiam istam cum magistro in 1° sentent. dist. 40, et cum angelico preceptore 1a parte questione 23, qui illam in 8 articulos partitam complexus est in 1° docet dari in Deo prædestinationem, consistere quam in transmissione creaturæ rationalis in finem vitæ eternæ, et esse partem divinæ providentiæ quia ad bona

in 2º predestinationem nihil ponere in prędestinatu, sed tantum in Deo prędestiante executionem prędestinationis, quę gubernatio dicitur, pave vere in prędestinatis, active in Deo prędestinantem: in 3º Deum aliquos hoc reprobare: in 4º prędestinationem supere electionem, et hanc supere dilectionem. in 5º non dari ex parte nostrâ causam prędestinationis: in 6 prędestinationem esse certam, et omnio infallibilem, et tamen necesitate non imponere in 7 esse omnio certum numerum prędestinatorum non solum fr etiam malorum: ac tandem in 8, prędestinationem non iuvari pręcibus Santorum. quę tum ad prę ordinationem Dominam bene ita quoad eius effectus.

Pro quorum omnium elucidatione nos eius mi m quinque tractatibus absolvemus in quorum 1º agendum de esse et proprietatibus Dominę prędestinationis: in 2º de auginitus et votis Dominę ad prędestinationem non concurrentibus intentio de causis Dominę prędestinationis in 4 de illius effectibus. ac demum in 5º de spectantibus ad im pior reprobationem. quę omnia ut in exitus felicissimus producant hoc nostrum opusculum primogenito in multis fratribus exemplari, Optimo et Maximo nostrę prędestinationis Christo, Iesu quem mito appellat Augustinus pręclarissimum lumen prędestinationis et gratię. et cuius imaginem ut inquit Paulus quos prescivit et prędestinavit conformes fieri voluit Patri libentissimo animo consecramus.

Tractatus primus
De essentia et proprietatibus Dominę Prędestinationis

DISPUTATIO 1.a

An et quid sit predestinatio D.a

caput primum.

Quid significet hoc nomen predestinatio et An illius obiectum extat.

1 hoc noem predestinao plesthet sicãos et acceptioes, tum apud latinos, tum apud Teologos quas omnes ea erudi tione, quâ solet, recenset P.r Montoia in mâ de pre-destinaoe, Disp. 1.a sectioe 1.a, 2.a, et 3.a; ex illis oig omissis duas to-tum ad presentes nos maximo pere ptientes explanabo. Pri-ma acceptio ea, qua lata e, sicâ re ide, q. preordinao. Ostât ex D.o Aug.o de bono perseverantie cap. 17 ubi inquit: nam in suâ que falli, mutari q3 n po e presientia opa ~~suâ~~ suâ dis ponere-vid oio, neq. quam aliud e predestinare.

2 Secunda aceptio, eaq3 strictior et rigorosa, e sica re preordinaos D.m ore ralis invitaetrg. Ostat etiam ex D.o Augo ubi supra cap. 14, ubi sic exponit predestiõs: e presciâ et preparaio benefitiory D.ei quibq certissime libant, quicq qz libant. quam defiõs infra elucidabimus = Ostat etiã ex illo P.l ad Romaos 8: quos presciuit, et predestinavit.

3 Ex dictis infertur certu e de fide D.m dari de facto diuinã predioes. q. etiã ostat ex pluris sanctae pagê testimoij. Matei 20: posidere paratis ibois

regnu ab origine mundi = Mathei 22. multi ss vocati pauci vo electi. ad Romanos 8° quis y propy vocati ss sancti = ad ephesios 1° et elegit nos in ipso. ratio e q^a noie Regni parati e electioy et vocaoy ad sanctitz int^r. predestinao, ut commij notant S.^i Pres sicut etiam Dstat ex oig evangelicis testimois, quig aserit quorundam noia scripta e in Celis, in libro vite ut recte observat P^r. Montoia dispusaoe 1^a, seoe 4^a. no 3 = Dstat demum eupmi vitas extrinio seoe 8 cap 22 aserente neminem posse here certitudinem de sua predestinaoe absq spiali D^ei revelaoe. Ub: mifeste supius dari de facto aliquorum predestinos.

4 Rogas hic: an in predestinoe nao intrigat aliqua prioritas sicata ppar lam pre, et qualis sit. Ambrozius caterinus opusculo de predestioe capl°. aseruit peiymi parlam sicai pritem excelig univs pralius destiatys ad gloig: ita ut lier plessins preordiati a D°. ad beatiug supernaig: so dicant predestinati illi, qui ad spialem gradum gre et gle destiati ss. d cum oig Tcoy reiiendus e eo q. ubiq ullo fundamento est. D^r. Dmug santoy Pry et Toloy Dsensu negat ve ee predestiatos oes, qui destiati ss a Deo ad glog et reipsa i llg D sequnt aut D equturi ss.

5 Dico 1°. cy coi Teoloysa: pritem sicatam peiy mi, q parlam ee pristtem oysive duraoy tum ru predestiati tum ru Dsequioy Gle. raoe: nam qcy predestinao sit aug inmaens in Deo: proindeq ab eterno q. Dstabis exiendijam 6t: at v°. predestiatus et Gloia ipsius reipsa in tempe extant necessum e q. predestinao defao extery afat prite tempys et duraoy tum ru predestiati, tum ru colaoig gle. que pritas af erts sicaty p preig parlg Pre.

6 Dico 2 cy plug RR^s. p preig parlam etiam sicat pritas causalitty; raoe: q a predestiao q^a

reipsa e aliquomo causa ob.... glorie: Dei causa bet pritem - causa ..... vusui e.... quet predestiao bet eius .... quæ - apte e.... sicat pillg parlg pre. Cap 23 de predesti.... De - defioe, et collatoe eius provia.

Caput 2.um

De prædestinationis Dei dine desfioe et collatione eius provia

7 Definioem predestioy Dei mul tiplicy tradidere Teologi ... qui dirsis ... idem obtum ... sicatur ... Tobit. D. Aug. lib. de dono perseuantiæ Cap 14. sic predestioem defit: e prescia et preparo benefioy Dei, quis certissime libant quicy ... Magister ita defit in ... dist. 40 predestiao e preparo gre in presenti et glie in futuro. D. Thoas ... ita defit e rao transmioy ... in fin Vitæ eterne. Scotus in hac dist. ... ita defit e electio cre intuay ad gre et glog.

8 Sicatq predes tios defio ... provia supernalis eff... quæ cra ... dirigit in vitæ eternæ. ... ita e ... form ... pendenti ... loco ... ponunt in ... defio e ... illa: provia supernalis effax quis sicat ordiao D., quæ ... supernales moderat ... reipsa obtineat fin ... alia ... defioy ponunt - ...

9 ... declario ... defioy ... predestioe ... quia sit D. provia ... Damascenus de fide Cap 29 ... Dei ... oia ... gubernant. at ... D. Thoq ...

quod a Deo ordinando ij infinitam inmente diuina extensionem ubi non aliquod licet pr[a]e[di]ctae definitiones quoad sp[eci]e[m] dissidere videantur re ipsa tamen inter se oriuntur. nam providentiae vota resultant ut sciens naturam finium et mediorum et proportionem inter se, et etiam providentia earum inter se ratione decernens media ad consequendos fines proinde quod praedictae definitiones seu descriptiones idem prorsus significant = adhuc tamen non exmente diuisi. ugitur providentia Damasceni est praescientia et praeparatio mediorum quibus creaturae suos fines assequi possunt.

10 Ex dictis infertur 1° multiplicem praedestinationis Dei differentiam a providentia, 1°, ex supernaturali fine et minore, Nam praedestinatio Dei respicit directe fines supernaturales, et media apta ad tales fines, qui solum possunt esse supernaturalia, at vero providentia etiam respicit fines naturales, et media naturalia. 2° quia praedestinatio divina solum respicit substantias rationales, providentia vero etiam respicit creaturas irrationales, et dirigit in suos fines, 3° quia praedestinatio respicit fines speciales, scilicet beatitudinem, providentia autem etiam supernaturalis respicit et intendit alios fines videlicet fidem, gratiam etc. a divinis praedestinatio est aliter efficax est, ita ut re ipsa semper obtineat suum finem particularem; providentia vero ex se non est aliter efficax, dicitur enim ferri dilectio quae ex intentione finis apponantur media, et si re ipsa coniungantur cum assecutione finis, ut patet in providentia divina erga reprobos qui tamen beatitudinem non assequuntur.

11 Infertur 2° praedestinationem esse partem divinae providentiae, ut sic, quia providentia in communi providet Deus omnibus creaturis rationali, quam irrationali, at vero praedestinatio solum providet creaturae rationali et non omni sed solum praedestinatae, collectio creaturarum praedestinatarum excludunt, est pars collectionis amplectentis omnes creaturas rationales et irrationales etc. Infertur 3° praedestinationem

ēē est partes subiectivae frales Dn qui videntur n alit atque hoc ē pars subiectiva fralis, cruciatis ut sic, rao ē q.ª pars fralis Cuiuscumque rans superioribus, ē dequa tanquam de subto frali in oratione directa, 19.° Cuique vere tali rao superior, dde ꝑ destinacione tanquam de subto frali &c.
Cui ueri ipsa, quia ut ꝑ. oīha 115.e, ꝑ destinaoē qui dinta quique verissimae &c.

12 Inferes 4.° ꝑ destaones ēē est partes potentiales quidentur, ut sic rao nas pars potentialis raonis lois devicē ē quilibet species rans lois quia rae supra raonem munere quis addit rans differales &c. Inferes 5.° ꝑ destinones ēē est totius actuale metaficum, dicitur ut sic rao ē quā ꝑ destinas incluit ... partes ... rans quidentur ē in species ... cta, ex quia tanquam ex gene et ex taliter illis tanquam ex diffra &c.

DISPUTATIO 2.ª

An, et quomodo actus in tus, et votis Dei requirantur ad Dm predestinoe

Cap.: 1.um

An ad omnem oīo predestinaisem requiratur aliquis intus et votis Dei

13 Ante desiones questionis supponendum ē 1.° Deum posse in a lia, quia ꝑ destinare ... vales in ... oīno ... omni mediatioe ... ratione decernendo videlicet dare illi glorias independenter a meritis gratiae ... naturali ... et auxiliis supernalibus imo decernendo ... quamvis ... traheret

demerita, et peccata — Ratio quia Deus est absolutus Dominus suae gloriae, independenter ingenerandam omnino ab omni merito et actione potest illam tribuere creaturae et decernere efficaciter dirigere creaturam rationalem ad beatitudinem supernalem.

14 Supponendum est 2º quod Deus potest praedestinare creaturam rationalem dependenter ab aliquo medio, — seu dare ita ut res ipsa conferat gloriam creaturae, si talem medium seu dio praedat, et nisi ta si non praedat. ratio est quia hoc etiam pertinet ad absolutum et supremum dominium Dei = supponendum est 3º quod Deus potest praedestinare creaturam rationalem non solum dependenter ab aliquo medio seu dicere [illegible] dependenter de facto a meritis, ita ut res ipsa non conferat beatitudo, nisi praecedant merita, et aliquibus praecedentibus infallibiliter conferat beatitudo. ita Deus de facto praedestinat homines, nam in infantibus Deus tribuit gloriam dependenter a meritis Christi Domini, adultis vero et rationis capacibus, tribuit dependenter a meritis Christi Domini et simul dependenter ab ipsis meritis. his suppositis.

15 Ad statum reo quia cum omnibus Theologis, cuius ratio, nam per quam nunquam per destinationem vult efficaciter Deus, quod creaturae talis obtineat beatitudinem; dadicere, in volitione vario requiri cognitio salutis de posito talis beatitudinis: quoniam aliter posset Deus velle obiectum incognitum, et quarum est ex se velle, efficacitatem exacerimpolitam, quam contemplatur, adeo per destinationem vario requirit duas, intellectus et voluntas, quia sicut vero, sunt isti duas interiores et voluntatis [illegible] destinationes vario requisiti. Constat art. 20, et art. 21 et art. 14.

Caput 2um

An praedestinatio Dei destituatur fr. ex actibus intentionis.

16 Cum enim constet omne, quod aliquid necessario requirat ad aliud quamvis non sit de substantia illius ut omnes Theologi fatentur, inde est quod sit ex parte praecognitionis difficultas apud omnes Theologos, quomodo ad praedestinationem Dei requiratur ante intellectum et voluntatem, de extremo investigare: an taliter requirantur praedestinationis actus ad praedestinationes ut exigentes se res distinctae in haec. Prima sententia docet, praedestinationem distinctum praecise esse ex actu voluntatis connotando solum ordinem ad intentionem ordinantes, et differentes mutuo tenentur, tum in ordine ad finem, ita Divus Bonaventura in 1mo dist. 40 quaestione 4a, articulo 1o quaestione 2a, Scotus ibidem quaestione 1a, Gregorius quaestione 1a, articulo 1o et alii quos refert et sequitur Pater Vazquez disputatione 82 capite 6o in illas quoque inter qualiores inclinat Pater Suarez libro 1o de essentia praedestinationis, capite 12 &c.

17 2a sententia defendit praedestinationem distinctum formaliter ex actibus intellectus et voluntatis, ita Alensis 1a parte quaestione 62, Marsilius in 1o quaestione 41 articulo 4o, Petrus de Tarantasia, distinctione 40, Pater Henrice disputatione 12 capite 6o. Pater Molina 1a parte quaestione 12, disputatione 1a Pater Salas apud Patrem Hugo libro 1o disputatione 32, capite 2o, quieque sententias defendit Pater Vicans capite 14 quaestione 2a, Pater Arriaga, disputatione 33 de praedestinatione sectione 2a Pater Herrera quaestione de praedestinatione sectione 2a et plurimi NN. &c.

18 3a sententia propugnat, praedestinationem praecise distinctum ex actibus referunt praedestinationem Capreolus in 1mo quaestione 1a articulo 2o, Ferrara, in 3um 3a gentes, capite 64, Caietanus Banez ingenui, Alvarez libro 5 de auxiliis disputatione 32 Cornelius, disputatione unica Nacarius de scientia 1a, Acuña disputatione 46 sectione 2a et 3a, Salmanticenses in hoc articulo dubio 1o et 2o. Magister a sancto Toma disputatione 1a articulo 2o et 3o Granado tractatu 5o disputatione 2a et 3a Hasolus ingenti articulo et dubio 1o Pater Ruiz de Montoia, disputatione 1a, sectione 3a &c.

19 Ubi nota quod licet praedi-

DD.[es] conveniunt in eo, q[uod] predestinatio constituat[ur] prius ex aliquo intus, dissident, tamen in assignando aliquo intus, ex quo constituat[ur]; nam Magister cum aliis tuetur consti-ex iudicio D[e]i, intus predente electionem ad gloriam P[ate]r phal... asserit, consti-ex iudicio practico de mediis sufficiente electionem ad gloriam et presupponente decretum ... religui docent constitui ex imperio intus supponente electionem ad gloriam et gratiam, et presupponente decretum executivum predestinationis.

20 Sit nostra conclusio 2a. Sa proinde q[uod] asseroprede-stinationem constitui ex aliquo intus et voti D[e]i, neque ex cognitione finis et mediorum efficacium ad consequendum finem. D[ico] ex volitione decernente media cognita ut efficacia ad assequendum finem. Prob[atur] 1o. concl[usio] ... constat ex Aug[ustino]: predestinatio recta definitur: prescientia et preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicumque liberantur: sed ergo mi-prescientia, e aliquis intus, et preparatio e aliquo voti: ergo predestinatio-constituitur ex aliquo intus et voti; minor quoad 1am partem ex se manifes-tae. prob[atur] quoad 2am: nam preparatio media ad finem consequendum idem fre... saltem in voluntate ... eligere media ad finem: sed eligere media ad finem procul dubio e aliquo voti: ergo etc.a

21 Dices ex Thomistis: q[uod] ly preparatio definitione Aug[ustini] non significat aliquod voti eligentis media ad finem, sed aliquod intus preceptivum rationem operis faciendi. Sed contra e: nam ... preparatio in eiusdem definitione non significat aliquod voti, sed aliquod intus prescientis idem est dicere predestinatio e prescientia et preparatio bene-ficiorum etc.a: ac dicere e prescientia, et prescientia beneficiorum Dei etc.a: sed hic definiendi modus inceptus et ridiculus e, et sapientia Aug[ustini] indignissimus; ergo etc.a

22 Prob[atur] 2 concl[usio] ... sepe ... et ... PP.es ex plac[ito] divina predestinatio pertinet ad aliquod voti et sepe etiam explicant per aliquod intus: sed eius mi-testimonia apte conciliari non possunt, ni predestinatio constituat[ur] ... simul per aliquod intus et voti, ...

testimonia ipsa ab te p gentia constabit quo pertinent ad const. praedestinatio. maior quoad 1am partem constat ex sequentibus testimoniis Damascenus lib 2 fidei: providentia e voluntas Dei per quam omnia quae sunt convenientem gubernationem suscipiunt. Nissenus lib de fato: providentia est Dei voluntas per quam omnia quae sunt apte gubernantur = S. Thom. vbi supra q de Dni. nominibus scripta D. inquit, praedestinationes appellant Dr. ac bonas voluntates quae constituunt ac faciunt universa.

23 Confirmatur 1a ex eo quod praedestinati in Sacris litteris dicantur electi et praedestinati, 2a propter D. voluntatem = Confirmatur 2a ex eo quod destinare significat a voluntate, primo ad Corinthios 9: unusquisque prout ~~est in animo~~ destinavit in corde suo hoc est prout voluit sic exponunt PP. ~~...~~ = Machabeorum 6 destinavit animo mire illusa = adde etiam quod verba illa actorum 4o quae manus tua et consilium tuum decreverunt fieri: ita vertit S. Prosper ad cap. 13 gallorum 2um graecum exemplar: quae manus tua et consilium tuum praedestinabit fieri.

24 Maior 1a quoad 2am partem constat etiam ex sequentibus testimoniis S. Thomas quae est 6 de verit. praedestinatio inquit importat rationem constitutionis dirigentis et ordinantis ad finem Boetius 4 de consolatione. Secundo providentia inquit est illa D. ratio in summo omnium principe constituta, quae cuncta disponit. ~~...~~ alia testimonia brevitatis causa.

25 Pr. 3o. a priori ductio quod conceptus praedestinationis essentialiter includit prudentiam et efficaciam: et prudentia proculdubio pertinet ad intellectum efficacia ad voluntatem ergo praedestinatio constituitur ex actibus intellectus et voluntatis. maior quoad 1am partem probatur ex eo quod praedestinatio essentialiter providentia, et providentia est essentialiter prudentia ut colligitur docet Aris. 6 ethicorum cap. 22 et Divus Thomas hic quaestione 22 quoad 2am partem patet ex eo quod praedestinatio essentialiter connotat, cum Collatione omnium ipsi

prędestiatio ngo valet est prędestiatis go illi, feret gloa
mirti sigi quoad lg ptg potest ex eog prudentia e viesintuay
odictat q. in hoc quibus libet circustais fieri deat quoad
dgostatex eog, votay d.e effax raoe sui: godes.

26

Hr. 1ex eo q. lex abte et simplis taly ostuat ex aig intys et votis ut ostat ex diy in noa ma de legis ano 44 usq ad 48: godes lea urget a parite raois ut ppendenti ostabit = Hr 2 ex qvo S. hoa lapte qiq oe 23 ar to 3 corpore ubi inquit: reprobaio n noia pręscigtatis aliquiaddit 2y raog, sicut ut provia ut sup radiy e. sicut e prędestiao induait vote Hendi prę et glog, ita reprobao includit vote prę miendi alique cadere incul pg et im fg di dannaog poeng pro culpa. ubi maxe nog da ssxa Thoa uba illa prę destiao includit vog Hendi prę, et glog, pqug uba ex mente D. Vi. fog ostat prędestiog ostui ovote et simul paliq aliud eo ipso q. proiq includat vote sillet pay intg. Cap 3y obiioes sol vunt.

Cap 3um

Obiectiones Solvunt

227

Obiies 1°. prędestiao e provia, provia ptet ad prudentiq, et prudentia so ptet ad intyg, et provia et prędestiao so ptet adinty, et coens provia et prędestiao so ostuunt pay intg = R et disg do. mg quoad lg ptg: provia ptet ad prudig, quia prise prudia e pelu vae nomy: quia practica e in au 2 odo mj et no cog ng prudia ut practica est in au 2, pręr ay intg, imvolvit etig ay votg.

Obiies 2: nog provia de syptg e, ia #

verbo Video q. sicut bonum aliqui intendere et procurare ut [illegible]
ex calepino unde ex hac obiice potius contra [illegible]

228 Obiies 2 actus provig et predestioy
salvat, ineo q. sit scia dispens et votas prescien; constituit illud ex
aig irtus et votj = disquo ans salvat ineoq. sit scia remive ut dis-
pens, et votas redulive prescien, ido ans si dispens et presciens -
sumant e spivenoans et cog. cuius rao e q. hoc mo opte sliant de-
fioes seu descriptioes sanctorum PP.m circa predestioe et provig.

230 Obiies 3 essa predestiois ostit in
ordinoe creralj ad vig eterng x. illud actory 13 credit idere q. quot
preordiati erant in vig eterng: et preordiare uj in aliud e solus ay
intly go essa predestoi e solus aus intg. prat mir: q. ordiare
so e dirigere u ab aliud: et dirigere solus aus intg go et. = Ret
diy guendo mj preordiare so dirive e so aus intus omitto mj: pre
ordiare efficaig et effive no mj; ad probg noans unit lig sumptg
q. noe ordiare e prisse dirigere: ng ordiare efficaig et effive
dicit alig. aliud pret prisse dirigere.

230 Obiies 4 scia viois supern
auvotis De. ca collao glg e alig. d.m imfens infalig collao glg
et insuper e Deo liba; et predestio nil aliud e ni illud d.m
quo imfalig imfert collao glg et Deo liby e go predestiao nil
aliud e qug euy mi scia vioy = Ret diy guendo mg scia vioy
e alig. imferens a pri collao glg nomg: imfens a postioi ido
mg, et sig diligenda e mire et ngdaco a: ng scia viois supit glog
abte futurg et coens supit predestioe ipsg. proinde q. n poe ee
fr predestiao.

331 Obiies 5 predestiao nil aliud e, niay D. qui tra
ducit crg rale ad glog et solus aus votig De traducit crg rale ad gloig:
go predestiao nil aliud e qug auvotj mar prat qua predestiao
d. ate sumpta e illud praty Dm. ex quo imfalibig et a pri imfert

collão glie ᵭ aux D.ᶦ qui traducit ergᵃ ralẽ ad gloiᵃ e p ratỹ dm ex quo imfalibiliᵹ et a pri im fur collãoᵭ le: go ttᵒ. mira lis igi prod. ex eo q̃. sol us aus votiᵭ Dᵉ. sit raoesui effax.

32.

Re ng dom gad cum probe nom gqᵃ pre de stião Dᵃ. ñ so het et inclui t fr D ty antỹ imfalibiliᵹ imfentỹ gloiᵹ predestinaũ etig het, et inclui t elig ẽẽ Deo au liby prudẽte et rale, et ỹ hos Dtus inclui t e lig ay intuy, sine quo nulla ẽ opão fri prudentralis neq. liba.

33.

Obiies De in Has etig pimpe nullã Ddio e sup ã dat in Deo votal effax dandi gloiᵹ Prᵒ. vg Pro erit Ẽ prede sti aus go nullus aus intus D gruit pre destiog. Prod ant. qᵃ in pre diá higi leg ita ut poe ninclu ente Dᵃ. diog mael au votỹ DE. cy effaia aplar divoipog ad Itendar reipsa gloig Pro. ng au s votỹ DE. raioe sui effax e go ttᵃ. = Re ttᵉ ili frã poeẽ probaiqᵃ. scia vioy de gloia tribue nda Pro vg. sit pre destião illiq ᵭ hoc fuye ut Dstat ex dig no 3L go ttᵃ. R et 2ᵒ dire cte nando abscarp. ad probe omi ssᵒ anti noe cog qᵃ pre destião elig eãus D.ᶦ pruden libere, et raly. p oinde q3 inclui t elig ay intuy ut Dstat ex sepe dis.

34

Obiies noe pro via de sumptye a vbo video q̃. procul ã vig ad inty prius spant go provia et coenty etig pre destião que e elsaliy provia Dtru idet so pay intuy = R et Io omisso anti nando cog qᵃ. sepe noia desumunt ex verby aliquig = quorũ sica a ñ repprant pratia noia ut pluisere ply clay fit, et sit indot nifeseinno ie lapis qui xaples dota le ãendo pede et tag tter ejais lapidis ñ e le dere pedez = vett ñ andoans qᵃ. noe provia sumit a vbo provideo q̃ sicat bony alicui intendere et procurare ut du bitante Dstabit ex calepino. Capt. y an imperỹ intuatẽ mo naicyleurã ta D pre dep tog.

Caput 4.um

An imperium intuale Monasticum concurrat ad prædestinatione

35 Ante de sing quæ oi premiendu e lo q. imperiu monasticu prout a Pblico seu gubernativo distinguit e imperiu illud quo psoa ralis impat et dirigit opaoes proi supiore Dr. Ab impiu pblicu seu gubernativu, (q. incibile et econoicu subdividi dlet. pro diverte subditi impat) e illud imperiu quo psoa ralis dirigit, et impat aoes alterius supi ut cibis talteru subditi extra proi g domu si imperiu istud fuerit civile, ldomesticis ut filii aut servi si impiu fuerit econoicu de impio pblico n produit que go ps io de monastico.

36 Premig dye 2o. cu Pe Varu quæzt. 4a. pte disp 81 cap 7 quæ Ples RR sequunt impiu monasticu n poee ee impiu proiu et abte et simplis tale priquæ in Deo at io ee methaoricu. raoe q. imperiu proiu et abte et simplis tale ex sua raoe ead pictang distg ab imparante ng imparis debet ee abte et simplis loendo superior et coens impans; det ee abte et simplis loendo infior at pre ii otiu n poss proie abte et simplis loendo repiri in aliqua psoa rus sui ipsius et multo minus in Deo, in quo nulla e distio abte et simplis talis faculty et poay. go o= Dsoant ista illis quæ diximus in noa ma de legis ano 64. ubi probavimg lege ndals nee abte et simplis legg exeo q. lex abte et simplis talis debet ee

pr̃g̃ty supoij et lex nalis in a proie pr̃g̃ty supoij. unde quęq̃ prodit de im̃pio metaphorico, quale so repiri poe in eag̃ pt̃u quatus dirigente proprias opãoes.

37 Pr̃mĩendũ est 3, q.o circa explãoẽ eius mi imperij intualis monastici plũimi s.i doct̃ sẽ, adeo q.o implexę et difficilẽ sit easoes brebitr ac dilucidẽ & obõis propere videat per erreade pr̃ dictioẽ quęoe la seoe q nos ad brebitiẽ et clliti paritr 2sulentes easoes ad 3 capiales 2stringimg.

1a. Capialis sa docet imperiũ intuale monasticũ ẽẽ ay intus practici, pq̃uẽ rẽcipit aliq.a obty, ad so imp̃at faltig imferiog quę proẽr nalẽ subordioẽ ipellunt et detrant ad suas opaões virtebũuy imperij. q.d a suis athoig hisverbis explat̃ fac hoc. qua actus iuxta hanc setiq̃ nest actus intus speluivi et papientis ad intus practici et præcipientis. ita sotus lib 1o de iustia quęoe la 2cle la et 2a et rigidioes thoste.

38 2a capialis sa defendit eius mi impiũ ẽẽ q.d dg indiũ ans quaslibet detroẽ lib q̃ votii, illa q.o implãg imp̃ens. ubadaoẽ p̃tes predist dg indiũ imfens imfalit̃ talem aorem, et ad electioẽ mĩoũ p̃redet aliud indiũ practicũ imfens imfalit̃ e q electioẽ detrãtg alicuius medij singulais. quę india x.a hanc sg di unr imperia intualia monastica. ita plei thoste quos sequit P. Velarminus lib 3 de gratiã et lib o arbitrio cap 8.

39 3.a Capialis sa aserit eius mi impiũ ẽẽ quod dg indiũ praiũ subseqũ ad detroẽ aliquẽ votũ, illẽ q.3 reprans ẽt, vicuius detrat votas ad noũ volioẽ. ũg post a intentioẽ fĩt x.a hanc sg subsequit̃ indiũ repãns agintioẽ et nis ansvotẽ ad electioẽ alicuius medij in orde ad obtizdũ fiẽ preintẽ. silit̃ posta electioe subsequit aliud indiũ reprans ty-

intioem f[illegible] tu electio[illegible] medij est tale iudiu detrat et nisod votq ad ay, q[illegible] appat usus aiq vicinus usus aivi, oipoa D. hic et nunc aplat ad opandy ita ples DD.

40 Observatag hic L, q. doctra pottanopregdente sugit elleiog disq[illegible] abintrae entioe et ug qz etiq disque ab usu aivo q inpremittimus, ut relinquat loq cus quoi q. a te nendy sit in hoc quxto Istabit e x im fradiendis ano 145 = observa q. ex DD tuentig 3q capial sq ali qui tog eficaig detrandi Idunt prgio iudio practico: et qz adeo coenq tenent iudij illud ex se et raoe sui ee impiq monasticy. Alij V. efficaciq detrandi so Idunt volioi qua pilly iudiq repat proinde qz doent prgiq indiq nee raoe sui impiq et raoe soti repati ptale iudiq. his premissis.

41 Sit ta Delo D. lq sq indiq intuale monasticy q. sit aus intus, et nisit aprehensio indiq aut dursus prorsus repat. P. Lr: q. aus intus qui n sit aprehensio indiq aut dursus oio repat et x. a ptq sq impiq intuale monasticy, est a intus intus et nie aprehensio indiq aut dursus: qo prgiq impiq oio repat. mire Doadstant. et mar paet ex eo q aus intq in coi xa verimgsq phioq et teologoq recte divis in aprehensioq indiq et dursq et eo ipso aus intus qui n sit aprehensio indiq aut dursus oio repat
Bo et mirgrat: q. in recta divioe membra dividentia colive sumpta dent adequare disq: et si et polis aus intus qui n eet aprehensio indiq aut dursus, igm membra dividentia ay intus in coi exiq colive sumpta na dequarent totq disq ng prgq colioe, aplehe nsioisindiq, et dursq daet aliquis aus intq adequate distus a tali colioe: qotl.

42 Ifat L

q.ª repat aus intus quin heat obty q. ꝑ ta lez ay fiat prens intioaliz ipsi ꝑoe intivuz: ꝺx.ª lq.s q preiu impiy, e aus intus, ꝯ n het obty q. peiuy mi impiy ꝯ ay intus fiat prens intioaliz ipsi ꝑoe intivuz: q oeiy mi impiy repat. mir ꝯ coa ꝺstat ꝯ mar pª ex eo q aus intus sit essiz imago ꝯ repraõ intioalis alicui us obti; q o ꝺ.

43 ꝯfr 2: q.ª ois aus votiy essiz e volio, ꝯ tendentia affeciuz in aliq. obty ꝯ q.ilibet aus poe Vivz e essiz visio ꝯ repraõ a licuy obti ꝯ sic de reliquis aiz aliay poay posit ois aus intus essiz e intellio, ꝯ tendentiã aus intus in aliq. obty: ꝺx.ª lq.s q ꝺ euȝ mi impeeriy n e intelliõne qꝫ tendiaãd aus in tz in aliq. obty, q oiie aus intus ꝯ coens repat preiz imperiy.

44 Prr q.ª euȝ mi imperiuȝ sup er fluye tz in eris quz in Deo ꝑo in Deo repat, coa q.ª ex eo q oe sup fluy Deo repet, ꝯ ans prat: q.ª ad hoc ut agens rale se de treat ad aoz fis suffit cogtio boitis de ipso fie. de inde ut se detret ad elioz mioy sufit ꝺ ptio repran s aoz eficaz fis ad quz obtz dy rei t electio mioy demuz ad usy aivy seu electioe execui vz mioy / ofienz detrat votas ꝑ cogtioz repantz aoz fis et elioz intentiuz mioy ꝑ o superfluye preiz impiz prat coa: q.ª euȝ mi impiz adstrui ꝺ alus austiz ut votas detreat ad suos aus: ꝺ ad hunc fiz ꝺ requz dy superflye, ut ꝺstat ex dic ꝑ ott.ª

49 Sit 2a ꝺclo ꝺa lz sq. impiz intu ale monastiey antecedens quz libet detroz libz votis illz qꝫ im fiz imfensoro repet. prat fo. q.ª euy mi impiy destruit libatz ꝑ o repat prat ans q.ª oe q. antedit ꝺ lib z detroz votis, t q ab tz quz ꝺ diatz, illz qꝫ im faliz imfert, procul dubio tollis libatz:

ditas se habet eius mi impiy qo tollit libatē. p.ª mar. q.ª nitas ans sola lib. de troē aus tolit libatē illius: d eius mi impium impit nitā antem: qo d. mi p.ª ex eo q nece sitas ans e qua sibi ñ impit votas, neq dep ex ab ali quā de troe libā illius saltē ediata d nitas qua impit eius mi impiy ita se habet, qo d.

46 Rent Thoristē eius mimpiy nimponere nitā ante dictā coete, ñ quidē ipsi electiō d libē illius ditutē p indiy indifens de brite fita. q.ª ad prē das electiōs qui illa dsequat, ñ opit in quibus Thoristē libatē ad my quo phica prē destrao q.ª libatē dsequit, pindiy indriens dititē hie ñ dsequat votū a sensu cū eius libate cohaerere.

47 d eius mi respo lo dtug da est oq illi raig, quia prē mo phica add. societis impugnari solet = do rete llenda e espiais lex ipsa docor a thoristica. ñ electio posita ex de troe prē impij ñ regulat p indiy indriē ex de brite fita huius medij de tra di; si d regulat per prēdictū impiy d eius mi impiy ñ est indriens ad electiō d nectiō, ut ligu Thoristē faent: bo hēc electio regulat p in diy. seu impiy ñ indriens: d iuxta doctra. torticā ut servet libas aus votū rit d regulet p indiy indriens: qo etiā xa do ē torticā hēc ce libo libanē:

48 Prat 2o dob: q.ª in deo dit spi als repā. eius mi impiy. n ssi D.º ad lā votē libē vā ad votē d dedi my dā opus hec d prē io impio s ptuale, eius mi impiy d nulla votē ti vade peret ex prē de vera d lā dei libā votē: qo ñ exret libē d nao: d noci ab dū qo eius mi impiy repat. mi p.ª ex eo q sequeret D.º ñ pro dure libē my dū nec poee simplex velle ñ prouire my dy: d hēc abda ss: qo d.

4 Dices ex P.º Belarmio lib 8 de grā

Ilib. o arbitrio cap 8. e. o. 2. et ex P.^e Anto. Perez in la p.te
titulo de provia disp. 1 cap 2 not. 3 eo ty lib.e sec. exercere n
immitute in elioe A prae B posito p.r g.o o i n t t u a l i impio, d
in vote hendi impiy seu pmie dise ab intu impari
proindeq eius mi impiy n tollere libatq electiouy q.

40 D 2.a e q. preia u oas hendi impy
seu pmiendi se ab indi impari l fit alio impio l fit ab
q3 oi impio st. si ly q3 o dabit p.r aus impioy inimty
s. q3 ad hoc impiy predat aliader. ao votis se pmi ent
effig im paz et ad hanc detroz alioud. impi q3 d. si y
go sicut votas ab i q3 oi impio poe detrai ad illq oo
liog quas e pmiat efis im pai, pari rao e poeret post a in
tro efis e cogitioe miory ab i q3 aliquo imperio setrare immica
ad elioz media A potius qug ad elioz medij B.

91 Sit 3.a Dclo cy 3a
Sa si impiy intuale monastiey sumat prius p.r o iudio
virtualiq practico subsequto ad detioz aliquz votis
illq q3 repante fr, vicay detret vota s ad noug volioz,
eiy mi impiy de fao dat in Deo et prea ad predestioz Dau
rit. procedit 3clo cauquoau i intioi s fit diyquat defao
abau electioy illy q3 precedat et uti q3 aus ~~votis~~ intioy et
elioy diyquat ab au quidit usus aig illy q3 pre dad
w. impio 3.a sa.

92 Rao ly ptis 3clis (ne pe q.a si preiomo sumat impiy
det de fao in deo) e q.a in Deo dat indiy reprans intioz effioaz fri d
eius mi indiy e q3 dg indiy saltz virtuaiq practicy, subsequenz ad
detroz aliquz votis Dz, illq q3 reprans fr, vicius detrat dinato vo
tas ad noz volioz, nz p.e ad elioz alicuius medij, go si sumat impiy
preiomo utiq3 dat in Deo. mar pt ex eo q.d D. preig vio i suidet oia
sua decreta et quglibet volioz efficaz extetz in Deo. mir. P.

Ussat ex eosq. cum mi indij subrequisit adi intrios efficaces fis: quae aliqua de trao votis ∂erursus illae repraes fr, coipsoq. ist scia vioij ca ipsq. de my vitalij indij saltemoventis ut quo detrat voas ∂a. ad alios alicuy mej: ∂o &c. idq diendye de indio ∂o. circa elios ∂ intrios fis = ubi observa q. insu preio soi intigdus ∂. Thoas q. adstruere viet impiymonasthi cije ∂ exa eius mi syexpendas illus testimoa quae nobis obiiuntatos fis.

93 Raio Zeptij (nepe q. sit tale impiy preio mo sumat ∂currat pie de fao ad predestios.) e q.a in Deo pre destiante de fao datur indij de exa fis, aliquomodo pre dens electos ∂ subrequtij adipsos destros fis vicinius detrat voas ∂a. adelios mioij, que ad fie ∂requijdy naia ss: ∂ in predio indio dat oe q. rit ad raioij impi monastici preio mo acceptis ∂o &c.

94 Noa tas hic loq. preiij impiy rit ad pre destios caugno intrio glis electio mioij ∂ usus aiuis sint fr ideques. q.a in taicau sopredit scia simplis inteli gentiae ad os destros votis, ideo q. nipoe illa imferre negstalis scia heregoe raos impij = Noa 2 cum mi impiy neei impiy w q. ∂ so w quo rao Zeptis e: q.a impiy w q. o ipsa intrio effax fis pstate indius repats a; q.a hec e mo viundetrante nis ansvoltis ad elios medij. rao Zeptis e, q.a preiij impiy ∂ indiy soe rao fraisimia quae preia intrio effax fis movet. Cap Solutio e arguoij illustrat doa predens

Caput, 9um

Solutione arguutorum illustrat doctra. predens.

99 Opponeslo. 2a lg. dele testia illa Genesis 1o. in quig D.s vi et sibi impae pay intus pro vg creau ay fiat lux et facta lux ::: fiat firmamentu &c = psalmo 32 ipse dixit et facti s. ipse mandavit et creata s. = Re ego pre ia testia equivalere hisp volo ut fiat lux: volo ut fiat firmamentu: ipse voluit et facti, ipse decrevit et creata s. itacoiu DD. Proinde q. rei pre iy impiy stensinau intus mine imfurex talig testimonij.

96 Oppoes 2. S.t R. et primu D. Thoas sepe explant impiy monasticy, p illa vba fac hoc et hg vba in ta s. prisse impiva w i itg aut fligeri heant so &c = Ret nando meg q. ad 1as 3 ptes. nas p dicta vba fac hoc, equivalent hy, heo voluntes lq. facias hoc. quz uba v tig s ueritez henit ex s. a pre iu cliug cigrans voluntes e faces facendi alig. opg.

97 Opones 3. dant aus intg quin sunt apprehensio indiug aut dyscursg q. n regat imperium illectuale q. de aus intg steq n sit aprehensio, indiug aut dyscursig, = Anr p. q. formido de uno extremo 2a dictiong e aus intg, et eg n e aphensio q.a ad nullug indiug ordinat neg s e indiug q.a formido de facto e natz d patily cug indiu 2a dictoris oppo, ut pz. exposione prauiti neg s e dyscursus q.a hec includit e alty pla india &c

98 Reeonando an ad cuig graoug dent aliqui formidines illectualez e e indiug desunt alterig extremi cuin asentimur. Alijs u dent ea taleitez indicij de extremo cui asentimur p indiug pvaluit, Reo tm melig cug alijs e e apprensio neg de extro cuin asentimur adidq. addit in p.tio ne nempe q. ad nullug indiug ordinat ced dy quendo, sses

n. ordinat. quantum e[st] ex se, non p[er] p[ro]ptes n[on] ordinat. p[ro]xime
ad obj[ectu]m p[ro]pt[er] q[uo]d ordinatur p[ro]xime, s[ed] ap[pre]hensione[m] att[e]ntudine[m] et
cutus, n[on] solu[m] p[ro]p[ter] suas entitates ap[pre]hensione[m] aut p[er] raciones indif[eren]
de ex t[er]tio ap[pre]h[ensi]o. &c.

59, Obiectiones 4[a] d[icta] q[uaesti]o[n]e 3[a] de lex imperium illect[u]ale indicationibus, &c. ar[guitu]r, q[uo]d eius obj[ectu]m volunt[a]s requirit ad hoc, ut voluntas debeat adunu[m] ex[tre]mu[m] potius q[uam] ad aliud, q[uo]d ei[us] modi imperiu[m] admittendu[m] e[st], &c. ar[guitu]r q[uo]d si volun tas sedetravet, absq[ue] tali imperio sedetraret temere et imprudens, dhoc n[on] e[st] admittendu[m] p[ro]p[ter] cigue in volun tate divina, q[uo]d ei[us] m[od]i imp[eri]u[m] admittendu[m] e[st]. = Recte nan do ar[guitu]r, ad p[ro]p[ar]ationes thomas q[uod] in tali casu p[ro]p[ter] adirad determinationes volunt[atis], cog[ni]tio p[ro]p[o]nens obiectu[m] et motivu[m] sufficiens ad amplectendu[m] tale obiectu[m]. p[ro] indeq[ue] voluntas mi nime p[ro]cedit temere et imprudens &c.

60 Obiectiones 5[a]. d[icta]
q[uaesti]o[n]e 3[a] de lex. d[icitu]r de intentione efficaci finis n[on] requirit [cognitio] ad p[ro]p[ter] determinationes p[ot]est occurrere. p[ro]b[atu]r ar[guitu]r: q[uo]d si cog[ni]tio de intentione efficaci finis requireret ad p[ro]p[ter] determinationes maxime q[uia] cog[ni]tio requi reret ad electiones, d hec cog[ni]tio n[on] requirit, q[uo]d &c. p[ro]b[atu]r min[or] q[uia] indigens a cog[ni]tione ipsa intentio efficax finis determat sufficiens voluntes ad electionem mediorum efficaciu[m]. &c. p[ro]b[atu]r ar[guitu]r q[uo]d repugnat q[uo]d voluntas intendat efficaciter finem et q[uo]d n[on] eligat aliq[uo]d medium ad d[e]sequones talis finis, d voluntas e[st] determata ad id, tunc ergo opus e[st] illi impossibile q[uo]d &c.

61 Et Recte nando ar[guitu]r
ad p[ro]p[ar]ationes d[e] cessamarinomes ad huius p[ro]p[ar]ationes, dico vo ar[guitu]r indigens a cog[ni]tione ipsa intentio efficax finis determat remotes et in actu I[°], voluntes ad electiones d[ic]do ar[guitu]r, de trat p[ro]xime et in actu 2[°], no ar[guitu]r et a cog[ni]tione intentio

efficax finis;

Solum detrat ad intionem quatenus aulis movet ad electionem. Et movet aulis nisi quatenus per quod non currit media cognitione, et hec requirit ut actualiter moveat et detrat voluntatem ad electionem. &c.

62 Opponitur 8º. Intis tas impens a ~~volit~~ cognitione imperii volitas ultimae voltas detrata ad ayimpaty pips yay impgte: go impensa cognitione intiois fis maet volitas detrata ad elio galicuius medii, pigy intios eficacy fis. ans conuit admitila Fedogis. p. coa apite raois. neg ideo voltas impens a cognitione imperii maet detrata pay impgte voltris; qa aus impans infert infalib ay impaty: et intio fis impens a cogtioe su infert infalib electios: go &c. ids frat arguty ad probandum ni requiri cogtios ipsius electionis ad usy aiuy: qa ipsa electio ratione sui sufficienter detrat ad usy aiuy.

63. Arguto Res. comy a DD.ª omisso ante nando cog. redditur quod dispiiy. nam aus impans, inquiunt, detrat ad ay singulare hic et nunc eliendy. et ideo poe ee tra detro ad ay impaty. ad intio efficax fis prindens a me diis ni detrat ad elios singulas huiy medii potius quam alterius. proindeque indiget tali cogtioe. = hec solio ni placet neg enim cogtio de intioe fis prindentis a mediis ni detratad elios singulas huius medii potius quam alterius: go redit eas vis argunt in d tali cogtioe. = Respondeo quod ad argy nando ans. ratione qa aus impans non alias detrat volte ad nouy ay impaty, nisi quatenus aus impans, intimat volti, et hec intimatio de au impante est ipsius cogtio ~~et ratio huius cognitionis, et cognitio de utilise mediy~~ detrat proxe voltas a day impaty. neg imperio sola ut cogty moveri au lio ad impaty. dispo 3ª de propietig dine pre destioe caply an predestio dina sit ate ab eterno?

Disputatio 1a

De propietatib[us] d[ivin]æ prædestinationis.

Capitulum 1um

An prædestinatio d[ivin]a sit, ab æterno?

64 Ad quæstionem respondent nonnulli aliqui Theologi eo quod asserant prædestinationem d[ivin]am constitui et compleri per aliquid creatum ::: Reo tamen affirmative cum communi Theologorum, ratio est quia prædestinatio adequate sumpta, est complexum ex actibus intus et extra vt constat ex dis ano 2o. Deinde hi complexum est a tota ab æterno: ergo prædestinatio d[ivin]a adequate sumpta ab æterno est: minor patet ex eo quod actus intus et extra d[ivin]æ sunt actus immanentes in deo, per quos d[eu]s tendit in obiectum cognoscendo et amando illud ab æterno, neque d[eu]s incipit cognoscere et amare in tempore alioquin mutaretur intrinsece, prorsus impossibile est.

65 Confirmatur 1o ex sacris litteris ubi dicit semper Deus prædestinasse homines ante secula seu ante mundi constitutionem hoc est ab æterno id sacri PP. comm[un]iter exponentes in q[uibus] part[icularite]r = Conf[irmatu]r 2 ex D[iv]o Fulgentio in lib. de Incarnatione a sit nam scriptum est ab [illegible] errore veritas prædestinationis quam D[iv]us Pa[ulus] ante mundi constitutionem elegit nos. pro qua sede c[ontr]a etiam d[iv]us Augus[tinus].

66 Dices 1. ex d[iv]o Augustino: prædestinatio est præscientia et præparatio beneficiorum dei &c ::: at præparatio beneficiorum d[ivin]orum non extitit ab æterno, neque est actus immanens in deo: ergo prædestinatio adequate sumpta ab æterno non est. pr[obatu]r minor quia præparatio beneficiorum est ipsa collatio realis beneficiorum.

saltg incoata: at eius mi collaõ beneficij ab eterno ñ est: ergo nec ipsa preparaõ ab eterno est.

67 Rep. disg.[do] mi preparaõ actiua beneficiorum Dei ñ existit ab eterno, neq. est aus immanens in Deo nego mi preparaõ passiva. Cdo mi. ad proba disgendum ē sic ans et nanda coa rao est q. ut recte docet D. Thoas doct dux preparaõ, actiua sicut et passiua actiua est propugnagens sicut disposit et prudens de trahe agendis. Sine eterna in Deo q.a ē aus immanens in Deo. passiua est propug subiectum rei ipsa dispita ad suos equos fiis. et hec ñ est eterna neq. constit predestinõe.

68 Dices 2 provia supit subiectum extens cui constant mia naia t, utilia ad finem: ergo etiã predestinaõ supit subiectum extensum coa pt. exeo q. predestinaõ est spes provia = Rep. disguendo ans, provia actiua, que abte, et simpliciter ē provia supit subiectum extens. no ans. provia passiua, (que abte et simpliciter ñ ē provia) cdo ans et sic disgendum ē coens. at nil inde c.a nos q. Dei nostra prodit de predestinõe actiua que abte et simpliciter predestinaõ ē. provia et predestinaõ actiua ss. aus agentis predestinantis. provia et predestinõ passiua. effectus provie et predestinõis actiue, qui effectus exerceri ñ possit, absq. reali exã subiti cui proviet.

69 Dices 3: creaõ ñ ē eterna neq. aus immensus in Deo: ergo sic predestinõ, quã predicit preparaõ beneficiorum Dei ñ erit eterna, neq. aus immens in Deo =. Dissoans ei noco g. disparitas ē quia creaõ, abte loendo, ñ stat provore D.a procedendi ex nihilo ad propria reã, provõe ex nihilo at v. predestinõ, etiã quã dit preparationes beneficiorum Dei stat, abte loendo, proau D.o predestinante collaões beneficiorum.

70 Dices 4. predestinõ D.i dari ñ poë sic aliquo creato: at nil creatum ab eterno ē ut certum ex fide D.o ē: ergo predestinõ de facto ñ ē ab eterno. Maior p.r l

ex eoq.ᵈ predestio t.ᵃ sic efficacia dai ripoé: ꝺ efficacia affert esistru, ne pe collaoe glie: go tt.ᵃ = ꝺ prat ex eo q.ᵈ ꝺtus predes tioi esig affert prite: ꝺ pritas esig afert exg extremory, inq que verset, et ergo afert esig aliq.ᵈ creay: go ꝺ.

71 Ret disq.ᵈᵒ mg predestio n poa dai sic aliquo creao exten te proais pe proquo extit ipsa predestio, nomg: sic aliq= no creato ex tente, l, extituo pro aliquo tepe. ꝺdo mg = ad probg lg resp disq.ᵈᵒ mj., ꝺ eficacia afert esig trysilet colaoe gle extente l extitug pro aliquo tepe ꝺdo mj: de trate extete proati oi tepe proquo extiti ipsa predes- tio nomj = ad 2g probg ret disq.ᵈᵒ mj: ꝺ pritas que n sit duraois esig afert exg extremoy, omitt omj: pritas duraois subdisquo mj afert esig exg simultaneg duby extroy, nomj: exoy n si- multaneg ꝺdo mj e nocog: q.ᵃ ad prite duaiois esig ritur, q.ᵒ y extry prius extat que aliud.

72 Sed rogas hic an eterna pre destio ipseriat ad ꝺty predestois? reo nive. ngsi ꝺ! pre destia set Pry adgtoig g.ᵈᵒ mus incepit uig ꝺdaet vapre destiao ngty oicaat. de fio predestiois repeq.ᵃ illa predestio seu aus ꝺ! e provia supernalis effax, quá cra ralis dirigeret in vit eterng. l, defio illacoris- ꝺ vi Augi q. e prescia e prepao benefioy dei tt.ᵃ ꝺ hoc probat q.ᵒ etrai predestois n iriat pre adꝺty predeair: go tt.ᵉ

73 Dicimtes l q. s o p regia eternas rit ad salug dg pxioy ꝺe immutablitis cui repat incipere velle aut cogere in te pe aliq, q. ab etro neq voluit neq cogait= imtes 2 q. eu mi eternas ne propria ras metha predes- tois w sic quo igalit pre ius ꝺtus pre ois w sic ex-

ig eret æterne; etc. nexig it ut dictat ex dis no prædenti:
§ 60 tt. Cap 2. an et quomo prædestio Dei sit liba Deo et certa?

Caput 2um.

An et quomodo prædestio D.a sit libera D.o et certa?

74 Dico prædestio D.i liba est ita oes teologi cum ratione: q.a prædestio D.a est ipse beneficium Dei et ut docet D. Aug. est propy miserendi, q naioris libas est etiam opao prudens quæ eius libas imvolvit.

75 Dico 2 prædestio ita est Deo liba: ut nec moralis fuerit Deo naia, ty q.a potuit D. nullg crg irtuale prouire et coentiu nullg prædestiae ty q. potuit nullg crg prædestiae etiã supa prouib creauay ratio naibiliy. ratioe q. bonitas D.a oio libe se coica ad extra sive pprouios sive pui ge beatq. quo nig neqs ex pte D. orit nitas aliqua se coicandi cris: cy sie ignis sibi sufficientimus sit, neqs orit nitas ex pte creauay, cy nil creay poit D.o nity imponere.

76 Observa tag hic q. licet prædestione qs moralis Deo naia sit: adhuc tag ex supe q. cũ naturales produxit et eleva verit ad ordiẽ supernale ea et qs ordiaverit ad requisitg glog conveniens fuit aliquas prædestiae. rao est, q.a hoc max imo operé Tmat D.m bonis et ostendit sincere sé vote quia vult oes hoes salvos fieri.

77 Dico 3: prædestio D.a Deo certa

et imfalibilitelo incognitioe ipsius predestois. rao e: ny aus qui predestiõe Irrtunt ~~ad Ine~~ hent Inexioe imfalile cy collatioe glę predestiais. ng bei vales D. predestiat Pm: goimfalig Pg obtriebitgloq: deeiusmi Inexiog predestiõis cyeollate glę predestiais certo cogit D. alioqui ignoaret aliqug vitę gopredestio ipsa e Deo certa et imfalis inpręiã cogitioe= 2o certa et imfalis e incognitioe eficai auxilioy, inorde ad Ireque dggloig. ng auxilia que D. predestiat y distribuit inorde adgloig Irequedg ss eficaria adidIrequedy: alioqui frustaret votas effax Dei et Deus certo cogcit preig eficaig eog. imfite sapienssite et nil ignorare poit: goin cogitioe eiusmi eficai e Deo certa et imfilis predestio: an eficaria auxiliog sit intra et identicata ipsi entitai auxilij, anv. sitptz extrinca et proveniens adiuntioe cy sciãmiã, et cy futuritioe operatois subauxilio questio gravimae ing PP. dominicaos, et DDnos societis quysten admg de auxiliis= ubi no aq. aliqua sacrę scripturę testimoia quyvient sicae predestioe n ee certgintiendas depotestę, quy hent predestiai amiendi glog suis demiris. videat Pr. izquierdo tom 2 disp 41 no 12. cap 3 y de dicrecioe predestiati a reprobo

Caput 3um

De discretione Praedestinati a Reprobo

N ord ... q discrio idę

ac sepa° et distio provida d prentequos prat. ac pro inde pre destiay discerni a reprovo n e aliud qug predestiay here aliq. in fens in falis ipsy finalis consensury, et saluady ee et in reprobaliq regiri in falis in fens ipsy aulis fiali disensury et damnady ee = noto 2 q. discrio duplis consideraj potest in au l et in au 2. discrio in au l e q. intelligit in ...anti ad sensy, in fens in falis uny consensury et alteryu disensury. discretio in au 2 e, q. aulis us voet et consentiat alty v. vocet et disentiat. ~~hismoatis.~~

79 hismoatis. dicolo. D. p fe discernit predestiay a reprobo: tq in au l, o qug in au 2. et coenty predestoiaus n discernit se ipsy p fe, ratioe, nq ille discernit p fe predestiay a reprovo, q tui devent oia que in negotio predestioi concurrunt: a deo n. predestiao dent oia que in predestoioe concurrunt: god. et in predestiatus, discernit p fe ipsy predestiay a reprobo. prat mir. nq licet cra sit ca inata ... dioati: a vo deus confert auxiliy, et confert eo fie u... ... cy auxilio; insuper prepat oi pog, et cat simul cy ipso predestinato ... ...

80 dico 2 predestiaus pro ... consentiens ex vi gre se discernit in au 2 a reprobo disentiente, licet minus principalis qui discernit a deo. prat. ex D. Aug o lib de spu et littera cap 34 ubi inquit: consentire vocaoi dei, l ab ea disentire propriq voluntis est,
quere in ... nim firmat q. dixe, q hes q non acepisti? ... etiq confrat: accipere et here aig n poe bra de quib vocaudit mi consentiendo, aq p hoc q hedt, q accipiat ... accipere at here utiqz accipientis et hentis e. unde sic arguo discerni ex D. Plo ... pos D. Aug e accipere dona que D. discernens confert: a hq p ex certiy ...

batis accipit illa dona: go pro ex ijs sui libatis, aliquomo se discernit. min ex ipso Aug.o grat. n g accipere illa dona x aipsius a Augi e d sentire e: d sentire e ex ijs libatis: go pot.

81 Confrat e tig ex ipso Augo de praedestinatione lib. cap. ad fin, ubi inquit: illa antiquissima inqua nobis data e potestas hand est fides, n discernit ab hoe hos ipsa v.o fides discernit ab infideli fideles: go x.a Augi ipsius an credere e discretio fidelis ab infideli d hoe ex vig gre an credit: go hoe ex vig gre aliquo mo se discernit in aul.

82 Dico 3: discretio in aul.o praedestinata a reprobo, et d sentientis a dissentiente simplir et prime e a Deo a cra. so aug. et minus principalis. ratio est, qa. praecia discretio e la ratio im falis imfens ye e d sentiens, et alty dissentiens: d grarat io id imfens imfalis simplir, et prime e a Deo, et aug. et minus principalis a cra: go discretio in aul. t praedestinata a reprobo et d sentientis a dissentiente, simplir et prime e a Deo a cra. s. et so aug. et minus principalis. Prat min. sa 1a ratio im falis imfens in uno d sensy, et o in alto dissensye t de ery d fendi a uly q.e ef ax t plexy ex au ho d a e d ex gia media deius efficata: d t q eius mi decry, aug prei y d plexy in ee im falis imfentis simplir e prime a Deo et aug q. et minus prinpalis a cra: go d.

83 Min quoad l g pte d ttat ex eo q eius mi decry e a Deo w libe e d simplir illud decernere, a cra w. so u t a in impediente, q. e e a cra aug. et minus primpalis. min. l. quoad l. g pte patet ex eo q. ex tentens scia media d a s, qui se sola n imfert abre d sy d.r proportioi simplir ponit decry, quo d stuit praeiy d plexy in e e im falis imferendis d sensy a d v.o homo p. s ijs d diay de trat dicti e e sig mig. cap. t ddi ijoes s d leunt.

Caput 4.um

Solvuntur Objectiones.

84 Obiices 1. D. Pauli 1. ad Corinthios 4

ubi inquit: quis te discernit? quid habes quod non accepisti? quid gloriaris quasi non acceperis? ergo creatura nullo modo se discernit. = Respondendo cognoscendo de discretione quae est minus principali; nam D. Paulus ejus mi verba solo de discretione simpliciter et principaliter esse a Deo. cum quo stare potest, quod discretio quae est minus principalis sit a creatura.

85 Obiices 2. eundem D. Paulum ad Romanos

nono ubi inquit: non volentis neque currentis, sed miserentis est Dei; ergo discretio praedestinati a reprobo non debet tribui homini sed Deo. Respondeo et distinguo: consequens debet tribui simpliciter homini sed Deo, concedo; non debet tribui quae est minus principalis, nego; quia ejus mi verba solo significant discretionem principalem simpliciter solo esse tribuendam Deo.

86 Obiices 3: Augustinum lib. 1. de correctione et gratia cap. 7 ubi loquens de praedestinatis inquit: discernuntur non meritis suis sed gratia mediatoris; ergo omnino non ipse praedestinatus se ipsum discernere. = Respondendo cognoscendo de discretione quae est minus principali, ratione quia ejus mi verba solo significant discretionem a parte, et simpliciter loquendo solo esse per gratiam mediatoris. cum quo optime stat, quod discretio quae est minus principalis tribuatur creaturae.

87 Obiices 4: discernere consentientem a dissentiente est detrahere illud ad hoc ut sit consentiens: sed Deus non detrahit consentienti ad hoc ut consentiens sit; ergo Deus non discernit consentientem a dissentiente. = distinguo majorem: Deus non detrahit formaliter consentienti ad hoc ut consentiens sit, concedo minorem; non detrahit solo illative, nego minorem. Nam licet decreto conferendi auxilium in ordine ad consentiendum existens indifferens ex impetu amoris et scientia media de suo auxilio... ponendo, in falli, inferre... Deus scit quod... auxilium... pro... pro... convertet: sed ... auxilium... pro... pro... convertet.

88 Obiices 5: Deus ... suum

decretum discernit prædestinatum a reprobo: at hoc decretum non debet esse prædestinans: ergo tale decretum non debet esse prædestinans, ergo nullo modo discretio tribuenda decreto. Probatur minor, quia quodlibet decretum distinctum a prædestinante est indifferens: at decretum indifferens non potest discernere consentientem a dissentiente: ergo etc.

89 Respondetur loquendo de molinistis: ad cujus probationem nomine quia prædestinatio est actus consecutivus scientiam mediam illamque esse suspensive prædestinans eo ipso quod est determinatum post scientiam mediam: neque est decretum indifferens, quia dicitur consurgeret 2. negandum ad probationem omnia majori, quamvis quod decretum indifferens atque prius se non possit discernere consentientem a dissentiente secundum se atque non prius se ipse, at prout dicitur consequenter scientiam mediam de qua nostri cujus falsitas dictat existimare oportet non prædestinanti.

Tractatus 2.us

De actibus intrinsecis voluntatis Dei in patria ad prædestinationem concurrentibus

Disputatio 1.a

Quinam actus intrinseci scientiæ ~~certo~~ Dei ~~in patria~~ in patria ad prædestinationem concurrant.

Caput 1.um

Quinam actus sint scientiæ Dei certo concurrant.

90 Hactenus in genere tractavimus de actibus intrinsecis voluntatis Dei divinis concurrentibus ad Dei prædestinationem, et de proprietatibus aut quasi proprietatibus Dei prædestinationis, modo in præsenti tractatu agendum est de actibus in speciali, ubi gravissime difficultates occurrunt, et hic de actibus intrinsecis scientiæ Dei, postmodum de actibus Dei voluntatis et ipsius decreti de quibus sinistruendo ad ... deveniendo.

91 Supponendum est 1.o, quod scientia Dei, quæ in se est indi

lisi fr. et raoe nostra adit in scia naie et libq. scia nalij sus naia ex que nullo pacto desire poe Deo. hanc sciā cognit Deus seipsu et polits creaturary. scia liba et gensé, que aliquo mo poe Deo desire. hec subdit in scia abta seu vis, et in scia diata sive media. p scia visis attingit Deus bota gentia et in aliqua dria tempis abte extentia. p scia diata, que mia attingit bota n abté sd diate existentia sub cdioe siles gentis, et n imfente ex q abt q ralij botoy.

92 Supendy é 2: certy eé apud oes theologos requiri ad predestioq scia nalq seu naiq, qua Ds. seipsu cogseat. Rao ē qa. nit Ds. prudens et raliz der nere d ferre gloia Petro propi ipius mita ni cogscat se poée proure oia media ad deqióq glē naia ad hoc requgit Ds. ni p scia nalg seu naia ad seipsy stratq, qua cogscat sug oi ... pian, et alias pfioes Ds.: go Ds.

93 Sed togas hic an ad predestioq pi eriat pscia Da. prout trata ad oia prata Dei, l sufficiat qua nus trt ad aliq.a pratq Dm. ? reo q ...qq sit de alio predestio é polij ad predestioq de stao extentq pi erit cogtio prout trata ad oia prata Da. saltq naia. rao est: nq Ds. p presente predestioq intendit q. predestiatus deguat Dm 2ū oia prata Dei saltq naia: ... nit hoc Ds. intendere ni cogscat Dm 2um oia prata saltq naia: go Ds.

94 Supendy est 3: certy eé iap.o oes ri ad predestioq scia nalq seu naiq Dei prout tratq ad polits creaturary, que appat scia simplis intelligentie raoé q.a Deus in poé predestiaé hos ad Beatuiq dreguendq ni precogscat polits ipius hois et Beatuinis: alio qui p ... Deus intendere et amare efficaiq quantu é ex se, idq. impe é. ea raoe prat requiri etiq cogtioq de polite meritory et oiq mediory, que ad drquendq Beatiq requiunt. ... observa tamen hic q. ad que libet simq ullaq predestiq ni rit pre cogtio de polite nij creaturary. nq pacinet ad predestioq Petri q. Deus cogscat polits Bucephali ... alij repugnent.

95 Supponendum est, quod ad predestinationem de facto extentam sit scientia libera visionis de aliquo obiecto, ratio est quia Deus de facto predestinavit propter merita Christi Domini a Deo previsa, atque quae possunt moveri predestinandi, ut dicimus infra tractatu 3. anno 342: ... merita Christi Domini a Deo previsa praecipue libera visione, ut docent theologi fatentur: ergo ... huc etiam spectat, cognitio de intentione finis et de electione mediorum, quae requiri diximus ad predestinationem a nobis: dummodo predestinatio distinguatur ab electione, et utraque ab usu activo. quia ut Deus tat exibidisset cognitio de intentione finis ad electionem: et ... etiam cognitio de intentione finis et de electione ad ...

96 Hinc tamen insurgit difficultas: an scientia visionis de obiecto decretato ad predestinationem aut aliqua alia illius requiratur ante et in signo libertatis Dei ad predestinationem, ut gratia debuit Deus tribuere Petro Beatitudinem et ad ... consequendum eam Petri elegit medium. Respondetur negative: an haec scientia visionis de obiecto decretato ad predestinationem, aut aliqua requiratur ante et in signo libertatis Dei ad predestinationem: respondetur negative. ratio est, quia ante ad decretum et in signo libertatis Dei ad predestinandum nil potest dari existens connexum cum obiecto decretato: sed scientia visionis de obiecto decretato est existens connexa cum suo obiecto: ergo. Maior patet ex eo quod in praecisio signo Deus est indifferens ad predestinandum, et ad non predestinandum. Cap. 2. an et quomodo ad predestinationem requiratur scientia media.

Cap. 2um.

An et quomodo ad predestinationem requiratur scientia media?

97 Ad intelligendam quaestionem notandum 1. quaestionem non procedere de predestinatione infantium, quibus gloria tribuitur ut corona ... ut haereditas ... scientia media ... ad ... Deus ... libera, et ... infallibilia ad merita ... de meritis ... libertas creata salvetur in ... merito

l de merito ad D. predestinat infantes, absq; omni merito illis collatão et absq; omni merito et hi fiat per ipsos opposita. unde sequitur quod de alia predestinatione, duorum [illegible] quis intendat D. tribuere gloriam post merita, aut saltem illam ex=ecutione infantes propter merita.

98 Notandum quod ratio prima dubitandi in presenti quaestione est quia disputationes aliquis predestinationis auctores de dae ratione gratia efficacia et infallibilia in ordine ad operandum meritorie et etiam ab te et simpliciter libere et contra libere et meritorie creare quod utrisq; disiungere et conciliare videtur difficillimum in ipsa scientia media [illegible].

99 In quaestione prima sententia negat scientiam mediam ad Dm predestinationis eoque rejiciat omnino scientiam mediam a Deo ita omnes Thomistae, et aliqui ex Scotistis quos refert Petrus Leonardus de scientia media parte 2a cap 4. 2a sententia docet eiusmodi scientiam mediam praeviam ad Dm predestinationis ita omnes nostri DD. et Pater Izquierdo Tom. 2 de Deo uno disp. 37 de providentia quaestione 4 propositione 3. ita etiam multi externi quivis ipsius apud Pm Rivadeneira de scientia disp. 10 cap. 1 et apud citatum Petrum Leonardum ubi supra et apud Petrum a Santo Josepho lib. de predestinatione falso imposita Divo Thomae.

100 Observatur hic, quod licet omnes nostri DD. conveniant in adstruenda scientia media in ordine ad predestinationem dissident tamen inter se in assignanda ratione et titulo, propter quem requiratur praevie scientia media ad predestinationem. [illegible] Pr Arriaga disp. 33 sectione 4 docet non requiri praevie rationem scientiam mediam de efficacia auxiliorum, ad eliciendum collationem auxilii efficacis sive talis doctrinae ratio ipse tenet certitudinem et infallibilitatem predestinationis ut predestinatio habeat rationem singularis beneficii. Pr Rivadeneira hic disp. et 17 defendit ad eumque mi electionem collationem auxilii efficacis

requiri decomiteꝫ scię mię ñ variant.

101. Aliqui RR. apud P.^m Izquierdo ubi supra no 48 tuent. sciam miam prę requiexere aux. li. priter ne ad electos, collatos aux. ij eficacis, ñ tamen ut q. ullo modo influens in ipsum decr. electivum, l collativum, & ut q. dirimens libata votis D. ad illud decipiendum = alij v.º defendunt scię mię prerequiri ñ so ut q. ná prędeni ostuens quo aux. ly libatij ad tale decernendum, & etia ut q in ipsum decr. influens. ita Pr Ruiros tomo 2. de Deo uno. Pr Carleton tomo 1. theologię disp. 32 a sectione 9. et plesalij quos refert et sequit Pr Izquierdo ubi supra a no 41.

102. Sit 1. dico: ad hoc ut D.^s eligat aux. ly efax ta qua mię, p D. prędestiois ratione, esse scia mia de futuritione operatiois sub eius mi auxilio. proinde quo scia mia prerequirit ad D.^m prędestioe. P.^r 1 dcdo: q.^a nil e volity quin prius ex pte aux. li ad tale volitione cognity. sed ppt. ea illud nil volity quin precognity: ergo ñ poe amari aux. ij eficacia qua tale quin ea precognita sit: & ea eficatia aux. ij ñ p scię mię precognosci ñ potest: ergo neque poe amari, eius mi efficatia ñ p scię mię precognita sit. minor patet q.^a cum ex a. doctrina societis eficatia auxilij ñ ostat in auxilio ex sed natura sua connexo cum operatiõe, ñ poe precognosci p scię mię. Rursus cum eficatia aux. ij supponat ante futuritione, ante ad tq extra decri collativi ipsius aux. ij eficacis ñ poe precognosci p scię visiois. unde nao det cognosci p scię mię.

103. Prat. 2 q.^a D.^s volens aux. ly efax ut tale ostituit in ratione auxiliantis sui, et eficacis in orde ad opus volitum: sed ñ poe ita ostui, ñ volio mia quá vult dare eum mi aux. iy supponat scię eficatię solioe eius mi aux. ij: quo decri quo vult dare eum mi aux. ly det prę supore scię ta aly eficatię: & ea scia ex a doctrina societis e scia media; quo illo eius mi decri, det supere

P.r mix: q.a etiā si iny assumptus sit obtive effax ru opatis, dummodo eius efficatia n̄ cognoscat ab assumente tiex isti, effax ru illius: q.a n̄ fit bonus l malus effax l ineffax ru opantis talis ni prout tale cognoscat et ametur.

104 P.r 3: q.a Deus decernens Isserre Petro auxiliu effax ut effax Istuit in rāōe spealis benefactoris fr talis ru Pri: d. n̄ poe Istui in rāōe spialis benefactoris fr talis ru Petri ni decreti quo vult tale auxiliu supat sicig speci alisq obtive benefij q.d Isserre vult: go tale decretu nāo supit sicig de specialiter obtiva beneficij: d. hec scia ē scia mia ut Istat ex supra dis no 102: Go 3.a mix si siq: eos moprandā ē, atq̄ probata maet 1.a mix prędentis ao rgustā.

105 Sit 2.a Iclo hec scia mia in Deo prędeptiante prerequita ad decretu quo vult Isserre auxiliu effax quatale prerit ut q.d imfluens in eius mi decretu. hec Iclo sibet probai ex eo q.d oe illud q.d Istuit libatę prox.g votiu DE ad decretu quo vult Isserre auxiliu effax quatale imfluit in tale decretu: d. pręiascia Istuit libatę prox.g votiu DE ad tale decretu, go imfluit in tale decretu. mai Istat ex eo q.d oe q.d Istuit libatę prox.g talis votię DE Istuit aylu proxiu ad tale decretu: d. q.q.d Istuit aylu proxiu in orde ad aliquę fū imfluit in talis efu, l.o mu votrij, l pmy xiori lexentiti ex pre virtuij: go ott.

106 P.r tag meliq nostra Iclo: ex eo q.d oe q.d movet, ss, ut quod, l, ut quo ad aliquę ay imfluit in illu: ē scia mia de auxilio obtive efficaci ut tali movet saltem ut quo in quo ut tali movet saltę ut quo d.m ad ayaoris taliq auxilij; go imfluit in pręiij aoris. prat mix: n q pręiq mig movet D. ad bauxilio obtive effaci ut tali ad pendy talis aoris: d. eoi pso scia mia de auxilio obtive effai movet saltę ut quo D.m.

ad ay aoni taliȝ aulij; g.o ttᵃ.

107 — Rñ. 1º q.ª cogtio eȝ movȝ eᵗ fiālis movet ut quo, et sic premisse fiales seu cogtioes premissay [illegible] iectivay movent ut quo ad ꝯdȝ hȝ d g.; g.o sic cogtio efficatȝ obtivȝ movet ut quo ad aoȝ talis aulij coa- urget a pariteraõy = Rñ. 2; ; q.ª oȳ cogtio directiva influit saltȝ ut quo in ay ad quȝ dirigit; i eo scia mia è cogtio directiva Dˢ. votis, ad aoȝ et decry aulij eficacis ut taly; g.o influit saltȝ ut quo in tale decry. mir inquā poe eē di fficultaȝ Ꝯ stabit ex infra diendis a nº 119. cap 3. Solutioe arguoy. elucidat utraqȝ ꝯclo

Caput 3um

Solutione argutorum elucidat utraqȝ ꝯclusio

108 — Arguȝ 1: ideo primsepreritᵒ aioy Dᵒ scia mia ad eficaciā aulij ut Dᵃ voaȝ eᵗ Dᵐ de cry decernas ꝯferre. Pᵒ. aulij efax supat futuros opãoy aquā; sed hec aulij eē efax eo ꝯ votoȝ Dᵃ. eius et raie sui prȝ supit pre iȝ futuros; g.o oritᵒ eius m. scia mia. mir ꝯstat ex eo q Pᵒ Dᵃ. voaȝ sit er eᵗ ex se directa e g.o ttᵃ. = R.et ꝯcedendo aõre nȝ; q.ª etigᵗ ut ad hoc ut aulij sit efax t. ꝯ quatys et extet ex pte Dei. nȝ sic eius m. scia mia sõ dabitᵒ eficaia malȝ; dad mȝ quo raõ fiȝ spialis benefaoȝ i nos (etig a pᵒ ad vos) sic scia mia de tali spiali benefio.

109 — Arguȝ 2: oe decry electivȝ ꝯ collaivȝ aulij efficay ex prȝ supoe scie mie tollit libatȝ opãoy ad quȝ efax auliȝ ꝯfertᵗ; g.o ttᵃ. prat ans nȝ ans im fensim fallibilis operaoȝ, et qui dȝ t ggug caillȝ facieni operatioem eē, tollit libtae opãoy: eo vo tau ꝯ tendi aulij efficaxe f hita ex sup e scie mie, sul cum ipsa scia mia de opaoe futura ita sehet: g.o tollit libatȝ operatioy =

Cfr. quia ideo premotio phisica ex pria sociey tollit libas opaoy, q. e ans in sens in falis operaos, et quide ut causa faciens opaos gosis &c.

110 Retnando ans ad cuiy probe nō abse maiorem ng exig sicut mi ans ut ca im sat in faliz opaos, sitas aliquomodo depsat a bexio libo votij create, ita ut sit impeditiby abipsa ñ tollit illius libag. cyā scia mia de aulio eficai ut tali, et decry, ofendi illud. sint aliquomodo depia alio exiō votij create, eoq. depamt a futuritione libe odioata opaōy votij create: inde est q. eiusmi sciae decry minime tollant libats votij create = et hinc ad Cfrg noans: q. ñ ideo prisie premotio phica tollit libag votij creag, q. e ans in sens in falis illius opaos, et quide ut causa illius: ad insuperq. e rio in impedity a vote create eo q. ex a Thoissas nsit in posse votij create premoveg here, neqz ase rei icere.

111 Argnes 3. Cinstas: ad hoc ut pr gia scia mia et pr gij decry dedanāo aulio efeci ut tali ad operaos A ntollet libag Pri vō neassum erat p mo quod P. poet impire sua otmioiae debita exg pr gie scie et decri: at id impire ñ poe: go eiy mi scia et decry tollunt libats Pi. P. mir ng pr gia scia et decry sis ca ad hoc ut exstat libasvotij P. ad opaos A: Cgopa ōe et de efy orty a livat e voij create nit impiri causa ipsius libaty: goft. mar. ostat exeo q. pr gia scia et decry sis ca aulij efi caij, p q. ostuit livg votij P. adopaōs A: go &c.

112 Omissis aliy solutionibs Retdy quendo mg: neg gea q. Pus pōt impiringe re in trio alisua omioe liba exg salis scie et decri odomg: ingere phico nomg et sis dyquo my ad id impe ñ poe ingere phico Comy: ingere in trio ali nomy. ad probe dyquomg: pr gia scia et decry sis ca ingere intrō ali, nō mg: ingere phico nomg, et sis dyquomy: ad e opaos et efy orty a libae, voij

xxto

creatae nit impii in genere physico caipsius libertatis, 2do mi: in genere sc in tioali nomi. ad cuius probq. dijquo etiā ans: praeciāscia et decrye ca in genere physico auli eficax 2do antes: in genere so in tioali, no a ry et coq.

143 Ratioē ng iterns, coig et praeis decretet opatis votj creatae datur mea prita s indivisio tae genere q. nullomo implat. ng praeciasçia et decretum ssca in genere physico, aut quai physico opātis libe votj creatae, q. rit exaphica phie praedense eius miseriae et decri, ad hoc ut det phie praeciaopao liba votj creatae. at d. esp. talij opaio lib a votis creatae ē causa in genere so in tioali eiusmi siue et decri: q. liet nxiat exa phica talij opaitij ad exq eius mi seiet decri, ritrae q. supat, q. talij opaio liba votj creatae subaulio ponenda sit ad hoc ut rexstat ai eius mi sia et decry. q. ad praeciomua prioritas n implet paet exeoq.
illa det insp causae fienset fialij. ng ca fialis quatus cognita et movens aliquorsos mitoy ē prioringere intioai: ipsa possio ē mitoy. at d. ipsamia quatus phie causantia exq phicq causae fialij, supriorin genere phiq quq possio reali ē causae fialis.

144 Et arguert

Sciamia rixit p se ad exq ab eig mitoy et ylm ut coronę: go requirit praead praedestiōe ans quoad log oīq probat. Ng prius potaivbite het. Dfendi P.o auxiij sufficiens, het P.s potestas proxq ponendi talia mita: et d. cogeis sufficiganti, p seig simoli inteligie, et n p seig mig: q. hec rixit pre adexq obsq mitoy. P. ans quoad 2q pte. Nam prius gosta vbite generali dai dfendi p loig cu cyq qb hentimita, et subposta vbite fendi auxliis sufficiens poe P. ponere adei et simpliq talia mita, et tunc d. vi illius intioi generalis dferet imfallibit gloriam coronq: et a aillq vb.te generalis dfendi g loig cum cyq q hentimita, rixit sciamia, neq. aa vo vb.tis dfendi auxij sufficiens.
9. d. a.

145 Resp. di 19. ary: ad exq ab eig mitoy, et gla ingq efficari tij alio co a a mia eficatia rixit sciamia, no ans: aliq ommitto ans. ad probq. le prij dii: quomq: prius posita illa vb.te het P.s potestq proxq poendi talia

mita ut eficaciter intenta a Deo non magis aliquo omnio magis, et ipsa minor eoque quod D. nivuit ut ceciderit mita, et insuper vult illa efficaciter. et ad hunc finem sequendus pre notitia mia. Ad probandum de quibus mihi dicit magis: posito qui ne illi voluntij poe D. poneret ab te simpliciter talia mita ut eficaciter intenta a Deo non magis: aliquo ommitto magis, et ipsa minor eoque, quam in tali casu proponeret ex aliquibus ut eficaciter intenta a Deo.

116

Arguet 5. Vere denique in hec Scientia mia de mito Regnobi sub auxilio A. ergo hec scientia mia non est ad ergo absque miti, et coinde non est, ad predestinationes. Antecedens patet, et consequens probatur: quia si illa scientia requireretur ad ergo absque miti, omnio miti non esset liberaret imputabilis reprobo. At hoc falsum est; quod erat. Respondeo negando antecedens diccendo: coeningo scientia mia non est adergo absque miti ut eficaciter intenta a Deo, non eoque: aliquo omitto ebens. Ad probandum diccendo maiorem: si illa scientia requireretur adergo absque miti ut eficaciter intentia a Deo, omnio non est liba, et imputabilis reprobo, non magis: si requireretur adergo absque miti: si requiritur adergo absque miti, quia prius esse tale, Dedo magis, et magis et non eoque quia adab ergo ex miti quia prius esse tale non est prescia mia. ac proinde mito imputatur omissio miti reprobo, adde etiam quod imputabilis est reprobo quod Deus non habeat scientiam condicionatam de mito in prius sub auxilio: quia si reprobus poneret (ut reipsa poe poneret) mitis sub auxilio, ideo re cognosceretur a Deo per scientiam mia.

117

Arguet 6: abs quod scientia mia poe D. intendere eficaciter gloriam, et digere auxiliis diriguendis cum mito predestinati: ideo scientia mia ad hoc non est. Probatur antecedens: absque scientia mia poe Deus cognoscere predestinatum potest esse mitum, si illi tribuatur hoc auxilium ergo. Probatur antecedens: quia poe Deus habere decretum, per quod decernat quod predestinatus potest mitum, si illi tribuat hoc auxilium: et in hoc decreto, poe Deus cognoscere predestinatum posse esse mitum, si illi tribuat hoc auxilium et hoc decretum non cognoscit per scientiam mia, ergo scientiam vicis: quod erat. Respondeo negando antecedens. ad probandum non etiam antecedens. ad huius probationem dicendo maiorem poe Deus ante scientiam miam, et impensus ab illa habere illud decretum, non magis

pot scia mia et depend ab illa, dom et mia, et no cog. quia eiusmi decrej sic scia mia heri non poe. Capt

Caput 4

An scia media dirigat non Deum ad predestinatione?

118 Aliqui RR. sententiae, mo inde qd doent directionem scia mia non ignicia ad predestinationem, neq ad decr. intrinsecum gloriae aut coronae, neque ad decretum electionis eius efficacis ad obtinendum liberi voltis creati. ratio ipsorum est quia voltas dicta esse directae, et supitae sicut futuritiones dicatq obti libi seu dus no mi quia ab illa volte impendit. unde RR isti non admittunt scia mia propter pstiones [illegible] intus atingentium nisi quamlibet vitam, ni d. propter exigiq predestinationes neq ad directiones voltis Dei in suis decretis, neq ad donandum libertatis creatae subeficatia divinorum decretorum de opo iqli bis voltis creatae.

119 Restans infra ivi ex cominorum DD. sic. ad cuius probe supponendum est, quod nihil aliud est quam Deus dirigat p scia mia in orde ad hendum intrinsecos efficaces gloriae vel coronae, l electionis ...ni, nisi scia mia ratione nostra predat ad sendo sistos aus, porit quod movere Deum ad hendum pre ig intiones et elios; hoc suposito.

120 Probat 1. Ddo: Deus dirigit p scia mia ad predestinationem, ei quod scia mia, salt no nostra pre natipium decretum predestinationis, et quod movet ad Deum aliquo mo do ad hendum tale decretum: sed hoc habet scia mia: ergo dirigit Deum ad predestinationem. maior explet de fio directionis scia mia. pratmia: quia Deus ante quam heat decretum predestinationis sciredet se here in sua potestate mia, qui in tali obtineat aeterna gloria aut corona et permitta predestinati: et ipsa cognitio, qua cognoscit se here eiusmi mia, aliquit Deum ad hendum pre ii decretum; sed ad hoc est naia scia mia; ergo ita. minor constat ex dictis numero 102.

121 Pr. 2. apparit scia simplicis intelligentiae. quod haec scia

ap.º oes rit et dirigit Deus ad decernendum mundi providentiae quatus ad hoc decre desprendendum scia de politice mundi, et sic hac scia D.s n. decerneret, mundi provideo: scia mia de eficatia auxiliorum pendit não decrere elivos auxilios eficatius, et sic tali scia Deus n. eligeret eusmi auxilia go scia mia de eficatia auxilij aitur acdirigit Deus ad decretos elivos auxilios eficatius. Sua late Dtat ex supradictis et docet satis expresse multis in locis a D.vo Augo. accipite so uioris testimonium in epistola ad Romanos propose 8. Ubi inquit n. oes qui vocati sunt, sunt propos vocati sunt: hoc propositum ad pre sciget predestinaos pret: ne predestinavit aliquem, (expendeque sequuntur) nisi que presciuit sem cuturum vocationis sue. q. clarius.

123 Dices pro iis testimoniis improbare D.m dirigi scia Idioata genere de eo q.º siextas libertaseri. Deus, et solo dirigi scia Idioata nali et naia.d de eo q.d siextant aulij in nostri ncæci efax, ex tert Deus = Dª e: qa in pregio textudocet Augus nalij vocasse Deus dicenrusos nisi presciendo credituros et dicens unos: go n. solo previdit D.s ante vocatione vocatos fore credituros si ac tio ex se et intrinsece eficati donarent, et etiam fore credituros si miraculis et aliis signis ex se indiferentibus ad Deus et n. Deus, vocarentur. que signa et exortationes, vocatio a Santis PP. appat.

123 Probat 3 ex S. PP. ex cientiis que stio es illas, cur D.s hoes creavit, quos lapsuros ee cognoverat? cur angelos, quos etiam casuros ee presciverat? cur mundum condidit, in quo tot hoes previdit ee damnandos? cur elegit iudam ad Apostolatum, quem noverat fore proditorem? et alias siles quos oes. unde sic arguo: scia, quam habebat D.s de istis eventibus futuris x a S.s P.s erat scia, que poet Deo deservire ad n. creandum hoes, Angelos et a.: go erat scia Idioata de pato hois, Angeli et a. sub Idiae sua ex q.i que ex se e indiferens ad patum et n. patum, et coens e scia mia.

124 Dices ex Gonetio S.s PP.s locutos fuisse in pregiis quoque de scia absoluta, n. d. de

scia mia dgentiæ D. est: qa adhoc ut S.ᵗ RP. prudens dubitent, cur Deus creaverit hos præscriens paturij, loquidentur de præscia, quá porta poet D.ˢ insuper porto cy eius mi scia nicreare hos: alioquin inepte interrogarent et dubitarent; cy est evins responsio, nempe q.ᵒ ig supa tali scia absa, n poenat D.ˢ nicreare hos: d porta scia absa de pato hois nit D.ˢ nicreare hos; alioqui talis scia, etg exsupositione, q.ᵒ igdares in Deo poet reddi falsa: go S.ᵗ RP. loqunt in prgiis qugnig de scia mia, quá porta adhuc poet D.ˢ nicreare hos. Cap. 5. obitoes D.ᵃ directioes scie mie.

Caput 9.um

Contra directionem Scientie mediæ objectiones. iseac

125 Objies 1.º voltas D.ⁱ het esalg rectitudig vicius poe eligere mij dgruy ad fig intentg impenh adirectioe scig mig go directio scie mie, nenaia ad electiog mij eficacij inorde ad Beatitudinq ut corong dsequendq. atq adeo neqß ad predestinatiog et. ans pr: q.ᵒ voltas D.ⁱ het rectitudinq esalg, vicius supit obty scig mig adelectiog mij dgruu inordead pregiy fig dsequndy. Deoipsopoe eligere miy dgruy ad fig impenh adirectioe scig mig: go Cs. maior prao: nq voltas D.ⁱ het pfiog inorincg in frusta bilitis et efficacig in suis decris: d nisi supat obty scig mig id habere ripoe: go Cs.

126 Resp.ᵒ nando ans. ad illius probq, dissimai nomj. nq sicut rectitudo volay D.ⁱ pa adeos pit supponere obty scig mig, qui in hoc sit D.ᵃ illaios pfiog et esalg rectinig, itaetig supit ipgscig mig diligentg qui in hoc sit D.ⁱ pfiog illiy et esalg rectitudig = dfrat efiacian, q.ᵒ

nec dari p[er]fic[ti]o[nem] ei p[ro]p[ter] q[uam] h[ic] dirigat[ur] et depat[ur] vol[untas] D[ivin]a; neq[ue] e[st] da[ta] p[er]fic[ti]o D[ivin]a vol[untat]is quod divina mo[do] cu[m] mundi[s] dirigatur et depat[ur] a sci[enti]a n[atur]ali, qua cognoscit mundi p[ossi]bilit[atem]: ergo sic[ut] D[eu]s.

127 Obiices 2: rectitudo essentialis vol[untat]is et decreti D[ivi]ni depe[ndet] a p[ro]positio[n]e ob[iec]ti, seu a cog[niti]o[n]e intui[tiva] D[ivi]ni: ergo impe[n]s[a] a sci[enti]a m[edi]a p[ot]e[st] Deus habere decre[tu]m intentivu[m] et electivu[m] m[ed]ii co[n]gru[i] in ord[in]e ad fi[nem] co[n]sequendu[m]. an[tecedens] prob[atur]: quia id q[uod] depe[nde]t ab alio a vol[untat]e di[vina] no[n] e[st] intrinsecum et essentiale vol[untat]i: D[ivin]a rectitudo h[uius]c[e] e[st] essentialis vol[untat]i D[ivin]ae, et D[ivin]o decreto; ergo D[ivin]a = Respondeo primo si li[ce]t fa[ct]a a arguendi p[o]s[s]e probari q[uod] vol[unt]as D[ivin]a ex illius decr[et]a n[on] dependeant a p[ossi]b[i]lit[at]e ob[iec]ti, a sci[enti]a n[atur]ali de p[ossi]b[i]lit[at]e obiecti a futuritio[n]e co[n]dicionata ob[iec]ti, et q[uod] n[on] ei[us] p[ro]p[ri]a n[on] depe[nde]at, a determin[ati]o[n]e D[ivin]ae vol[untat]is, q[uae] o[mn]es D[ivi]n[i] ipsos ad vos, et. in vit[a] ip[s]o[rum] = Respondeo 2. directe distinguendo an[tecedens]: ei[us] m[od]i rectitudo n[on] depe[n]d[e]t tamq[uam] a s[u]o a p[ro]positio[n]e obiecti, co[n]cedo an[tecedens]: tamq[uam] a ter[mi]no cu[m] quo e[ss]e[n]t co[n]notive n[ec]ess[ari]o[.] r[e]ddit[ur] q[uam] pro[prie] no[n] e[st] loquendo de dependentia ab alio tamq[uam] a termino cu[m] quo e[ss]e[n]t co[n]n[otati]v[e] cu[m] s[i]mpl[ic]itas a p[er]fect[ion]e m[er]i[ti] e[ss]e[n]t[i]a[lis] e[st] ex eo cum q[u]i[bu]s i[n]ter[m]i[n]o[rum] ro[ta]ncio arguti.

128 Obiices 3: ideo vol[unt]as creata n[on] h[ab]et essentiale[m] directio[nem], q[ui]a dirig[i]t[ur] ab intu[itu] proponente ob[iec]tu[m]: ergo si vol[unt]as D[ivin]a dirigere[tur] a D[e]o, i[ta] n[on] h[ab]eret essentiale[m], e[t] intrinseca[m] rectitudi[n]e[m] = Retornando obiec[tio]n[e]m, q[ui]a n[on] e[st] ratio assignata ab adv[ersa]r[i]is, d[ic]o insup[er] q[ui]a vol[unt]as creata n[on] n[on] exigit e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r dirigi ab intu[itu] e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r cognoscente ob[iec]tu[m] ut e[st] in se. at v[er]o cu[m] vol[unt]as D[ivin]a e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r exigat dirigi ab intu[itu] e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r cognoscente q[uod] cu[m] cognoscit ut revera e[st] in se inde e[st] q[uod] rectissima evadat e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r.

129 Obiices 4: etiam si p[er] impo[ssi]b[i]le intu[itus] D[ivi]n[us] falleretur et proponeret ut bo[nu]m et co[n]gruu[m] id q[uod] in se malu[m] e[st], adhuc vol[unt]as D[ivin]a n[on] p[ot]e[st] p[er]dere su[am] essentiale[m] rectitu[dinem] amare illud ob[iectu]m, q[uod] in se malu[m], et inco[n]gruu[m] e[st]: ergo vol[unt]as D[ivin]a a seipsa h[ab]et su[am] rectitudi[ne]m impe[n]s[a] ab intu[itu], et ab o[mn]i sci[enti]a m[edi]a = R[espondeo] et co[n]ce[d]o a[n]ti[cedens] n[egan]do co[n]seq[uentiam]; ratio e[st] q[ui]a vol[unt]as D[ivin]a p[ro]p[ter] su[am] excel[lentiam] li[ce]t rectit[udi]n[e]m p[ro]pi[tia]t ut r[e]q[ui]t q[ua]m s[em]p[er] et dirigi in tu[itu] D[ivi]no e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r cog[n]osc[e]nt[e] o[mn]e cogn[osci]b[i]le ut e[st] in se, effer[r]i in ob[iectu]m q[uod] re ipsa bonu[m] et co[n]gruu[m] sit. q[uod] co[n]fract[um] a p[er]itr[i]a p[ro]p[ter], q[uae] e[ss]e[n]t[ia]l[ite]r det[erminata] e[st] ad p[ro]veniendu[m] p[ossi]b[i]l[e] q[uod] vere in se p[ossi]b[i]le sit, co[n]s[imi]l[ite]r exigit appl[icati]o[ne]m a D[ivin]a vol[unt]a[te]

ad provendum possibile, quod verè in se possibile sit. unde omnis actio duplex determinatur, una habet in ordine ad providendum, quod in se possibile, altera ad certam voluntatem determinatam alterius.

130

Obiicies 3. si Deus dirigeret praecipue meritum ad conferendum auxilium efficax, collatio auxilii esset propter nostra merita: at hoc falsum: ergo neque dirigat praecipue meritum. Probatur maior: nam si dirigeret praecipue meritum, moveretur ex nostris operibus conditionate praevisis ad conferendum auxilium: at hoc est moveri ex nostris meritis, conditionate praevisis: ergo etc. Respondetur. Sicut supra arguendi potest probari, quod ex eo quod Deus dirigat praecipue[?] depositione nostrorum meritorum, ad conferendum auxilium efficax, collatio auxilii sit propter nostra merita: at hoc falsum: ergo etc.

131

Respondetur, condistinguendo maiorem ad cuius probationem minorem distinguendam: moveretur ex nostris meritis conditionate praevisis, motione propria meriti, nego: motione conditionis, concedo, seu causae finalis (ad modum quo Deus ad conferendum auxilium, dirigit per praedestinationem depositione nostrorum meritorum, eo quod ad modum movet etiam Deus in satisfactionem, ex cognitione de eo quod si ipse determinaverit ad consensum, consentiet voluntas creata) condemno, et sic distinguendo, eamdem, et nego totam. Ratio agnitionis, quia motio propria meriti abest simpliciter, exigit enim quod opus meritorium cogitantur ut absolute existens pro aliquo durationis tempore, quod procul dubio deficit meritis conditionate futuris ut ex se evincitur.

132

Obiicies 6: si Deus dirigeret praecipue meritum de dato ad conferendum auxilium, homo poneret liberè dissensum: consequens dicit[?] per eius ministerium. Probatur antecedens: nam si dirigeret praecipue meritum de dato ad conferendum auxilium homo non posset ponere dissensum: ergo etc. Probatur antecedens: nam homo non posset ponere dissensum, nisi impediendo exequi auxilii et libertatis constitutae per illud auxilium: at hoc dissensum, non posse impedire exequi auxilii, et libertatis constitutae per auxilium, quia nullus potest per exercitium libertatis, impedire libertatem ipsius: ergo etc. Probatur maior: quia si Deus dirigeret praecipue meritum de dato, auxilium non poneret, si ipse videret inefficax: at quod praevideat inefficax, eo quod homo ponat dissensum sub auxilio: ergo etc.

ad probatioq disquoans homo n poet ponere disy ex sup eq. praevideat Deus poend9 Idoans: n poet ponere disy abtees simplis loendo, noans. ad illius probq disquo mq homo n poe ponere disy ni impediendo ex q auliy posito sub praevioe Deus, Idomq: posito sine praevioe Deus nomq. ad istius probq Deus amaidisquo mim: Dtq, praevideatur efaxeq. ho poat disy sub aulio posito absq3 praevioe Deus, Idomq: eq. poat disy sub aulio et sub praevioe Deus, no my e cog: qa ho poe disentire, e ita impedire, q auliy sit effax, n ita poe impire sui libertatq, quqn Dstuit pauliy, quatus effax, et io pauliy, quatus tribuens facultatq Dentiendi libere, e quatus relinquens poq addisy.

134\. Obiies 7. si Deus dirigeret p.rig mig ad collatioq auxilij, Deus Dfenret auxiliy p decry intrince Dnexy cy Deu: et hoc repat libertati Deus: go Deus n dirigit p.rig mig, ad eius micollatioq. prat min: nq auxiliy collaty p decry intrincere Dnexy cy Deu n relinquit potestq addisij: go etc. Dr. ans, qa ad hoc ut relinquat potestq addisij auliy det extere modo Dponibili cy disensu: et auliy extens p decry intrie Dnexy cy Deu n existit modo Dponibili cy disensu: go etc.

135 Ret Dma mai nando mij. Ad cuius probatioq noans. ad cuius probq Ido mq e disquo mj: sicu smi decry n dependeat a scia mia, e futuritione Ddicionata Deus, Ido mj: si depeat nomq e consequentiq. q liceat decry intrincere Dnectere cy Deu, dy modo eris dependeat a scia mia e Dobto illius n poe impire libertatq: qa coipso q, depend eat e sia ab Dobto scia mij, proculdu vio impedite e a Dbtoe et coens n otollit libertatq illius qa illq erit supit.

136 Obiies 8. si Deus dirigat nat p.rig mig ad Dferdy auliy; ante collatioq aulij ineficais Deus habebit scig de illiq ineficacia ex qua poet retrati a collatioe aulij ineffacis go Deus Dfens auliy ineffax, n intenderet serio Deu, et salutq illius,

cui tali auxilij confert: ergo hoc falsum est: ergo non dirigit per suam misericordiam prout
la: consequentia: quia Deus non intendit ratione, dicti, quando ponit medium quod videt im-
falibiliter non diungendum cum suo, et propterea ponere alio medio quod quidem videt,
dictum imfalibiliter obtinendum: ergo ita se habet sicut dirigeret per suam misericordiam -
ad conferendum auxilium inefficax quod ergo.

137 Resp. [illegible] quod Deus non [illegible]
gat per suam nationem, et simpliciter intelligentiæ, ad conferendum auxilium efficax dicendum,
et inefficax [illegible] Theologi = Respondeo 2. directe dico -
antinando tamquam cognitionem ad illius prolationem nomaiorem. ratio est quia ad hoc ut Deus re-
ctio intendat dictum et salutem illius, cui confert auxilium, sufficit, quod ponat Deus
omnia, quæ ex parte Dei requiruntur, ad hoc ut ab eo dicitur simpliciter per potentiam dictum et
salus hominum, et quantum est ex se intendat, et [illegible] ad ponendum tale dictum et media, ad consequendum [illegible]: et hæc omnia tribuit
Deus licet habeat talem scientiam, de inefficacia auxilij: ergo etc.

138 Instas: Deus non facit
reprobo tribuendo auxilium, cum quo videt fore damnandum: ergo si prædat scientiam
de inefficacia auxilij Deus tribuit reprobo auxilium cum quo videt ipsum esse
damnandum: ergo non prædit eius misericordiam = Resp. si li fortem ar-
guendi posse probare quod non prædat scientia simplicis intelligentiæ circa
inefficaciam auxilij. quod est contra ver.

139. Resp. 2. directe dico consequendo maiorem cum
gratia: non facit si tale auxilium ex se et ab intrinseco est inefficax et
connexum cum tali damnatione, vel si Deus intenderet talem damnationem,
vel teneret illam impire, omitto maiorem: alias nomaiorem: et similiter dictum quendam
enim, et nanda consequentia quia neque auxilium ex se est inefficax, neque ex se convenit cum
damnatione, sed solo ex pravo usu creaturæ: neque Deus intendit damnationem
hominis sed potius oppositum neque tenet adimpiendam damnationem hominis solo ex pravo usu
hominis proveniente. præcipue cum Deus in permittenda damnatione hominis solo ex pravo
usu illorum proveniente ostendat attributum iustitiæ puniendo homines propter illorum
gravia peccata. Disp. 2 aliqua explicant de actu voluntatis, ad dictum prædestinationem

DISPUTATIO 2.a

Aliqua ex predicamentis actibus voluntatis ad predestinationem concurrentibus

CAPUT I.um

Quinam actus voluntatis certo requirantur

140 Dico 1. certum est ad predestinationem requiri intentionem finis, nempe Beatitudinis consequendae actu naturali. ratione, quia cum Deus eam predestinando, illi preparet media, et beneficia, quibus certi nimirum Beatitudinem consequatur, certum debet esse hanc beatitudinem a Deo intendi. deinde proinde quod certum est intentionem huius finis requiri ad predestinationem. an vero eiusmodi intentio debeat esse efficax, vel sufficiat inefficax, et utrum debeat idem tificari, vel utrum sit virtualis ab electione mediorum, et alia huius generis difficultates, non constant apud DD. quid tenendum sit, ex infra dicendis planum fiet.

141 Dico 2: certum etiam est apud DD. non electionem mediorum, qua vult Deus decernendo et velit conferre eis auxilia supernalia, quibus infalibiliter decedat in gratia, et in Beatitudinem consequatur, ut coronam, vel ut haereditatem. ubi etiam afertur aliqua intentio meritorum, per quam adultus obtineat Beatitudinem ut coronam, et aliqua intentio decessus in gratia, ut omnes illorum, qui consequuntur beatitudinem, ut hereditatem, ratione nam cum Deus preparet consilia supernalia, ad hoc ut adultus reipsa patrat merita, et ut preparet media ad hoc ut quilibet predestinatus decedat in gratia necesse est, quod intendant haec merita adulti, et intendat etiam decessum

ingratia omnium predestinatorum.

142 Dico 3.º Certum est, e aqui Deum volitus Dei sive decretum executivum minorum ... vult exequi mia ad sequens finem, finem, et ad illa omnem ... requiri ad predestinationes, hic autem volitus ... solet a DD.us verus actibus ... illa ... Dia ad exequenda mia recta; et illi ... obra, fica executio, ... minorum ... ante ... cedendo signi ... volitus ..., q.a cum ... sit ... indifferens ad ponendum ... ponendum hic, et nunc hec, illa mia admittenda ... in Deo aliqua volitio seu decretum ... adponenda potius hec mia, quam illa. Capt. 2um aliqua dubia circa actus volitus Dei concurrentes ad predestinationem enodantur.

Caput 2um

Aliqua dubia circa actus voluntatis Dei concurrentes ad predestinationem enodantur

143

Dubium tamen: An requirat ad predestinationes de facto existentes actus volitus Dei ... parans ... ad hoc, ut predestinatus cum auxilio offerret opera salutaria, et beatitudine digna? Ferreira hic q. 5.a ... a.a, ... signi ... certo requiri ad dictas predestinationes = ratio est

Cum ... asserendo

n requiri ad praedestinationem ~~de facto~~ infantium, qui salvantur sine propriis meritis, requiri vero ad praedestinationem adultorum, qui sine propriis meritis salvari non possunt. Ratio primae partis est quia exigitio quod salventur sine propriis meritis non requirit quod operentur opera salutaria, et consequenter adhuc simul non requiritur praeparatio concursus Dei eorum. Ratio 2ae partis est, nam cum Deus salvet in hac providentia, teneatur concurrere ad omnes actiones creaturarum, requiritur necessario in Deo voluntas praeparans concursum eorum ad talia opera meritoria, quam vero illigendo ex probando quod sit hic aut voluntas Dei sine hac decreta constituit ex infra dicendis an. 258. &c.

144 Dubium 2um An autem voluntas Dei qui dicitur collatio gratiae, qua videlicet Deus hic et nunc applicat omnia ad ducendum in praedestinatum auxilium creatum, in quo beatitudo nostra consistit, requiratur ad quamlibet praedestinationem affirmative respondent aliqui. Ratio tamen negative cum communi. Ratio est quia praedestinatio activa quae est actus simpliciter dictus praedestinationis, velut alius dictus destinationem ad finem et media, utilia et necessaria ad eum, ut destinatio adaequata et integra ad finem in ordine moralem, electionem et collationem, ex quibus quae ad hoc requiruntur. Quae vero praedestinatio voluntas requiritur ad praedestinationem &c.

145 Dubium 3um an intentio finis seu conferendi gloriam praecedat electionem meritorum. Suppono requiri actiones praecedere de electione, nam in actione voluntatis Dei requiri non potest, ut omnes fatentur theologi. Suppono 2o negari quod praecedere electionem, tamen rationatae. Ergo des autem in diversis realiter, quaerendum an intentio et electio abera, nam eius distinctio absque dubio admittendae inter intentionem et electionem, cuius ratio est quia intentio respicit diversum connotatum, ab illo quod respicit connotato collationis gloriae, electio vero connotato respicit media

Et auxilia; ~~dic~~

Ad diversitatem notatorum arguit distinctiones variis rationibus.
Solum 3° quod procedit de distinctione illa virtuali, qua naturo ad
intendendum in eorum Deum, quorum unum est aliqualis ratio, et tandem
quod aut Deus volens, adquens rane nostra propositio ∞, quod illud
nil volens Deus non est cognitum, huius suppositum adquiescentes ratione
victoria ut testatur Joannes 1° tomo de praedestinatione quaestione 23 disp. 8
ac toto numero, quos etiam sequuntur alii DD. Immunerio.

146

Recoramus nunc cuiusque
RR. ratio optima nostrae conclusioni, quia Deus cognita bonitate beatitudinis
consequendae a Paulo, eiusque et sub utilitate mediorum, inonde ad beatitudinem
Pauli sequendam libere liberetque ad volendam beatitudinem Pauli relinquendo
ad aliud, quam eius huiusmodi pro alio, et etiam electionem ad volendam eius
ipsi beatitudinem consequendam de extante o premia in eodem signo: o Deus neque
est necessarius ad decipiendum intentionem finis idest ratione quia relatione mediorum, neque necessarius est ad intentionem virtualis distinctionem a medio electione, at potest pro suo
libito et utrumque sub decernere deinde aliud, et etiam potest per distinctionem virtualis de causa finis intendere et eligere media.

147

Ex dictis infertur 1: contra
nostros DD. iam, quos sequitur et sequitur Rivadeneira in quaestione
16 numero 7. 1ª partem, et alios DD. electionem quae a priori est talis nisi de bene
digni virtualis modo supra explicato ab unione vel scilicet de executiva mediorum;
ratione, nam Deus in eodem signo potest per eius electionem media et sub velle et acceptationi finis consequendi. nam in eodem signo habet Deus cognitionem sufficientem ad amandum
utrumque obiectum. Infertur 2: quod Deus potest primum decernere eligere media, et postea iam
de causa virtualis distinctione detrahi ad usum, ex vi electionis propositionis, et
pro cognitione. quia ad hoc libere et in hoc nulla apparet repugnantia.

148

Infertur 3: ad
praedestinationem singulis nostri impugnatione illud virtuale quod est sit in iudicio electionis
detrahentia electionem et in iudicio electionis ipso detrahente ad usum quod utrumque admisit
mutua numero 61. cum quo aut intentionis distinguere ab electionum actu, et

5

hicetiā distinguuntur ab usu quietativo, et usu activo: ratione qua pertinet ad intentionem, et ad electionem, intelligunt media non praeditas intentiam dilectionis, neque eā movet eligendi; quia non praeditur se ipsum: ergo tunc ratio est a dilectione mediorum, et indiget intimans intentione finis: De praedestinatione ait intentiō virtualiter distincta ab electione, ut constat ex dictis: ergo etc.

149 Dices: aut habent esse distinctā obiecta formalia distinguuntur formaliter in nobis et virtualiter in Deo electio et usus activus habent diversa obiecta formalia, ergo distinguuntur realiter in nobis, et virtualiter in Deo. probatur minor quia electio respicit media quatenus bona et utilia ad finem, usus vero activus respicit eadem media quatenus causativa finis: electio respicit media quatenus sunt praevenientes intentionaliter a fine: usus tamen activus respicit media quatenus realiter causant finem: ergo habent diversa obiecta formalia.

150 Respondetur 1. distinguendo maiorem: aliquando habentes diversa obiecta formalia distinguuntur realiter in nobis et virtualiter in Deo concedo maiorem; semper habentes diversa obiecta formalia nego maiorem. Nam id quod voluntas est inter praeferri in duplex modus seu obiectum formale = Respondetur 2 omissa maiori negando minorem, ad cuius probationem dicendum, quod bonitas et utilitas mediorum ad finem consequuntur ipsam et virtutem causativam finis. Nam posita positione eius in virtute mediorum causativa finis ponitur utilitas mediorum ad finem consequenter, et oppositum ablata tali virtute causativa finis, aufertur utilitas mediorum ad finem consequenter.

151 Dubium 4. utrum defectus in Deo distinguantur virtualiter modo explicato numero 144 intentio finis electio mediorum et usus activus illorum? respondeo quod similiter de facto distinguuntur, et ratione virtualiter ratione qua defectus multiplicandi eo modo quo videtur necessitas illos multiplicandi. Nam ut constat ex supra dictis nulla datur necessitas eos multiplicandi virtualiter etiam de facto: ergo de facto dicendum est non distingui virtualiter = quod dicendum est de voluntate intentiva gloriae et executiva illius de facto existentis constabit in infra numero 209. cap. 3 An ad praedestinationem de facto praecedat intentio gloriae:

CRUZ 3.um

An ad prædestinationem de facto existentem requiratur intentio efficax gloriæ?

142 Negarunt Vazquez et Henriquez disp. 3. de prædestinatione sectione 13 quos sequitur Arriaga quæstione 1.a de prædestinatione sectione 4. anno 37 et plerique. = Recto tamen affirmative cum communi, quam probatur 1: quia ad prædestinationem de facto existentem requiritur intentio gloriæ, ratione cuius Deus sua misericordia et specialiter benefaciat prædestinato illi, quod discernat a reprobato, ad hunc finem requiritur quod ea intentio efficax sit, quoniam inefficax intentio non videtur esse efficax. maior est apud omnes theologos, et patet ex eo quod si videtur eius minor intentio eo modo intenderet Deus gloriam prædestinato ac reprobo. Probatur minor: quia per intentionem inefficacem gloriæ Deus non benefacit suo speciali prædestinato, neque illum discernit a reprobo. nam Deus inefficaciter intendit omnibus gloriam etiam reprobis, et ad illam consequendam tribuit auxilia sufficientia: atqui prædestinatio et reprobatio conveniunt pro dei non discernitur a Deo prædestinatus a reprobo, neque fit speciale beneficium alicui: ergo etc.a

143 Probatur 2 ratione: quia electio medii efficacis ut talis non habetur ex intentione inefficaci finis: atqui ipsa intentio, a qua provenit electio medii efficacis ut talis est intentio efficax: ergo etc. probatur maior quia intentio inefficax finis est quæ non dicit cum assecutione finis: atqui repugnat quod habeatur electio medii efficacis ut talis ex intentione quæ non dicit connexionem cum assecutione finis: ergo etc.a Probatur minor, quoniam aliter sequeretur quod electio quæ sua efficacia intentionem maiorem habet virtutem, et efficaciam quam ipsa intentio quæ tum est electionis; nam electio, quatenus procederet ab intentione connecteret cum assecutione finis, quod non haberet ipsa intentio ex ipso quod esset inefficax ergo etc.a

144

Ter

et explat ratio praedeni: quia electio mediorum ut talis participat virtutem intentionis de
ad consequendum finem ab ipsa intentione, quae cum intentio finis sit ineffcax, non potest electio ab
eius intentione participare efficaciam: quo ut participet et habeat efficaciam debet intentio
qua procedit esse efficax. Ans patet ex eo quod electio mediorum ut talis intenda ad
finem consequendum est functio ipsius intentionis. Cons patet ex eo quod in plato efficax qua
talis habeat maiorem perfectionem, debet virtus quae causa adaequata illius. 2a D. cum alitex
eo quod causa adaequata debet praecontinere virtute perfectionem quam communicat effectui:
alioquin daret quod non habet. quod apte implat.

149. Dices 1. electio mediorum effica
cium ut talium potest haberi a Deo ex intentione ineffcaci finis: quod
ad praedestinationem non requiritur intentio efficax gloriae. Ans probatur quia media
efficacia possunt eligi a Deo; quatenus praecise sunt utilia et adducentia
ad finem. Atqui cum media efficacia, re ipsa sint sufficientia, et
adducentia ad finem possunt tractare amorem, et eligi probabiliter
tamquam adducentia, et utilia; de electione mediorum per hoc ignorans
utilitatem, et adducentiam haberi potest ex intentione ineffcaci fi
nis; ut patet in electione mediorum; quae rebus exhibentur a Deo
quod electio mediorum efficacium haberi potest a Deo ex intentione in
effcaci finis. &

156. Respondendo Ans: ad illum probationem dis
tinguo maiorem; media efficacia possunt eligi a Deo: per praedestinatio
nem, quatenus praecise adducentia sunt ad finem, nego maiorem; aliter
omitto maiorem et concessa minori, nego consequentiam; si Deus eligeret
omnia efficacia; quatenus praecise sunt adducentia ad finem;
ea electio consequenter a Deo, non infert infallibiliter collationem gloriae
praedestinandis; neque constitueret Deum specialiter benefaci
entem praedestinatis; neque ea electio conveniret Deo
ut praedestinante.

157. Dices 2o. intentio potest coniungi
cum fine, quamvis non sit efficax; dadque praedestinationem solum

sequitur intentio

que diungat cum fine; non requiritur intentio efficax finis: Probatur maior: nam quod intentio diungat cum fine, eumque ipsa obtineat, solum probat efficatiam effectivam, non vero affectivam; quae provenit solum ab affectu vehementi, et intenso; ratione cuius voluntas adheret vehementer obiecto: ergo intentio potest diungi cum fine; quamvis non sit efficax.

158 Restringendo minorem; dato quod ad destinationem solum requiritur intentio, quae diungat cum fine ratione connexionis intentionis; cum ipso fine, dato minorem. Ex absque tali connexione nomine. Ad probationem distinguo antecedens: quod diungat cum fine ratione connexionis cum ipso fine solum probat efficatiam effectivam, non vero affectivam, nego antecedens: absque eiusmodi connexione dato antecedens: ad id quod addit aliquid quod efficacia affectiva solum proveniat ab vehementia, et intenso, dico id falsum esse. Nam efficacia affectiva est specifice talis, provenit ex connexione intentionis cum fine; intensio vero, et vehementia per accidens est. Ex dispositio 3a de dilectione absoluta et efficax ad gloriam vel coronam ante ab[...] previsionem meritorum finalium. Caput 1um Status quaestionis et se referunt

Disputatio 3a
de dilectione absoluta et efficax ad gloriam ut coronam ante absque praevisionem meritorum finalium
Caput 1um
Status quaestionis et se referunt

459. Ad intelligentiam clariorem quaestionis noto 1° nomine electionis seu voluntatis absolutae et efficacis, [illegible] communiores expositiones DD. intelligi voluntatem illam, quae independens ab aliqua conditione, ut infallibiliter consequitur effectum. Unde ad hoc ut electio ad gloriam sit absoluta et efficax, debet eius motivum esse independens ab aliqua conditione, ut infallibiliter consequatur collationem gloriae, ita ut impossibile sit, quod Deus non conferat gloriam in illo tempore, pro quo decernitur ipsa collatio gloriae. [illegible]

460. Noto 2°. quod lis praesentis controversiae potissimum intervenit de adultis, qui post adeptam iustificationem eliciunt merita [illegible] in parvulis ac ceteris praedestinatis, qui ratione aut libertate nunquam usi fuerunt. Nam ex duabus principalibus sententiis circa hanc difficultatem, altera docet, istorum electionem non dari in Deo usque dum ab aeterno videat eorum gratiam et perseverantiam finalem. Altera vero propugnat, eos eligi ad gloriam et perseverantiam finalem [illegible], quam prius fuerunt electi. Ratio autem quaestionis est, quia tota gratia, atque perseverantia illorum, regulariter loquendo, dependet ab aliorum meritis, aut libertate, vel ex intentione ministri sine qua invalidus foret baptismus [illegible] ex cura speciali parentum, et aliorum ex quorum [illegible] dependet, [illegible] habitus [illegible].

461. Noto 3°. certum esse de fide [illegible] et bonorum operum dependere saltem in adultis, quae [illegible] tamquam corona iustitiae, ut loquitur Apostolus. Ratio est [illegible] gratia, [illegible] meritis, ita ut [illegible] gratis, et sine meritis [illegible] praesenti [illegible] praedestinato [illegible]

ad gloriam et coronam suppat merita absolute praevisa, et ab illis dependeat, tanquam a motivo; an vero illa sit pure gratuita, et liberalis, ita ut praeductam praevisionem absolutam meritorum non supponat: His notatis.

162 1a sententia, electionem absolutam, et efficacem ad gloriam et coronam ante absolutam praevisionem meritorum. Ita Alensis 1a parte q. 28, D. Bonaventura in 1 distinctione 40 art 1o q. 2o, Albertus distinctione 40 art 10, Vasquez 1a parte disp 39, et saepe alibi. Scripsit disputationes de re, quae habet inter opuscula. Pater Franciscus Tarrianus opusculo de electione praedestinatorum, Fonseca tomo 3o metaphysicae cap. 2o q. 3o sect 1a, Pater Becanus 1a parte tractatu 9o disp 2a cap 4. Pater Moneus disp 4a cap 4o. Pater Luisius Turrianus opusculo de electione ad gloriam. Pater Comine 2a 2ae tractatu de spe disp 20 dubio 13 Herrerus 1a parte D. 41 sectione 1a, hurtado Tractatu de praedestinatione D. 2a, 2a quaestione 5a, Amicus D. 15 in 1a, 3a, 4a, Martinon D. 20 sectione 4a, Carleton D. 40 sectione 4a, herice 1a parte D. 23, sectione 3a, Arrubal D. 72, et 73, quibus citari solent Balentia, et Molina, de vero ipsorum mens clare non innotescit. Etc.

163 2a sententia docet electionem negativam, et efficacem, ad gloriam, et coronam, esse antea absolutam meritorum praevisionem. Ita communiter Thomistae 1a parte q. 23 articulo 4o quibus favet Angelicus praeceptor praedicto loco, ita etiam D. Eximius libro de praedestinatione cap. 8o. Et libro 3o de auxiliis, cap. 13, Tolet cap. 8o epistolae ad Romanos, anotatione 34, Salmeron D. 20, et 21, Belarminus libro 2o de gratia, et libero arbitrio, cap. 15, de Enriquez de fine hominis cap. 11, Iustinianus in cap. 9o

Epistole ad Romanos, Fasolo, 1.a p.te q.e 23, arrticulo 1.o dubio 3.o Granado 1. p.te Controversia 4.a tractatu 1.o Disp. 4.a, S. 2.a Paz Ruiz, tomo de predestinatione a Disp. 1.a Tannero, 1.a p.te Disp. 13, q. 5.a dubio 3.o, Ariaga Disp. 35, et 36, Lugo Disp. 39, Cap. 4.o quiros in primas p.tes tomo 1.o de Deo uno. et alii. Observa tamen hic, quod omnes nostri DD.res maxime opere desident in eo, quod Thomistae quod Theologi doceant, predictas electiones, esse ante previsiones ordinatas, et prius mediaque meritorum, at vero omnes DD.es societatis docent, eiusmodi electiones neque esse neque posse esse ante previsiones ordinatas, et scias mediorum meritorum. Et c.

464 3.a sa docet quosdam eximie predestinatos, ut Beatam virginem Baptistam et apostolos electos, fuisse ante previsiones meritorum secus alios fuisse, ita Chatarinus opusculo de predestinatione lib.o 1.o Cap. ultimo et lib.o 2.o Cap. primo, et de hac re sua tradere videtur Ocamus in 1.o Distinctione 41, q.e 1.a Gabriel ibidem q.e 1.a arrticulo 2.o et alii pauci = 4.a sa defendit, ante absolutas previsiones meritorum designatum fuisse, a Deo certum numerum predestinatorum, non designatis personis. Postea quod ita Deus ad gratias et glorias vacare, ut quoties cumque aliquis vocatus ad glorias, et iustificatus exciderit, alius loco illius substituatur. Ita Alcazar in apocalipsi, et ad illa nota, Cap. 3.o tene quod habes, ne alius accipiat Coronas tuas; Itaque Paz Ruiz tomo de predestinatione, Disp. 53, S.e 4.a n.o 4.o Et Cap. 2.us Repugnat electio absoluta et esse ad glorias, ut Coronas ante previsiones ordinatas meritorum finalium. Et c.

Caput 2um.

Repugnat electio absoluta et efficax ad gloriam ut coronam ante praevisionem conditionatam meritorum finalium.

165 Praeterea DD.o e quibus DD.is Societatis et q.? 1.o nam repugnat Deo intio abta et effax finisquia Deo certo constet de mediis efficacibus, et infallibilibus, ad fines desequendus, d ante praevisiones conditionatas, seu scias media meritorum finalium; non constat certo Deo de mediis efficacibus, et infallibilibus, ad glorias ut coronas desequendas, ergo repugnat in Deo electio absoluta, et efficax ad glorias ut coronas ante praevisiones conditionatas scias mediorum meritorum finalium; maior constat ex eo quod si Deus abte et efaciz eligeret, quin illi certo constaret, de mediis efficacibus, et infallibilibus, ad fines desequendus exponeret salutes, quae [illegible] esse, et ex modo operandi suas electiones absolutas, et efficaces frustaret, minor probatur ex eo quod solus merita, ut infallibiliter ponenda ut media efficacia, et infallibilicia ad glorias, ut coronas desequendas, de quibus merita ut infallibiliter ponenda, solus post Deo certo constare, ergo scias medias ut ex se [illegible] planius [illegible]

166 q.ª repugnat volio D.ª
con clandi glorias q̃t merita, q̃ nego certo Deo stat
de libertate meritorum, a electio effax Dei ad glorias ut
Coronas antecedat q̃uisiones d[e]terminatas seu scias medias merito
rum; n̄ q̃t certo Deo stare de libertate meritorum, q̃ dic
ta electio repugnat; mard. stat ex eo, q.d alias Deus appareret
imprudens, nam se exponeret frustationi eiusdem electionis.
Stare l. q̃t ex eo q.d q̃ scias narias et simplici intelligentie
n̄ q̃t Deo stare de libertate meritorum. Et subalio divo ex sē
indiferenti, nam p. eiusdem scias solum ī certo stare q̃t
de solite liberta, n̄ v.º de hyra libere futura. &c.

N.º D.º frat V. q.ª

n̄ bene valet, certo dauit auxilium ex sē indiferens;
ad opus meritorium ponendum: q̃ Ego rel[i]g[i]a ponet eiusdem
opus meritorium; deo ipso, tales scias simplici intelligentie
Deo certo stare n̄ q̃t de liberte ponenda ad eiusdem me
rita: & dico D.º frat l.º ex dictis an.º N.º 3.

168 Dices V.º ex thys,
q.d q̃ electiones effaces habitas ante q̃uisiones d[e]terminatas seu scias
medias meritorum finalium; Deus se acommodat libertati
ac inde certo illi stare de liberte servanda in cra.
C. D.º ē q.ª hec resp[onsi]o manifestas implicationes involuit;
q.ª supponit ex uno cap[it]e, Deus se ad modare liberte
cra, et ex alio cap[it]e. petit destructiones eiusdem liberte,
nempe, q̃ dictas electiones efaces, quas eo ipso, q.d media
p[ro]motiones et inde genus ascia media, et q̃uisione d[e]terminata
sub auxilio ex se indeferenti conectat d[e] operaciones sine du-
bio evertit libertatem, nam tunc cra n[on] manet potens
ad nationem talium meritorum, q̃ oio narium ē ad servandam li-
bertatem.

169 Dices 2°: quod ex praedicta electione ante sequi meriti metaque lex infert, quod dicant te ipsa ponere aliqua merita sub dispendio, non 2° infert, quod dicant poni hic mea dictata, potius quam alia. Atque adeo sub dicta mi electione manet voluntas creata cum sufficiente libertate ad meritum; ad meritum quod in sua gravius Theory. morti fuit absoluti, et serius erat liber Xpto Dno ex eo quod ille fuit liber morari in hoc, vel illo tempore, pro hos, aut pro illos aut dictatos, sub his, vel illis circumstantiis.

170 Sed 3a est quod eximi libertas non sufficit ad meritum, ut dictat ex dictis in nostra demerito An. 44, usque ad 51, Caeterum potissima, quod sola libertas ad actus moralis, quales solum est libertas specifica, quae non sufficit ad meritum eo quod in prudenti aestimatione; non est quod aestimabile; quod do tenere ad tribuendum unum ex duobus aequis, v.g. olo quod aliquo in aestimatione potius tribueret hunc, quam alium. — Ad hoc exemplum libertatis Xpti Dni Vet., plures est sua, pro conciliandi impeccabilitate illius; cum praecepto; et illa sua nobis magis arridet, quae conciliant eximi impeccabilitas cum praecepto ex eo quod Xpto Dno potuit non acceptare tale praeceptum, vel petere dispensationem illius; de de hac difficultate satis sit, nam pertinet ad magis de incarnatione. Et Cap. 3 obiectiones.

Caput 3um

Solvuntur Argumenta

151 Solu. V. idq^d infert, et cat li-
uertates dsensus, neqt illas destruere; de'g mie electio, an
te___ scias Mias meritorias infert rane sui, et cat
libertes dsensus Grati; de'gm electio neqt destruere, li
uertates dsensus grati; Pr. mir: q^a eigmi electio rane
Sui infert, et cat n solas existentias obiuoliti, det
mus liuertati illis; nempe q^d ho stuere obtineat beati
tudines; daus ad. illi effaco rane sui infert et cat obli
gaones uolitorus; ea mo quo uolitus e a Deo: q. dz
152 Rasi

silli fra arguendi, gollegbat; q^d uoltas D^s intenderet
ogaones liberas, gmius abluta, et simpliciter necessitans
ad tales ogaones n destruere liuertates tales dsensus.
Nas tali uoltas in g dicto casu n solus intenderet subs
tantias; det mus liuertis ogaonis. & Dices: tales uoltas
D^s impleare, g a ex uno cas intenderet liuerta-
tis operaois, et ex alio ad illas necessitaret. Optima responsio,
d eue solutio tus obiectiois. Res q dug ^2do maiy: id, q^d infert,
et cat liuertatis dsus, et sul n infert, et cat nations liuerta-
tis dsus negt illas destruere, 2do maiy: q infert, et cat li-
uertatis dsus, et sul infert, et cat natios liuertatis dsus, no
maiy, et siliti distinguenda e mior, et illius gbatio, et nande
coa. Q^a predicta electio infert, et cat liuertatis, et sul
infert, et cat natios illius: infert et cat liuertatis, ut supra,
infert, et cat natios liuertatis ea gso, q abiq mio ex se in-
different directa d opero.

153 Obiicis 2°: Deus e gx po-
tuis eligere hos ad gla ut colonis indus ut a prescione
dsionata mitorus: q polis e predicta electio ante prescisio-
nes dsionatas mitorus. Pr. arg: neq prescisio dsionata mitorus

n. constituit Deus extrinsece potentem eligere hoies ad gloriam et coronam: ergo etc. Probatur antecedens: nam intrinsece, et formaliter in Deo non posset eligere extrinsece hoies ad gloriam et coronam: dicta praedefinitio praesupponit in formaliter Deo, imo nunc liberum: ergo etc. Probatur maior: quia potestas infinita in praedestinando, et voluntas omnipotens in decernendo quodlibet obiectum intrinsece, et formaliter Deo; sed potestas infinita in praedestinando, et voluntas omnipotens in decernendo potest extrinsece eligere hoies ad gloriam et coronam: ergo etc.

174 Respondeo similiter fere argumentum posse probari 1°, quod Deus sit extrinsece potens convertere hoies absque auxilio aliter dato a Deo: 2° quod sit potens extrinsece producere mundum absque potentia ipsius mundi, qui distinguitur a Deo; sed hoc est falsum: ergo etc. — Respondeo 2° directe, negando antecedens. Ad probationem, nego consequentiam. Ad illius probationem, nego maiorem. Ad minoris probationem, distinguo maiorem, et nego minorem: quia potentia est et infinita, quamvis constituat in re extrinsece aliqua ulterius requisita ad operandum, ut constat ex exemplis allatis in instantia articuli 1° Adversariorum. Ratio a priori est, quia infinita potentia, et efficacia voluntatis Dei consistunt solum in eo, quod sint potentia ad omne id, quod ex se non repugnat.

175 Obiicies 3°, ex nostra sententia sequi impotentiam Creatoris, eo quod Deus non sit proxime potens eligere hoies ad glorias ut coronas, sed hoc est absurdum, ergo etc. Probatur sequela: quia si Deus non habeat scientias medias, de Deo Creatore non erit proxime potens ad eas electiones, sed impotentia Creatoris est quod Deus non habeat scientias medias de illo eventu, ergo impotentia Creatoris est quod Deus non habeat scientias medias de illo eventu, ergo impotentia Creatoris est quod Deus non habeat proxime potens eligere hoies ad glorias ut coronas. — Respondeo concedendo maiorem, et negando minorem: subsumptam. Nam sicut in sententia Thomistarum non est absurdum quod Deus non sit proxime potens ad convertendum hoies, absque auxilio

intrice efazi, et ind[iffer]entis in differenti, ergo erg, ill[i]s n[on] debet e[sse] absurdu[m], q[uo]d sine assensu [con]ditionate futuro, sub aux[i]lio indiferenti, n[on] Deus [pro] prime potens [e]ligere hoes ad gloria[m]. [etc.]

106 Obies. 1°. et instas 2°. q[uia] in casu dicta doctrina infert, q[uo]d [si] poss[i]b[ilis] casus, quo Deus n[on] poss[it] [pre]destinare hoes ad gloria[m] ut coronas, [et] hoc e[st] absurdu[m], [er]go [etc.] Pr[obatur] mai: q[uia] in casu illa doctrina infert q[uo]d [si] pot[est], q[uo]d ho n[on] ponat assensu[m] sub quolibet auxilio, dic[tu]m [pro] d[ict]o casu Deus n[on] habebit [pro] visiones [con]dionatas de assensu Pri sub aliquo auxilio: [er]go [etc.]

107 Res[pondeo] Ostendo mai: loquendo de casu metaph[ysi]ce possibili, in alia evidentia, ita docent Pat[res] a Auering 5°. primus pe filosofico corolario 3°. n°. 46, Pat[er] horizze, 4°. [p]. tectra d[is]p[utatio] 3°. D[ub]. 24 an°. 48, Arriaga, D[isp]. 35, S[ect]. 4ª, n°. 5°. Amicus D. 14 de scientia n°. 224, Pat[er] alderete D[isp]. 30 de incarnatione S[ect]. 3ª, n°. 5°. Quiros 1ª p[ar]te D[isp]. 6ª dig[nitat]is de diuinatione, asserens hanc int[er] DD[octores] Societatis, et Dominicos Pat[res] et Pat[er] herrera, q. 461 a S[ect]. 2ª et alij RR.di Tao mihi efficacissima e[st], q[uia] [con]tradictio q[uod] [pro] d[ic]ta creatura, sit absolute et simpliciter libera sub quolibet auxilio, p[ossi]t cuilibet auxilio dissentire: alioq[ui] si n[on] posset cuilibet auxilio dissentire, n[on] esset abte, et simpliciter libera sub quolibet auxilio ——

Aliq[ua]e obiectiones q[ua]s oponunt [con]tra nras [con]clu[sione]s solutae manent supra an°. 108, ubi recolendae s[unt]. Cap. 4°. n[on] repugnat electio abs[olut]a, et efficax ad gloria[m] ut coronas ante absolutas [pre]visiones meritorum finalium.

[etc.]

CAPUT 4.

Non repugnat electio absoluta et efficax ad gloriam ut coronam ante absolutam praevisionem meritorum finalium.

178. Ratio potissima conclusionis est quia si non illa cogeret repugnantia in dicta electione, ut constabit ex solutione argumentorum, quae iam subjicio, et deprehendetur, dum erit, quod illa argumenta, quae opponunt ab adversariis, ad probandum praedictam electionem repugnare. Cum libertate erata merito rejicimus, soluta manent supra anno 169, et alia infra solvenda anno 249, et.

179. Primus arguitur: Si praedicta electio non repugnaret ante absolutam praevisionem meritorum finalium, tunc intenderetur gloria gratis et liberaliter. Atqui consequens repugnat, quia gloria intenditur ut corona, et simul tantum dari gratis et liberaliter, et praedicta electio repugnat. Minor probatur: quia intendi gratis est intendi independenter a meritis; intendi autem ut corona est intendi dependenter ab meritis; et intendi dependenter a meritis, et intendi non dependenter a meritis, repugnat, et.

180. Respondeo distinguendo majorem: tunc intenderetur gloria gratis et liberaliter subjective solum, id est, gratis tam subjective quam objective nomine. Et similiter distinguo minorem, dirigat,

quod gloria intendatur ut corona, et simul intendatur gratia, est liberum sub libertate: gratuitas substitue quas obtinuere dona: adspirationes quendam maior, et minor et nam falsa quod praedicta electio est liberalis, et graciosa substitue, hoc est in se liberalis, quo talis voluntas, quae indeuita praedestinatis; et obtinue dependens a meritis, quae obiectum illius voluntatis, nempe collatio realis gloriae, dependet a meritis ab aeternitate praevisis. Et c.

181 Secundo autem non repugnat voltas substituere liberalis, et obtinuit ex debito, ut v.g. quae involuntaria venditio equus v.g. et involuntaria emendi illum, quae voltas non esse, et esse liberalis, et nulli debitus, quamvis illarum obiectum, nempe venditio, et emptio, nequeat exerceri, nisi mediante iustitia, et debito: ut patet. Quae in voltate liberali tribuendi praemium illi, qui in certamine literario alios superaverit, quae voluntas in se indebita est, at vero obiectum illius, nempe praemium nullo modo tribuendum est, nisi praecedentibus meritis: ut patet. Tertio in voluntate qua Petrus v.g. intendit praemium aeternae beatitudinis, et ex intentione ista aplicat se ad merendum, per bona opera, gratia quaelibet et absque ullo debito tales voltes habet, et tamen non vult gloriam accipere gratis, sed dependenter a meritis, ut aliis dicendum est in praedicta electione. Et c.

182 Instabis quod qui ex se intendit alteri vendere equum iusto pretio nihil ponit, quod inferat infallibiliter venditionem equi, ac proinde ipso liberum est vendere, et alteri liberum esse, emere, sed non, dum nostra casu ante ad ex meritorum quod inferendum infallibiliter collationem gloriae, est dicere negatur quod ista gloria, ut merita differat, sed ex hoc nam hic datur duplex casu, sufficiens collationem gloriae, altera est intentio, et altera ligata

Merita ꝯ &c.
183

Resp. 1º. Possit fra posse quari dicti Adversarios, quod divinitus ex generali volitione salvandi omnes homines, et ex voluntate conferendi auxilia congrua, non posset inferre glorias conferendas ut coronas, sicut hoc non implicat, ex eo quod inferat infallibiliter glorias conferendas ut coronas: Filii neque ex eo casu repugnabit quod dicta electio = Resp. 2º. directi deus quoniam nando casus, adsshanus omisso anni, nos casus, verè; quod ad hoc, illa gloria, conferat post merita, sufficit quod conferat in executione ut debita meritis, non autem requiritur, quod et intendat post merita, nam hoc per accidens se habet. &

184

2us. Arguitur: voluntas reddendi praemium sive solvendi debitum, neque est indebita et quare liberalis, ergo voluntas reddendi glorias habita ante absolutas praevisiones meritorum finalium est indebita; et quare liberalis: non quod est ea voluntas reddendi praemium, quod dicta electio implicat. Resp. 1º. cōa: nam dare illas ut coronas, est dare illas ut quod debitus meritis: ꝯ &c. = Resp. 2º ad: Deus non potest decernere efficaciter glorias, ut coronas post meritum, solum probe conditionatè futurorum; in quo Deus nullum meritum existens in creatura, quod videt ante aptam casus, ergo Creg: ut sit, ꝯ in illo signo, non habet rationem proximam ad voluntatem remunerandi, ꝯ tunc etiam

185

Resp. 3º. magis voluntas reddendi praemium quo respiceret meritum, ut antea ꝯ existens et voluntas solvendi debitum prius contractum, neque est quare liber alis, idem nam: voluntas remunerandi aut solvendi, quod non respiceret meritum iam antea existens nec debitum debitus, quod postea existiturum ex vi talis voluntatis neque est liberalis, non nam: et dicessamen no casus; quod ꝯ dicta voluntas, et non supponat merita existentia

Cat eorum meritorum, et hoc sufficit, ut possit esse voluntas dan
di praemium. = Ad confirmationes decisum praemium, non valet causa, quia ad intentio
dendum remunerationes, sufficit quod vitalis voluntas sint merita
ab intra el extra, quod utique clare in praedicta volunte. Deo

186 Tertius argu

bus: voluntas dandi glorias, ut coronas, pertinet ad virtutes
iustitiae X.ª illud D. Pauli, reposita est mihi corona iustitiae: ergo
~~requiritur~~ dicta electio, non potest pertinere, ad virtutes iustitiae
quae regat: probatur minor: quia praedicta electio, eo ipso quod gratuita
pertinet ad virtutes liberalitatis: ergo &c. = Resp. omnibus aliis solu
nibus, distinguo maiorem: praedicta voluntas subiective, et praesumpta, per
tinet ad virtutes iustitiae, nego maiorem: obiective sumpta, do maiorem: et
similiter distinguenda est minor: et probatio illius, et nad causa: quia licet talis vol
tas, sive gratuita obiective pertinet ad virtutes iustitiae. Deo

187 Quartus

arguitur: nullus actus imperans collationes gloriae, per merita
potest haberi antecedens ad merita: divinitus Dei affectus dandi
glorias, ut coronas, est actus imperans collationes gloriae, per merita,
ergo divinitus Dei affectus dandi glorias per merita, non potest dari ante
ad merita, dicta, probatur causa; quia actus imperans actiones externas,
pertinet ad easdem virtutes, ad quas pertinet actio externa, sed
collatio externa gloriae ut corona, pertinet ad iustitias, et hae
de causa nequit dari, independens a meritis: ergo actus imperans
collationes gloriae per merita, pertinet etiam ad iustitias, ac per inde neque
dari independens a meritis = Confirmatur: quia intentio Dei affectus, dan
di glorias ut coronas, habet pro obiecto bonitates iustitiae, scilicet satisfa
cere iuri meritorum, ergo ea intentio pertinet ad iustitias. Deo

188 Resp. nan

do maiorem: ad illius probationes decisum Ante, no causa, ad probationes distinguo
maiorem: est actus imperans: nego maiorem: aliquis actus imperans decernitur, et mei

et no loq.; q. stat optime, q.d aliquis imperans actiones ex
3nas iustitie, n. continebat sr, et inse adiuvtutes iustitie: nam
alius imperans, uenditiones ex 3nas, eq. v. g. q. e aus iustitie, sese
ptinet ad liberalitem. &

189

Ad Srationem: Ad 3ouo Ans: intio Dei, efficax
clandi, gloriam ut coronam hec obro, bonitatem iustitiam, obligantem
adhendam eam intentionem, no Ans: obligantem ad collationem glorie
ex existentibus meritis, 2do Ans: et no loq.: q.a praedicta bonitas
iustitie, attacta per tales voltes, solum obligat ad collationem glorie
ex meritis; n. u., ad hendam tales udtes. q. p.t ex esse alato
exemplo uoluntas uendendi equam &

190

5us Arguitur, ad hoc
ut ho mereretur glam, debet mereri decretum collationibus glie; sed
posita praedicta intentione, seu electione, ho n. mereretur decretum
collationibus glie, et posita praedicta intentione seu electione, ho n. me
reretur glam. ⇒ Sratur: q.a premium debetur bonum q.d posit nari
~~q.a posita dicta~~ adhuc posito merito, et gla intenta efficacis
ter a Deo n. p.t nari posito merito: ergo gla efficaciter a Deo
intenta n. p.t ee premium meritorum. &

191

Reo Vo. Ad 3quendo maiorem:
debet mereri decretum pro ipsis executionibus, omisso maiori in
tibus, no maiorem. et si ibi distinguenda e mer: et nanda loq., q.a
ad hoc ut mereatur glam ho, sufficit q.d mereatur decretum colla
tibus glorie, pro ipsis executionibus, q. quidem suplet ab tam. 3ui
ones meritorias ad ferendam glam; ibide dicenda infra An;
209 usque ad 213 in clausula &

192

Rel. 2o nando antem:
q.a ad hoc, ut ho mereatur glam sufficit q.d mereatur collationem glie
l3 n. mereatur uolitis dferendi glam, ad maiorem quo uti q.a mere
at incertamine premium n. requt, q.d meruerit uolitis clandi

p̄mius, Eligant alios in certamine, Ad Subs q.d Si eligendo alios, mereatur p̄mium. = Ad frationes: Veol, si liq fra posse p̄ba ri nec pote meritus, Cui Deus p̄mittat infallib. p̄mium; et hoc ē manifeste falsum, nam Deus de facto p̄mittit nostris meritis de digno p̄mium uitæ æternæ, ergo &c. = Veo 2°. directe nando anteam, Cuius falsitas patet, lo exemplo alato, in Vetorsione arguit. &c.

193 6.us Arguitur, pena ut pena, neq.t intendi effaciter absq. abta p̄uisione demeritorum, ergo similiter Corona ut Corona, neq.t intendi absq. abta p̄uisione meritorum, p.a Coa q. ideo pena ut pena, neq.t intendi efficaciter, absq. apta p̄uisione demeritorum, q.a ē effectus demeritorum; et Corona est effectus meritorum; ergo neq.t intendi, absq. abta p̄uisione meritorum. = Red. Dicesso Ant., nando Coas: ad p̄bationes dist. quod mas; ideo p̄cisse, nomas: Et q.a pena ut pena, neq.t se amari a Deo, dissolus p̄ Accens, quatenus, in punione delictorum Veluzet, Iustitia Divina dolo mas: Ad Decesa Meri, no Coas; q.a Corona ut talis, p̄t ē amauit a Deo ideoq. indepent, ab abta p̄uisione meritorum, intendi p̄ta Deo. Cap. 5.us electio ad gloriam ut Coronam quæ de facto datur ē ante aptas p̄uisiones meritorum.

CAPUT 9.

Electio ad gloriam ut coronam quæ de facto datur est antecedentem prævisionem meritorum.

194 Pr. 1.o Ex Sacra pag. nam ad Romanos

9. loquens apostolus de Iacob, et Esau, sic inquit: Cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali, ut secundum electionem propositum Dei maneret, non ex operibus, sed ex vocante, dictum est ei: quia maior serviet minori, sicut scriptum est: Iacob dilexi, Esau autem odio habui, ex quibus verbis videtur quod ante ad eorum merita Deus eligit Iacob ad gloriam, nam Christus ad munus Christus ex gloriam, plus loquitur non distinguens, de electione ad gloriam. Cum quis dicat Apostolus hanc electionem fuisse, non ex operibus, sed ex voluntate, hic planum fit, Iacob ante ad sua merita fuisse ad gloriam efficaciter electum.

195 Si autem dicas, in praedicto verbum Apostolus solum loquitur de electione ante ipsa opera in tempore executa seu exercita, non vero de electione ante opera ut ex aeterna praevisione. Dicendum est contra D. Aug. q. 16. 2. Dicit duas epistolas Pelagianorum Cap. 6. sic inquit: perfecto desiit ... dicente veritate, non ex operibus, sed ex vocante dictum est: Vos dicitis ex futuris operibus, que Deus illum facturum esse praesciebat, Iacob fuisse dilectum, atque ita contra dicitis apostolo dicenti, non ex operibus quasi non potuisset dicere, non ex praesentibus, sed ex futuris operibus, et Christus Aug. Deus ita elegit ad gloriam Iacob ut non cum elegerit, ex eo quod praeviderit opera, que facturus erat = Alia plura testimonia ex sacra pagina afferunt ad probandam hanc doctrinam, quae brevitatis causa omittimus, et videri possunt apud Moncola de praedest. D. 8. et 9. &

196 Probatur 2.º efficaciter ... Valentino, sub Benedicto 3.º Cap. 3. ubi haec sunt verba: fidenter fatemur, praedestinationem electorum ad vitam, et praedestinationem impiorum ad mortem (ex ponendis quae sequuntur) in electione tamen salvandorum, misericordiam Dei praecedere

minus bonum. Quid clarius afferri potest pro hac ratione.
nec dici potest decilium solum loqui de praecedentia temporis, nam
hac ratione praedestinationem impiorum ad mortem antecedit peccata;
decilium intendisse statuere, diversitatem inter volitum damnan
di, et volitum salvandi, et volitam damnandi praecedit
tempore peccata, sed non loquitur praecise de antecedentia motiva
in tempore, de antecedentia in abstracta praescientia Dei. Confirmatur
ex D. Aug. lib. de Correptione et gratia cap. 14 ubi
inquit: Cum homines in via iustitiae veniunt, seu revertuntur, quis
operatur in cordibus eorum salutem, nisi Deus, cui volenti sal
vum facere nullum hominum resistit arbitrium? Ad 3um dico.
(9)
Arane, quod vult infallibiliter aliquod obiectum sub aliqua conditione, et
insuper vult efficaciter et absolute purificare conditiones, in ordi
ne ad hoc, ut ponatur conditionatum, vult et efficaciter et absolu
te, eiusmodi obiectum; sed Deus de facto vult infallibiliter gloriam sub con
ditione perseverantiae finalis Petri, verbi gratia, et efficaciter et absolute vult
perseverantiam finalem Petri, in ordine ad hoc ut assequatur gloriam
ac proinde ante eius opera vult ante praevisiones meritorum; ergo
vult efficaciter et absolute de facto gloriam ante praevisiones me
ritorum. maior constat ex eo quod bene valet: Deus vult dare
gloriam Petro, si habeat perseverantiam finalem, sed vult et dare perse
verantiam finalem in ordine ad gloriam dignandam, ergo vult dare
Petro gloriam; minor quoad primam partem constat ex illo Pauli:
Vult omnes homines salvos fieri. Quoad secundam constat ex eo quod Deus
vult dare praedestinatis auxilium efficax, quod efficax in ordi
ne ad finalem perseverantiam. quoad tertiam probatur ex eo quod volita sibi illa
conditionata sunt aequaliter quoad praedestinatos, et reprobos, et
quoad 4am liquet, ex eo quod ante auxilium ut applicatur
eum, neque intelligi meritum in statu absoluto.

198 Confirmatur efficaciter, nam Deus conferens auxilium efficax finale per se, et specialiter intendit benefacere, et destinat, quod respondet et intendit illam specialiter bonum quod mediante hoc auxilium efficax finale, quam inefficaci finali; dans auxilium efficax finale, non est per specialiter bonum quod ipsa coniungit cum consensu, de eo quod coniungit cum assequutione vitae aeternae, quia Deus habens bonitatem amat, in eo ignorati auxilii, vel causa constat ex eo, quod si illam bonitatem non intenderet, non per se specialiter absolute materialiter intenderet, benefacere non destinaret. Reliqua per se manifesta sunt satis. Caput 6 in quo satisfit Adversariis.

Caput 6tum.

Satisfit Adversariis.

199 Opponunt verba illa Sancti Matthaei 25: *venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi, esurivi enim et dedistis mihi manducare etc.* Ex eo paravit vobis regnum et destinavit, quia Christo in pauperibus dederunt manducare; ergo electio ad gloriam vel coronam quae de facto datur, est post praevisionem meritorum. Respondeo negando consequentiam, ratio est quia sensus illorum verborum, ut communiter docent Patres, est quia esurivi et dedistis mihi manducare, venite et possidete regnum quod vobis ante quam per meritum videretis, vestra bona opera liberaliter praeparavi. Veritas est quod continet testimonium, loquitur de ordine executionis, non de intentione, de qua solum procedit quaestio.

200 Opponunt 2.º ex 2.ª Petri, ubi D. Petrus

Vbs inq.: Satagite, ut per bona opera certas vestras vocationes faciatis

&c.; ergo si electio ante absque praevisione meritorum esset, jam non fieret certa per bona opera

quia ... electio de facto non est ante visionem praevisionem meritorum = Resp. dist. ... non fieret

certa tantum quoad executionem ... quoad nos per bona opera nempe, non fieret

certa quoad intentionem ... per bona opera ... et nos cog. gratia eius

mediante ... certitudinem electionis quoad executionem et certitudinem

quoad nos, per bona opera ut aliis existentia, quod neutiquam opponitur

nostrae resolutioni.

201 Opponunt 2.º ex D. Aug. lib. 1 ad Simplicianum q. 2

" 2. ubi inquit non tamen electio praecedit justificationem, sed electionem justificatio; nemo

" enim eligitur nisi jam distans ab eo qui rejicitur, unde quod dictum est quod elegit nos

" ante mundi constitutionem non video quomodo sit dictum nisi praescientia.

diversimode resp. a DD.; huic testimonio, ubi mane fidenter ad ...

... tamen ... probabilioris a D. Aug. loquentis fuisse in praecedentis

verbis de electione quoad executionem gloriae, et ... fuit a ... justificatione

... nisi habere ... conditionate futuris ... quia magis sibi

opponit in aliis locis ... adductis numero 194 et 196 loquentis

satis expresse de electione quoad intentionem gloriae, ut coronae = Ubi ... hac

solutione ... testimonia D. Ambrosii, D.

Hyeronimi, D. Chrisostomi et aliorum PP.; quae nobis ... opp.

... ad ... .

202 Opponunt 4.º D. ... velle ... qui vult omnes homines

salvos fieri ut constat ex ... ad Timoteum 2; ergo ... a praevisione ante

meritorum non habet voluntatem specialem de facto gratia aliquos; ergo & = nota

... licet ... voluntas ... specialiter ... Deus gratia aliquos, nempe gratia

praedestinatos ut satis constat ex probationibus adductis pro nostra resolutione.

203 Opponunt 5.º

D. habet voluntatem ... dandi gloriam ... cedant in ... gratia, & ...

hanc voluntatem non cohaeret voluntas absoluta ... dandi gloriam; ergo eius ... voluntas.

voltas abta et efax ridar in b eo. P.^a mir. ng vdtas abtaet efax dandi glog, ut premij ê etig v.ltas abta et effax decessus ingratiã; at cy voltas abta et effaci decesus ingratiã ri obtineat voltas de eo q^d si decedebat ingratiã dabit D.^s gloriã: go ds. = R. et dist. mai. dis-querendo mj; at cy hāc volte ri cohereret voltas abta et effax dandi gloriã, si voltas abta et effax precedat didiõ, dã mj: si subsequat. nomj ad probãt omissã distã mai. dijquendae silijmir. Adcuig probt duo antinocog qa vltas abta et subsequit ad ediõ atg pre ~~videmitg~~ ac proinde cy illã recte coheret.

204.

Opponunt sexto: si D.^s de facto haberet pre igelectioe abtq nullus, qui n~~e~~t electus, poet abte et simplix salvai; at hoc f^s ê: go D.^s de facto ri habet pre ig electiõ abtq. P.^a mai: qia tus reprobi neqs ent electi, neqs haberent falts faciendig anz eligerent: at eo ipso nullus qui ri ê electus poet abte et simplix salvai: go ds. = R. et nando mj. a deig probt, dist. mai. nomj q^d reprobus abte et simplix toendo het potes se q^d b opando in ultimo instivits salvet abiqs pcedenti electioe.

205

Opponunt 7: si anz ad pre vis abtq mitorum daret de facto electio abta salvandorum, da et etig ant reprobatio povae orum qui damnandi s: at hoc reprobatio povaans pre vis abtq demeritorum de fao ri dat: povans ad prevision abtq mitorum ri dat de facto electio salvandorum. P.^a maior: qa electio ans salvandorum oium vult electos salvai, et nullus alius preter eos salvai. at hoc ê oes n electos pove excludi a gloriã: go n electi maent pove reiecti a gloriã. P.^a mai: qa illa electio ê voltas salvandi oes, qui salvandi s: go vult q^d illi electi sint oes salvandi: at hoc ê nullus alius salvari: go vult nullus alius salvari. P.^a con. q^d electi sint oes qui salvandi s, ê q^d nullus alius salvet preter electos: go ds.

206 Respondendo neg. adeatus pro
bz nomg quoad 2g pte. adistius probedy quoary: e isbl tas
salvandos qui salvandi ss atento priss. intrinco illius di
tynoans: atento riso intrinco, et etiq. extrico, 2doansedroceg.
gapz dia electio atento prius intrinco illius respit oes utoes, qui salvan
di ss: et priss respit pre destinatos illos, abstrahendo abeo g. sint oes salvandi
f ri sint omnes. at 2. atento etiq. extrinco nempe q. pro nullo alio, g no alij
- pre destinandi sint a deo sequit g. respiat oes salvandos: et hoc est re
incg est illi vobis.

207 Adde etiq g licet eiusmi electio e volitas ri eligendi
alios ad gloriq ante admita, hec electio n est pomexclusio reliquoru
ad gloriq: qa si e tali electio e poss abte et simplis loendo obtine re
gloriq. qa talis electio antea abtq previos mitos ri e aliqi prerity
ad obtiendq gloriq. Proinde g sie illos stare possi abte et sim
plis potestas obtiendi gloriq, ut revera dat et 2 denda e inre pro
bis. Capo illationes ex precedenti doctna.

CAPUT 6.
Illationes Ex praecedenti doctrina

208 Crdij
imferes 1. electioq ad gloriq ante abtq pre vios mitos de facto et
tendi etiq ad determatu gradu Beatuinis, que in parlai hitu
rus e quilibet pre destinatus. Ratioe, qa probatioes adductes
pro noa 2clusioe q que probant ele facto ee electios ad gloriq
abte 2sideratq et q ee ad gloriq prout 2sideratq in determi na
to gradu, ut ppendenti 2stabit = Infes 2. Predestios
riso hominu, et etiq Angelorum fuisse ante abtq pre vios mitos

Ratio est, quia praedestinatio hominum et Angelorum est eiusdem rationis et speciei moralis, ut docet hic D. Thomas articulo 1.º ad 3.um Sed praedestinatio hominis de facto fuit ante absque praevisa meritorum ut late constat ex supra dictis: ergo et praedestinatio angelorum.

209

Inferes 3.º cum D.º eximio de auxiliis lib. 3.º cap. 19. num.º 4.º et lib. 1. de praedestinatione cap. 14, quem plures alii DD. sequuntur, quod praeter voluntatem seu decretum intentivum praedens absque praevisa meritorum necessario admittenda est alia voluntas seu decretum executivum distinctum virtualiter, saltem ratione nostra ab illo decreto intentivo, quod quidem decretum executivum praesupponat absque praevisa meritorum. Ratio 1.ª est, quia voluntas constituens collationem gloriae in esse remunerationis, formaliter debet supponere merita absolute et absolute debitum: sed voluntas intentiva gloriae ut coronae ante absque praevisa meritorum nec supponit nec supponere potest merita absoluta, et absolute debita: ergo ipsa non est voluntas intentiva [illegible] potest constituere collationem gloriae in esse remunerationis formaliter, et consequenter debet esse distincta, a voluntate executiva, maior patet ex eo quod nulla remuneratio formalis talis dari potest, quae non supponat absolute tale meritum constat ex eo quod alias qui sequeretur quod idem actum potest esse ante merita absolute praevisa, et simul non esse ante merita absolute praevisa sed potius post merita absolute praevisa.

210.

Ratio 2.ª est quia repugnat quod aliqua vera et formalis remuneratio proveniat a Deo sine aliqua voluntate remunerativa, quae dicta sit meritorum absolute talium: sed voluntas intentiva gloriae ut coronae eo ipso quod sit ante merita absolute praevisa non est voluntas remunerativa dicta meritorum absolute talium: ergo ut habeat vere et formaliter vera remuneratio quatenus provenit a Deo praeter voluntatem intentivam gloriae ut coronae [illegible] merita absolute praevisa sit alia voluntas, quae sit dicta meritorum absolute talium; sed haec est voluntas executiva: ergo etc.

211

Sic maxime observandum est quod virtute huius duplicis voluntatis facile conciliantur diversa testimonia tum sacrae Paginae tum SS. PP.um circa voluntatem dandi gloriam ut coronam nam testimonia quae excludunt merita ut motivum intelligenda sunt de voluntate,

et decreto meri intentivo. ad 2. testimonia, quæ dicant merita esse motivum dandi gloriam intelligenda sunt de volte et decreto executivo. Et hoc modo facilimo negotio solvunt omnes objectiones Dº volte dandi gloriam et coronam ante ab[s]q[ue] prævisis meritorum.

212 Ex dictis infertur 4. quod hæc propositio D. vult dare gloriam et coronam potest habere duplicem sensum. 1us sensus est quatenus equivaleat huic D. vult dare gloriam per merita quæ efficaciter decrevit extrahere. et hoc modo est falsa volitas intentiva, 2us sensus est quatenus equivaleat huic propositioni D. vult propter merita ab æterno prævisa dare gloriam; et hoc modo est formaliter volitas executiva Dei. proinde quod eiusmodi propositio distinguenda est cum litigantibus ne laboremus equivocatione.

213 Infertur 5. has duas propositiones: D. gratis vult dare gloriam, et D. vult dare gratis gloriam. rigorose loquendo non esse equivalentes: nam 1a propositio equivalet huic: D. motu liberalitatis movetur ad intendendam gloriam. quæ propositio de fas vera est. 2a vero equivalet huic: D. vult gloriam. Stat in executione sine meritis ab æterno talis, et contra fidem. Disp. 4. an et quomodo D. prædefiniat nostra dona meritoria. cap. 1um rem prædefinitione fuisse donorum nostrorum meritorum, qualis a tortis adstruitur.

DISPUTATIO 4a

An et quomodo Deus prædefiniat nostrum donum meritorium

CAPUT 1um

Re[s]p[ondetur] prædefinitio efficax donum nostrum meritorum qualis a thomistis adstruitur.

mia esiz r ita de fao ad asequendy nostry fie beatiney, recte postq. q egimus de intioe effaci cicia eiy mi fie, pro qre dimura atractandy de ipiy drin sig sive opig mitij ad quory clariq intelligig aliqua premoanda s. ly premoady e, q. noie predefioiz efacij intigimus olitg abtq, qua Ds nostras opaoes dernat ang adipsa in realz exig. qug quidez cditag siteraitz 3 nexa cu ipiy opaioig. ly premoandy e, q predefio ffaci duplit drida poe 1º quatry e eiy mi pre defio s. id intendat et dernat subsz aut abstrahendo a id praindendo a circumstantia libatij aut nitij, qualisz exprimitur hiz vbis: dere no effaci quod Petrus amet Dm 2º quatg D. quy decrvefag dernat simad subsz aut d circumstantig libertatq illiug, qualis exprit hâc ppre o Scavi: de omnog. D. plugg 3vat libere. de 1º illo. pre d efiou gere abstrahentiy a circumstantia libatij agendy nobis e dispicuent, in pre ntao loqumur de pre defioiz ~~per~~ P quay. D. intendat ~~d~~ subsz sub et libaite ay noi mitoi.

215

3y premoandy e ñ prede re p pe ne quoqz de predefioe oiu opaiu libau etiq pravaiy qd certy e Dm ~~a~~ ñ poee pre defini, in se ieiprit nostras opaioes pravoss, cu r ~~esset~~ Deo ane paty = 4 y p noz due, q neq. prodit quoq de predefio ẽg bonarij opaioy, qui presupunt alig paty, id illudz supit à poenitentia de paty. ng de eiy mi predefoig dot spiiy dirhtay im fia dicutienda ano ~~...~~ 490 unde toa dirhtag hiiy disputatioiz de Vol uit aid pre defioes aut boi libri a supeentij paty. ñ is premoarti inpreenti 3º va doct ñ soindai de fao vy neqz ẽe pole in Deo

216

la sentia

ullam prędeſtiōe eſſace noi ſequr libi. ita P.r Vazquez 1a. pte. disp. 98. cap. 10. et disp. 99. cap. 3. et ſępe alivi, quē ſequunt eius discipuli Alarcon, Gaspar Hurtado, Torres, et Herrice. eos etiā ſequūtur P.r Martinon disp. 39. de Deo ſect. 5. P.r Becanus tom. 1. ſuę theologię cap. 14. quę. 4. herice disp. 7. de prędestiōe cap. 5. et alij RR.

217

2a. ſ. apro pugnat ivoiē poſe eius mi prędestiōs ... etiā de facto dari in Deo. Ita tot theologi in 1a. pte ad quęst. 23. quę est de prędestiōe; ita etiā Scotus in 1u. dist. 39. quę. 3. §. Visso, et dist. 41. quę unica, et plerali quos refert et ſequit Ioannes a S.to Thoā tom. 2. in 1a. pte ad art. 23. circa disp. 7. art. 4. nō 4. et ex nostris P.r Suarez de prędestiōe lib. 1. cap. 8. no. 18., et ſępe alivi: Montoia, Belarminus, Toletus, Granado, Arriaga, Lugo, et plerali quos refert P.r Riva de neira hic disp. 12. cap. 1. et ſequit cap. 1.

218

Obbservate hic q. maxa dicuntur ... nostros reliquos qß DD. circa pro 2a. S.a ngisti docent poēe D.m prędestinaē de facto qß prędestinae nostras libras opaioes pdecay intuitu oīo impers a futuritiōe ... noe libere opaiōe et abscisaim ia detali futuritiōe ... noi ſes DD docent sō poēe prędestinē pdecrietis pręsupoens scientiā mediam de nostra opaiōe libera subaulio ex ſeipsa indiferenti.

219

Sit 3a. nostra ... prędestiōe efficax ... mitis ... qß opaiōe libe quali adstrueret Thomistę. prat 1. q.a P.r ... posita prędestiōe efficaci ad ... ĩ potest, absoluté et simpli loquendo, poenitere dissy; ... prędestio- ... prat ans qa ... neqß poe poenitere dissy in sud posito talis prędestiōis neqß poē facere ... prędestiōis ... et simplis loquendo ĩ poē

poenere dissy potentia tali pro desio. cor, lied, quam nullus alius mus excogitij est. quoad 1am ptem D. stat ex eoq. si id poet in sudpo, sequeretur q. decry effax D.m poet diungi cum cantia illius, q. efficacia abipro dernitur q. prorsus impossibile est. quoad 2am ptem lied ex eoq. si poet fare sum dissy, sequeret quod Prus posset fare ne exteret tale decry in D. et hoc nullo modo Solunt Thoste; go &c.

220 Dices ex Thostij P.m in statica supposse fare sy dissy privy & illaivy: hoce P.m dy pre dei effaciy ad dirum habere verg et reale potestate, ad ponendy dissy 2ysc. q. suffit ad va potestate disentiendi q.a ad ea potes te ponendi dissy suffit habere eoq iut ex pte prij et virtij, lied n heat q. n it ex pte applicationis, qualis solet esse illa pre desio.

221 Sed D.a est. 1 q.a ad hoc ut P.s abte et simplir loquendo poit ponere dissy n suffit here eqq. iut ex pte prij et virtij si aliunde heat impimy aquo neat se expire: ut p.t in P.o vincly constricto aqq neat se expire. qui ideo in statica su abte et simplir loendo n poe currere, lied heat ex pte prij et virtij eqq. iut ad currendy, q. hed impimy, aquo nit se expire.

222 Rent Thoste pregia vincula tollare abte potestatem currendi n quisse q.a es impimy aquo Prus nit se expire et q. n impimy for my ne = et D.a est q.a ideo pregia vincla in staticasu n impimy P.o omnino ad currendy quasi impimy inevitavi le abipso P.o, et ey ipsy n potest D ponere cursy: et etia pregia pre desio e impimy inevitabile ipsi P.o et. ey ipsa n poe D ponere dissy, go solutio nulla est, neqz respon hoc racio dulte.

223 D.a e. 2. qa ex doctra thostay tradita nemo Deo a pte deduir 1.o q. a Beato visionj Beatifice n tollat abte et simplir loendo potestas ad panay neqz etia Xpto D. ex vi unioj hypostatiae tollat abte et simpliciy potestas ad panay: et hoc est D a ipsos tostas, et D a veritate ipse; go doctra tostay subtinenda n est. mar p.t ex eoq. Beatus sul

cum visione beatifica repugnet quod sit ex parte principii et solius virtutis ad peccandum sicut Christus per unionem hypostaticam repugnet quod sit ex parte solius principii et virtutis (voluntatis scilicet creatae) ad peccandum: sed ad potestatem absolute et simpliciter talem contra Thomistas sufficit habere quod sit ex parte solius principii et virtutis ad actum ergo etc.

224

Respondent Thomistae visionem et unionem hypostaticam esse impedimentum proximum, et proinde tollere libertatem. Ratio est quia esse impedimentum proximum, est quod tale sit quod aliquid tollat de principio et virtute ad peccandum; at non [illegible] tum ab adversariis dicitur, quia vi visionis beatificae et unionis hypostaticae non amittit Beatus, neque Christus quoad aliquid de virtute et principio ad peccandum; id certum est. Si ad dicant consequenter ad visionem, quod stat Beatus et Christus absolute et simpliciter loquendo posit eo ipso quod habeant quod sit ex parte principii et virtutis ad peccandum: et hoc dicimus: ergo etc.

225

Respondent alii visionem et unionem hypostaticam necessitare antecedenter, et proinde quod tollere libertatem praedefinitiones vero consequenter, et proinde non tollere libertatem. Ratio est quia ideo visio Beatifica necessitat antecedenter, quia est inevitabilis a Beato, et cum ipsa stante non potest disiungere peccatum. At praedefinitio ut admittitur a Thomistis est inevitabilis actio et cum tali praedefinitione non potest coniungere rationes oppositas, ergo necessitat antecedenter: si ad dicas quod licet praedefinitio sit formaliter necessitas consequens, est tamen aequivalenter eo quod detur a causa prima ad hoc ut causa secunda libere operetur: Revidetur reparare, tum quia Deus non intendere impedire qualem procul dubio est quod causa secunda cum tali praedefinitione libere operetur, ut constat ex dictis et ex infra dicendis amplius constabit tum quia eodem modo posset defendi quod visio Beatifica et unio hypostatica est aequivalenter necessitas consequens eo quod darentur Beato et Christo pro quo ad libere exercendum quod libet pariter. At hoc dicimus, ergo neque hic.

226

Respondent 2.

non a Deo: potentia praedefinitione addita, prout a Thomistis admittitur non dat necessitatem ad dissentiendum; at quod desit aliquod necessitatis ad dissentiendum non dat absolute et simpliciter loquendo potestatem ad dissentiendum: ergo non repugnat absolute et simpliciter loquendo non dari potestatem ad dissentiendum, et consequenter absolute et simpliciter loquendo non dari libertatem. Minor patet ex eo quod prout supponeret quod detur absolute et simpliciter loquendo potestas ad dissentiendum quando absolute et simpliciter loquendo est impossibile ponere dissentiendum: at

hoc distinguit q. deficit aliquo eius requisitus ad dissensum: ergo etc. maior si qui constat ex eo quod ex tentu decreto efficaci de dissensu deficit primo decretum de dissensu, et sub defficit potestas absolute et simpliciter talis illud adquirendi: at cui hec deficiunt deficit absolute et simpliciter potentia ad dissensum: ergo etc. Minor probatur ex eo q. iuxta Thomistas decretum de dissensu est requisitum ad dissensum et sub iuxta ipsorum est q. primo deficit potestas absolute et simpliciter talis illud adquirendi.

227 — P.

3.º Nostra ratio: cui non est liberum antecedens absolute et simpliciter loquendo, nec liberum consequens absolute et simpliciter loquendo: at predeterminatio qui deficit a dissensu, et non est liberum eius absolute et simpliciter loquendo: ergo neque est liber dissensus, qui est consequens tali antecedenti absolute et simpliciter loquendo. Maior patet ex eo quod iuxta Aristotelem qualis est necessitas antecedentis talis est necessitas consequentis: tum quia q. infallibiliter infertur ex aliquo prorsus inevitabili eadem ratione qua infertur prorsus inevitabile est. Minor quoad primam partem constat ex eo q. valet pluries et infallibiliter cognoscit primo est predefinitus ad dissensum: ergo primo consensit; quoad 2am partem liquet ex eo q. iuxta Thomistas Petrus non potest facere, quod inde eodem tali predefinitio, neque potest facere q. non det: at hoc frequentissime est q. eiusmodi predefinitio non sit libera consequenter: ergo etc.

228 P. 4. Ratio: predicta predefinitio imponit eius necessitatem antecedentem ad dissensum: ergo evertit libertatem. Probatur ans, quia in primis sub tali predefinitione necessarius est necessitate quidem methaphysica, q. creatura ponat dissensum: insuper hec necessitas nullomodo depen[det] ab aliqua determinatione libera creature neque absoluta neque conditionata, ut ipsi adversantes; at hoc est frequentissime q. predicta predefinitio imponat eius necessitatem antecedentem ad dissensum: ergo etc.

229 — Respondent loci

Thomiste, predeterminationes solum certe ex parte agentis Dei ac providentia esse necessitatem consequentis, que non evertit libertatem. At contra: l. quia ex parte agentis Dei solum certe aio provisa actus ipse actus, et q. eo q. natura sua subsequitur ad actionem actus: at eiusmodi predefinitio neque est actio-

pduiva aut neq ipsae aut uerxse e vins est, neq eq. nā sua subse
quty a dactioq, l aut, cu sit aliq. p̄xity adhendq eiy miaq ecaut:
Jgo n̄ setet ex pte aut di = D.a est 2, qa peiy naturā inteligiv idq.
q. eiaplatio poq adhendy Dsy, quq intigat ipse Dsy sicut
ptuq nā eiaplaio n̄ ny ad Ivustibile, quq intigat ipsa Dbustiō:
ḋ xa Thorray taly pq defio eiaplaio poq ad Dsy, l se het pmy
aplicationi, q o est prior nā quq Dsy, et coentia setet ex pte aut ly.

230 Rent 2. predig pde
fioq ēē nitate consequente n̄quide fraly ḋ emminentialy ex eoq.
Dsequat libaq Dq Dtiente emient libertaty huay. proinde qß
n̄ evertere libaq creatq = ḋ D ae it qa sili modo pōēt defendi
quq libet nitay xeva ante vioij Beatifice uioij hyportaigita
n̄ ēēanty, ḋ ēē coente, n̄quide fraly, Demialy, asexendo velut
Dey ut poe ly libery et Dtiente in se nostraq libartes, velle
illo modo operatioq ut libq, vo amore libero Dei sub visione
Beatica.

231 Dicy ad simplex involvere, quia nit Deus, l velle dey
liby, pnitq antecente. optime Respondy ḋ id tibi respondy
esto, protua solutioe ad noy argutu. qa Deus nit velle q.
opy libere fiat, et simul pq defiat pq defioe tostica, quq
e strita aut ex eoq. D n̄ ēbat cu opaioe, et nullo modo depeat,
in sententiā adversariay ab aliquā de troe liba voltij creaq.

232 D.a est 2: qa
ad hoc ut eiy mi pq de fio quaty adstruiit a Thorrij et
eminentialiter equivalent, l virtualiter nitaq coeny in ordine
ad servand q liberte creatq debebat equivalere nitaico
ent inordē ad illq ratioq, ob quq nitas ſ coens, servat
liberte creatq: ḋ n̄ equivalet: o o rie e miariy equivalent
ſ virtualiter nitas coens. maior p.t ex eo q. eatenus Sol
vg. e st eminenciaiy equivalent, l virtualiter calor quo ad
munus calefaciendi, qa Solve pduit calor sicut pduit

calor: go sicq &s. mis ht s yoi prat, qa nitas fr coens ea-
tenus vere servat libertate creatam, quatus subiacet ipsi
volti creatae, ita ut voltas creata poit abte et sim phi
loendo a illa nitate see expire: sed nitas pregia predefoj
n ita subiacet volti creatae, ut poit abte loendo voltas
creata a tali necessitate se expedire, ut dicat exadis
D. o go.

233 - Rent 3. Thoms pregia predefioe, so ee nitas coenza
ex eo q. licet antecedat ingere e effientis nostris dsiu depet
tamen, a dsu a Deo ut predetnato, in oere ee malis dyspoi
rie, quatus videlicet voltas creata n poat obiijce huius mi
pre defioi et predetnoi.

234. Sed Da 1. qa ex predia doctna sequit
qd P.s het libertas poendi obiice, pre defioi et pre detnoi
De ita ut poit impire prede fioe et predetnoi ad dsius; ad
hoc stare n poe patorstas doctna: go eius nni res pomullae.
Pr. minor: quia inde sequeret, q. dyctio pre destiaci a Re
provo, el dsentientis adisentiente n ees o ex volte D.: ad hoc
est potissimus argutus tortas adurs Soc. DD., n admittentes pre
defioe ab s q de pa futuritio dsdio ate subantio ex re
indifenti: co otta prat maior: quia dyctio predestiati a re
probo, et dsentientis adisentiente stet patortas in
predefioe seu phica predetnoe n a o desiuta ex prede
fioe: at xa pregia solutio predefio et phica pre detnoo
depet a volte creata, ut n impediente illa: go dyctio
pre destiai a reprobo n orit so ex volte D.a

235 Da est 2: qa ex
predia solue infer Thoma recurrere ad doctna nostrorus
DD assertentis so pree dai predefioes, que esiti dependant,
a futuritio e ddioata liba voltis creatae. prat: qa qd pre
defio esitis dependeat a volte creata, ut n impediente

predefioet prędetioq nil aliud ēē potest, ut q in terminī ẜpendenti ꝯstabit, ni qd pręḋefio depeat e(tiam) ꝯ fu-turitioe ꝯdisata libera voltq creatę: ꝯ hęc ē doctrina nostrorq DD circa prędefi oes D. ꝯ ergo = Aliq respon-sioes Ethoraq impugnant supra ano 168 Vbi recolendq 11. cap 2q. ꝯ ixerit objectioq.

CAPUT 9.um

Argutis Respondetur.

236 Obiicunt Ethorę Apq ad Ephesios 1. ubi inquit: Deus opat oia ꝯq ꝯsiliq voltq suę. quę vba ita exponit Cornelius prętor idest ꝯq voltesuę, quę ē ex ratione, ni ꝯq qd ratio importat quod discursq, ꝯ ꝯq designat certą et deliberatą libertą: ꝯ certe tact deliberata voltas ē voltas eficax prędeterminans futurioq etiā ꝯditionatq libq voltq creatę: ergo oia quę Deus opat pdefinit efficaciter anteq adeiq miq futuriq = Confirmatur: qa ni dicit Apostolus qd Deus operatur ꝯq ꝯsiliq voltq humanę, aut ꝯq suę prescientię: ergo antecens &c.

237 Resp. 1. Sibi modo argquendi posse probari Deum oia opari et prędefinire etiā anteq ad suę simplicis intelligentię, ut ꝯsideranti patebit: ꝯ hoc nd mimino ꝯdi: ergo argqmti nulla est = Resp. 2. dire ꝯtē dico: mę voltas eficax prędeterminans futurioq absolute ꝯdominans: prędeterminans etiā ꝯditionatq futurioq nominę et coq: qa Apq nullamo a(ss)erere in hę(c) ibq qd voltas ꝯa effcax deat prędetere ad futurioq ꝯdioatq nerq.

238 Ad ꝯfręd̄q ꝯuarq. quoad eam ptem ni dicit fr(eque)r expresse Apostolq, in prędq ibq qd Deus opat eum ꝯsiliq voltq hq; aut

rum suam speciem, ideo anj: ñ dicit virtualiter subdistinguo: ñ dicit virtualiter loquendo de decisio voltis humane conditionate future, et de specie conditionata transeat: loquendo de decisio voltis humane absolute future; et de specie conditionata, tunc ani. Et nego consequentiam. quia eo ipso qd. Apostolus dicat eiusmi voltem esse certam, et deliberatam, et consequenter servantem libertatem creatam, virtualiter dixit, illum praesupponere futuritionem conditionatam dictus voluntatis creatae, et scientiam conditionatam de tali futuritione, quae nam si adesset, talis volitio Divinae. Ut constat ex dictis.

239 Obijciunt 2 Apostolum, ad Ephesios 2. Ubi inquit ipsius etiam sumus factura creati in Christo Iesu, in operibus bonis, quae praeparavit Deus, ut in illis ambulemus. Unde sic arguunt Thomistae 1°. fideles dicuntur creati, in operibus bonis; ad creatio substi ñ supponit. subiectum: ergo Voltas Divina creans fideles in operibus bonis ñ supponit nostrum consensum, sed illum praecedit = Arguunt 2 bona opera dicuntur a Deo praeparata in praecitato Verbo: ad qd. sint praeparata idem est ac Divina ordinatio et Divina providentia, atque ideo qd. sint praedefinita: ergo &c.

240 Respondeo 1°. nihil vim arguendi posse probari ex praedictis Verbis praedefinitionem, ñ supponere politicum sensum, et scientiam nam de eius modi politice, eo qd. creatio et praeparatio ex Thomistas, nihil dicunt supponere: ad hoc patet ex 49 = Respondeo 2 directe, ad 1um concessis praemissis, distinguo consequens: praeparatio Voltas ñ supponit nostrum sensum absolute futurum, concedo consequentiam conditionate futurum, nego consequentiam = Ad 2 respondeo concessis praemissis, distinguo consequens actus ad opera sint praedefita-

+ nobis absolute

p. definitioe supponente statu 2dioatu operu 2do coam; p. defiõe n̄ supponente eius mi statu; nocog. quia hoc ex precijs vbis minime colligit.

241 Obji

ciunt 3. D. m Augu asserente apud D. m Prosperu sententiarum, 98: D.a Voltas e suprema causa oiu corporaliu, spiritualiuque motionum = item in soliloquis cap 26 prius quam me formares in utero novisti me, et ante quam exirem de vultra qq. tibi placuit preordiasti me; et alijs in loij asserit oia bona opera ee a Deo p. destiata. go xa D. m Augu D.s ante p.defi oer nostras operationes bonas.

242 Res. nando cog loendo de p. defiõe tortica. quia ex precijs vbis soim fuit Deus p. defire nostra bona opera ante quam fiant. at v.o eo p̃gedefiai, p̃ pre detio e Thortica, impenetrabiliter a futurioe 2dioata, nostra oparioes nullomodo imfun= eaq sollutione, donanda salia testimonia, SS. Santoru P.P. tum D.ui Thoe, quig dit Deus p. destiare, p. defire, et p̃gedetare adoes nostras opaõs patro excepto.

243 Obiicient

3. xa scripturã et S.s P.P. Deus trahit hoes ad se, et de nolle nitig facit volentes: D. Vbi p. videt vota p̃ueata 2len suã subauxio ex re indicitti proruo libito nit intitractio aut cordis mutatio: go. abiq3 tali futurio e 2dioata, et diuioe Deus p̃defit = Res. disg. o clarity gratiã mg xa Scripgd. ita vt in eius mittactio e servet libas creata, 2do maiorg: alis no maiorg: et similiter disquo mi; de intraliias in nitintitractio, aut cordis mutatio, quæ everttat libertatẽ creatã 2do mi; qui illa Duet nomi et cog: quia abiq3 tali futurio e 2dioata p̃e supra nisal vat libas creata.

244. Obijciunt 4.o causa 2.a agit ut mota a 1.a: go agit quatu p̃movet aut p̃destiatur a ca 1.a

go Deus det promovere ca[usa]s 2[secund]as libas, vel p[er] suas decrey ordinans, et immediate determinans, vel induendo physice p[re]determinans derivatam ex p[ri]ma definitione = Resp[ondeo] dist[inguo] 2[secund]o ans: agit ut mota promotione ex se indiferente ad operandum ~~vel~~ et ni operandum, Concedo ans; ex se determinata ei quae operatione neg[o] ans et consequentiam

245 Objiciunt 5. Deus est liber et liberas determinans: ergo determinat creaturas prius quam aliquo modo intingat operatione = Resp[ondeo] distinguendo ans dist[ingu]o gra: illa libera et liberas determinans, si nomine libi et libi determinantis, intingat tale liberum, prius excepere singulis liberis, ut determinat, quae aliquid quae libet causam, vel intingat causa libera, quae producit per aliquas causas liberas, et ipsas a nulla alia producit Concedo ans; si nomine libi, intingat liberum, quod a nullo determinat ad operandum, ipsum vero reliqua alia ad se dicta determinat ad operandum, nego ans, et consequentiam, quia tale liberum non implicat; neque destruit dictam libertatem creaturae, quae absque admienda e; ex fide, ut dicitur ex resp[onsione] dist[inctione].

246 Objiciunt 6. ab indifferenti ut indifferenti, non potest oriri actio determinata: ergo quod ad hoc ut a creatura oriatur aliqua actio determinata, sit quod post aliquam determinationem Dominum eius indifferentia auferatur: ponitur aliqua praedeterminatio et prius determinatio, quae solum potest auferre eius indifferentiam = Resp[ondeo] 1. sibi frustra arguendi ponere probari quod ad hoc ut Deus habeat actum liberum debeat determinari ab alio: neque ad hendum tale actum liberum supponit ex se indiferens: Ad hoc ab adversariis admiendum non: ergo frustra argumenti nullia est.

247 Resp[ondeo] 2. directe dist[inguo] 2[secund]o ans ab indiferenti ut indifferenti, indifferentia in complectione, vel in sufficienti virtute non potest oriri actio determinata, Concedo ans: ab indifferenti ut indifferenti, indifferentia solius dominii libertatis, nego ans: vel aliter distinguo ans: ab indifferenti ut indifferenti, quod est prius liberum, non potest Concedo ans: ab indifferenti ut indifferenti, quod non est prius liberum, Concedo ans, et nego consequentiam quia in praesenti loquimur de prius libero.

248 Objiciunt 7: 2[secund]o scripturas; et S[anctos] P[atres]

omnes actiones et passiones supte Dei fuerunt a Deo pdefinitae cum non obstante eiusmi pdefine fuere meritoriae: ergo non impedit pdefinitio = Respondetur Dsensus similiter dicto consequens: quia non implat pdefinitio esse ipsi dependenter a futuritione, et pvisione conditionata liberi condo coguit dependens a tali futuritione et pvisione non cogit = Aliae objectiones solutae manent supra a numero 132 usque ad 139 inclusive Cap. 3. Deus potest praedefinire dicta meritoria ante abta dummodo sit post conditionatam pvisionem illius.

Caput 3um

Deus potest praedefinire, dsu meritorium ante abta dummodo sit post cditionata pvisione illius,

249

Haec conclusio probatur 1o ex dictis a numero 178 = Probatur 2o: quia eiusmi pdefinitio non inducit voltati creatae nitate cosequente: ergo possibilis est. Consequentia est bona, quia eiusmi pdefinitio ab adversariis reijcit ex eo quod indicent inducere nitatem ante volti creatae. Probatur antecedens: quia eo ipso quod praedicta praedefinitio sit post pvisione cditionatam de nostro dissensu, et essentialiter depeat a tali pvisione est abte et simpliciter evitabilis actua: atque quod est abte et simpliciter evitabile actua non potest illi inducere nitatem antecedentem, sed solum consequentem: ergo etc. Probatur maior: quia eo ipso quod eiusmi pdefinitio dependeat essentialiter a tali pravisione, potest homo dissentiendo impedire, quod daretur talis pravisio cditionata, et eiusmi pdefinitio, dependens essentialiter a tali pravisione: atque homo abte et simpliciter potest dissentire ergo etc.

250

Probatur 3o. et confirmatur ratio praecedens quia id omne quod abte et simpliciter conservat potestatem proximam voltati, ad assensum et dissensum, non tollit libertatem: atque eiusmi pdefinitio abte et simpliciter conservat, potestatem proximam voltati creatae ad assensum et dissensum: ergo non tollit libertatem creatam. maior patet ex eo quod ista scientia visionis, absque non ex tenuis Deo decoperatione nitatem antecedentem non tollit

libertatis nostrae ad tales operes quia abte et simpliciter durat poten-
tia proxima Dei ad operandum meritorie et vitae illius: in dictamen ex
eo quod vicerus in praedefinitione intelligitur a nobis durus potentis ope-
ribus operatur ad actus et dictus.

251. Omnes Dei ad hoc ut Deus
abtus maneat abte et simpliciter liber debet poni sub eisdem
principijs sub quibus praescientia, in praevisione a Deo conditionate
futurum; Sed posita eius in praedefinitione etiam dependentie illius a scientia
media non ponitur Deus abtus sub eisdem principijs, sub quibus praevisus
in praescientia media conditionate futurus: ergo posita eius mediorum definitione, non
manet Deus eius, abte et simpliciter libera. Minor Dei quod Deus
abtus ponitur sub eius in praedefinitione, dependente ergo a scientia media,
et haec praedefinitio est principium talis mediatis in praescientia Deus absoluti:
Sed haec praedefinitio nec praevisa, nec praevideri potest praescientia media, quia nihil erit
connexus cum Deo praevidetur, nec praevideri potest praescientia media, ut certum est:
ergo Deus.

252. Resp. 1. ista scientia arguendi potest probari Deo adversus, quod hoc
complexus, scilicet videtur Deo aliis Deo vertere: dabat reipsa
ista aliis (ex quo recte infertur ergo Deus verteret) tolleret
libertatem illius. Dei hoc est Deo ipsos adversus admittentes eius in complexu
ergo Deus. Probatur maior: quia praedictis complexus sub quo ponitur
Deus abtus Dei non praevidetur, nec praevideri potest praescientia media: alio-
quin aliter erit connexus, cum Deo Dei praeverteret aut praevideri potest
praescientia media: ergo Deus = Deus potest probari, quod scientia visionis ex
Deo abto Dei, everteret libertatem talis Dei, quia scientia visionis
sub qua ponitur abtus Deus Dei non praevidetur nec praevideri potest
praescientia media ut certum est: Deus illius est dare scientia visionis everte-
re libertatem: ergo scientia arguendi adversus fallaciae.

253. Respondeo 2.
directe distinguendo maiorem: ad hoc ut Deus abtus maneat abte,

et simpliciter liber det poni subeiusdem principiis, distributivis-
que propositione indifferentes sub quibus praescientia media praevidet conditionatum
futurum, quod non: sub eiusdem principiis distributivis que
propositione indifferentes, non mihi: et similiter dicitur quando est mihi: sub tali
praedefinitione reponitur Deus aliter subeiusdem principiis distributivis
que propositione indifferentes: non mihi: sed distributivis propositione
indifferentes, quod non. ad probationem Deum primum non cognoscere
dicto quia eius mihi praedefinitio non destituit propositione indifferen-
tes, ac proinde videtur providere per scientiam mediam in ordine adver-
tendi ille singulibus.

284. Opponitur, et in hac tamen argumento praedefinitionis:
ad hoc ut reservet libertatem, et non inducat [illegible] ardet
purificari eos hypothesis sub quibus praescientia media Deus praevi-
det: sed posita eius mihi praedefinitione significat [illegible] hy-
pothesis, sub quibus Deus per scientiam mediam praevidet: ergo praedefinitio
praedefinitio evertit libertatem. Probatur minor. quia hujus [illegible] Deus
ponendo sub auxilio indifferenti, et non sub praedefinitione, [illegible]
Deus ne ignorat ponit sub auxilio diminuto cum tali praedefinitione:
quod diminutionis non indifferens ad Deum, et omissionem illius [illegible].

285. Respondeo tamen argumentum instari in [illegible]
ex auxilio et scientia media de Deo sub auxilio, et in visione de
Deo [illegible] dicta numero 282. Respondeo tamen directe. Diminuendo
nandomihi. ad probationem Deum primum non cognoscere quia neque praede-
finitio neque natio illius destituit propositione indifferentes
ad Deum et omissionem illius: Proinde quod ne [illegible] providen-
det per scientiam mediam: neque evertit libertatem Deum, adimit quo
neque absolvendo neque natio absolvendi det praevisi per scientiam
mediam circa Deum liberum Petri, quia neque absolvendo neque na-
tio [illegible] distribuit propositione indifferentes Petri ad Deum et omissionem
illius.

286 Oppones 3. et instas 2. si potest scientia media Dei Physice ponat praemotionem physicam ex principiis societatis Dei cum ab ea non exit liber ab eo et simpliciter loquendo: ergo similiter licet posset scientia media de Deo Physice ponat praedefinitio, evertet libertatem. Concedo antecedens, nego consequentiam. disparitas est, quia motio praemotionis et cum ea quae connexi imperantes ab aliqua determinatione liberam voluntatis cum Deo destruit potentiam proxime indifferentem; ac proinde praemotio evertit libertatem. at vero ratio praedefinitionis non destruit neque destruit potentiam proxime indifferentem: atque adeo praedefinitio nostra non evertit libertatem.

287 Oppones 4. praedefinitio efficax de Deo cum non possit componi cum applicatione indifferenti operis ad Deum et dicendum: ergo eius media praedefinitio efficax de Deo non possit componi cum libertate ad Deum et dicendum. patet consequentia: quia libertas ad libitum requirit applicationem indifferentem ad operandum et non operandum. Antecedens probatur quia praedefinitio efficax de Deo cum sit voluntas efficax de non existentia dicendi: sed voluntas efficax de non existentia dicendi non potest componi cum applicatione indifferenti ad dicendum et dicendum: ergo etc. Maior constat quia voluntas efficax unius extremi est etiam voluntas efficax de non existentia oppositi. Probatur minor quia voluntas efficax de non existentia alicuius rei est incompossibilis cum voluntate indifferenti ad hoc ut illa res exstet vel non exstet. sed voluntas haec indifferens sit ratio ad applicationem indifferentem operis: ergo etc.

288 Respondemus, aliorum solutionibus relinquendo, non posse componi cum applicatione indifferenti operis ad Deum et dicendum quantum est ex parte Dei negando antecedens: cum applicatione indifferenti operis tum ex parte Dei quam ex parte Dei operantis, ex parte causae; concedo antecedens, et probatione omissa maiori distinguo minorem: voluntas efficax de non existentia dicendi non potest componi cum applicatione indifferenti.

si ex pte Dei nego mj: cum applatione indifferenti ex pte Dei quam
aq dato minorem. ad probationem dupicem. Voltas creata dei non expia
in ... e impossibilis cum volte indifferenti, ad hoc ut illa res
ex tunc vel ... negotat, tq ex parte Dei q ex pte cre ... cum
volte sit indifferenti ex pte Dei nego maiorem, et si p... que-
nda e mia et nanda coa ratio est, quia ad ... li-
bertatem cre suffit q. sit ex pte Dei non applicet efficacis ... , ad
consensum vel dissensum q. ita evenit. at 2°. cum hoc ponit q.
cra applicet effaiter et rapiat secum ad opandum ... Dum pos-
tq in manus cre adeo, ad hoc ut illa utat pro suo libito ad opan-
dum et non opandum.

259 Ad quod ... notandum e q. decretum
quo Deus praeparat suo ... causis liberis, ut ego ad iubet in
ordine ad opandum; omissis aliis sententiis sic exponendum
e volo efficaci ponere meas ... in potestate causarum liberarum
ad hoc ut ille pro suo libito possit illa uti, vel non uti dum non ...
vero illis inferre violentiam. Unde infertur. q. sit ... q.
efficaci decreuit per eiusmodi decretum non ipse Deus physicus autem
..., sed sit positio illius in potestate causarum libera-
rum.

260 Infertur 2 quod Deus per tale decretum non applicat efficaciter ...
ad opandum et consequenter non ... cra ad opandum potius ... decri-
maret cra indiens ad opandum et non opandum. Infertur 3. q. quando
causa libera opat determinat efficaciter Deum ad se cum opandum et applicat ...
ad producendum ad eum modum quo voltas creata determinat et
applicat ... supernalis charitatis ... ad opandum, et non e contra.

261 Sed
Rogas si ... et voltas creata simul physice producunt actionem
et operationem libam, cur potius tribuenda e volti creatae quam
ipsi Deo determinatio et applicatio ... ad producendum ... et

opaius libq? Rēo rationē ē quia qdo concurrunt simul principium formaliter vitale, et se exercens ut vitale, et principium n formaliter vitale, neqz se exercens ut vitale, tribuit principio vitali determinatio et applicatio alterius principij et n ē contra. ut patet in volte et habitu supnaturali charitatis v.g. simul phisice concurrentis ad actus charitatis supnaturalis. in quo casu determinatio et aplatio ad operandum sine ull. dubio potius tribuit voluntati quam habitus qui ē contra quia voltas ē formaliter principium vitale et se exercens in tali casu ut vitale, at vo. habitus ē prius praematurus, et in tali opere, se exercens velut prius emortuus. cum igit qdo concurrunt voltas creata et oipa quatur posita in potestate voltis creatae, voltas sit principium fr vitale et se exercens vitaliter: at vo. Omnipotentia n sit principium fr vitale, neque se exerceat in tali casu ut principium vitale eo ipso q. ponatur a Deo in potestate voltis creatae, ideo determinatio et aplicatio ad operandum tribuitur volti creatae n Omnipotentiae, et n ē contra. haec doctrina maximopere observanda ē. Nam ex illius recta inteligentia plures et valde implexae dificultates dissolvuntur.

262

Opponis 3o. x.a Divus Augustinus libro de correctione et gratia capite 14. Deus magis habet in suâ potestate voltes hominum quam ipsi suas. At hoc stare nit sine decreto abto et effaci aplicativo Omnipotentiae ad promovendum operationem liberam creaturae: ergo Deus habet eiusmi decretum absolutum et effax aplicativum Omnipotentiae ad producendum operationem libam creae.

263

Retur nando minorem quia ad hoc: ut Deus magis heat in suâ potestate voltes hominum quam ipsi suas sufficit q. Deus heat potestatem abte et simpliciter tales constituendi hoes, pro re potentes dissentire, movendo ipsos per oia illa quia scit quibus consensuri fuerint. ut Leo qui quidem n possit

effice nominas quia neq3 ex se habent oia pria ad dsentiendu naia: neque possunt ex se sparare eius [illegible] principia [illegible] ad actu su[illegible] naly. Inquo nullo modo [illegible] valij decrz effaciz [illegible]. Omnipotentie ex pte Dei ad creandu, quia ad p diu fiq dsequendu suffit q. Deus pvidenit q. si poss sua Omnipoq ingotestate nostri creare ijta y suo [illegible] uteer sua oipoa ad dsentiendu potius qua disentiendu, et in suo decernat effaciz pon exe oipog inporte nri creare; quod ita fuit ut dixi exdij.

264

Opponeres quinto si deus non poit velle effaciz nostru diu libu, ni explorata prius nostra volte ut dsensura, sequeret, q. pfectius dominiu [illegible] nostru diu et penes nos qua penes Deu: de hoc [illegible] du, qo absq eius mi exploratione poe Deus effaciz, prede fre nostru diu libu. Probat maior quia nos poiumus nos determinare nulla alterius explorata volte, q. 86.

265

Res nando abte mq ad cuiq pbog diu qua ans nos poitumus nulla alia explorata volte nos dtrnae, ex supe q. ad sint oia sita ad opandu, ido ans: sin adsint oia requisita, no ans etcog. quia ideo probat, q. [illegible] q. habeamus nos pfectius dominiu circa nostru diu libu qua Deus ex eo q. quod [illegible] omnia requisita nos dicremus ad opandu. [illegible] minime [illegible] nos habere abte et simpliciz pfectius dominiu, circa nostru dsonsu qua habet Deus. nq Deus ad tale operationes tribuit exe auxiliu, et sua oipog ac ptera illa dstuit in circumstantijs quibus ac demu suadet ad operationes [illegible]. et ideo abte loendo het pfectius dominiu in talibus operationibus.

266

Opponeres 6. Deus non habet maius dominiu in actionibus non liberis seu natijs quam in liberis: sed Deus impenter absolutius agentis detrnae poe actiones no libog=

seu maiori dextere effatis: ergo id etiã poe in actionib. liberis = Resp.
dist. ant. neg. Deus n. het maius dominiũ iurisdictionis, et propri-
etatis in actionib. n. liberis quã in liberis, conc. ant. maiorem: n. het maius
dominiũ libertatis et electionis, in actionib. liberis quã in non
liberis, neg. maiorem, et dist. minori distinguendo e contra ratio-
dationi distinctione.

267 Opponer 7. q. Deus supponit et n. causat liceitatem intrinsecam
: sed iuxta nostram doctrinam Deus q. praedefinit nostrum ???? libere supponit
et non causat liberam determinationem voluntatis creatae: ergo talis determinatio Dei
non deficit effatis = Resp. omissa maiori distinguendo minorem: supponit et n.
causat libere determinationem conditionatam voluntatis creatae, omitto minorem: determinationem
absolutam, nego minorem et consequentiam quia talis determinatio in suo
esse conditionata e actio mixtura quã simul physice producit actio et
a creatura.

268 Opponer Octavo si Deus n. poet praedefinire nostrum
actum liberum nisi dependenter a scientia de futuritione conditionata
illius, inquire q. Deus requirit determinare creaturam quoad
speciem actus meritorij, ut ponit: ergo etiam praedefinire poe nostrum actum
liberum independenter a scientia de futuritione conditionata illius. Prob. maior quia
iuxta nostram doctrinam Deus determinat ad individuationem actus meri-
torij: ergo etiam determinat ad speciem. Resp. hec conseq.: quia individuatio
et species actus idem sunt: ergo eo ipso q. determinet, quoad individu-
ationem, determinat etiam quoad speciem = Confirmatur: quia nobi-
lior e species actus quam eius individuatio: sed n. debemus tribuere
Deo determinationem illius, quod ignobilius est tribuendo causae q. determinationem
illius q. nobilius est ergo etiam Deus determinat quoadspeciem.

269 [illegible] Resp.
[illegible]
ad individuationem actus conditionati: determinat positive, [illegible], et
[illegible] actus quã con requirens: q. determinat ad speciem ita ut
[illegible]

Deus sit in causâ cur species a^e^ ternis potius quam species dicta ponatur actio, nego consequentiam ita ut Deus sit in causâ cur ponatur ratio specifica ri identificata cum individuatione A v.g. potius quam cum individuatione B. subdistinguo consequens, determinat positive, nego consequentiam, negative, concedo consequentiam. Ad probationem concedo antecedens loquendo de identitate reali distinguendum e consequens concedo ad distinctionem datam.

27º Explicatur distinctio determinare positive ad individuationem actus, e^st^ determinare ad ponendum actum A v.g. et hoc modo Deus non determinat causas liberas quoad individuationem; determinare negative est quod causa pro suo libito posita sit aliquem actum in ratione B. v.g. decernit Deus non concurrere cum ipsâ ad aliquem actum talis speciei, nisi ad actum A v.g. et hoc modo determinat Deus ad individuationem actus. Similiter quod causa se determinat ad speciem ex a de et negatio solutio est quod causa habendo in suâ potestate ... ad ... causa pro suo libito ... potius ponat ... quam ... Nos dicimus Deum producere physice individuationem actus non ponendo rationem speciem ... identificatam cum individuatione, ut Adversarii intelligunt. Hinc patet ad argumentum. Unde datum ... distinguo est concedo quod determinat negative ad speciem identificatam cum individuatione, nego consequentiam ita ut Deus sit causa quod species A ponatur a causa ponatur potius quam B. nego consequentiam. Quia provenit ab ipsâ creatura eo quod sit agens liberum, et se exercens ut tale ut dictum est.

Caput. defacto praedefinit Deus nostrum consensum ... in se ipso ante absolutam non vero ante conditionatam praevisionem illius.

Caput 4um.

De facto praedefinit Deus nostrum consensum in se ipso ante absolutam non vero ante conditionatam praevisionem illius.

271 Haec 2clo p. 1. plurimis

1ª. pag. testimoniis, quae adducit Montoia tom. de provid. disp. 6. et potissimus 2stat ex illis ubi Genesis 50. Nu Dei quonimus resistere voluit? Hester 13: non est qui possit resistere voluntati tuae: si decreveris salvare Israel. Isaiae 46. Consilium meum stabit et omnis voluntas mea fiet. Unde sic Argumentor: eiusmodi testimonia sunt intelligenda de voluntate efficaci Dei circa opera libera; sed haec voluntas non potest esse ante praevisionem determinationis liberae [illegible] opus, nec post absque praevisione illorum. Ergo nostra 2clo vera est. Alias quoad lam partem 2i-tas ex aliis supra anno 160, et ano 169 quoad 2am vero partem probatur quia in prioris testimoniis maxime commendatur efficacia D. voluntatis, sed si voluntas Dei esset post absque praevisione operationum liberarum patris et commendabilis efficacia Dei voluntatis, qd [illegible] nam quia non posset resisti voluntati supponenti fore infallibiliter idipsum, quod ipsa voluntas determinat aut nil commendat efficaciam eiusmodi voluntatis.

272

2. ratio 2clo: quia de facto Deus, e fratis et specialis factor 2fendo auxilium efficax utrale in ordine ad opus meritorium: sed non potest esse fratis specialis benefactor, in eiusmodi collatione auxilii nisi i deficiat ex intentione, et per desiderium efficaci Deus, ante absque praevisione illius: ergo de facto eiusmodi desiderio, est ante absque praevisione Deus. Probatur minor: quia stare non potest fratale speciale beneficium in collatione auxilii efficacis, nisi 2fert volendo illud, quia cognoscit ut efficax: sed 2ferri non potest volendo illud quia cognoscit ut efficax, si solo in efficacia intenderet Deus. quia tunc non 2ferret auxilium propter Deum, sed propter alios fines ad i deficiat inveniens: ergo et.

273 Hinc

inferes 2a ad vias Deus velle nostra operationes liberas et meritorias, nisi in mio praeviso efficaci, ad nostram operationem, sed etiam,

imiari in seipsa. ratio est dij e, quoniã alius sequeret q. Deus niet, specialis fr. alijbene factor, in Inferendo auxilio effax, ad nostrq operatioes mitoriq. que pon. objici. Dª p̃ aliq. Iele, sufficiens soluta manent ex supra dij. Disp. 9. Anp̃ de fio effax Irensuos indepens a scia mia, evertat libatt illiusq. quando hic exequtioni mandat p̃mis libus? Cap. 1. propugnat negativa sententia.

Disputatio, 9ª

An p̃ desinio effax Isus independens a sciã mia evertat libertatem illius, quando hic exequtioni mandatur.

Caput 1m

Propugnatur naiva senta

274. Ante desitionem quæstionis supoendu e 1º. q. predia p̃ defio dupliciter Iciji potest, 1º dij simcitive vagans, p̃mia liba et nitantia, prout exprimitur, sequentis vocis: volo Deus Pªi ex istere, vel p̃mia liba vel p̃mia nitantia. 2º. modo Iciji poe ut p̃ciuns oio amisi, put expoit hij vbis: Volo Deus Pªi. quin aliqs. aliud dernad. Supoendu e 2º, p̃eig p̃redefios talit Icipia Deo, ut q sono adicta Iciziendas, si intigat in Deo scia naia, quâ cocat Deus adeo nihi mia vel liba vel nitantia, ad Iriendus Deus Pªi, vel.

275. Supoendu e 3. quod e p̃dere circa Deus Pªi reipsâ eliendus ab ipso Pªo p̃mis libus, hoc e p̃ aucius rû Innexus intrinse cus

Deu ꝙ potius esse indiciens ad Deum est dicendum = Supponendum est 4 quod licet talis prædestinatio sit intuitiva Dei ꝓpter impensam ad sciam mediam, et tamen ne ipsam executiva depentem ab ipsa scientia media. non licet prædia prædestinatio, in existendo non dependet a priori a scientia media, ut supponimus, attamen in genere subsequenti adilli gerit sciam mediam, et ponens aulis esse indiciens, per quod obtineat Deus ingenuentus: His suppositis.

276 Triplex in

præsenti quæstione vat sententia. 1ª sa abire asserad, talis prædestinatio eventere libere. itaque DD., qui post sciam mediam prædestinationes admittunt, Pr. Montoia Pr. Arrubar, Arriaga de prædestinatione disp. 39. Herrera de prædestinatione, quæstione 11. sect. 11 quos sequuntur Plures RR. es. in manu scriptis. ita etiam asserti omnes illi DD. qui expedunt prædestinationes ante abstr. previos Deus = 2ª sa abire nat, eventere libere. Ita Pr. Suarez de prædestinatione disp. 39. sect. 3. Pr. Conie de fide disp. 8, 2ª dub. 7. ano. 107. Pr. Rivadeira de prædestinatione disp. 12. ano 23. Pr. Quiros de prædestinatione, disp. 9. sect. 6 Aldrete de prædestinatione disp. 3. sect. 10. no. 10. Izquierdo tomo 2. de Deo uno tit. 11. disp. 39 quæstione 4. ꝓpe. 4. et Plus RR. in manu scriptis. teste Pr. Herrera Vbi supra sect. 1ª no 4. = 3ª Pa cum dixit = procedit, asserit quod prædia prædestinatio lædere aliquo ius libertatis quatenus facit naius evadere Deus prædestinatus quoad substantiam: relinquere etiam tamen sufficientem libertatem admittens, quatenus facit evadere liberum Deum quoad circumstantias. ita iure unus RR. in manu scriptis.

267 Sit nostra Deo cum 2ª Sa Pariinde quod asserere prædia prædestinatio relinquere abire et simpliciter libere Deum. Pr. 1º. Deo, quia prædia prædestinatio, non inducit nitas

ante voltus ponenti re ipsa drum sub mio libo et indifentia ad d. illq et dissum: go relinquit abte et simpliq libertas. drus in tali casu. Coa bona e quia ratio optima cur resist predica predefio ab adv. e quia indicant induxe nitatq an te in tali casu. Pr. ans quia voltas Dei put ponens d. illq subeiusmi mio libo, het. peq abte et simpliq tale ad im pediendam predicq p. defioq: at eo ipso tallq p. defio, n induxit nitatq anteq in tali casu; go ttq. Pr. min: quia vol tas Pi. eo ipso, qd. ponat d. illq sub mio libo et indiferentia ad d. illq et disiq, pe abte et simpliq poere disiq: at eo ipso qd. posit abte et simpliq ponere disiq, poe abte et simpliq impire predicq p. defioq: go dd. Pr. min quia eo ipso qd. ponendiq et disus n daet tanq eq quo eriq d. nit pre dicta p. defio, nempe drus Dei, at n daratur, eq quo eriq d. nit talis p. defio, n daret ipsa p. defio, go dd.

268 Pr. 2. quia p. dicta p. de fio n tollit immiate et p. se neque miate et p. aliud poa. forq ad d. illq et disiq q.ᵒ voltas ponit re ipsa d. illq p. miq liberq: q. n tollit in tali casu libertas d. illus. Pr. ans quia p. dicta p. definitio n e nitas immiata neq ani tas miata ad ponendq tale d. illq; g. dd. Mir pr. quoad 1q parte ex eo q. eiusmi p. definitio sit e de leg intentivq n i. immiate ex eo eiusq d. illus vt supponit. Quoad 2q parte pr. ex eo q. tallq p. definitio n ex igit aliquid quod immiate necessitet voltq Dei ad d. illq quando re ipsa ponit illq sub mio libero; alioquin in tali casu n poneret Dr. d. illq sub mio abluto et simpliq libero q. ei d.ᵃ supposituq quaestionq: ex q. dd.

279 Ad hoc arguitq ret ingeniosq Pr. nando ans: ad cuiq p. batione d. istio ante quoad 1q pr. nat quoad 2q. Ad illiq probationq dequi ans: n exigit aliq. q. immiate rationem sui p. se necessitet voltq Dei; dist ans: saltq prout in d. istio ipsiq decri et p. definitionq, nat ans

et consequentiis = D. D.ª est: quia quod exigit tale decus in illo casu in quo non datur minus absolute et simpliciter nitans, nec dari potest sub cum minus absolute abto et simpliciter libero, solum e minus abto et simpliciter libus: D implicat q. minus absolute et simpliciter liberum vel a se solo vel in consortio alterius necessitent vdtis: g.º D. P.ª Min: quia de ratione minus absolute et simpliciter liberi e excludere essentialiter et distributivè minus necessitans; neque eo ipso q. det minus necessitans deficit minus abte et simpliciter libus, ut q.do peccat P.º absolute et simpliciter het minus libus ad. Dsus in instanti A et postea in instanti B supadditur Prisse Pmotio aut aliquod aliud minus necessitans. Tunc in instanti B non het P. minus abte et simpliciter libus ad Dsum D. ri a lio de ca ri quia in p.º dio instanti B d dari in P.º minus nitans: g.º D.

280 P.ª 3 Conclusio est duo indiv. ad aus libus et naius D. in angelis e aus liber: D P. b. a po dis. secu indifferens ad aus libus et naius: sed cum posita D. ratione D. in angelis e aus liber. P.ª mia: quia P. dia P. desto solus intendit subdisiuncto vel aus libus vel naius: D eo ipso est de cus indifferens ad aus libus et naius g.º D.

281 Dfrat 1.º quia eius mi P. desio non infert abte et simpliciter bo endo aus naius D eo ipso est decus indiens ad aus libus et naius go D. P.ª maa quia quilibet P. desio D.ª so infert abte et si mpliciter boenao, id q.d de ce d nit, et ea quae esis riunt ad exog. dbti decu: D eius mi P. desio, neque de uoi Dsus naius, neque ad exog dbti decretati, nempe ad exog D. i us P. i enitas requit aliq.º nitans a Dsu: g.º D. Mi quoad 2.ª pte D. tat ex eo q. eius mi P. desio pr indit a Dsu libo et naio et a mio libo et naio, ut in ipsa quae supponit. = C ncad. 2.ª p.tz p.t ex eo q. suffit minus libus, cum quo vs ltap velit D senti re, q.º minus se ipsa supponit dari in vltre.

282

Dfrat 2. quia si-

Angelus effaicit deberet q. Petrus hodie moveretur vel a se vel ab ipso Angelo ex loco A. in locum B. in tali casu, Petrus non poset physice, vel moraliter, loquendo non moveri hodie de loco A. in locum B.; et tamen si Angelus nullum impetum se ipsa imprimeret hodie Petro, sed Petrus sua sponte, se moveret de loco A. in locum B. tale decretum Angelicum nullo modo evacuaret libertatem talis motus q. similiter dicendum est proportione servata de predia [illegible] de fide et decreto proposito in nostra conclusione. Cap. 2um sequitur solvuntur.

CAPUT 3um

Objectiones Solvuntur

283 Objicies 1°: [illegible] dia [illegible] ex [illegible] ad extendum q. ex tar [illegible] [illegible] cutum [illegible], p aliquod medium effar sive naturale sive liberum: ergo ex eo q. voluntas cum medio indiente omitteret actum non sequitur predefinitio non forte, sed potius sequitur fore aliud medium a Deo ponendum, cum quo obtineretur talis actus: q. licet in voluntate medio libero instructa admittatur sub tali predefinitione potentia ad omittendum actum, ea non erit potentia, ad faciendum q. ii [illegible] predefinitio, sed potius potentia ad faciendum q. existeret aliud medium causans cum effectu actum.

284 Respondeo 1° illi fortasse [illegible] [illegible] q. [illegible] predefinitio actum prout liberi q. [illegible] ex adverso admittit dicendo q. potentia qua voluntas detracto medio libero instructa fuit ad omittendum actum non est potentia ad impediendum decretum, sed ad faciendum q. existeret aliud medium causaturum actum cum effectu. Reo 2°. direct[e] [illegible] anti[cipa]ndo co[ntra]

quia ex hypi qd. mysliby exoterg in vbite Paivo diungat deip
fiia cy omissione actus, ut post q illo tunc nullg aliud. mig
effar aatale ay cy mio. libo poet. dponi. Ratio e. qa alliq se
queret, qd diungerent ial aug, et omissio quq ei da doxia et
ineo. de indiuiduali suti exterie ripon.

285 Objicies. do deiy myti decree
nipoe dponi natio dsus: et eoiq so. eiuymiti decrio inducit riig
antq. q5 evertit libuq. Pkiu naion quoniq aliq requaet,
qd boxia pelegio frustraret et nec effar da sup. y quq oy
jyo dr. Reo 1o. sivi. ercq fiia aqquendi psbcaii separe
decay pre deficay ay ut liby quia nipoet dponi natia aup ut libi
dtalis defice. et hoc e da ip. ptos adueios, hoc arty dojiciend
jyo ip.fing arty nally e. Reo 2o. directe dtra dm ai nando
my quia licet natio aug nipoet dponi, dtalis defice, poe tamen
y bitap inst dio. cau indiuia. mio libi ad ly omitte ie diq, et
hoc mo impedire s cufacere qd. ii det in b ex taly pedecrio.
itaq deficiente deu d qio exiq. anit. ip. raper defoti dtaler.

286 Objicies,
3o. posta eiuy mti decto remanet deiy indiciey a dni ponendy
suo tantiq aug qo. cy potit illq ponere i nipeng a libae creata
nipoei ii decio posito oio e niatiy ad ponendq. et eiy eiuy
mi natae nil dponi libay vbiy. creatae: qo. evertit p eiuy mi
decay. Reo 1o. hoc arty retor quen poie da decay p lefitiuy
aug ut licet ercq da deiy colatiuy aurlij effay ut taliq ut
dsiderantj patebit.

287 Reo 2o. direbte dig. 2o aug, remaet
deuy indiciey ad riponendg ribiq aug qo. vbitap creata
indiuia e mio libo ad exemandy ay talidecreo p deliriy
noani aliq omitto ans et sicq diq dy e coeny n poe n
ee niatiy adeq ponendg pfe vbitay creata indiuia e mio

libo nocog; aliq omitto coeiq et omissa mi subi ijmta no ultq coq quia q. vdtrq indruā e mislibo ad ponendq dsq, ne qß Deuq ne qß cra e abte et simplis nicra adaydsq.

288. Obijcieq 4°: iam quo auq ḡdefino tali deco sit mirqug omio odij ā ei cum huiusmi decio impe e Deq Duixe ad aq odij: cq. stante ta li decos impossi e auq odij; go omissio ḡdefiā, nit ee liba. anq px; quia di auq effare abiq alicuq finiq nitat Deq. ad mq esiq eitum ad talq finq dsequendq: Dad omisong odij e esiq xita natio Dauq Dei ad odij: cq. posito tali deco neciatiq manet Deuq ad na ndq talq dauisq: q.° &c.

289 Reo 1°. hec argutq solvendq eniq ee ab advii indeco ḡdefio auq rā libq ergo evidenti strabit. Reo 2°. distre nando arq. ad pedoq omissā mai diq quo miq; Dadomisq odij e esiq xita natio Dauq Dei in au 2°, Ddo mim, natio Duq Dei inau 1°. nomq, et siliq diq quendaq e coenq, etmanda ultima coa: quia ad hoc ut sit impole, ā auq Deu- ninta ad auq odij; suffit q. Deuq heat ḡparq suq virtq, ergo ram in mario caq, ut si ostrapvelit illā ut posit poriese odiq Dei.

290 Obijes 5: nepat q. sub dat nitas auq abte et simp liq talq ad ponendq dsq, et q. sub det porteq auq abte et simpliq talq ad ni ponendq dsq: D posita eiq mi ḡdefioe dat nitas auq abte et simplis taliq, in Deo vg ad ponendq dsq; go posita eiusmi ḡdefioe n dat potriq auq abte et simpliq talq ad ni ponendq dsq. Pr mix, quia eiusmi ḡdefio infert esiq dsq ponendq ee a Deo, et aliunde n o evitabilq a Deo: D hoc fuisime e q. posita eiusmi ḡdefioe dr nitas auq abte et simple talq: go &c.

291 Reo 1º. hoc arty etiã sdivendy ēē abaduy in deus ꝓ desiivo auy ut libi = Reo 2º. dig. g. de Clitiy gra mg: repat q. sul det, nitap ary ad dig, et q. det por tar ary ad ponendy diy, loendo de eog cau, ddo my, loendo de dia sis cauig no mg, ac deinde digquo mim: Ad poitã eiy mi ꝓ defiõe dat nitap ary ab te et simplig taly ad poendy dig, in cau qto diy Pui ponat se ipsã p miy nitary, ddo mj, in cau quo diy Pui poat se ipsã p mij liby, no mj, ad probem digquo ary quoad 2q ptg, n ē evitavily a Deo, in cau quo Prug ponat diy p mj liby, no mj: in cau quo Prug poat diy p miy nitap ddo mj. et no cag. solutio sufficiens dstat ex dig, numero 282.

292 Obijicigb. eiysmi ꝓdefio, ē nitap, nullatenis dsequery diy, Loiãns illy: go evertit libarg. Pª ary quoad 1ª ptg, ex eo q. taly ꝓdefio, esig dnnat ey sua = quoad 2q pbat ex eo q. ꝓ dia ꝓ defio, nullomodo neqꝫ phié neqꝫ obtive, dsequitdiy: g. ē nitap n coenpd ary. Ary quoad 2q ptg patet ex eo q. ꝗatenig dequerat obtive diy, quaty sua maꝗ dente ad decay, Deiy dsiperet tale de ey: Ad hoc n ita dtingit, ut dstat ex suppoe cay quo oip: go &. quoad 1ª ptg Pª ma mis: q oiõ ãns, ad diy int dstinty, et determary n dsequit phie ad diy: Atta sehet ꝓ dia pdefio: go &. Pª mia: quia ans ad diy, dsipit a Deo pdia pdefio.

293 Retnando ãns quoad 2q ptg ad illiy probq omnis ansquoad 1q ptg nag quoad 2q. ad illiy probq no mg, quia suffit q. pdat futurio ddioata taly dns, ideo q eiy mi ꝓdefiay ꝓ futurio ddioata ntiqꝫ ꝓ dit ut ddio sine quã n daret ẽiy mi pdefia, ut dstat ex dig no 277. Explard. dns dri, ponendys ssbauhio indi enti poe duplig dsiderai, q. ad pßns attiet. 1º. modo dsideraipoe

in statu diviso quatenus verificat hanc propositionem: videt Petrus auxilium sufficiens ad bene et non vult Petrus dissentiet. Et hac in re potest tali divisio ad reale exercitium, cuiusmodi est defectio, consensus talis, sub tali statu sit divisio etiam ita ad reale exercitium cuiusmodi praedefinitio; = Vel modo potest individualiter divus in statu absoluto, firmiter vel ex vi auxilii quatenus verificat sequentem propositionem: Petrus dissensurus est submotione disponit, quod ei ipsa illi tribuendum est, vel vitiat hanc, Petrus auxilio dissentit: et hoc modo impedit ad tale decretum et ex praedefinitione potius illud subsequitur. Et in hoc sensu verum est, quod dicitur Deus impedit ante potentiam ad tale decretum. Hoc explicari potest a paritate scientiae mediae: quod quidem dicitur, prout in statu diviso antecedit scientiam mediam, et prout existens in statu absoluto, subsequitur ad ipsam scientiam mediam. Vide dicta anno 122. et 123 disp. 6. quo pacto Deus amet auxilia efficacia et inefficacia. Cap. 1 An efficacia auxilii non moveat Deum ad illud volendum.

Disputatio 6a

Quo pacto Deus amet auxilia efficacia et inefficacia

Caput 1um

An efficacia auxilii non moveat ad illud volendum.

297. Ante rerum discussionem supponendum est nihil aliud esse quod efficacia auxilii moveat Deum ad volendum ipsum auxilium quam Deum tribuere auxilium propter efficaciam praevisam, sive quia videt auxilium dimovendum esse... permittendum in... quod cuiusmodi motio potest esse

extrinsecus vel intrinsece. extrinsece, si decus intrinsecus fit in actus efficacis Dei efficacia divina detrahit ad electionem ejusmodi actus, ad eum quo inclinata est voluntas, quae potest dari electio in ordine, — ad finem, quem voluntas intrinsece respiciat finem; intrinsece quando de eum collat bonum actus intrinsece et sic respicit efficaciam prout exprimitur sequentem propositio Vocali; alterno actus qua efficax.

295 Dico 1. Deum de potentia absoluta posse non moveri ad conferendum actum, diligendum eum Deus, ex efficacia illius. ita communis sententia. Probatur conclusio, quia neque efficacia actus natura rapit Deum in sui amorem efficacem, ac praeterea in auxilio sunt plures aliae rationes distinctae ab efficacia, propter quas posita Deo amari: ergo de potentia absoluta Deus potest non moveri, ad conferendum ejusmodi actum ex efficacia illius. consequentia bona est, quia ex cogitari non potest aliud caput, unde talis necessitas provenire posset. Antecedens quoad 1am partem constat ex eo quod nulla bonitas creata et finita, potest Deum rapere in sui amorem efficacem. quoad 2am. Probatur, quia in auxilio efficaci sunt plures rationes propter quas a Deo amari potest, nempe constituere hominem liberum; esse ex se intrinsece utile, ad Deum, et etiam hominem constitui a Deo in statu sufficienti ad Beatitudinem consequendam: ob propter ejusmodi rationes potest Deus moveri, ad conferendum ejusmodi auxilia illius: ergo &c.

296 Dices 1. Deus moveri ad decernendum actum ex efficacia illius, quia non est nihil aliud quam tale decretum, simul existens cum praevisione efficaciae: ergo implicat illa coexistentia sine praedicta motione. Ans. Probatur: quia sicut admittere putamus omissionem liberam fieri, non sufficiens movere homo ad habendum ejusmodi omissionem, ex eo quod talis omissio simul existat cum cognitione, ostenderetur placere Deo habere talem omissionem: ergo similiter &c.

297 Respondendo ans. Ad primum probationem negatur etiam ans quia arentes dari puram omissionem liberam ad influxum motivi supponunt

aliquid aliud quam tale coextenditur. nam aliqui cum P. Ripal. sup addunt utramque conditionalem de eo, quod si daretur omissio sine praecedente tale motivum placendi Deo ergo: alii vero sup addunt, conditionem intrinsecam ipsius omissionis cum tali determinato motivo, nempe placendi Deo; quod potissime posset... nitionem. Unde asserunt, quod si opponerent duo motiva ad quod dicitur omissio, et subdetur talis omissio: tunc eadem omissio independeret ab utroque motivo. Si daretur duplex omissio et una dependeret ab uno motivo et altera dependeret ab altero motivo.

298 Dices 2. impossibile Deum diligere amare aliquid ex eo quod cognoscat illius efficaciam; ergo nequit diligere aliquid efficaciter nisi moveatur ab eius efficacia. Probatur consequentia, quia illud objectum movet ad amorem, cuius cognitio necessaria est ad eliciendum actum: sed cognitio de efficacia amabili necessaria est ad amorem habendum circa aliquid efficax: ergo efficacia amabilis movet Deum ad illius amorem. Probatur Maior, quia ipsa cognitio est motio intentionalis, et ratione cognitionis movet obiectum cognitum: ergo &c.

299 Respondetur similiter forma arguendi probari, quod in actu charitatis, quo Deus vult succurrere proximo propter Deum, indigentia proximi sit motivum, ad eiusmodi actum charitatis. Nam indigentia proximi necessario debet praecognosci ad habendum actum charitatis: sed hoc falsum est: ergo et prius dictum nullum est. Respondeo 2° directe, distinguendo antecedens consequentiam ad cuius probationem respondeo propter rationem allatam in instantia argumenti. Ad probationem illius distinguo antecedens: ipsa cognitio est motio intentionalis in obiecto motivi, concedo antecedens: in obiecto pure terminativo, nego antecedens et consequentiam: quia in tali casu efficacia amabilis solum est obiectum terminativum.

300 Dico 2°. efficacia amabilis necessario debet movere Deum ad illud volendum, quod per tale amabile facit Deus formale et speciale efficaciam eius. Probatur Dico: quia non est exercere formaliter actum virtutis, circa obiectum constitutum, in specie alicuius virtutis nisi actus tendat formaliter ad obiectum ex motivo talis virtutis:

go adhoc ut Deus exerceat actu formalis et specialis efficientiæ in collatione auxilii efficacis debet nairo moveri ex formali et speciali efficientia, separata in auxilio efficaci quam in efficaci. Anisstat ērgo
quod: nimirum spectat ad virtutem efficientiæ collationis excessus illius auxilii efficacis quæ collatio auxilii ut sic: Deus exercet virtutem efficientiæ in auxilio ut sic mi amet propter conducentiæ ad dey: ergo nequit excedi virtus talis virtutis formalis et specialis in auxilio efficaci, nisi amet propter speciale conducentiæ ad dey: Dhoc est quod efficacia auxilii nairo debeat movere Deum ad illud volendum, quod per tale auxilium facit Deum formale et speciale efficiens agisque Do.

301 Ostendo: quia formale speciale efficiens exigit amari bonum ab factore, propter specialem convenientiam, quam habet ex sub ti, cui confert efficiens: D specialis convenientia auxilii efficacis per quam differt essentia ab auxilio inefficaci et movere sufficienti consistit in eius efficacia: ergo hæc amari debet a Deo, et ratione illius moveri debet. eo ipso quod sit efficiens, ad conferendum auxilium efficax.

302 Oppones 1°. qui ex misericordia in pauperem largitur illi 100 nummos facit magis officium et misericors, quam qui solo 10 largitur ex eodem omnino motivo misericordiæ ergo potest exercere virtutem ex animo formalis sub eodem formali: ergo similiter dicendum in nostro casu ut constat in auxilio efficaci majus bonum quod confertur in auxilio inefficaci = Resp. disp. 2do ans, est magis officium et misericors qui tribuat 100 nummos, propter utilitatem quam pauper habebit ex illis 100, Ideo ans. si tribuat propter tales utilitates D si propter aliud motivum non ans. quia tunc solum erit magis officium materialiter non formaliter et hic est ad reliquum aspiciti.

303 Opones 2. Adhoc ut Deus, sit formalis specialis efficiens sufficit quod speciali modo, sit Deo voluntaria, et imputabilis efficacia auxilii, quo non est imputabilis aut voluntaria in efficacia auxilii: Dad

hoc sufficit in retrahi ex efficacia desiderando sincere Deum; ergo hoc sufficit ad hoc ut Deus sit finalis specialis efficax inclinacione auxilii efficacis. Primum minor quia auxilium inefficax, scilicet Deo voluntarii naive, quatenus providendo inefficacium, non retrahit ex eius modi provisione, quominus auxilium conferat: at 2º auxilium efficax, licet inferat posse inefficax: tamen ultra id quod in retrahit eum ex efficacia eius habet etiam conferri eum povo affectu Deo erga efficacium, et ex interiori scientia de eo quod efficax sit: ergo Deus.

304. Respondeo 1º negando minorem quia etiam ut quod quatenus auxilium est ex parte Dei et voluntatis Dei magis sit Author Deus, dum confert auxilium efficax, quando confert auxilium inefficax ex scientia initio, et voluntate, Deus = Respondeo 2º distinguo minorem; sufficit quod speciali modo, inducente speciale debitum gratitudinis in recipiente, sit Deo voluntaria, et impertiatur efficacia auxilii, concedo, minorem, speciali modo non inducente tale debitum, nego maiorem et minorem. Ad probationem omisso antecedente distinguendum est consequens: ergo tunc speciali modo inducente speciale debitum gratitudinis in recipiente afficitur voluntas Dei circa auxilium efficax, nego consequens; speciali modo non inducente speciale debitum gratitudinis, omnino consequens. Et nihil inde Deus nos, quia speciale finale beneficium ut quod resultet in recipiente speciale debitum gratitudinis. Ad quod dictum Deus ... erit ex causa utilitatis aut ... amari a beneficio ... patet exemplo. Nam si Petrus conferat donum Ioanni ... quia id ... Petrus, et nullo modo, quia tale donum est utile Ioanni; in tali casu Ioannes non tenetur, se ex hoc esse gratum Petro in alia ... de causa, nisi quia Petrus non dedit tale donum amando illud quia utile Ioanni.

305. Opponens 3. beneficium in ratione finalis beneficii dicit duo, necesse et voluntatem beneficiendi personam ex amore personae, et collationem doni utilis; ergo ex quo cum ... ex ... causa ... non carere beneficium in ratione finalis beneficii: Deus cum confertur auxilium

effax licet non ut effax exercuit actu donum collatum: ergo exercuit beneficium in ratione beneficij = Respondetur distinguendo antecedens quoad 2m, partem, et dicit collationem doni materialis, et esse utilis, nego antecedens: collationem doni amati ut utilis personæ, concedo antecedens et similiter distinguendo consequens: ergo ex quocumque ex his capitibus, eo modo, quo constituunt beneficium formale, exercuit beneficium in ratione, formalis beneficij; concedo consequens: aliter nego consequens; et similiter distinguendo donanda eminenter subscripta, et nanda ultima consequentia, quia collatio doni quam personæ utile esse non constituit beneficium formale, dico quatenus amat, collatio doni quam utilis personæ.

306 Opponet 3º. ad iniuriam formalem alteri inferendam sufficit quod nocumentum sciens inferatur, licet non inferatur ex motivo nocendi; ergo similiter ad hoc ut alteri fiat beneficium aut maius beneficium sufficit quod sciens conferatur bonum, aut maius bonum licet non conferatur ex motivo utilitatis aut maioris utilitatis = Respondetur concesso antecedente nego consequens. disparitas est quia plus exigitur ad actum virtutis, quam ad actum vitiosum seu peccaminosum, ut omnes theologi fatentur: nam ad actum peccaminosum sufficit quod causa illius sit indirecta, ex eo quod peccator habeat dictamen conscientiæ prohibens talem peccatum at vero ad actum bonum exigitur quod causa illius sit directa intendens bonitatem illius actus.

307 Dico 3. de facto efficacia, omnium auxiliorum efficacium movet Deum ad illud volendum. Probatur, quia de facto omne auxilium efficax confert Deum cum formale speciale beneficium: sed ad hoc exigitur quod efficacia omnium auxiliorum efficacium moveat Deum ad illud volendum, ut constat ex dictis anno 300: ergo de facto efficacia omnium auxiliorum efficacium movet Deum ad illud volendum. Maior patet ex eo quod et ... litteris et ex ... Probatur constat, nos debere Deo specialis gratias, quoties nobis confert auxilia efficacia: sed specialis gratitudo, etiam supponit speciale beneficium, ut ex se manifestum est. ergo &c. Caput. 2um An inefficacia auxilij possit Deum movere ad volendum auxilium inefficax.

Caput V.

An inefficatia auxilij ipso sit ratio adnolendum auxilij inefficax

308

Affirmativè sent Vazquez, Meratius, Alarcon, 1. p. te tt. 6. cap. 6. = Affirmativè sent P. Suarez. lib 8. de angelis cap. 3. et alij quos sequitur Rivadeneira disp. 8. de pdeg trne cap. 1º = Alij quorum dixit sent arenum qui q. regat quod inefacia auxilij moveat Deus, quando Deus sub tali auxilio e obligatorius et praeceptum tenetur vt. si Deus sub auxilio ponendum non sit obligatorium et praeceptum. ita ingeniosè R.

309

Dico primò. Deus defacto non movetur ab inefacia auxilij ad illud volendum. Probatur quia Deus defacto habet verum et serium votum de nostro Deum merito quoties nobis tribuit auxilium ad talem Deus: Ergo Deus defacto non movetur, neque moveri potest ab inefacia auxilij ad illud volendum. ergo &c. maior patet ex eo quod tra Deus Deus vult res homines salvos fieri. atque inde tribuit auxilia sufficientia ad talem finem consequendum ex serio velle salutem hominis. Minor probatur quia si Deus moveretur defacto ab inefacia auxilij ad illud volendum, non haberet verum et serium velle de nostro Deum merito quoties tribuit auxilium, ad Deum meritorium. nam qui vult auxilium quia inefax vult tale auxilium, eo quod non dirigendum sit cum Deum merito, et consequens vult, quod non ponat Deus meritum, ad cum eius mi velle non potest simul serio vele quod ponat Deus meritorium: ergo &c.

310.

Dico 2º quando Deus sub auxilio non e obligatorius potest Deus de potentia absoluta bene moveri ab inefacia auxilij quod ita intendit utrumque ad consequendum

aliquod finem bonum. At vero si non intendat ut medium ad assequendum aliquem finem bonum non potest Deus moveri ab inefficacia auxilii: ratio hic partis est quia in tali casu inefficacia non involvit maliciam et insuper pro ponitur ut amabilis et bona licet non in se saltem quatenus est medium utile ad assequendum aliquem bonum finem: sed hoc sufficit ad hoc ut possit Deus moveri ab eius modi inefficacia: nam amabilitas et bonitas non involvens aliquam maliciam moralem, et utilis ad bonum finem assequendum est sufficiens motivum voluntatis Dei ergo &.

311

Explicatur exemplo satis urgenti quia Deus potest velle quod Petrus in die festo omittat sacrum ad quod tribuit auxilium, eo fine, ut quia ante sacrum auditum statim domum revertens, exerceat in via, aliquod opus egregium charitatis, quod hoc in extremo periculo vitae etatis destitutum. Sed in tali casu moveretur Deus ab inefficacia auxilii ad illud tribuendum, quatenus talis inefficacia est medium ad assequendum predictum finem intentum: ergo &.

312

Ratio secundae partis dicitur est, quia inefficacia cum in tali casu, nullam habeat bonitatem, neque amabilitatem, neque per se neque per accidens, neque per modum finis neque per modum medii: sed quod ita se habet non potest esse motivum voluntatis: ergo &. Minor constat ex eo quod solum motivum voluntatis, est bonitas quae seu per se vel per accidens hoc est bonitas per modum finis, seu bonitas per modum medii utilis ad assequendum aliquem bonum finem. Maior vero quoad primam partem patet ex eo quod inefficacia auxilii, consistit in negatione operationis sub natura sub auxilio, vel in auxilio, quatenus coniungendum cum negatione operationis: sed hoc per se praecise attentum nullam habet bonitatem et amabilitatem, ut vel ex terminis manifestum est: ergo &. Secunda pars constat ex eo quod in tali casu supponitur, quod eiusmodi inefficacia, non intendatur ut medium utile ad bonum aliquod assequendum: sed eo ipso talis inefficacia non habet bonitatem, et amabilitatem per accidens, seu per modum medii: ergo &.

313

Dico 3: quod... sive sub auxilio ponendum est obligatorium, nec de potentia absoluta potest Deus moveri

ab inefficaci auxilij neque attenta pravitate eius, neque attenta etiam ut utilia ad aliquod finis boni consequendum. ratio istius est quia talis inefficacia per omnes ergo est bonum, immediate sit peccatum: et quod immediate sit peccatum nullo modo potest eius moveri ad volendum: neque moveri ad volendum potest amari a Deo peccatum et nullo modo potest a Deo posse amari: ergo &c. Probatur maior quia per eam eo quod omnis tolas inefficacia auxilij in talibus constitit immediate opus praecepti sub auxilio, sive in auxilio ut distinguo eius omissio est opus praecepti; ad cuius omissionem seu omissio peccatum est: ergo &c.

Vide de hoc dicta no. 483. } 314

Probatur quia sicut fieri non possunt mala ut eveniant bona, sic neque intendi non possunt mala, ut eveniant bona: et intendere inefficacem auxilij: quod de requisito auxilio est obligatoriis est intendere malum eo ipso quod inefficacia auxilij in talibus immediate malum peccati ut patet ex dictis no. praecedenti: ergo cuius inefficacia a Deo intendi non potest, etiamsi esset magis utile ad consequendum aliquod bonum finis, ut per poenitentiam peccati deinceps intendi potest prout et primus finis, ut patet ex dictis no. 312: ergo nullo modo in talibus casibus potest intendi inefficacia auxilij; et consequenter Deus a tali inefficacia nullo modo potest moveri ad tribuendum auxilium. Tractatus 3.us de causis praedestinationis. disputatio 1.a an praedestinatio sit aliquo modo causa suae praedestinationis caput 1.um aliqua quae certa [illegible]

Tractatus 3.us

De causis praedestinationis

Disputatio 1.a

An praedestinatio sit aliquomodo causa suae praedestinationis

Caput 1.um

Aliqua quae certa supponuntur

315 Suppono 1.° q. nulla ca phi
ica est realis Ds pdestinis ad aipoe. ratione mai est a omnia
ut constat ex Dis ano 20. Ds pdestinaio constituit ex aliq
intris et volitis Dei: Deinde eiusmodi actus nulla poe esse ca phica et
realis: q.° &= Suppono 2. q. huius psens instituit de causa mo
rali, et meritoria Ds pdestinis: An videlicet, ad pdestinem pdat
aliq. meritum de condigno vel saltem de congruo, cui tribuenda sit Dna
pdestinio. Dicitur ca moralis, quae poe excogitari ex pte comprehendi
vel ex pte ipsius pdestinati, vel ex pte alterius cae, dista a pdestinato.
Unde q. psens dividitur in 3. quaestiones dividenda e: quarum 1.a e, an
pdestinatus sit ca moralis suae pdestinis? 2.a An et quomodo
Christus Dominus sit causa pdestinis hois?= 3.a An pura cra de
facto mereat, vel saltem mereri possit, pdestinem alterius.

316 Suppono 3.° q. quaes
tio instituitur de pdestinatione integra, sive quoad intrinsecum effectum beati
nis. nam pdestio quoad volitum executivum et ipsam executionem, cuius mercedem
[illegible] debetur ex qua corona= Supponit omnis ss. patres errorem potissimum
fuisse circa pntem quaestionem errores Pelagii docentis poe homines viribus liberi
arbitrii non desumpti vitae eternae promereri, aliqua gratia in
terna intrinsece adiuvante, sed solo externa bonorum operum: sive
ut cognitio subtrivere ... erat fides, sed solo bonorum quartum legis, vel aliud
repraesentat. hunc errorem postea aliquantulum temperavit asserens gratiam
[illegible] ad facilius consequendum vitam aeternam, non vero ad simpliciter con
sequendum.

317 Suppono 5., q. circa pntem dictum erraverunt etiam Chiona
Ehi et Massilienses ex eo q. licet asseverent gratiam supernaturalem esse sim
pliciter necessariam ad consequendum et instruendum, docebant tamen
dari in nobis ex nobis, et viribus, q. ab initio et quando sive bo
nos motus naturales, quos gratia Dei subsequebat, et perficiebat: ita ut
illud initium naturale et causa moralis et meritoria esse supernaturalis

sanctitatis [illegible] et perfectionis, cujus in infantibus et in rudioribus non utentibus perfectionis nullus potest assignari initium, neque motus naturalis bonus deerunt eis, nisi infantes et rudiores non utentes justitiae et perfectioni adeoque bona opera ab ipsis elicienda, si diutius viverent, l[illegible] haberent in rudioribus.

318 Suponos [illegible] 1.a pro dicto errore fidei [illegible] nullus motus [illegible] neque [illegible] neque dignus neque de congruo ad justitiam et vitam aeternam dari posse ex solis naturae viribus [illegible] gratia Dei [illegible] [illegible] illud quod adjuvantis ad eliciendum [illegible] motus [illegible] ad justitiam et vitam aeternam [illegible]. ita [illegible] ex

" [illegible] Trident. sess. 6. cap. 5. Vbi dicit: ipsius justificationis exordium in
" adultis a Dei per Christum Jesum praeveniente gratia sumendum esse: hoc est ab
" ejus vocatione, qua nullis eorum [illegible] meritis vocantur. — et
" paulo post; neque tamen sine gratia Dei movere se ad justitiam coram
" illo libera sua voluntate possunt. Vnde in Sacris litteris cum dicitur convertimini ad me, et ego convertar ad vos: libertatis nostrae admonemur.
" cum respondemus converte nos domine ad te, et convertemur: Dei
" nos gratia praeveniri confitemur. quibus verbis a deo [illegible]
[illegible] [illegible] desiderent. Cap. 2um [illegible] aliquis ex naturae viribus, [illegible] adaeque [illegible] dispositionem?

Caput 8.

[illegible] aliquis ex naturae viribus [illegible] adaeque [illegible] disponi.

319 ... Potius
in suum disput. 14. quaest. 2. S. de 2a. Gabriel in 2 dist. 41 quaest.

unica art.o 3. dubio 1.o Suarez in 2a. disp. 88. quae. 6. no 6. et Caietanus tomo 1.o opusculorum tr. 4. quae 1.a §. Hoc occurrit hic. partes inter se dissidentes admittunt aliquam dispositionem ex viribus naturae ad gratiam.

320 Reo tamen cum com[munis] senten[tia] ratione quia repugnat dari aliquam dispositionem ex viribus naturae ad gratiam: videtur incidere in errorem Massiliensium. P.a quia dispositio moralis ad gratiam esset dispositio et mitoria de congruo talis gratiae ad quam disponit: de eo ipso ei ponimus incidere videtur in errorem Massiliensium: ergo etc. P.a Mai. quia dispositio moralis, est id quod movet, seu movere potest Deum, ad conferendum bonum, ad quod moraliter disponit: Deus quod movet aut movere potest Deum ad conferendum gratiam est causa moralis et mitoria saltem de congruo: ergo dispositio moralis ad gratiam est causa moralis et mitoria saltem de congruo: Deus nullum opus naturale potest esse causa moralis et mitoria etiam de congruo talis gratiae, ut constat ex dicto no 318: ergo etc.

321 Confirmatur vel illud opus quod habet per modum dispositionis ad gratiam est aliquam rationem dignum, ut Deus intuitu illius conferat aliis gratiam, vel nullo modo dignum est: si dicatur 2um sequitur Deum non moveri ex illo ad gratiam tribuendam: et consequenter erit dispositio ad gratiam. si dicatur 1um, sequitur quod aliquo modo est meritorium gratiae: Deus hoc dici nequit; ut constat ex dicto no 318: ergo etc.

322 Ret P.a [illegible] praedicta dispositio esse non physica, ac proinde non habere rationem meriti = P.a 2a est 1a, quia praedicta dispositio non disponit ad gratiam prout a libertate procedit, sed prout est libertate concurrenta: ergo non potest esse dispositio mere physica = P.a 2o, quia alioquin eius modi dispositio requireret ad gratiam, quatenus vere sub ratione minus impertionate reciperet gratiam: Deus hoc falsum est: ergo etc. P.a Mai: quia

sicut improportio est sic ad supernale nisi per aliquid mere naturale auferri: ita sibi neque illius gradus improportionis fundatus in supernalitate, ad quos dat improportio; per aliquid mere naturale posse auferri: ergo etc.

323 — Dico 3.[m]

videri non invenerit occasionem ex aliquo pretio quod ibi arbitrio tribuendum sit ad conferendam gratiam veniret, et quodlibet omnium gratiam importini, ex quo dispertiam: ergo Deus sumit occasionem ex aliquo pretio, quod soli arbitrio tribuendum sit. Probatur ant.: quoniam alias sequeretur, quod Deus etiam impius, et probans actu aspreras ergo etc. — Resp. nando ant. — ad cuius probationem etiam cons. quia cum Deus sit supremus dominus omnium creaturarum posse pro sua volte, plus his quam illis conferri venera ab ulla inimica et nova acceptione personarum, quae tunc non incurrit, quod quo quod det plus uni ibi conferat etc.

324 — Dico 2.° facienti quod est

in se Deus non denegat gratiam: ergo quia ex viribus naturae operatur quod det et posse pro regula ancta ratione quod recipit mereret quod Deus illi confert gratiam supernalem ad opera eliciendum, quae ad vitam eternam conducant: ergo etc. — Resp. nando 2. cons. ratio est quia illud axioma facienti quod est in se etc. significat quod quo operatur ex viribus naturae quantum posse mereatur quod Deus illi conferat gratiam supernalem: quia ut ostendit ex dictis n.o 318 nullus meritus ad supernaturales dari posse ex viribus naturae, sed longe alio diviso sensu, intelligendum est praedictum axioma.

325 — In 1.° est ante a Divo Thoma 1.a 2ae quaest. 109. art.lo 2.° de gratia habituali: ita quod sensus sit: per vim eius recte cooperanti cum gratia comitante Deus non denegat gratiam sanctificantem. 2.° int. ab aliis theologis de gratia cooperante, ita ut sensus sit, quod Deus semper est paratus gratiam cuicumque homini volenti cum illa cooperari. 3.° int. ab aliis de gratia excitante, ita quod ex pluribus gratiis excitantibus inter se subordinatis, quarum una antecedat et alia

subsequat homo 1.ª grã excitante inducente et illã cum ea
[illegible] bonum, nisi se exponat ad obtinendam ultior. gratiam
excitantem subsequentem.

386 4.º ab Aliis, sine ita ut reddat
hunc sensum: quoties cum homo ita paratus est ad operandum
ad virtutem, ut se detet ad eliciendos tales actus, tunc Deus pro
occupavit ipsius voluntatem, et prævenit illã grã [illegible] vilet et
inspiratione supernali ad eundem actum eliciendum, et cum quã gratiam
[illegible] grã poterit elicere tales actus supernales; itaque non [illegible] omissio
actus voluntatis, conducentis aliqua ratione ad salutem, potest ra
tionalis imputari defectui grã [illegible]. Hanc quartam in
religio aptissime iudico, et probat 1.º ex illo sapientis 6. præoccupat
qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat. unde dicitur
q. Deus prior occupet voluntatem in ordine ad salutem consequendam.
probat 2.º eximii intrigia ex eo q. nil frequentius sit apud
PP. et alia, quæ q. non adsunt actus, adiuvat a Deo sine grã
et q. sine grã nil potest boni operari, conducens ad vitam æternam.

327 Dices 3.º
D. Petrus ad [illegible] micordiæ [illegible] fuisse quia ignorans
fecit [illegible] ignorantia [illegible] peccasse fuit causa ut micordiæ et [illegible]
[illegible] requireret. q.º ergo = Resp. nando [illegible] quia [illegible]
ut communiter [illegible] PP. q. si D. Petrus haberet gravius peccatum
[illegible] Deus [illegible] forte invocasset. [illegible] ignora
ntiæ [illegible] removerit Deum, ad vocandum Deum [illegible]. Cap. 3. Cum
[illegible] grã facta moveat [illegible], aut moveri possit [illegible]
[illegible]?

CAPUT 3.

An propria [illegible] gratiã facta

mæreat aut mærere possit tota sua prædestinatione.

328

Occamus in 1° dist. 41. quæst. 1.ª et Gabriel quæst. 1.ª artic. 2.° et 3. intelligentes nomine prædestinationis solum decretum dandi gloriam coena[?] dixerunt hos opera ex gratia facta sua prædestinationis mereri; illis D. Bonaventura in 1° dist. 41. artic. 1° quæst. 1.ª et alii comprehendentes tantum sub prædestinatione effectus tui cum perseverantia finali: Fratres qui docuere prædestinationem sub meritis prædestinati ad gratiam prædestinationis cadere de facto.

329

Accep[ta] tamen prædestinatione quae comprehendit gratia dona quae non indebita, ad quae illius extendi debet ex a D. Aug. prædestinatio, propugnant Alexander 1.ª parte quæst. 28. membro 3. artic. 3. et Albertus 1.ª parte quæst. 63. memb. 3 artic. 1.° in corpore et alii omnia dona supernalia conveniunt ad prædestinationem, et etiam 1.ª auxilia quae de facto cadere sub meritis = communiter tamen sentiunt prædestinationem de facto 1.ª quae non meruit opera subsequentia procedentia ab ipsa gratia. ita, D. Thom. 1.ª parte quæst. 23. arto 5., P.r Vazquez 1.ª parte disp. 91. cap. 6. P.r Suarez lib. 2.° de prædestinatione cap. 20., P.r Arrubal disp. 66. cap. 2.° P.r Herice disp. 28. cap. 2.° et communiter DD.

330

De possibili v.° loquendo et si iidem censeant Vazquez, Herice, Arrubal et quotquot nant[?] gratiam meritis sub meritis cadere posse adhuc de potentia absoluta: alii tamen qui id affirmant communiter docent esse possibile, ut 1.ª gratia sub meritis subsequentibus operibus ab ipsa procedentibus cadat. ita Suarez, Conninc, Granado, Ruiz, Albertinus[?] et alii. quorum plerique contra [illegible] Demum opus meritorium procedentis ab gratia Dei [illegible].

de mito boni ipsius illius = Additetiã Ruiz disp. 6. de pdestione, sect. 2ª. n. 16. q. licet pdestiãus p opa proveniencia a gra posit ipsius gra mereri: nullo tamen modo mereri poẽ integram ipsius pdestionem q. ad omnes effus, quia nit mereri ipsam mita: quia eadem actio nit ẽẽ simul mitum et pmium sui.

331 Sit 1ª. Ꝺclo loendo de poã abtã poe pdestinare p opa supnalia pveniencia ex viribus gre mereri suam pdestionem a suo etiam initio. ratio est, q.ª n repat pdestiãio activa et intentiva, quis n heat a Deo ante ad mita, Ꝺ potius post mita abre pvisa pdestinari: Ꝺ eius mi pdestinatio caderet sub mitum pdestinari e.º &c. Max Ꝺtat ex eo ꝗ in hoc nulla ꝯtendi poẽ repa. Mir etiã pat ex eo q.º tunc Deus proer mita supnalia pdestinari abre pvira eligeret ipsum ad Beatum adequandum et coronam.

332 Sit 2ª. Ꝺclo: loendo etiã de gra abtã poe pdestiãus p opa pveniencia ex viribus gre mereri suam pdestionem quoad omnes illius effus. ratio quia idus ẽ id q. Deus tribuit Petro v.g. ex intione effai, q.º obtineat Beatitudinem ẽ effus pdestionis sui Ꝺ ꝯblari loendo de poã abtã, q. pdestiãus p opa salutaria mereat ẽẽ id q.º Deus illi tribuit, ex intione effai, q. obtineat Beatitudinem: q. posse ẽ de poã abtã, q. pdestiãus p opa supnalia mereat ẽẽ id q.º ẽ effus pdestionis illius. Max ex rep ꝯtat et amplius ꝯstabit ex impha dicendis ex no 878. Mir. ꝯtat: nam q.ª Deus tribuit p tota abtam pvios, mitos poe dari in pmium mitorum, Ꝺ oia quẽ Deus tribuit ex intione effai Beatitudinis poe de poã abtã tribui post abtã pvios mitorum: e.º &c.

333 Ꝺtat et explat Ꝺclo Deus de poã abtã poẽ ꝓ

tribuere auxiliu ad eliciendu actus fidei v°. et in primis etiam eius
pot tribuere aliud auxiliu ad eliciendu actus Contritionis, et in primis
mi actus contritionis perseueranter Petri, illiusque conferre auxiliu eius finale,
et Vitæ æternæ in quo casu auxiliu ad actus fidei eliciendu non esset prae
destinationis; quia supponimus, quod infert Dominus contrarium ex intentione efficaci quod
Petrus obtineret beatitudinem, sed ex alio fine. at vero alia auxilia subseq
uentia ad illud tum auxiliu sunt primum meritorum Petri; et effectus praedestinationis
illius, quia fluunt a Deo ex intentione, quod Petrus obtineat beatitudinem.

334

Sit 3a

Conclusio: tum auxiliu quod sunt existens in eo instanti reali in quo influit physice
in actus meritorios non potest etiam de potentia absoluta cadere sub meritum praedestinati, potest
tamen cadere sub meritum illius quoad anticipationem durationis. Haec conclusio
constat ex dictis, in materia de merito supernali, num. 343. et 344. ratio 1ae partis
conclusionis est, quia prius physice influens in meritum quod est existens seu durans
in eo instanti reali in quo influit physice in meritum non a Deo prouidens et ra
tionabiliter promitti in primum meritum dependens a Deo quod ponat in eo non
tota denominatio meriti, tamen quoque conclusio: quod Deus [illegible] ans: quia tunc
praesupponeret prioritatem nec prius illud esse vi cuius efficiens poneret illa
denominatio meriti: sed id quod praesupponit prioritatem ad meritum non potest
cadere sub meritum neque est illius primum, quia implicat praesupponi primum
ante meritum, sicut implicat praesupponi effectum ante causam: quod erat demonstrandum.

335

Ratio

2ae partis est, quia non implicat de potentia absoluta, quod prius influens in meritum
quoad anticipationem durationis cadat sub meritum, seu sit primum illius.
Probatur: quia nulla implicatio in eo quod Deus prouidens hodie quod Petrus
ipsius crastina die erit habitus supernalis, charitatis scilicet. talis autem
ens est Dei amorem, meritorium vitae aeternae, potuit prudenter et rationabiliter
moueri ad tribuendum hodie Petro illud meritum supernale charitatis scilicet
in primum meriti crastina die futuri, et producendi a Deo habitus
charitatis scilicet: sed ex ipso non implicat de potentia absoluta quod prius influens in meritum

quoad antipatq durationq cadat sub meritq go Cons. Pr. Maior

quia in presentio casu non est premium illud ipsum [illegible] qd prerequireret anq

ad meritum: et hoc ro Sotrate foret; qd [illegible] Cons. Pr. maior: qd

in presato casu ibiq et premium illa antipata [illegible] duratio, illud premij

cod talis antipata duratio, non influit ad influendum cuaptinam diei

in meritum qd Cons. = quae posita Sotij Pr. Vtq 83 Rolq sedutama

nent, inciatam mam demito ano 345.

336

Sit 4a Rolo de facto predestina

tus non meret predestinationes in tium, a qua absolute et simpliciter de facto

dit pro destriaus. hic Rolo Prbat ex dictis ano 294 quia eo ipso qd

Rlo predestinatio aet de facto ante absolut praeq meritum Rat ante

mita predestinati: Implicat qd predestinatus mereat id qd antens

ad merita praesupposit ex tens. qd Cons. Prbat quia ut probatur ex dictis

lo co ciato predestinatio quae de facto dat esse liberalis: Implic

at qd quis mereat id qd liberalis ipsi donat, ut lexie

maifestum est qd Cons.

337

Nota hic, qd predestinatio de facto ex

tens deget exig a divine Rdiuatam motorum, quinende sequat

qd predestinatio de facto absolute et simpliciter sit premium meritorum. ratio

est, quia ut saepe notavimus mita ro Rdicate talia non sit absolute

et simpliciter mita, neque absolute et simpliciter movent Deum ad tri

buendum premium, ut docent oes Thri 9a Malierpe sicut neque

mita ro gloria si absolute et simpliciter mita, in aliis iam,

338

Sit 5a

Rolo: nullus predestinatus de facto meret suas predestinationes quo

ad oes illius effus. Pr. quia 1us nullus gre de facto collatus predes

tiato est efus predestinationis illius prout hoc ex Rquerdit oia

donagre collata a Deo ex intutione donandi vitaeteer

nae predestinatos. Atqui primi auxilij non cadit sub meritum predestinati:

qd nullus predestinatus de facto meret suas predestinationes quoad oes illius

effect. mit. Probat 1.º ex D.º Paulo ad Romanos 3. ubi inquit iustificati gratis per gratiam ipsius = Probat 2.º ex eadem epistola capit. 11. ubi ait. Apostolus: si autem gratia iam non ex operibus; alioquin gratia iam non est gratia = Probat 3.º ex Trid. sess. 6. cap. 5. docente: ex ordinis iustificationis in adultis a praeveniente vocatione sumendum esse quia inquit, nullis eorum existentibus meritis vocantur = Probat 4.º ex divo Augustino testimonio inquit ita inquit: gratia vocationis dat ut sint merita quae per ipsam finis: ergo videtur ex meritis.

339

Sit 6.ª Dolo praedestinatus ad ultimum defectus per opera supernalia mereri suum praedestinationis quoad plures effectus illius: ratione quia praedestinatus per opera supernalia meretur augmentum gratiae habitualis nova auxilia, gratiam finalem, et tandem collationem gloriae, quae ad ultimum praedestinationis spectat ut corona: Ergo haec omnia effectus praedestinationis defectus, ut ex impediendis probabitur: ergo &c. = nota tamen hic quod praedestinatus de facto meret de condigno aliquos ex suis effectus alios vero solum meretur de congruo. de condigno meretur augmentum gratiae et collationem gloriae: de congruo solum meretur 1.º gratiam habitualem et reliquos habitus supernales illis comitantes; ulterio[r]a aut maiora auxilia, et gratiam finalem. De his satis, neque pertinent ad maiorem decreto, et re coli potuerunt in illâ. dis[…]

[…] 2.ª Anet quomodo Xptus dominus sit ca[usa] meritoria nostrae praedestinationis? Cap. 1.º an Xptus dominus sit ca[usa] meritoria nostrae praedestinationis.

Disputatio 2.ª

An et quomodo Xptus dominus sit causa meritoria nostrae praedestinationis;

Cap. 1.

An Xptus dominus sit causa meritoria nostrae praedestinationis?

340

Antea e[xpon]ios

quæ oīa supendisse 1º Xpty dōiy ēē cāsam finalē et exemplare p̄destiōis oīy hōiy et Angoy ita oēs Theologi. 1º patet ex illo Pli, 1.ª ad Ephesios 1º. qui p̄destiavit nos p Jesum Xpty in ipsy. Ngra coīs SS.ᵈʸ Zeroforiozly in ipsy equilet p ipsy ipsy ta quā p oēs cā finale p̄destiōis oīy hōiy = Dy liēt ex illo eiyas Pli ad Romanos 8. quos p̄scivit et p̄destiavit confor mes fieri imaginy filij sui. Suppoendy ē 2º gloriā p̄destiari ēē fīe intrinsecy p̄destiōis, quia ē illy intrinsecy constituens seriē p̄destiōis ad cuiy Dsequtiōe reliqua ordinant immiate: ita etiā oēs Thoīs. Suppoendy ē 3., q.ᵈ fīe extrinsecy p̄destiōis ē gloria Dei quia hec ē fīs oīy dinoy opy ad extra, ut Dstat ex Pª pag. et fatentur oes Thoī. His suppōs.

341 Iª Sa docet q.ᵈ liēt Xpy Dōiy sit causa mitoria nos p̄destiōis q.ᵈ aliquos effectus n tamen q.ᵈ oes, neq q.ᵈ 1.ª electioñe quā p̄destiamur ad gloriā ita Scotg in 3.ʸ dist. 49. quæ oē 1.ª. Dua ndy in 3.º Driedo et Almainus. 2.ª sa Alensis D. Bonaventu ræ, Alberti et Ricardi tenet Xpty dōiy fuisse causā nos p̄destiōis, quoad oes effus illiy, n.ᵒ quoad actū De ōlōy et intus Dtientiā sā p̄destiōe = 3.ª et coīs sa quā libens amplectimur tuet Xpty dominy abste et simpliciter ēē causā mitoriā nos p̄destiōis, Xd quæ sq.

342 Dico 1.º Xptus dominus ē causa mitoria de Ddigno p̄destiōis oīy hominy quoad oes effus illiy. p.ᵃ 1.º ex D.º Plo ad Ephesios 3.º ubi inquit: Bñdictus Deus et Pater domini nostri Jesu " Xpti qui bñdixit nobis in oī bñdictione spirituali in celestibus in " Xpto sicut elegit nos in ipso ante mundi Dstitutioñe ut eēmus " Santi: ad bñdictio spiritualis in celestibus in Xpto ē cumulū p̄ " stiaōis, quo in vitā eternā traducimur p mita Xpti Dñi: p.º Xpty dōiy ē causa mitoria de Ddigno p̄destiōis oīy hōiy quoad oes effus illiy = Predia Dlo pr. etiā plurimi alij S.E pag. locis et SS.ᵈᵘ testimoniis, quæ brebitatis cā omittimus et videri poss apud Pᵐ.

Izquierdo disp. 42. n. 131.

343\. Prob. 2°. ratione quia nullo modo negat Xptus Deus esse causam meritoriam omnis effectus praedestinationis: in suo rigore loquendo plura sacrarum litterarum et Patrum testimonia significant Xptum Deum esse causam meritoriam omnis effectus praedestinationis hominis, ergo fatendus est Xptus Deus esse causam meritoriam eius, ut meritoria effectus. Ant. quoad 1am partem probatur, tum ex eo quod merita Xpti Dei sint infiniti valoris, tum ex eo quod Xptus Deus est mediator Dei et hominis, tum ex eo quod est caput generis humani conferens vitae spiritualis illius, tum demum ex eo quod nulla ostendatur repugnantia, ut dicta omnia explicuimus oppositionis. Ant. 2°. quoad 2am partem constat ex quamplurimis testimoniis quae hic afferunt auctores et a nobis omittuntur. 2a. 3a.

344\. Dices 1°. Xptus Deus non meruit suam incarnationem, et incarnatio est aliquis effectus nostrae praedestinationis: ergo Xptus Deus illum non meruit quoad omnes effectus illius. Prob. min. quia incarnatio magis est conduxit ad salutem nostram ipsius praedestinati ergo. Resp. omnia mai. nando min. ad probationem antinoecum quia licet incarnatio valde conducat ad salutem omnium praedestinatorum, non conduxit tamen quasi effectus praedestinationis, sed tamquam causa omnis effectus ipsius praedestinationis. Ubi nota quod omnino non aucti dicerimus, quia Prob. Aubadingius et alii licet negent Xptum Deum meruisse suam incarnationem merito ante et remunerando, admittunt tamen illum meruisse merito subsequente et antiquum solutionis quae probabilitate non caret.

345\. Dices 2. Xptus Deus non meruit gratiam datam Adamo ante peccatum illius, et haec gratia est effectus praedestinationis Adami, ergo Xptus Deus non meruit praedestinationem quoad omnes effectus illius. Mai. prob. ex eo quod eius magna gratia fuit ante et independens a Xpto Deo neque potuit dari sine peccato Adami in cuius remedium venit Xptus Deus ergo. Resp. distinguendo min. neque illa gratia data fuit Adamo excellentiam ante quam Deus illum praedestinaret ... Deo 2° aliq. min. Xptus Deus non meruit quoad intrinsecam gratiam datam Adamo ante peccatum illius, concedo min.; quoad extrinsecum nego min. Haec posterior distinctio est ... ante et nanda est ... quia sicut praedestinatio de facto non mereretur praedestinationem quoad intrinsecum illius, illam tamen meretur quoad ex

trinsecum

illius, ut dictat ex saepe dictis: nisi dicendum erit de gratia illa collata Adamo.

346 Dices 3. maternitas Deiparae est ejus res per se perfectio, adaequum nimirum gloriae adequate perfectionata fuit: et tamen Christus Dominus non fuit carni toria talis maternitatis: ergo &c. Minor patet: ex eo quod talis maternitatis a Christo Domino: ergo &c. — Respondeo 1.o ex dictis num.: maternitas Deiparae quoad intrinsecum illius esse, ejus per se perfectionis adaequum maioris gloriae adaequate perfectionata fuit, non tamen quoad extrinsecum. Dico num.: Respondeo 2.o ex Ripal. disp. 86 · cum omni maioritate ando num. ad hoc dicendum maternitatis, ut abstrahentes ab hac, stilla detracta maternitate per Christo Domino, omnino maternitas per detracta, ad maternitatem detractam Beatae Virginis Mariae, non augetur. quia eius maternitas per Christum ad maternitatem Beatae Virginis Mariae per Christo Domino.

347 Aliqui dicendum non ante ex Ripal. ubi supra. Christus Dominus per se fitur esse decorum praestitum a morte in detracta, et consequenter per tale decorum inter Christus Dominus ut existimus, et habitum eius meritis, a qua Deus moveat, ut a causa moralis, ad hoc ut maternitatis, quae existimus decreverat potius amplicet Beatae Virginis Mariae quam alii feminae. Unde maternitas Christi Domini per abstrahens a qua actus quod detracta antecedit incarnationem Christi Domini, et consequenter non cadere sub illius meritis at vero illa maioritatis per detracta ad maternitatem Beatae Virginis Mariae subsequitur potius et moraliter ad incarnationem et merita Christi Domini, proinde quod cadere potest sub meritis.

348 Dico 2.o Christus Dominus nobis meruit nostram perfectionem nobis quando opus effectus illius vi extrinseca quoad intrinsecum esse habitam ante alterum primum nostrorum meritorum. Probatur 1.o Theologia et a Divo Thoma

tertius

testimonij addu no 342. cuius electio non eiga quoad glo
perdimus nobis dat ex meritis Xpti Dni: et per gratia intio efficax
e proxima electio spiritualis; et gra; siquidem ex ab ipso vir
tualis et vires, et insulis infers nostra mita, perseveran
tia in gra, et tandem requirens gloria: ergo illa nobis meruit Xptus
dnus.

349. Pr. 2a. quia ita ex Thom Xptus dnus dicit absolute et sim
pliciter promeruisse nostram predestinationem: Ita dicit d. quod sit causa meri
toria omnis effectus nostrae predestinationis etiam quoad ipsum actum divinum; qui sit
causa predestinationis intrinsecae: ergo est causa predestinationis intrinsecae. Pr. min. quia ad mere
rendum absolute et simpliciter id quod effectus in ratione merendi sufficit quod potius
ei debet actus et omnes effectus nostrae predestinationis quod potius ad predestinationem intrinsecam:
ergo &c.

350 Dices 1o. eiusmodi intrio efficax quae est gratuita et liberalis ut Dreo
ex saepe dicimus in hac materia: ergo Xptus dnus non potuit illam promereri = Pr. quia
ita Apostolus Deus elegit nos in Xpto ante tempora saecularia 2a ad pr. volu
ntatis suae: ergo ad id quod Deus voluit revocari debet eiusmodi intrio efficax, et nullo
modo ad merita Xpti Dni.

351 Pet distinguendo an. est gratuita et liberalis respiciendo
ad predestinatos, 2do autem respiciendo etiam ad Xptum dnum. no ante et co., quia
nostra dilectio prout respective tantum ad predestinatos, immo respicit etiam ad Xptum
dnum = ad 2m nego cons. quia predestinatus tertius non exclusit merita predestinati, non
ex debiti merita Xpti Dni alioquin non eligeret nos in Xpto = Ad dictum
Pe Albertus intio efficacis ex 2a pr. voluntatis Dei, quia Deus voluit in pr. plantare
Xpto dno ut sua merita applicet primis predestinatis, ex qua in gratiae ei
nunc intrio dicta fuit 2a pr. Dei, et in meliorem gratiam Xptus dnus merita illius.

352
Dices 2o. eiusmodi intio effi
cax quae antecessit Xpti merita: ergo haberi non potuit per ea merita Xpti Dni.
Pr. ant. quia praevia intrio antecessit praevisionem peccati originalis: Praevisio peccati ori
ginalis antecessit merita Xpti Domini: ergo &c. Pr. min. quia Xptus

doig decretig e i nremig pati origialy. q. 8. Retnando arg. ad
pög nomq quia electio pdestinaoy fuit facta post pvisiy pats originalis
et sic facile inteligit q. mita xpti potuerint pvideri ante hoy electiog
ad gloriam licet mita xpti domini sint post originale pvisiy peccaty.
Caput 2. An xptus doiy specializ et determinate applicuerit sua mita p̄
destinatis?

CAPUT 2.

An xptus doius specialiter et determinate aplicuerit sua merita pdestinatoy.

393 Ad intelligig que
sij noandy e. 1. xptg doiz ee causg mitorig pdestinatoy oig. hoz n inferre appli
cuisse sua mita specialiter et determinate pbij qui de facto salvandi. Nq poe
rat dstribue sua mita post hoig pdestinandos manente pai Dey quire
electione hoy vel illoy. inquo casu xptg doig foret causa mitoria
pdestinatoy oig salvandoy nec yrory in particulari. q. vide maxime expla
de exemplo dni tribuenty famulo 1 mille aureor ut inz 100. paup
eg distribuat; doig tunc dat elemosina 2 famulg eligit hos potius
qug illos paupes. rogamus igit in pnti quae an hoc facto se heant
mita xpti doi; ligorig xptus doius applicuerit q singuligin par
ticulari?

394 Nam ab te xptg doiz q singulig ea aplicuisse Suarez hic et
tomo. 1. in 3. ptz disp. 41., quig etiq sequnt Lorreius et alij; P.
Vazquez disp. 94. de pty. P. Alarcon disp. 3. et ij aspar Hu
rtado disp. 4. aiunt xptg doig minime aplicuisse speciali
3 sua mita antiquis PP. qui q tempus antecesserunt xptg doy
aplicuisse tamen reliquis pdestinatis qui successerunt xptz doig q tem
pus=

Reo tamen ab te gfraivē cy coira.

394

P.t 1o. notha deducio ex Ioan. 17 Vbi inquit Xptus dominus, non pro mundo rogo sed pro his quos dedisti mihi quia tui sunt. sed illi quos Deus Xpto dño dedit, fuerunt praedestinati a reliquis ex mundo praedestinati ea cong. ... ergo ... pro illis specialiter efficaciter et determinate orat Xptus dominus licet generaliter pro omnibus oraverit, ut ex ... plures PP. Petavius, et Ripalda tomo 3o D.a Baij disp 23. sect 18 = fret 2o. deducio ex verbis illis Matthei 28. Vbi ait Xptus dominus data est mihi omnis potestas in coelo et in terra. Ergo eriguntur illi fuit a Deo ut determinet in singulari quis sit praedestinandi eius per meritas sua praedestinandi ex hac enim intelligentia nullum sequitur inconveniens = Dices 2o. ex eo quod determinare indicat ad maiorem excellentiam Xpti domini a omnium effectivi advocati, et redemptoris et ad studium Xpto domino de vincendis praedestinatorum animos, quin inde sequatur aliquod inconveniens.

396

Opponunt tamen 1o. ex Marcon in theologia positiva est ab eterno, merita autem Xpti domini eius que preces dantur in tempore: ergo non potest Xptus dominus aplicare sua merita pro quibus supponitur dispositus ab eterno = Respondendo cong. quia id fuit dispositus fuit ab eterno dependens ab eo quod Xptus dominus in tempore aplicaturus erat sua merita, et quia ita previsus absolute erat in mente D.a = Vbi nota quod argumentum in doctrina adversariorum in doni ... antiquis ... ex ... Xpti domini. Vide numerum subsequentem.

397

Opponet 2o. nullus prudens potest petere id quod iam ab eterno supponitur datum: sed praedestinatio totius hominis in particulari supponitur ab eterno data et ex eo tempore: Xptus dominus non potuit prudens petere eius nisi praedestinatio. Ergo = Reo 1o. sicut ... arguendi potest probari, quod nulla

dona fuerint ipsa antiquis PP. propter merita Christi domi
ni. quia eiusmodi dona supponunt effectus ab aeterno decretata
et re ipsa collata ante quam Christus dominus existeret. Et hoc
falsum est: nam certum est apud omnes Catholicos plura dona fuisse data
ipsa antiquis PP. propter merita Christi venturi; ergo. Resp. 1°.
dixerit aliquis: nam nullus prudens potest petere id quod ab ae
terno suscipit Deus impendere a suis precibus domini; dependens a suis
precibus domini. ~~[illegible]~~ et similiter de quaerenda et merenda
nanda causa: quia eiusmodi praedestinatio supponit solum ipsa dependens a
precibus Christi domini.

358

Opponens 3 meritum proprie tale debet praecedere praemium
Et praedestinatio eiusmodi hominis in particulari praecessit merita Christi domini et tales
applicatos speciales et decretatus: ergo eiusmodi praedestinatio non est praemium meri
torum Christi domini. maior patet: quia meritum est causa praemii et causa debet
praecedere suum effectum: ergo. Resp. 1°. sine forma arguendi potest probari quod
nulla dona fuerint ipsa antiquis PP. propter merita Christi domini:
Et hoc falsum est: ergo. Distat meritum ex no. 357.

359

Resp. 2 directe negando
meritum debet praecedere tempore praemium nomine; debet praecedere dotive et moraliter
quatenus debet praevideri a promiante ut existens in aliquo tempore. Ideo omnes
probo dicens: meritum est causa physica praemii, nomine est causa moralis. Ideo
maior est asymmo: Et causa debet praecedere suum effectum praecedentia requisita ad
causandum effectum. Ideo minor praecedentia requisita, nomine et cetera, quia praecedentia
requisita ad hoc ut meritum causet moraliter praemium est ut praevideatur
per promiantem meritum ut existens in aliquo tempore.

360

Et Rogas hic
cuius ergo gratia fuit quod Deus electos praedestinatos in ab aeterno, et Christus
dominus in tempore ut venerit ipse fuerit electus et quis sint eli
gendi: Resp. ita distinguere praeterea Deus praeter merita Christi domini electos
a divina voluntate ut nam tot tales Deus destinatos homines, si ipse ostio duxisset eligendi

sua q̃ʒ mita aplandi, decrevit ipse xpto dñi tam ostriq; ipsē see l. p̃ usa q̃ʒ tali detnõe xpti dñi invemobile facienda sese illi acom-odans Deus cor dẽ ad eg̃no adglã p̃destiavit.

361. Ob̃ijt Suarez 1° hoc Igrũ inter eius mi p̃destiatio p̃ggat nuã xpti võte se ɔformante; Dã. potius quæ ē Dã sileat se ɔfranti detnõi võltis create xpti domini: g° eius modi p̃ destiatio de fao ni ita ɔtringere potest Dã sieut võte se ɔframte detnõi voltis create xpti domini.

362. Respondo arg: q° nullũ inconveniens apparet in eo q̃ Deus p̃destiare hoes non nisi, ob solum ex Dei dignatione ex secreto libere xpti domini decretis in suis mi-ti agl̃icandis: sicut nullũ inconveniens apparet in eo quod Deus [illegible] detnõs libere cause 2æ in ordine ad ponendã op aig libere ipsius causæ 2æ.

363. Obijcit 2° illud Ioannis 17. quos dedisti mihi tui erant, et quos dedisti mihi non pdidi ex ijs quemquã = Et illud Mathei 24 sedere ad dexteram meam, l sinistram nō ē meum dare vobis, sed quibus paratũ est a p̃re meo: g° non ad voltã huius xpti domini, sed ad Dei voltã p̃tinet ɔparare sedes dextarũ hoiũ.

364. Respondo consequentiam. Ratio est, quia 13 testimonia solum sicut Colestios taliũ hoiũ s̃ãtio incœpisse à Deo, quatenus silicet Deus liberalis̃ dedisset xpto dño potestatẽ eligendi tales hoes detnator, quæ quidẽ potestatẽ nasc poterat. Vel quatenus silicet Deus inspiravit xpto, ut eligeret inter detnõs hoes. = 2 4° testimonij. solum sicat nõ ē in potẽ xpti Dñi eligere hoes de fao impens amitij in collatiõe glæ; q° minime opõt̃ nostræ ɔclusiõi. dices 3° Ande fao aliqua pura creatura meruerũ dedtiõe aliorũ? Cap̃tũ de fao solum Deiparã promeruit simul cum xpto dño p̃destiõe oĩs electorũ.

DIPVTAT. 3ª.

An de facto aliqua pura creatura meruit praedestinationem alterius.

Caput 13

De facto solum promeruit Deipara, simul cum Christo Domino praedestinationem alterius.

365 Ante dictionem quaestionis supponendum est 1° quod de potentia absoluta potest purus homo ex aliqua congruentia et gratia promereri alterius praedestinationem, tum quia in hoc nulla apparet repugnantia, tum quia purus homo potest sibi promereri praedestinationem in alia gratia ut constat ex dictis num. 131, et 132: ergo multo melius maiori difficultate inter quod potest promereri praedestinationem alterius quam propriam praedestinationem; ergo &c.

366 Supponendum est 2° de facto nullam puram creaturam esse causam meritoriam adaequatam et adaequatam productivam praedestinationis alterius. Ratio est, quia ex dictis anno 342 Christus de facto est primus Dominus causa meritoria praedestinationis omnium electorum: ergo eo ipso unus est nostrum superioris, ut vel ex hoc evincitur; ergo &c. = Unde quaestio praesens solum inquirit an post Christum Dominum concurrat etiam aliqua creatura, ut causa meritoria inadaequata praedestinationis alterius creaturae? Hic supponitur.

367 1a sententia docet nullam puram creaturam de facto esse causam meritoriam praedestinationis alterius. Ita communis sententia = 2a fatetur puram creaturam de facto meruisse rationem praedestinationis alterius. Ita P. Arrubal. disp. 99. capite 5. Lessius de praedestinatione sect. 2a, quam magna ex parte sequitur P. Vazquez disp. 94., et P. Alarcon expresse id affirmat, de S. Stephano in praedestinatione D. Pauli = 3a sententia, cum dicit, procedit, asserit quod de facto Deiparam promeruisse praedestinationem omnium electorum

et nullā aliā purā creaturā eā praemeruisse. Ita P.r Izquierdo disp. 42. de causis praedestinationis numero 162. Riva de neira disp. 23. cap. 1.o numero 9. et ingeniosi RR. cum quibus.

368 Sit 1.a nostra Conclusio: Christo Deipara praemeruit simul cum Christo Domino praedestinationem omnium electorum. P.a 1. Delusio Authoritate Sanctorum PP. Petri Damiani sermone de anunciatione. S.i Laurentij Iustiniani serm. de assumptione. S.i Ephren. Bernar. Andreae Cretensis, Divi Anselmi de excellentiā virginis cap. 9. et plurium aliorum refert P.r Calasan cap. 8. proverbiorum versiculo 19. qui omnes docent salutem hominum in solidum Christo domino et Mariae Deiparae esse tribuendam.

369 Prat 2.o Delusio: quia non est de fide, Christum ex doctrina conciliorum et communi sententia PP. venisse, et aliunde credit immensa gloria Deiparae ex filij eius, Christi dignitate concedendum est: quod Deipara praemeruisse de condigno nostram praedestinationem, ita rechet. Ergo Deiparae concedendum est. Maiorem tamquam principium certissimum statuunt D.s Bonaventura, et alij PP. apud P.r Suarez, et Cardenas disp. 2.a de infinitā gratiā Deiparae, idem quod quasi tamquam firmissimum propugnaculum PP. in Concilio Basiliensi, dum agentes de Inmaculatā Deiparae conceptione, docuerunt: si potuerit fieri absque praeiudicio fidei et scripturae nemo est qui non dicat fateatur decens esse rationabiliter.

370 Minor probatur moraliter pro quod est excelsa perfectio in merito Deiparae eius promeruisse de condigno nostram praedestinationem maxime immensam excellentiam Deiparae et. pro fidei = quoad 2.a vero partem patet ex eo quod nullum afferatur testimonium, cui id opponatur, et potius occurrunt plura testimonia unde probat id convenire fidei doctrinae conciliorum et Sanctorum PP. sententiae, ut probat ex a numero 369 et amplius probabit ex infra dicendis: n.o 28.

371 Probatur 3.o quia Deipara fuit praedestinata a Deo ante omnes alios praedestinatos et ipsius dominum ut in dubio cane praeciat ex illo Psalmi 44. Afferentur regi virgines

post eam idest ita conti ... post Deiparam electos aliis virginis eligeret. et ex illo praedestinationis. Et dominus postredit me in initio viarum suarum antequam quidquam faceret a principio: quae verba ab ecclesia intelliguntur de Deipara: ... fuerit praedestinata ante alios praedestinatos post Christum dominum exercet aliquam causalitatem in praedestinationes aliorum. ... praecedentia ... aliquam causalitatem arguit et in illa fundatur: ergo etc.

372 Sit 2a. Conclusio nulla alia pura creatura ... Deiparam promeruit de facto praedestinationes hominum. ita communiter Theologi. Probatur: quia non multiplicandae causae alicuius effectus de facto absque urgenti fundamento: sed nullum urgens datur multiplicandi causas meritorias praedestinationis hominum de facto: ergo etc. Maior patet ex eo quod ... sufficit ad ... Minor 2o. patebit ex solutione obiectionum.

Cap. 2um.

Obiectiones solvuntur.

373 Obiicies 1o. illud D. Augustini effatum, si Stephanus non orasset ecclesia Paulum non haberet ergo oratio S. Stephani fuit causa meritoria vel saltem impetratoria vocationis, et conversionis D. Pauli, ac proinde suae praedestinationis, quoad hunc effectum: ergo 2a. nostra conclusio falsa est = Resp. 1o. illud ... ad ... praedestinatum de facto esse causam meritoriam suae praedestinationis: ... praedestinato vocatur ... non ... gloriam ... admittunt ... actus nullus est = Resp. 2o. ... quia ad veritatem talis effati Divi Augustini, sufficit quod Deus praedestinaverit Divum Paulum per orationem Stephani tanquam per medium ... ad illius ... et consequenter oratio Stephani non fuit causa meritoria, sed solum effectus praedestinationis illius.

374. Obiicies 2o. si aliquis praedestinatus mereretur, vel impetraret alteri ... mereretur, vel impetraret praedestinationem illius, ... praedestinaret ad gloriam

et sic effectus praedestinationis: at Stephanus Paulo meruit, vel saltem impetravit sic gratiam, quam nunquam meruit, vel illi impetravit Deus, adhuc tamen gratia subsequuta fuit, quam meruit vel impetravit praedestinationis illius = Retornando maiorem; nam etiam si merueretur ab aliquo, quae, adhuc posset non merceri, vel impetrare praedestinationis: nam sic quae est effectus praedestinationis de facto, et coetera supponit praedestinationem tamen in suo esse. Sic ergo de facto dicitur mediate, vel immediate, ad praedestinationem gloriae, et aliunde non supponit ante praedestinationem effectus praedestinationis.

375

Obijcies 3. idem saepe repetit Ecclesia: *ut in electorum tuorum iubeas grege numerari*: et orare ut quis inter electos numeretur, idem est atque petere eius electionem atque praedestinationem: ergo hanc petit ecclesia, ac proinde electio seu praedestinatio est effectus eiusmodi petitionis: ergo nostra conclusio falsa est = Retornando sic. consequentia quoad consequens: nam talis oratio potius est effectus praedestinationis quam causa impetratoria illius ut constat ex dictis.

376

Obijciet Vazquez: oratio unius iusti non est effectus praedestinationis alterius: ergo datur causa praedestinationis illius. Probatur antecedens: quoniam alias sequeretur, quod etiam orationes Christi domini factae pro aliquo in particulari essent effectus praedestinationis illius: hoc dici non potest quia Christus dominus non meruit et ante se effectus praedestinationis omnium: nam Christus dominus sibi non meruit principium ad sic orandum: ergo oratio unius iusti non est effectus praedestinationis alterius = Retornando antecedens. Ad cuius probationem nego maiorem: quia licet oratio Stephani pro Paulo sit effectus praedestinationis Pauli non ideo oratio Christi domini pro Paulo debet esse effectus praedestinationis Pauli: nam talis Christi domini oratio non subsequitur sed potius praecedit ad praedestinationem Pauli, ut constat ex illo ad Ephesios 1º. *praedestinavit nos in adoptionem filiorum Dei per Christum Iesum*: id est propter merita Christi domini.

377

Instas: ex nostra doctrina sequitur quod preces Beatae virginis, quas pro praedestinatis fecit sint potius effectus praedestinationis illorum: hoc est contra doctrinam positam num. 369. ergo nostra doctrina falsa est. Probatur maior: quia ideo dicimus preces merita Christi domini non esse effectus sed potius causam nostrae praedestinationis, orationes vero Stephani pro Paulo esse effectus praedestinationis

Pauli

Pauli; quia sacra scriptura so affirmat, q^d Deus nos elegit in xpto et p xptu: Ad probantem testimonia ceiq ex causa Deipara: g^o &c. = Retinendo maiorem. Et ad illius probationem data mai[orem] no[n] minorem. Ratio e[st] quia id q[uo]d (ratio) i^o. Spectat xpto dno, etiam Dio spectat Deiparae, si illius capax sit; nam ut inquit Fulgentius Carlotensis, una e[st] Mariae et xpti caro ... et filii gloria cum matre non tam commune iudico quam eandem.

Tractatus 4us

De effectibus praedestinationis.

Disputatio 1^a

An et quae bona naturalia sint praedestinationis effectus?

Caput 1^m

Quas conditiones exigat effectus praedestinationis de facto existentis?

378 Prima conditio exigitur ita ad effectus praedestinationis de facto existentis i[d] q[uo]d absolute et simpliciter sit effectus Dei. ita omnes Theologi. ratio est, quia praedestinatio consistit in actibus divinis internis et voluntatis quatenus praeparant et destinant nos ad gloriam consequendam: ante non potest procedere ab ulla alia quam sit effectus Dei absolute et simpliciter loquendo: g^o &c. = Observa tamen hic, q^d praedestinatio D^a non e[st] causa efficiens physice talis effectus praedestinationis ad solius moralis talis. Ratio huius prioris e[st], quia in tentio et scientia D^a non influunt physice in operationes ad extra: hoc pertinet ad operationes, quae sunt via igitur s[cilicet] actu diriguntur ab intentione et voluntate D^a = Ratio huius posterioris e[st] quia scientia D^a dirigit et intentio D^a destinat, per quas ex eius virtute ad operandum, et sic ipsis tribuitur operatio.

379 2^a conditio e[st] q[uo]d talis effectus proveniat ex intentione efficaci conducendi nos in viam ... ratio e[st]. Nam illud fundamentum totius praedestinationis e[st] eius intentio efficax

q° omnes effus prædestionis à ista dent provenire. 3ª. 2dictio e quod talis effus reipsa 2ducat ad 2sequendam vitam æternam. ita etiam oes Theologi. Ratio e quia x pa oes Thos prædestinatio, e provia ordinans ad gloriam omnia infallibilia gratia: ergo ipso effus prædestionis reipsa det 2ducere ad 2sequendam vitam æternam: q° &.

380 Quarta 2dictio e q° effus prædestionis debet eë aliquo mo supernaturalis. ita etiam oes Theologi. Ratio e, quia prædestio x a Augum 2mmuniter admissa a Theologis includit præparationem supernalissimorum Dei gratiarum: q° etiam 2ffecta ex eo q° finis prædestionis, e supernus, pe visio beatica et Oeum mia ad illius effas asequiones dent eë aliquo modo supernaturalia: & media, ad effas asequiones gloriæ n effus prædestionis: q° & = Ultima 2dio e q° talis effus sunt ex mitis x pti divita maiori 80. pars, et facile 2stat ex dis anno 342

Caput. Quum.

Quod cumque bonum nale 2ducens reipsa ad Beatitudinem ex intrioe effai illius proveniens est effectus prædestinonis.

381 Bona naturalia ad 3. classes reducuntur a Thois prosequenti mâ. Ad 1ª classem reddunt substantia, et exta phica prædestinai cum suis proprietatibus nalis. ad 2ª reducunt accia intrinca, sive n ad quisita per proprias industrias qualis e 2plexio 2dio acomodata ad aqua virtutes &: sive 2parata labore et industriâ qualis scias artes et virtutes morales. Ad 3ª reducuntur accidentia extrinca vg. patria, parentes, educatio 2suetudo talis personis, et res circumstantiæ quæ exciant in prædestinatio effus in ordine ad 2sequendam beatitudinem.

382 Duplex e circa hæc omnia sa; 1ª docet bona pertientia ad 1ª classem n eë effus prædestionis ita P. Vazquez, 1. pte disp. 92. P. Annibal, Alarcon, Meraciy, et alij = 2ª, quam libenter amplector, sq tuet oia bona naturalia, quæ ex intrioe effai proveniunt et reipsa 2ducant

Vel proxime, vel remote ad obtinendam gloriam esse praedestinationis effectus. Ita P. Suarez lib. 3. cap. 7. Montoia, Herice, Tannerus, et Granado, cum pluribus. Probatur 1º. Primo ex autoritate D. Fulgentij de incarnatione cap. 31. fine, ubi inquit; nihil provenit in salutem hominis quod ille, (Deus scilicet) non in aeterna bonae voluntatis suae dispositione faciendum praedestinaverit. Plura alia testimonia SS. PP. vide apud P. Montoya = Probatur 2. ex Apostolo aiente; omnia Cooperantur in bonum ijs qui secundum propositum vocati sunt Sancti = Probatur 3. ex eo quod mors semper matura in aliquibus est effectus praedestinationis illorum iuxta illud Sapientiae raptus est ne malitia mutaret intellectum eius = Probatur 4. ex eo quod non implicet praedestinatum produci a Deo ex intentione efficaci ut Consequatur vitam aeternam providente Deo quod nisi sic, vel sic dispositis eam infallibiliter obtinebit et hoc ita fieri de facto satis videtur Sacrae scripturae et PP. SS. loquutionibus, ut constat ex immediate dictis. quod sit [illegible].

384

Dico 1º. praedestinatio est previa efficax qua casus praeparantur media ut talia ad consequutionem gloriae: et casus praeparari eiusmodi media supponit casus in existentes, vel absolute futuras. ergo ex parte creaturae praeditae praedestinatio. et consequenter non potest esse praedestinationis effectus = Ratio est data maior nam de minore. Ratio est quia sufficit quod talis non supponat praedestinationis et ex praedestinatione ipsa inferat absolute futura: adm. ergo ad hoc ut Deus aeternaliter ea per sua media teipsa obtineat gloriam non est necesse quod supponat media casus absolute futura et sufficit quod ex vi praedestinationis, inferant media absolute futura.

385

Sed instas: Praeparatio mediorum ad finem consequendum, verbi gratia ad hoc ut Petrus glorificetur praesupponit intentionem glorificandi Petrum: quod praesupponit substantiam Petri. Probatur consequentia nam eo ipso quod intendat Deus glorificare Petrum, ipsum Petrum est absolute futurum. quod praeparatio mediorum ad hoc ut Petrus glorificetur praesupponit substantiam Petri = Respondeo distinguendo antecedens nam casus praedestinatio, de qua loquimur, sit intentio efficax gloriae per media gratiae, est formaliter ipsa praeparatio mediorum. ergo non supponit aliam intentionem vi cuius Petrus inferat absolute futurus.

386

Dico 2º. omnes effectus praedestinationis de facto existentis sunt ex meritis Christi Domini et substantia praedestinati non ex meritis

Christi

Per ipsum necessarius est effectus praedestinationis. Minor probatur ex D. Augustino epistola 106, ubi inquit: quod Christus non est mortuus ut homo existeret, sed ut iustificaret. Ergo substantia praedestinati non est ex meritis Christi Domini = Resp. dist. ad minorem substantia praedestinati prout praecise attenta secundum se non est ex meritis Christi Domini, concedo minorem; substantia praedestinati prout ut ordinata effective ad consequendam beatitudinem, nego minorem. Ad probationem dico antecedens, nego consequentiam: quia solum verba D. Augustini probabant, quod substantia praedestinati secundum quod praecise attenta secundum se non sit ex meritis Christi Domini.

387 Dices tertio: ex parte praedestinati illud est effectus praedestinationis et prima vocatio, quae supernalis est substantiae, ubi est prior ad talem vocationem: quod substantia praedestinati non est effectus praedestinationis. Probo maiorem: quia ex parte praedestinati nihil potest naturale posse esse effectus illius praedestinationis: ergo. Antecedens probatur: quia illud effectus praedestinationis est ratio, vel occasio in qua deservians aliis effectus usque ad consequendam gloriam: sed nihil naturale est ratio, vel occasio boni supernalis usque ad consequendam gloriam, ut certum est contra Pelagianos et Semipelagianos: ergo.

388 P. Banes dixit retorqueri in adversum docentes naturalem quasi in tali loco ut posse esse praedestinationis effectum = Resp. dist. ad maiorem illud effectus supernalis quoad substantiam est prima vocatio, omnino maiorem: illud unius plus nominavit. Ad probationem dico antecedens ex parte praedestinati, nihil potest naturale posse esse effectus praedestinationis primum moventis moralis Dei ad conferenda dona supernalia, concedo antecedens: primum passivum sui deservientis ad effectus praedestinationis consequendum, nego antecedens. Ad cuius probationem dico minorem: quod nihil naturale est ratio vel occasio primum moventis vel dispositionem moralem bonorum supernalium usque ad consequendam Beatitudinem, concedo minorem: primum passivum moraliter disponentis deservientis ad recipienda dona supernalia, nego minorem et consequentiam. quod solum certum est contra Pelagianos et Semipelagianos quod nihil potest naturale posse esse causa vel dispositio moralis ad gloriam consequendam. Cum quo optime cohaeret quod aliquid deserviat ad gloriam consequendam tanquam passive moraliter disponens recipiens dona supernalia. Dixi est quod dicendum de donis supernalibus. Cap. hoc quod tenendum sit in punctis difficilibus.

Disputatio 2a.
Quid dicendum de donis supernalibus.
Caput 1um
Quid dicendum sit in pñti difficulte.

389 Dico 1o. cum comi sū: dona supernalia extrinseca pre destinato, qualia sunt sacramenta, miracula, predicaio evangelica et alia in predestinois effectus, quo eiusmodi dona re ipsa deserviunt predestinato ad consequendam beatitudinem: alioqui certum est non esse predestinois effectus. Ratio est quia sacramenta ut legitime aplicata prosunt predestinatis ad consequendam Beatitudinem: siquidem mediâ tali aplicatione accipiunt gratiam santificantem et alia dona supernalia, quae cum consequi ... gloriae connectuntur ut nemo dubitare potest.

390 Deinde miracula visa, vel audita movent sepissime predestinatos ad bona opera eliciendum ad evitanda peccata et ad detestanda crimina commissa. Similiter etiam predicatio evangelica saepissime ipsa moraliter promovet excitantes et moventes vel cum gratia supernale ad actus supernales meritorios, et ad evitanda peccata, et sic de aliis donis supernalibus externis. Modo sic: Deus ante predestinationem praevidit istorum conducentiam et utilitatem predictorum donorum ad Beatitudinem consequendam: ergo Deus amat eiusmodi dona, propter talem conducentiam et utilitatem ad Beatitudinem consequendam. Consequentia constat ex eo quod Deus de facto sit propriaimus benefactor predestinatorum.

391 Dico 2o. cum comi omnium Theologorum ... auxilia efficacia supernalia tributa predestinato sunt effectus predestinois illius. Ratio est quia eiusmodi auxilia ex directione Dei predestinois re ipsa iuvant ad gloriae consecutionem mediis actibus supernalibus quorum efficaciter et infalibiliter effectrix sunt.

eliuendos esse a p̄ædestinati = Et dubitas quid dicendum de auxilijs inefficacibus collatis prædestinatis: P. Balia, Beccanus et alij docent non esse prædestinationis effectus. Oppositum tamen docet cum pluribus P. Suarez = Pro tamen cum distinctione et.

392 Dico 3º. Auxilij inefficax datum prædestinatis quatenus purè inefficax est et quando re ipsa non deservit ad Beatitudinem consequendam, (eo quod illius recipiens numquam revocet in memoriam prædestinativo) non est prædestinationis effectus at verò quando re ipsa de facto ducit ad Beatitudinem consequendam est prædestinationis effectus. Ratio 1ª partis est quia auxilium inefficax quatenus purè inefficax est non potest ducere ad Beatitudinem consequendam: ac proinde nequit esse effectus prædestinationis = Ratio 2ª partis conclusionis est quia effectus prædestinationis re ipsa deservire debet ad consequendam Beatitudinem ut constat ex dictis no. 379

393 Ratio 2ª partis est quia sæpè auxilia inefficacia emolliunt corda hominis ut minus resistant alijs auxilijs subsequentibus, et tandem consentiant. Unde homo revocans in memoriam plura auxilia a Deo immissa quibus ipse restitit ingratus, et quod Deus adhuc perseveret in tribuendis auxilijs sæpè ex tali memoria excitatur ad consentiendum alijs auxilijs subsequentibus: Et ante prædestinationem Deus prævidet has utilitates ad Beatitudinem consequendam: ergo Deus amat de facto eiusmodi auxilia inefficacia propter predictas utilitates. Consequentia constat ex eo quod Deus de facto sit specialissimus benefactor prædestinatorum ut sæpè dictum est.

394. Dico 4. cum communi theologorum sententia: actus supernaturales et meritorij vitæ æternæ sive de condigno sive de congruo qui de facto eliciuntur a prædestinatis sunt etiam prædestinationis effectus. Ratio est quia eiusmodi actus re ipsa conducunt ad consequendam vitam æternam, et ad hunc finem ordinantur a Deo eo ipso quod specialis benefactor prædestinatorum sit.

395 Dico 5.

neque incarnatio ipsi divini quoad substantiam, neque merita Christi Domini quatenus communia sunt reprobis et prædestinatis sunt prædestinationis effectus.

ita Dominus noster Christi. Ratio 1ae partis est quia ut constat ex dictis a numero 342. Christus Dominus est causa meritoria praedestinationis omnium hominum et angelorum, sed quod est causa meritoria praedestinationis non potest esse effectus illius: ergo &c. Minor constat quoniam alias sequeretur quod Christus Dominus esset prior, et simul non esset prior ipsa praedestinatione, in eodem genere quo sibi meritorio: et prior eo ipso quod est causa illius: non esset prior atque posterior eo ipso quod est effectus praedestinationis: ergo &c. Ratio 2ae partis est quia merita Christi Domini quatenus communia reprobis et praedestinatis non adducunt efficaciter ad gloriam consequendam: sed quod est effectus praedestinationis adducit efficaciter ad consequendam gloriam ut constat ex dictis numero 379: ergo &c.

396 Dico sexto

contra aliquos DD. oppositum docentes, neque merita Christi Domini quatenus specialiter applicata et ordinata in salutem praedestinatorum esse effectum praedestinationis. Ratio est quia eius merita prout specialiter applicata a Christo Domino ipsis praedestinatis sunt causa meritoria praedestinationis illorum ut constat ex dictis a numero 344: sed quod est causa meritoria praedestinationis non potest esse effectus illius ut constat ex dictis numero praecedenti: ergo merita Christi Domini quatenus specialiter applicata et ordinata in salutem praedestinatorum non sunt effectus praedestinationis.

397 Dico septimo cum communi contra Gabrielem oppositum docentem: iustificatio praedestinati quatenus non interrupta aliquo peccato est effectus praedestinationis; ratio est quia quatenus non interrupta aliquo peccato habet infallibiliter adducentiam ad gloriam consequendam, nec non hanc adducentiam intendit a Deo: ergo eiusmodi iustificatio praedestinati est effectus praedestinationis. Minor constat ex eo quod Deus de facto est specialissimus fautor praedestinatorum, ut saepe diximus, quod sine tali intentione non potest esse.

398 Dices ex Gabriele: effectus praedestinationis non est quod communis praedestinatis et reprobis, sed iustificatio est communis praedestinatis et reprobis: ergo non est effectus praedestinationis. Respondetur distinguendo maiorem: sed iustificatio ut infallibiliter adiungenda cum consequenda gloria est communis praedestinatis et reprobis, nego; iustificatio attenta praecise ... quia a Deo intenditur eiusmodi iustificatio

pdestinationis ut infallibiliter deveniendi ad assequtionem gloriae eo quod Deus fuit specialissimus factor praedestinatorius.

399

Sed rogabis quid dicendum de iustificatione et meritis praedestinati per peccata interruptis? P. Vazquez 1. p. disp. 93. P. Beccanus, Meratius et alii tuentur eiusmodi iustificationem et merita, non esse effectus praedestinationis, sed solum effectus providentiae communis praedestinatis et reprobis. quando autem restaurantur per poenitentiam ita ut ulterius non amittantur, esse effectus praedestinationis sub posteriori statum, non vero sub priori, sub quo primo extiterunt.

400

Dico tamen primo iustificatio et merita interrupta aliquo peccato, quae postea restaurantur et reviviscunt, non esse effectus praedestinationis, non solum sub posteriori statu verum etiam sub priori. ita P. Suarez et communis. Ratio est quia eiusmodi iustificatio et merita etiam sub priori statu conducunt reipsa in praedestinatis ad assequendum maiorem gradum Beatitudinis, et in hunc finem ordinantur de facto a Deo praedestinante: ergo eiusmodi iustificatio et merita etiam sub priori statu sunt effectus praedestinationis. Antecedens quoad primam partem patet quia illi gratia et meritis ab antea mortificatis et postea reviviscentibus in praedestinatio correspondet specialis gradus gloriae, qui illis non corresponderet, ceteris paribus, si eiusmodi gratia et merita in praedestinato non praecessissent, ac hoc est dicere reipsa iustificationem et merita sub priori statu ad assequendum maiorem gradum Beatitudinis: ergo &c. = Quoad 2am partem constat ex eo quod Deus non esset specialissimus factor praedestinatorius si non haberet talem ordinationem, et intentionem, ut constat ex saepe dictis: ergo eiusmodi iustificatio et merita ordinantur a Deo praedestinante ad assequendum maiorem gradum Beatitudinis.

401

Dices primo ergo gratia per peccatum interrupta non est effectus praedestinationis, nisi quatenus efficaciter prodest ad assequtionem gloriae: sed ad gloriae assequtionem non prodest existentia eiusmodi gratiae nisi ut restaurata et reviviscens: nam si non restauraretur et reviviscet non prodesset ad assequtionem gloriae: ergo existentia eiusmodi gratiae

ñe effus cõdesdioĩs lis q.d 1o extitit, d lis q.o existit previ-
viscentis = Res 1.o illi frãa zquendi posse cbai, nullus donus
etiã supnale q.do 1o pducit, ẽe cõdesdiois effus, d tantũ ẽe cõdesdiois
effus prout ẽ inustimo in ptai unitũ cũ grã finali: d hoc
ẽ fls et d.a ipsa ad visionẽ.o ipsorũ aliquis nullus ẽ.

Res d.o dixesse

402
Dĩsã mai dep q.a in.t d ad glorie Dĩ equiẽ ñ paleat ea a eiusmi g.a ñ
prout recupata et revivisceus denoante lis gut recupata et reviviscens
recupaiõe, et reviviscẽ eius mi g.e ẽe ddiõe sine quã ñ prodẽet ad
glis Dĩsequtioẽ. Ddo minorẽ: denoante raiõe finalẽ et meriũ, nõmẽ et
consequentis. q.a licet recupaio et reviviscentia eius migne sit nova
adhoc ut reipsa grit ad Dĩsequendẽ Beatiẽ: At v.o potẽt eius mẽ
recupaiõe, et reviviscentiã ñ solũ prodẽt quatũ recupata et revivis-
cens detiã quatus existit prius ut dicitat ex no 400.

Dices d. ratus

403
ñe effus cõdesdiois lict ut retractus potest deservias ad Dĩsequendũ
iustiõẽ: q.o illis gratia sõnt recupata, et lis potentiẽ statũ revivis-
centis erit cõdesdiois effus = Res dãso antinando consequentis.
Dĩsparitas ẽ, q.a patus nũt intendi a Deo, etiã in ordine ad retrac-
tatiõe illius, eo q.o ñ sunt facienda neq intendenda mala
ut eveniant bona: proinde ẽ fruit ẽe effus cõdesdiois. At v.o ratio
etiã ut in 1o statu existens, amabilis ẽ, et reipsa intendit et
amat a Deo, atq adeo optime põt ẽe effus cõdesdiois etiã lis prioris
statũ.

404 Dico 3: gra finalis, ad quã immediate sequit collatiõ glie ẽ effus
cõdesdiois. Ita oẽs Theologi. Et ratio maifesta ẽ. Nã gra finalis
l ẽ mẽ effax determineris cũ arequio glẽ suporta volite Dĩ de
tribuendã gloria oĩ decentis ingrã, ut vere defacto supõt, et
reipsa dat. Insup cũ sit medius Deo ppostioatus, et naiã ad fus
Dĩsequendus nit ñ intendi a Deo cõdestinante: q.o gra finalis

ad quę immediate seit collatio gloriæ e effectus prædestinationis. cap. 2us quod dicendum de ipsa collatione gloriæ.

Cap. 2us

Quid dicendum de ipsa collatione gloriæ.

404 Durandus in 1 dist. 14. quæst. 2, et Cartagena disput. 4. dub. 2. et alii docent collationem gloriæ non esse prædestinationis effectum = Oppositum tamen affirmative cum communi Thomistarum. Probatur 1. ex illis verbis Apostoli ad Romanos 8.. quos iustificavit illos et glorificavit. quæ verba D. Augustinus lib. de prædestinatione cap. 17. et communiter Patres exponunt de collatione gloriæ, et Beatitudinis Unde sic arguo: Apostolus in prædictis verbis eodem pacto loquitur de collatione Beatitudinis atque de iustificatione: Dein ex prædictis verbis colligunt adversarii cum reliquis Theologis iustificationem esse; ergo similiter ex eisdem verbis dicendum est collationem Beatitudinis esse effectum prædestinationis = Probatur ex eo quod SS. Patres sæpissime docent, prædestinationem esse causam iustificationis in præsenti, et glorificationis in futuro.

406 Probatur 2. quia prædestinatio est quia effector de mediis gloriæ non solum tendendo quæ sunt in ipsis media utendo illis in ordine ad consequendam Beatitudinem, ergo non tantum prædestinatio causa media sed etiam causa finis; et ex ipsa collatio gloriæ est effectus prædestinationis: nam omne illud causa est ponendum a parte rei versatur prædestinatio est illius effectus ergo etc.

407 Probatur 3. quia non tantum ex prædestinatione infertur infallibiliter quod homo moriatur ad obtinendam Beatitudinem sed etiam infertur infallibiliter positio ipsius Beatitudinis: nam bene valet Petrus est prædestinatus: ergo infallibiliter obtinebit Beatitudinem sed omne id quod infertur infallibiliter ponendum ex vi prædestinationis est effectus illius; ergo ipsa collatio gloriæ est effectus prædestinationis. Probatur 4. quia causa causæ est causa causati in causis moralibus et etiam causa causati est prædestinatio causa moralis

Quinto

cę moralis ipsius collationis gloriae &c. ℞ Mi 4ª ꝑdestinatio ē ca moralis mediorum
ꝯdestinatio quę quidem mitas ca moralis collationis gloriae &c.

Opponitur 10 Du

408

randum: ꝙ gloria ē finis ꝑdestinationis: ꝯ ꝑdestinatio nō ē ꝯ finem ꝯ de medijs ad finem:
ꝙ collatio gloriae nō ē effectus ꝑdestinationis. ℞ Mi. 4ª ꝑdestinatio ex parte quoque
via: ꝯ neque ex ratione prius neque ex ratione speciali talis prius habet aliud ꝙ
hoc ꝙ ē mia ad finem disponere: ℞ ꝑdestinatio nō ē ꝯ finem ꝯ de medijs ad
finem. Mi quoad ... ꝙ nullius providentiam aut imperium indicat ex hoc
illo sui eventu ex apta, impta ordinatione mediorum ad finem ℞ ex ratione prius
habet aliud ꝙ hoc ꝙ mia ad finem disponere. Mi quoad ... praeter ex
eo ꝑdestinatio supra rationem prius ut sic superaddit efficaciam et supernaturalitatem: ℞
neque ex speciali ratione prius talis habet aliud ꝙ quod ē ad finem mia disponere.

Ret

409

Dirā mai riando mq. quoad ... ꝯ ... illius disquirens. ꝑdestinatio,
supra rationem prius id addit efficaciam circa mia ꝑcisse noani circa mia
et simul circa finem ꝯ do. ans, et noc ... ꝑdestinatio ex speciali sua
ratione habet efficaciam nō circa mia ꝯ etiam circa finem
Mg ꝯ valet. ℞ ē ꝑdestinationem: ergo infallibiliter
obtinebit gloriam: ꝯ hoc est ꝑdestinationem etiam effi
caciam circa finem ergo &c.

410

Opponitur. ꝑ effectus ꝑdestinationis ordinat ad gloriae consequendam: ꝯ gloria ipsa nō ordinat ad mia prius ꝯ consequendam
... ad finem; ℞ gloria ipsa nō ē ꝑdestinationis effectus ꝯ inter ceteros illius = Ret
... ... mq: omnes effectus ꝑdestinationis ordinat ad gloriae consequendam, nō mq, aliquis prius
... mq et mj ... ad hoc ut aliquis sit effectus ꝑdestinationis sufficit
... eligat ut infallibiliter ... ad finem ... ꝑdestinatione
efficaciter intentus.

411 Ret ... aliis mq: effectus ꝑdestinationis ordinat ad
gloriam consequendam ... ꝑdestinationem ... do moz.

Ideo mq: prout in Beatificans praedestinans nomq et dictami nocoq: qa
sit praedestinationis nec consequutioq loquitur attenta dei seq uit: consequutio q prout
extens impedientias et illis sit Beaticans: et hoc mo. consequutio q attentā
dei se ordiat ad consequutionem gloriae qui Beaticans praedestinans. q. ultime
sit intentus praedestinatione. Disp. 3. de malis poenae et culpae C. 1. An
alicui malus sit praedestinationis effectus.

DISPUTATIO 3.a

De malis poenae et culpae. Caput. 1. An ali

Cap. 1um.

An aliquod malum sit praedestinationis effectus.

412 Aureol. oia mala
poenae quae reipsa conducunt ad hoc ut praedestinatus assequatur B
eatitudinem sive supponant culpam ut infirmitates immissae a Deo in
poenam pati: sive illa non supponant qualia sunt mala temporalia
quae augendi meriti causa praedestinatis a Deo inferuntur, esse praedestinationis
effectus. Ratio quia eiusmodi mala sunt vel conditiones, vel adiuncta
effectus praedestinationis, ut praeponderanti constabit.

413 Dices si mala poenae quae suppo
unt culpam essent effectus praedestinationis, sequeretur quod Deus amando eius
modi mala, deberet etiam amare culpam: Ad hoc dicendum non esse. Quia eiusmodi mala
poenae, quae supponunt culpam, non sunt effectus praedestinationis. Retornando ergo
nam sicut Deus amans retractationem et poenitentiam de peccatis non debet amare ipsum peccatum:
similiter amans eiusmodi mala supponentia culpam non debet amare culpam.

414. Dico 2.
eiusmodi mala theologus ... aliquot quorum supersonoria ciat Alarcon disp. 4. cap. 3. ...

ꝑ̃ytenentes: mala culpę nullomo n nec poss ēē prędestinois effus. Ratio ē, nā quidꝫ effus ꝑdestinois abre et simplir ē effus Dei, et cœntr Deus abre et simplir ē causa illius, ut dstat ex dis no 378: sed patus nō abdsute et simplir ēē effus Dei, negꝫ Deus poē abre et simplir ēē causa pati ut certus de fide ē; ḡo. patus nullomo poē ēē effus ꝑdestinois = Pbatr: nā patus patrat dā volus Dei: at effus prędestinois n poss dā volus Dei, at potius amat ab ipso ex fie gloie dsequendę a ꝑdestinato: ḡo. patus n poē ēē effus ꝑdestinois.

415

Dices 1o: pąs sępe utile ēē ad salus prędestinati ut testatr Dr. Augg lib. 14. de ci vitae Dei, ubi inquit: audeo dicere superbis utile ēē in aliqd aptus mai festus qd patus cadere unde sibi displiceant &c: ḡo. eius mi pąs ē effus ꝑdestinois = Resp nando cog. qa ad hoc qd aliqd sit effus ꝑdestinois nō sufft qd sit utile ad dsequendus Beaus, at etiā rit qd sit abre ēē simplir effus Dei; quod n poē dvenire pato, ut dstat ex dis no ꝑcedenti.

416.

Dices 2o. Deus phie dcurrit ad pata ꝑdestinati, ex aliquo fine honesto: at hic fis n poe ēē ipsius ꝑdestinatio: go eius mi pata n effus ꝑdestinois = Resp dsā maiori, et omissā minor nando cog. qa id n pbat qd permissio pai in ꝑdestinatis aliqdo nō effus ꝑdestinois: qd utiqꝫ dcedimus ut dstabis ex dicendis infra ano 456. n vo pbat ipsius pąs ēē ꝑdestinois effus.

417

Dices 3. Deus aliqdo videt patus ēē unice nais. Paulo vg. ad dsequendus Beatius: ḡo. n Deus sis ꝑdestinat dis patus erit effus ꝑdestinois illius. Ans dstat ex dis no 415. = Resp nando cog, qa in tali casu n sequeret patus ēē effus ꝑdestinois; at solis ꝑmiss illius ēē ꝑdestinois effus: qa in tali casu Deus n amaret patus etiā quo utile et unice naius ad dsequendus fins ꝑdestinationis Pauli, at n illud ꝑmitteret, in quo nulla est pa ut dstabit ex infra dicendis ano 452. Cap. 2us An mala pati sit effus ꝑdestinois.

418 ~~Afirmative ex nomine Ponet. tom. 1 dis. 3. no 93~~

~~Dqª quæ ista sic dependet ab illa, an Deus definiat male pati~~

Cap. 2us

An materiale peccati sit effectus prædestinationis.

418. Aperiveret novissime Gonet. tom. 2 disp. 3. n. 93. Dq. quæ ista omnino depe[n]det ab illa An Deus præ definiat materiale peccati. Propterea inde, hæc breviter aggrediendo ei ad cuius discussionem notandum est 1º. male peccati dupliciter accipi 1º. remote 2º. proxime; remote sumitur, quando non coniungitur cum malitia formali, proxime sumitur quando coniungitur cum ipsa malitia formali. V.g. si Deus praedeterminet ex se peccatorum v.g. homicidium, et in cum sufficienti libertate, eiusmodi homicidium est male peccati remotum. si ad Deus praedet homicidium cum sufficiente libertate et sub dictamine ibi proponente tale homicidium esse peccatum: eiusmodi homicidium quatenus positum sub dicta libertate et dictamine dicitur esse male proximum peccati.

419. Notandum est 2º. Controversiam quæ nunc instituitur principaliter de mali remoto, et de mali proximo peccati actualiter scilicet fundante malitiam formalem peccati sive principaliter. Atque plures Theologi non solum denegant posse a Deo decerni materiale proximum peccati, et etiam remotum, præsertim quando materiale peccati remotum ex se petit fundare malitiam formalem eo quod sit malum ab intrinseco, licet actualiter non fundet malitiam formalem ex defectu alicuius circumstantiæ essentialiter requisitæ ad malitiam formalem. Unde docent Deum non posse decernere odium Dei, etiam habendum sub conscientia invincibiliter erronea dictante odium

odiu Dei n esse peccatu. Aij notatu.

420 Aliqui eos affirmative rent. Cab rera, Navarrete, Bañez, Joannes a S. Thoma et plures alij Thom, quos refert Ribadeneira de praedestinatione disp. 11. cap. 103. qui omnes docent Deus de facto efficaciter praedefinire impendo sua decretatione libera creaturae materiale peccati = Reo tamen nive cy omnis nostris DD., et pluribus ex Thomistis, qui execrant Sa. iq. sq: audiat porro Zumel Thomista 1a pte quae. 22. art. 4. in appendice Deloy 4E. ubi habet sequentia verba maxime notanda nullus haereticorum aseruit Deus concurrere ad formale pecci attrahentis ad male permovendo et praedeterminando, et nihilominus damnant id quod maxime execrant, Sti. ut Augus, Damascenus, Fulgencius, Thomas;

421. Haec delusio; probat 1o. efficacissime plurimis SS pag. Delioy et Sm. PP. testimonijs, quae afferunt, et optime perpendunt a nostris Doctoribus. vide ant Pt. Belarminus lib. 2o. de amissione gratiae capite primo secundo et tertio. Vazquez 1a. pte disp. 99. P. Ruiz de Montoya tomo de voluntate disp. 39. Leccanus tomo 1. opusculorum, opusculo 4. de authore pecci P. Valia 1a. pte quae. 19 disp. 1a. pun. 1. P. Annatus de sciencia disput. 4. Riba neira tractatu de praedestinatione disp. 11. Audiatur porro testimonio Sij Trini sesse 6 can. 6. ubi inquit: siquis dixerit, non esse in potestate hominis vias suas malas facere sed mala opera ita ut bona, Deus operari non permissive solo, sed etiam proprie adeo ut sit proprium eius opus non minus proditio Iudae quam vocatio Pauli; anathema sit.

422 Unde sic arguitur ex principio ubi statuitur. Deus permissive solum operatur opera nostra prava sive peccata et non proprie atque per se, sicut operatur bona opera. sed si praedefiniret male pec ci non operaretur permissive solo prava opera sive peccata: ergo Deus non praedefinit ma teriale peccati. Probat minor: quia aliquis se habere mere permissive ad aliquam operationem, e ita se habere ad illam, ut necessario decretet ad operationem

neq; ad n operationem cum posset sine eius impedire. Deus prohibens malum ... pecci detrat ad peccatum: nam posito mali ... pecci absq; aliquo novo exercitio libero cum ponit peccatum, et formalis malitia illius: ergo

423 Rent Thomistae Deum non detrahere ad malum ut sic malum pecci sed hoc est illa formalitate quae fundat malitiam formalem pecci ... detrahere ad materiale materialis, hoc est, ... illa ... qua ... entis, quae ... formalitas nullomodo involvit malitiam = sed contra est, ... siquis moveat ad ponendam iram vel suadendam alteri, aliquam actionem peccatam ... furtum grave, ... entis bonitatis ... specialis quae in tali actione peccata relucet cognoscendo tamen subsequutam formalem malitiam formalem non excusaret a peccato tale actionem libere sic exequendo vel suadendo: ergo licet Deus ... defendendo malum pati moveat non vel attendat tantum ad rationem entis quae in eiusmodi mali pecci relucet, cum tamen clarissime praevideat ad positionem illius malitiam materialis subsequutam malitiam formalem non potest non peccare.

424 Huic validissimae instantiae rent Thomistae nando ... quod dicant Deum non ... sub lege sicut ... idem ... ita obligatur ne intendat pati, etiam sub ratione entis bonitatis ... illius. Deus ... supremum dominium liber ... est ab eiusmodi obligatione: sed contra est ... ista est ... responsio Zuingli apud ... Belarminum idem ... indigna est viro Catholico.

425 ... est ... si idem non peccaret ... defendendo malum pecci quia Deus non est sub lege ... eodem ... defendendo formale pecci non peccaret: ... adversarios ... assignata ... nullam ... ... si ... sub lege aliquam ... sub lege ... ratione Dei dictantis non decere ... Deum velle malum pecci, ad ... subsequitur formalis absq; aliquo novo exercitio libertatis malitia formalis pecci: ergo ... ad ... subsistenda non est.

426 ... 2° ... evertendo ponimus

scholasticos adversus: haec propositio; Deus est author peccati et proprie et per se operatur operationem pravam. damnata est a Concilio Tridentino, ubi allatus no 421. in eo sensu quo defendebatur a Luthero, Melanctone et aliis novatoribus; nam novatores asserebant Deum esse authorem peccati, negantes simul Deum velle opera mala quatenus mala: ergo illa propositio damnat quatenus intendit sic are Deum esse authorem peccati quoad aliquid materiale peccati.

421 Minor quoad 2am partem in qua est difficultas probatur efficaciter a DD relatis no 421. ex verbis ipsorum haereticorum. Audiatur Calvinus lib. de provid. pag. 994. ubi inquit teste P. Annato disp. 4. et quidem quatenus mala s. quae malo animo patrant homines minime Deo placere fateor. Idem quoque ait alibi. Teodorus Beza aphorismo 8. dicens: nequit Deus delectari in iniquitate, neque homines quatenus malum agunt facere quod Deus vult. Quod etiam efficaciter probatur ex Zuinglio verbis allatis no 420.

428 Probatur 3., et quidem efficaciter: si Deus promoveret moraliter hoc est ad malum peccati inducendo aut suadendo hominis ad patrandum malum peccati vel ad ponendum illud Deus posset dici ex hoc author peccati: ergo potiori iure diceretur Deus author peccati si hoc physice ad malum peccati promoveat et predefiniat. Probatur consequentia: quia exterius suasio aut moralis causa peccati, quatenus movet ad opus peccati, seu ad malum peccati, nam fortius et validius movet physica promotio, et predefinitio: ergo a fortiori diceretur Deus author peccati physice promovendo et predefiniendo quam suadendo et inducendo.

429 Respondent, Adversarii apud Gonet dicunt, quidem esse disparitatem. 1a disparitas stat in eo quod physica promotio, seu predefinitio, sistit prius intra ordinem physicum: ac proinde respicit bonitatem physicam, quin respiciat malitiam moralem. At vero suasio et moralis causa recta tendant ad ordinem moralem respiciunt potissimum malitiam moralem illius actionis = Contra. Primo est 1o quia nulla ratione probari potest quod promotio predefinitio, respiciant prius bonitatem physicam

ri respiciendo malitiam moralem illius actionis: et consilium non posset etiam respicere praecise bonitatem physicam non respiciendo malitiam illius actionis: ergo disparitas inventa nulla est.

430 Dico 2. quod ideo consilium debet respicere non solum bonitatem physicam sed etiam malitiam moralem illius actionis quatenus suadens et consulens movet ad actionem peccatorum proponendo imperfectionem subsequuturam ab ea, sed novo alio ex isto. Volitus malitiam per alteram expositionem actionis peccatorum sed fortius et validius movet praedefinitio, et promotio physica, et simul Deus praedefiniens et praedeterminans per promotionem physicam providet etiam subsequuturam imperfectionem malitiam formalem peccati ex positione actionis peccatorum: ergo etiam praedefinitio et promotio physica respiciunt malitiam moralem actionis peccatorum.

431 2o. disparitas assignata ab adversariis quod Deus in praedeterminando operetur ut causa universalis, unde non praedeterminando peccat, in suadendo vero operatur ut causa et quidem particularis, atque adeo peccaret. Dico 1o quod Deus nullo modo in praedeterminando, seu praedefiniendo se habet ut causa universalis; probatur quia eatenus se haberet ut causa universalis in praedeterminando et praedefiniendo sicut se habet ut causa universalis in influendo et concurrendo cum causis secundis ad omnes illarum operationes, quatenus talis praedefinitio et praedeterminatio est natura cuius adhibere operandis: sed hoc falsum est, ut dictum est supra, dicens quod Deus non se habet ut causa universalis in praedeterminando et praedefiniendo.

432 Dico 2. quod nullo modo probari potest quod Deus praedeterminando natura operetur ut causa universalis, suadendo vero et consulendo semper operatur ut causa particularis: ergo disparitas assignata ab adversariis nulla est. Probatur antecedens quia eatenus Deus suadendo et consulendo operatur ut causa particularis, quatenus suadendo et consulendo moveret ad actionem peccatorum: sed Deus praedefiniendo et praedeterminando movet et validiori et fortiori motione, per promotionem scilicet, ad actionem peccatorum: ergo etiam praedefiniendo et praedeterminando operatur ut causa particularis.

Cap. 3 solvuntur objectiones

Caput 3um

Objectiones Solvuntur.

433 Obijcies 1º. sacra scriptura et s.tes PP. Deus praedefinivit ab aeterno opus actionem et passionem Christi domini; et consequenter praedefinivit illius crucifixionem: sed crucifixio Christi Domini fuit actio intrinsece mala ut potè occisio viri iniusta: ergo actio intrinsece mala potest a Deo praedefiniri. Resp. distinguo maiorem: sacra scriptura et s.ti PP. Deus praedefinivit crucifixionem passivam Christi domini (quatenus dicit [illegible] 4) concedo maiorem: in actionem patientis et [illegible] Christi domini cum [illegible] concedo maiorem: praedefinivit crucifixionem activam, (quatenus dicit in actionem [illegible] [illegible] crucifigentis Christum dominum) nego maiorem: et distinguo minorem: crucifixio activa Christi Domini fuit actio intrinsece mala concedo minorem: crucifixio passiva nego minorem et consequentiam. quia Deus solum praedefinivit crucifixionem passivam Christi domini quae non fuit mala, imo potius fuit opus excellentissimae virtutis et charitatis.

434 Obijcies 2. ergo Caifas protulit verba illa Ioannis 11. *expedit vobis ut unus moriatur homo pro populo et non tota gens pereat.* gravissimum patravit peccatum; nam iudeos inducebat ad interficiendum Christum Dominum et tamen ad hoc adeo motus fuit, ut dicitur ex illis verbis: *hoc a semet ipso non dixit*, sed cum esset Pontifex anni illius prophetavit: mens prophetica ab Sp. Sº movetur ut communiter docent Theologi: ergo non repugnat [illegible] [illegible] mobile et applicare mentem hominis ad actus intrinsece malos [illegible] male [illegible].

435 Resp. [illegible] maiorem nego minorem. Ad id quod additur in probatione distinguo illud prophetavit Caifas quatenus per eiusmodi verba intendebat inducere Iudeos ad interficiendum Christum Dominum, nego: quatenus per eiusmodi verba intendebat [illegible]

S. sicut cum naiz morte Xpti doi ad hoc ut quo hz reimere[t] a demoy servire Deo, nil inde. Dº nostrum Dei

436

Obijcies 3. quod Deus in [con]cretio sacramentalis fit alacuidote quo gravius fit ignave pecci[tur] et tam Di mov et tz sacerdos ad eg aios sacramentalis, quod Deus de facto movet ad male pecci: quod Dº. Mi[no]r p[roba]t ex eo, q[uod] illa aio sacramentalis e supernalis, et eo ipso Deus movet a deiis mi aios sacratus. Quod Dº. R[espondeo] et D[ist]i[nguo] maiorem nandomj. Ad cuius pr[obatio]nem r[espondeo] Dº nando maiorem: q[ui]a de facto sacerdos nimis iq ri dat aio intrinsecè et gra bis peccosa que sit in se et entive supernalis = Reipse. C. omissa maiori nando mj q[uoniam] in tali casu ri Deus unus Deus ut Author particularis aois illius supnalis, et io ut causa generalis illius ab mis quo ad aoes alias aioes peccosas so Deus erit ut causa generalis et univsli.

437

Obijcies 4. Deus poe p[er]definire male pecci, quin amet formale illius: quod de facto p[er]definire potest materiale peccati. Pr[oba]t ans: qa bene potest ab anima illius q[uod] v[ir]tute progressiva provenire gressus tibie quin ab anima illius q[uod] virtute proveniat defectus et obliquitas gressus tibie, quod illis Deus p[er]definire poe male pecci, quin amet formale illius = R[espondeo] et nando ans ad p[ro]bationem illius dico ans: quin ab anima illius que virtute tam quam a causa determinante proveniat defectus et obliquitas gressus ip sius tibie. Dato ans: quin proveniat ab anima, tamquam a causa determinata defectus et obliquitas gressus ipsius tibie, nego ans. Nam anima et virtus progressiva quatenus abstracta ab obliquitate tibie causat gressus obliquos et defectuosos. trahunt tamen obliquitati tibie obliquitas gressus, qa tibia obliqua Deus erit ut determinans, anima vero et virtus progressiva Deus erunt ut detraxe, per obliquitatem tibie ad obliquitatem gressus.

438

Obijcies 5.: si Deus ri p[er]definiret materiale peccati, et circa illud haberet solius decreti indiferens, daretur aliquod

a parte rei qd. n proveniret a Deo ut voc raitg de facto impossibile est. q. Deus de facto definit materiale pecci. Probat maior: qa determinatio voluntatis creatae ad materiale peccati est aliq. existens a parte rei: Sed huiusmodi determinatio, n proveniret a Deo, si non esset ab ipso praedefinita, quia nihil existere potest a parte rei qd. n sit a Deo volitum, ergo. Et.

Respondeo negando maiorem ad

439

probationem concessa maiori distinguo minorem: non proveniret a Deo tamquam a causa physice producente huiusmodi determinationem nego minorem: n proveniret a Deo tamquam a causa determinante creaturam physice mi. determinans, concedo minorem, et nego consequentiam. qa illa determinatio ut potest actio physica est a Deo producta. si dicas: hic cum realiter producentibus simul Deo et creatura illius determinationis seu actionis physicae Deus potius dicatur determinari a creatura ad producendum illius determinationis seu actionis, quae est determinatio rei

respondeo rationem esse quia Deus posuit in manu creaturae suae omnipotentia ut illam uteret pro libito, ideo quod concurrit cum creatura tamquam principium emotivum et ad modum habitus concurrentis cum voluntate ad producendum actus supernaturales. Ipsa vero creatura concurrit tamquam principium tale habens potestatem et dominium sui actus. Inde provenit quod Deus in tali casu concurrat ut determinatus moraliter a creatura ipsa vero creatura concurrat ut moraliter determinans Deum. Vide diano 258.

440

Obijes

6. Deus causat peccatum ut poena est alterius pecci: et tamen illud causat aplicando voluntatem creatam ad illius productionem: ergo similiter potest Deus aplicare per definitionem voluntatem creatam ad materiale peccati. Probatur maior:

1º ex eo quod hic est traditur communis a theologis et S. Th. 1: 2º ex eo quod teste D. Augustino omnis poena ut sic est bona: 3. quia iudicis est inferre et aplicare poenam in punitionem alicuius delicti: sed Deus est iudex est ergo et aplicare potest summum peccatum malum in poenam alterius pecci.

441 Ret' nando ablute ma

iorem: Vel illam dyque claritatis gratiā causat solis omissive pecc
ut poenna alterius pecci ommitto maiore: causat progrig no maiore.
Ad illud probatione 13 reo confictor Theologor et P. solum loqui de ca
usā moere omissiva, et nentiquā de causā proprie tali = ad 23
probaiōe reo, q. peccy cū non sit q. bonū, ad potiy sit privatio
boni, non poe ee proprie poenna, qq, ra D. Augustinū e aliq. bonū =
Ad 3g. probationē Disā mai et mi no cog. nego consequentiā:
quia ut Distat ex immiate dij peccy non poe ee proprie poenna eo
q. poenna aliq. bonū sit peccy v. sit privatio boni.

442 Obijcies 7.

tam sancta e omnipoa quā D.a volūtas: ad omnipoa poe producere, et
actualis producit actionē peccorū intrinsece et essentialis D
nnexā cū ex peccati: q. illis D.a volūtas poterit producere eandē
actionem = Ret' 1.o illi fra arguendi poe probari q. sicut D.a
omnipoa poe sul cū creaturā producere physicū entas pecci Ly oē mos phie
quibus actū: sic D.a volūtas poet velle aiōs peccorū Ly oē mū volubi
lē a creaturā, et coens poet velle aiōs peccorū Ly malis fralē illyeo
modo quo a creaturā de facto amat: ad hoc falsū e; ig. adversarius arty
nullū e: = Ret' 2.o direc' nando abte maiorem loquendo in sensu
falso. Ratio e quia formalis sanctitas per se et fre intrinsica proprietas
De voluntatis. non V. omnipotentiā, aut alterius attributi Divini.
Probat q.a fralis sanctitas includit libatē, et inuiatē conformitatē cū
rectā ratioe: ad hoc so poe competere voli DE non V. omnipoa aut alterius
attributo D.o G. &.

443 Ret' 3 et melius. omissā maiori et minori negando

coz. disparitas e q.a Deus habet titulū iustissimū producendi physicas aiōs,
et illū non het ad illos praedefiendos titulū iustissimū ad puniendū eos. Deus
produxit creaturas rationales, eo fine, ut si recte operarent, assequerent Bea
titudinē: si v. male operarent damnarent in aeternū. et ad hūc finē assequendū

Deus debet producere oia acta. Cy ad unq exercitij sit Concursus Omnipoq; qui mere naius e ad quoryq effq creatq, ut Constat ex dij in nostrij phisicis inde e q. Deus ex titulo ingrissimo Concurrat ad tales aies produ cendas. At 2º. cy predefinitio DE Voluntatij minime naia sit ad quendas opaies peccoras: inde est q. Deus neutiquq habeat titulq iq tq illas pdefiniendi.

444. Ex dis infers q. male pecci ipse ee effq pdestinationis. Ratio ex dij manifesta e qa effq pdestiois debet amari a Deo, et ee absolute et simpliq effq Dei: At male primq pecci ut Dstat ex hu qs dictis a Deo amari ipotest, neqs ee absolute et simpliciq loquen do effq Dei: q. materiale proximq pecci, ne effqs pdestinationis.

445 Sed obijcit 1º. Gonet: male pecci e effqs Omnipoq et Vbtij Dei et infle pdestiois Deducit: q. e effq pdestinationis; Ans quoad 1q pte Dstat. Probat quoad 2q: tq ex illo Pli ad Romanos 8 diligentis Deq oia cooperant in bonq: tq etiq qa materiale pecci sbat ee poena illius et vexare peccores, ut a pecco deterreat: tq qa poe ee ocasio laudq et admirationiq Consideranti benignitatq Dei, qa ad id quo, ipse ofendit, suq Concursq ndenegat: g.º &c.

446 Respondendo argq quoad 2q ptes qa Deus n poe amare male pecci ut Dstat ex dij ano 421. ad omnes pbaiones illius Res 1º. simili fra arguendi poce pbari q. formale pecci sit etiq effq pdestiois, ut pgendenti Dstabit = Res 2. Dato anti quoad oes pbaiones illiq nando cos. qa etiq sit essentialiq adraios effq pdestiois, q. amat a Deo: At male pecci n amari a Deo ut Dstat ex dis ano 421: g.º &.

447 Obijcies secundo: omnes generationes pdestinatorq = pdestiois effq at multorq generij peccoris = ut Dstat in illis qui ex illicitos Decubitu = generatis: g. male pecci = effqs pdestinationis = Respondendo cos q. in generis peccorq n amat Deus male

pecci d.ro inst[illegible] q[illegible] destiai; qq[illegible] dispq[illegible] amale pecci.

448

Objicies

Sigmiss peccas in electis [illegible] effectus predestinois: g.o et male pecci. Coa patet. ng permissio pecci nō importat in Deo denegaioq auxilii efficacis [illegible] etiq influxu in materiale peccati: g.o [illegible] = Retrnando consequentiam Ad probas dato arti [illegible] pecco [illegible] missionis. nego cog. [illegible] paritas e: q[illegible] ille permissiones referuntur a deo: at V.o male pecci nequaquam amari poe a Deo [illegible] dia ano 421.

Disp. 7.

An permissio peccati aliquando sit effectus predestionis.

Cap. Unicum.

Respondetur affirmative.

449

Negative sent P.e Vazquez disp. 93. cap. 2 P.r Arrubal. disp. 82. cap. 2. P.r Beccanus capite 14. questione 3a. Pater, Ferdinand disp. 30. sect. 6., et alii — Reotamen affirmative [illegible] quq tuent [illegible] Thomistas, plures antiquorum et P.r Molina 1a. pte quest 23 art 2. disp. 3a. P.r Suarez lib. 3. cap. 4. Granad. tom. 2. in 1a. pte [illegible] 4 [illegible] 6 disp. 5. Tanneros disp. 3. que. 3. Arriaga disp. 38. sect. 3 P. Ribas disp. 4. cap. 8 Herrera disp. que. 14. sect. 4. et plures RR.

450

Seb[illegible] hic Thomistas Dominicanos coeren adsua principia defendere in Deo intentionem Beatitudinis efficacis, et quā oriat permissio [illegible] pecci anq [illegible] [illegible], seu scientiam de ipso pecco, et de poenitentiā et humilitate indē subsequuta. At v. NN. PP. supponunt tales intentionem et permissionem pecci habere naturam post [illegible] seu scientiam [illegible] Deus cognoscat peccatum [illegible] actū.

ac tā ...illi tribuat^r auly A sufficy, et poenā poenitentiæ ei tribuat^r ergo post peccy auxiliy B. ad poenitendy tribuat^r. ...polis nostra de eo.

451 Quæ probat^r a priori fundamentali ratione in permiss. pecci ad quod subsequit^r poenia et perseverantia finalis in gra de facto durrunt ergo dilectis ritæ eius ex ratione effectus praedestinationis de facto existentis. Probat^r ant. q^d in ... eius permissio peccati de facto est effectus praedestinationis. ... ratio ... abte et simpliciter effectus Dei. Ng. permissio pecci nil aliud est, quam ... et negatio impi ad peccandy ... custodiat in gra ... peccura: quia distant in collatione auxilij sufficientis ad evitandy peccy, et in ratione oi auxilij efficacis ad ... quorum oij abte et simpliciter e Deus author et causa. Deinde eiusmodi permissio pecci habet ... Dey cogitat tale ... praedestinato ad poenitendy et perseverandy in gra, et ergo ... in ... velit tale permiss.

452 Preterea: eiusmodi permisso pecci habet sufficienty supernalis; tum ... auxily sufficiens ad evitandy peccy tum propter ... in talis ad ... Beaiz = Denique permissio eius ... tanquam causa meritoria; tum prop ... auxily sufficiens, tum ... ordinationy ad ... Beaiz: ng talis ordiatio e effectus ... propter merita Xpti Di. prop ... nobis ... bony, q^d aliquomodo ... ad ... Beaiz ... de 1° ad ultimy sequit^r q^d oy dilectis ... in eiusmodi permiss.

453 Confirmat^r ... pluris testimonijs ... et ... quæ videri possunt apud ... Montoya disp. 10. de praedestinatione; et apud Izquierdo disp. 43. no 25. in ... Dey permittere pecca propter humilitatem, maiorem fervorem ... maiorem cautelam, et alios fines plurimy ... ad servandy in gra et ... Beatitu. accipite triplex ... testioy. ad Roman. 8. omnia cooperant^r in bony ijs qui ...

vocati ii D. Augus de civite Dei cap. 13 audeo dicere superbis utile esse cadere in aliquod apertum manifestum peccatum, unde sibi displiceant. D. Thomas 2.2 quaest. 19 art. 4. Deus permittit aliquos cadere in peccatum ut peccatum suum agnoscentes humilientur et perseverent. Cap. 2 ad vis satis fit.

Caput 2um
Argumenta Solvuntur,

454 Opponunt 1° nulla permissio peccati est gratia aut beneficium Dei ergo non est effectus praedestinationis. Probatur ant. nam omnis permissio peccati est negatio auxilii efficacis ad evitandum peccatum ergo &c. = Respondendo ant. ad cujus probationem omisso antecedente nego consequentiam quia licet omnis permissio peccati sit negatio auxilii efficacis ad vitandum peccatum: aliqua tamen permissio peccati ex ordinatione Dei est beneficium quatenus talis permissio peccati est occasio praedestinato majoris humilitatis fervoris &c. et ex tali motivo habet a Deo.

455 Opponunt 2. permissio peccati nullo modo potest conducere ad Beatitudinem consequendam ergo non potest esse praedestinationis effectus. Probatur ant. permissio peccati impedit consecutionem Beatitudinis ergo &c. Probatur ant.: nam permissio peccati conducit ad ponendum peccatum et peccatum impedit consecutionem Beatitudinis ergo &c. = Respondendo ant.: ad probationem quo ant.: permissio peccati quatenus est occasio majoris humilitatis et perseverantiae in gratia postea susceptae impedit Beatitudinem nego ant.: aliter omitto ant. Et ad probationem omissa majori distinguo minorem: impedit consecutionem Beatitudinis quatenus est occasio majoris humilitatis majoris fervoris ferventioris poenitentiae et perseverantiae in gratia postea receptam nego minorem: aliter omitto minorem et nego consequentiam. Quia Deus praedit de permissione peccati quae est occasio publicae humilitatis &c.

456 Opponunt 3: Christus dominus meruit de facto omnes praedestinationis nostrae effectus: sed Christus dominus non meruit permissiones peccati ergo haec non sunt praedestinationis effectus. Probatur min.: quia permissio peccati includit negationem auxilii efficacis ad evitandum peccatum: sed Christus dominus

n maiori naioz aulij effaij adeviandy peccy q.º th.ª = Rep
Dnā mai nando mj bendo de pmiōe peccj quatiy ē occaio hu
itiy th.ª = ad pbz Ddo mz et dijguo mj n maiori naioz aulij
effaij quatiy dat in circumstaij in qq9 nullomo erit occaio
pdestiiao obtiendi Beaij Ddo mj: quatiy aū in circūstaij in
qq9 erit occaio obtiendi Beaiiz paopz manz hulitz th.ª, no mj
et cog.

457 Opponunt 4. effy pdestiōis Dz det a Deo amari, ex intiōe effai Bea
tiinj: D pmio pecci, a Deo amari n poē ex intiōe effai Beatinj: q.º n poē
ēi effy pdestinationj. D.ª mia: quonigalij nequeret qd. Deus priy ama
ret pœnitig, quz pmioz pecci: D inplat qd. priy amet pœnitig quz
pmioz peccj, q.º D. maior Constat ex eo qd. pœnitentia ē mj proxi
mus Beatitūni quz pmisio pecati: D mj proximiy fini priys
amat quz remotz: q.º D. Mia v. penultimi silogismi Constat ex eo qd.
Deus nequeat ante ad peccy intendere pœnitentig: nq ista essentialit
supponit peccy q.º th.ª

458 Resol.º Dna mai nando mj. adilly. pmo mz: ad
ciiy pbz Ddo mz et dijguo mj: D mj proximiy fini priy amat quz
remotz n.º utrūqz mj amat peccndz oīo ay, nomj: q.º amat pluri
actis, Ddo mj et no cog: q.ª in tali casu peccndz oīo ay amaret pœ
nitentia et pmisio pecati = Rep 2.º Dnā maioī nando mj: ad pbz
omissa maino mj. ad pbz no aiy, cuz falsitas Dstabit ex dijo. se
quenti. Dijp. 9.ª An Deus posit intendere effaiz pœnitig ante
abtz, et Ddicatz, pvioz pecci. Cap. 1.º quz. triplii Dcle decidit.

Disputatio 9.ª

An Deus posit intendere effaiz pœnitiam ante abtz et Dditionatz pvioem pecci.

Caput 1.um

Quæstio triplici Dclusione decidit.

449 Quæstio ista celeberrima procedit de vã pœnitentiã supponente esse ex vi peccati. Circa hoc namque Averza, Legionensis, P. Vazquez, Arriaga, Peccannus, Hurtado P. Lugo; quibus annumerandi sunt P. Aldrete, Cardinalis de Lugo

Franciscus et P. Hurtado quatenus docent ex parte Dei non posse praedefiniri ut res de facto ante absque praevisione peccati Adami. = Alii affirmant ex promotoribus quos citant et sequuntur Ioannes a S. Thomã disp. 9 de praedestinatione art. 6. ano 14., et Salmant. in 1a parte disp. 63.

460 Ex adverso, procedunt alii, qui inde quod asserunt Deum posse intendere effectum pœnitentiæ, ante absque saltem ante conditionatam praevisionem peccati. Ita P. Suarez lib. 3. de praedestinatione cap. 6 ano. 9., et eiusdem ano 16. P. Albertinus tom. 1o. corollario 1o. quaestione 23 P. Montoia disp. 22. de praedestinatione sectione 8. et disp. 23 sectione 3. Amicus disp. 29 sectione 5. Quiroz disp. 22. Izquierdo disp. 48. quaestione 3. Herrera quaestione 12., quibus addendi sunt docentes ex parte Dei posse praedefiniri esse ut res de facto ante absque saltem ante conditionatam praevisionem peccati.

461 Dico primo Deus non posse intendere effectum pœnitentiæ ut liberæ et meritoriæ de qua solum procedit quæstio, ante conditionatam praevisionem peccati. Hæc conclusio mutandis mutatis probatur ex dictis a numero 165, et a numero 219 usque ad numerum 228. Cuius ratio potissima est quia eiusmodi intentio effectus ante conditionatam praevisionem peccati habita a Deo imponeret creaturæ necessitatem antecedentem ad pœnitentiam: atqui eo ipso non esset possibilis, ergo. Probatur maior: quia stante eiusmodi intentione effectus a Deo habitã ante conditionatam peccati creatura non posset pœnitentiam: at talis necessitas nullo modo dependeret in tali casu ab aliquã determinatione liberã creaturæ neque absolutã neque conditionatã ut religiosi adversarii fatentur, ergo imponeret creaturæ necessitatem antecedentem.

462 Dico 2. Deus potest intendere effectum pœnitentiæ ut

libus et mitius ante absolutam remissionem pecci. Prob. Conclusio quia si Deus non posset intendere efficaciter pœnitentiam ante absolutam remissionem pecci maxime quia Deus habens eiusmodi intentionem deberet amare peccatum: sed peccatum amare non debet: ergo &c. Maior est potissima ratio adversariorum. Probatur minor: quia intentio efficax pœnitentiæ non infert existentiam pœnitentiæ, et omne illud quod requiritur ad ponendam existentiam pœnitentiæ; sed absque amore pecci poni potest pœnitentia á creatura, et omne requisitum ad talem existentiam: ergo &c. Probatur minor: quia absque ullo amore pecci potest poni a Deo permissio pecci quæ sufficit ad existentiam pecci. Deinde absque amore pecci poni potest a Deo auxilium efficax ad pœnitendum. Demum absque amore pecci ponitur dolor et pœnitentia de pecco: sed hæc sunt omnia requisita ad existentiam pœnitentiæ: ergo absque amore pecci poni potest pœnitentia et omne requisitum, ad existentiam pœnitentiæ.

463

Probatur 2° Conclusio plurimis paritatibus:

quia Deus antecedenter ad peccatum amat permissionem pecci, quin amet ipsum peccatum; similiter Deus amat et sæpe vult auxilium in circumstantiis in quibus certo cognoscit peccatum infallibiliter subsequuturum, eo quod non ponat actum sub obligatorium; quin amet et velit peccatum. Præterea Petrus potest in summa necessitate amare, et petere ab usurario mutuum etiam si moraliter certus sit quod ad talem petitionem subsequuturum sit peccatum usurarii, quin amet tale peccatum, ut communiter defendunt Theologi: ergo similiter poterit Deus velle ante ad peccatum pœnitentiam, quin velit ipsum peccatum. Consequentia plurimum urget a paritate rationis, ut perpendenti constabit.

Quia hoc vide dictum 313. et seq. ubi urgendo dat eiusdem actus existentiam quod non potest amari a Deo auxilium efficax sed non ipsius obligatoriam. Vide.

464.

Dico 3. sæpe Deus de facto præsupposito efficaciter intendit pœnitentiam ut liberam et mitiorem ante absolutam remissionem pecci. Ita omnes DD. citati num. 460. Probatur Conclusio quia Deus de facto ante absolutam remissionem pecci permittit peccatum ex intentione efficaci pœnitentiæ: sed permittere hoc modo peccatum est intendere efficaciter pœnitentiam ante absolutam remissionem pecci: ergo &c. Hæc Conclusio est contra Adversarios, et manifestatur ex testimoniis adductis num. 453 et aliis plurimis, quæ videri possunt.

ap.° Var. quiros Montoia et izquierdo.

Caput. 2um.
Solvuntur Argumenta.

462/9

Que obijci pos. [illegible] deq. solutam manent supra a numero 171. et 226 — [illegible] obijc. [illegible] intrio efsar. penitig ante abtq. [illegible] pecci nitat Dey ad amanaij exq. peccati [illegible] hoc sepat Deo q. [illegible] sepat eiq. mi intio. [illegible] maior: q.a intrio efsar [illegible] nitat ad amandq. exq. mij [illegible] naij ad [illegible] talq. finis, si aliunde illud mij [illegible] exteng, [illegible] abta pecci e mij [illegible] naij ad [illegible] penitig effaiq. inteng, et aliunde [illegible] exteng peccq. [illegible]

466

Respondeo primo [illegible] arguendi [illegible] Dey velle [illegible] peccij, neq. velle [illegible] inesfar ad [illegible] obligatorij: neq. posse aliquq in magna [illegible] velle petere [illegible] mortaliciq. [illegible] obra absq. pato [illegible]: q.a in [illegible] peccq. [illegible] exteng: et aliunde [illegible] volitioneq. [illegible] turitione pecci: [illegible] hec falsa [illegible]

467

R eo 2.° directe [illegible] ad [illegible] dignq. [illegible] maioq.: nitat ad amandq. exq. mij [illegible] tale mij nit extere quin amet ab intendente finq. [illegible] maioq. [illegible] extere quin amet ab intendente finq. [illegible] normq., et [illegible] minorq. [illegible] ad hoc ut peccq. extat [illegible] amet a Deo illig exq., [illegible] sufficit [illegible] velit illud promittere;

468

Obijcies 2°. mij [illegible] et [illegible] naij ad [illegible] penitus debet et amari ab intendente effaij finq.: [illegible] peccq. e mij [illegible] ut supponit, et [illegible] e naij ad [illegible] penitij: [illegible] pecca amari et [illegible] ab intendente effaiq. penitig ante abtq. [illegible] pecci [illegible] hoc Deo sepat [illegible] — Reo 1°. [illegible]

arguty in tai Dª adversariis in vobis efai ty de remittendo pecco ty de tribuendo auxilio provisso inefai, ad adimplendum poty. et aliis ubi rig zelaty.

469 Resp 2. ex dictis [illegible] mg debet procurari et amari ab intendente efficaciter finis quo tale non possit existere absque tali procuratione et amore, [illegible] quod poe existere absque tali [illegible] [illegible] [illegible] non mg et [illegible] [illegible] quendy e [illegible] sequens et [illegible] [illegible] subsumptā [illegible] cog. qª peccy poe existere quin a Deo procuret et amet [illegible] [illegible] [illegible].

Objicies 470

3. [illegible] tale non poe prudens et efficaciter amare finis et sub odio habere id quod est necessarium ad [illegible] talis finis: at Deus odio habet peccy quod est necessarium ad [illegible] pœnitentiam: ergo amare non poe prudenter et efficaciter pœnitentiam ad cujus [illegible] est necessarium peccatum = Resp 1º hoc argumentum posse retorqueri dª adversariorum [illegible] no 466. = Resp 2. [illegible] quendo [illegible] et sub odio inefficaci habere id quod est necessarium ad [illegible] talis finis no mg: odio efficaci Concedo maiorem; et [illegible] minorem odio inefficaci habet tale peccy, [illegible] odio efficaci nego et cog. qª Deus habet odio efficaci peccy [illegible] ad pœnitentiam, at id inefficaci.

471 Instas Deus non potest velle quod [illegible] peccy, quia intendit efficaciter pœnitentiam: ergo quod efficaciter intendit pœnitentiam [illegible] vult [illegible] peccati. Ans probat: quoniam alias vellet quod frustraret intentio efficax pœnitentiae: nam sine [illegible] peccati [illegible] intentio adimpleri non potest = Resp 1º hanc etiam instantiam poe retorqueri in adversariorum [illegible] no 466. [illegible] [illegible].

472 Resp 2. [illegible] [illegible] Deus velle non poe inefficaciter quod [illegible] peccy, quia intendit efficaciter pœnitentiam, [illegible]: velle non potest efficaciter, [illegible] et nego cog. Ad probationem [illegible] [illegible]: vellet quod frustraret intentio efficax pœnitentiae si vellet efficaciter [illegible] peccati; Concedo antecedens: si vellet [illegible] inefficaciter

negoani: nam sicut Deus vult efaiz infligere poenā eternā ludis vg: et tamen voluit inefaiz nexū peccatorum, sine quo non infligeret talis poena: similiter philosophandus est in nostro casu.

473

Obijcies 4. imprudens est qui

recta ratione pdit medicus intendens efaiz curationem morbi; ante abtā pvios illius. imprudens etiā est qui recta ratione Deus intenderet efaiz poenitentiam ante abtā pvios pecci = distinguo ans: imprudens est pdit, si id faciat solo fine curandi morbus, concedo ans si id faciat fine curandi graviorem morbum quem certo sciret pventurum si non permitteret illū morbum nego ans. et similiter distinguo consequens: imprudens tunc intenderet efaiz poenitentiam, si id faceret solo fine curandi peccatum per poenitentiam: omitto consequens: si id faceret (ut re vera facit) fine curandi graviorem morbum sicut impoenitentiam finalem nego cons.

474.

Obijcies

permissio pecci amari non potest propter poenitentiam. nisi ametur propter peccatum: sed amari permissionem pecci propter peccatum, est amari peccatum: ergo permissio pecci amari non potest propter poenitentiam nisi ametur peccatum. Pr. maior: quia amare permissionem pecci propter poenitentiam est amare permissionem, ut utilem ad poenitentiam: sed omissio peccati non potest amari ut utilis ad poenitentiam nisi amat propter peccatum: ergo etc. Minor probatur: quia permissio pecci amari non potest ut utilis ad poenitentiam, nisi ametur ut utilis ad peccatum ergo etc. Ans probat: quia permissio peccati non est utilis ad poenitentiam nisi quatenus utilis est ad peccatum: ergo etc.

475

Resp. 1. hoc argumentum etiā probare retorqueri ... adversarios ... ... no 466. = Resp. 2. ... maiorem ... illius probationem ... maiori nomine ad huius pbe distinguo ans: non potest amari ut utilis ad poenitentiam ... ametur ut utilis ad peccatum, si ly ut utilis denotet ... utilitatem eius rationis motivum ad amandum permissionem pecci, nego ans: si pcise denotet eius conditionem sine qua non amaretur permissio pecci, concedo ans. ad probationem omisso anti nego cons.

476

Explicatur distinctio.

Haec propositio (idem dic de similibus) permissio pecci amari non potest ut utilis ad poenitentiam nisi ametur ut utilis ad peccatum; duplicem sensum quoad partem alteram habere potest. Primus sensus est si sensus ut utilis ad peccatum, denotet illum utilitatem esse motivum ad hoc ut ametur permissio pecci: ad modum quo dicitur bonum ut bonum esse motivum ad hoc ut ametur. Et in hoc sensu falsa est illa propositio quia utilitas permissionis in ordine ad hoc proveniret quod exstat peccatum, non est quid bonum, et consequenter non potest esse motivum. Secundus sensus esset si ly ut utilis ad peccatum solum denotet utilitatem permissionis ad peccatum esse conditionem sine qua non amaret permissio pecci in ordine ad poenitentiam: ad modum quo dicitur bonum ut cognitum amari: bonum ut absens desiderari et Deus ut pauperi esse succurrendum. et in hoc sensu vera est illa propositio, quia sine utilitate permissionis ad peccatum non est amabilis permissio illius in ordine ad assequendam vg poenitentiam, quae sine pecco dari non potest.

477

Objicies sexto. si Deus intenderet poenitentiam ante absque permissione pecci detraheret hominem ad peccatum: atqui hoc Deo repugnat: ergo et quod intendat poenitentiam ante absque praevisione pecci. Probatur maior: quia transferre hominem de statu indifferenti ad peccatum et non peccatum, ad statum detractum ad peccatum est detrahere hominem ad peccatum: atqui Deus ita se haberet in predicto casu: ergo &c. Probatur minor, quia ante hanc intentionem homo est indifferens ad peccandum et non peccandum: at vero posita tali intentione homo maneret detractus ad peccandum: ergo &c.

Resol.

478

sibi facta arguendi posse probari quod neat Deus efficax decernere permissionem peccati Petri vg: quia tunc Deus transiret per talem voluntatem de statu indifferenti ad peccandum et non peccandum ad statum detracti ad peccandum = Resolvo 2o negando minorem. Ad illius probationem omissa maiori nego minorem. Ad huius probationem distinguo quoad antecedens quoad 2am partem: posita tali intentione maneret homo detractus independenter a sua libera determinatione, nego antecedens: dependenter ab illa concedo antecedens,

et non cons.

qª tali intio naió p̃ supoit detioq ↄditionatam ponendam libere ab ipso homine in tali casu.

479 Objies 7. qui se detrat ad pœnitentiā n aliunde supositā extra pecci se detrat ad peccandū, at Deus ñ poe se detrare ad peccū: g.º Deus ñ poterit se detrare ad pœnitentiā p̃ ↄ definitionē illius ñ supositā aliunde extrā pecci. Probat maior: nā qui se detrat ad pœnitentiā, n aliunde supā extrā pecci se reducit ad statū omnino incompossibile cū cariā pecci = g.º Cō = Rer. 1º: hoc actū initari in voluntate efficaci ↄª pmittendi peccū = Rer. 2. ngdo mā

480 Rer 2. nando maiorē. Ad pbationē dist. quo anē: se reducit dependenter a liberā detrōe alterius ad statum oio incompossibile cū cariā pecci, ↄdo anē: se reducit a tali statū impenē a tali detrōe, nō anpet coā. Nā Deus intendens penitiā cognoscit prius pr̃ciā miā creaturā peccaturā, et supoe qª det aulū inefficax

A. et depens ab hāc detrōe et ñ aliis intendit pœniā.

481 Objies 8. intioefficax dandi gloriā ut coronā detrat Deū, ad amandū aulia et mita p̃destinati: g.º similis intio efficax pœniē detrat Deū ad amandū peccū. Probat consequentia: q.ª ideō intio efficax dandi gloriā ut coronā detrat Deū ad amandū aulia, et mita p̃destinati qª aulia et mita p̃destinati s̃ naia ad dandā, gloriā ut coronā: at etiā peccū naiū e ad ↄrequendā pœnitentiā: g.º Cō. = Rer. 2º anti nando coā. Ad pbōē nō abte maiorē: g.º ñ ideō p̃cissē detrat Deū ad amandū auxilia et mita, qª hęc s̃ naia ad dandā gloriā ut coronā at etiā qª aulia et mita naiū poenta s̃ a Deo: aginaedetti bene volitē pnendi illa. At vº peccū ñ ē poendū a Deo at p̃cissē acāā ploinde q3 sufficit pmitti a Deo.

481 Objies 9. ñ poē Deus ante abtq p̃viōē pecci decernere efficaciē pœnā et supliciū g.º siliē ñ poē Deus ante abtq p̃viōē pecci decernere efficit. pœniā.

illo antiino cog aij paiap e; qa hj ee d.a benignitz et boitz Dz. at l°
Dz, n io ne la benignitz et boitz Dz, p porij illz maximopere emendat.

483. Obijcij

10: Deus n potest efficax p definire male pecci etiä si materiale a formali realiter distinguatur. neq poe efficax predefinire poenitq ante abiq priviog pecci. P. consequentia: ideo n potest Deus efficax predefinire male pecci qa male pecci ... dmit cu formali: ergo poenia dmit essuq cu pecco: ergo. Ret dnoantinana cq. Ad pbog nomq: qa n i ideo ... male dmit cu formali n poe Deus predefinire male pecci: ergo insup qa male pecci e ataxadiz, et adequatus fundamentum ex quo absq novo libertis exercitio praesformale pecci ut Ovidano (casu quo male priny pecci a formali distinguat, ut mihi fitlimus e) Adv. poenia neq e ataxadx pecci, neq libap poenitq, e libap priusp pecci, cu hoc p supponat ad poenitq, ut ex se mifestye.

Ovidano 418. p° l Cap.

484. Obijcij 11. si Rex vellet efficax Filius suus videre Romae ug. agitationes taurorum, qui si non foret ab aete futura, vellet saltem virtualiter positionem taurorum et agitationis illorum: ergo similiter si Deus vellet efficax poenitq ante abiq priviog pecci vellet saltem virtualiter positionem pecci naiq ad poenitq= Ret distinguendo ant; vellet saltem virtualiter positionem taurorum et agitationis illorum si provideret scientia sua vobis permissiva, potiam daitalis positionem, et agitationem, nego ant: aliter omitto ant, et nego cq: qa cu Deus videat q. scientia sua vobis permissiva ponit poni peccy xaty ad poenitiq inde e, q. neq virtualiter debeat velle peccy ex eo q. vellit efficax poenitq.

485. Obijcij 12 Pa 3g Conclusionis: Deus de facto serio vult salutem omnium hominum et q. n ... peccy: ergo efficaci voluntate n disponit intrinsece efficax, poenitq ante abiq priviog pecci: Sq. pdia intrio de fao n dat. R. min qa cu intrinse efficaci poenitq ante abiq priviog pecci n disponit voluntas de n ... pecci cu ... pecci ut naia ad poenitentiq: Cq. 85.

486 Ret distinguendo maiorem quoad 2am partem: vult efficaciter quod non existat peccatum, nego maiorem: Vult inefficaciter, dato maiorem, et in eodem sensu minorem. Ad probationem distinguo ant: si ponit voluntatem inefficacem dei non existentiam peccati, nego ant: voluntatem efficacem, dato ant; et nego consequentiam. quia cum intentione efficaci paenitentiae deus ponit voluntatem inefficacem de non existentia peccati qualis est voluntas seria de salute omnium hominum. Tractatus 5us de impiorum reprobatione. Disp. 1a an reprobatio detur vel dari possit ante praevisionem peccati: cap. 1m. An Deus possit reprobare creaturam independenter a peccato:

Tractatus 5us

De impiorum reprobatione et modo illius.

Disp. 1a

An reprobatio detur vel dari possit ante praevisionem peccati.

Cap. 1um

An Deus possit reprobare creaturam independenter a peccato?

487 Reprobatio ex sententia omnium Thomistarum est providentia supernaturalis efficax qua creaturas destinat in poenam aeternam dependenter ab eius peccato. Haec definitio facile intelligitur ex iis quae diximus per expositionem definitionis de praedestinatione a no 8. dicitur (a) dependenter ab eius peccato quia reprobatio essentialiter includit dependentiam a peccato reprobi vel tamquam a causa demeritoria, vel saltem tamquam a conditione sine qua de lege non infligitur poena aeterna admodum quo praedestinatio ad gloriam quae corona est, includit dependentiam a meritis praedestinati vel tamquam a causa meritoria, vel tamquam a conditione sine qua de lege non conferatur Beatitudo ut corona.

488 Reprobatio dividitur communiter a Theologis in positivam et negativam. Dicitur positive

positive

poriae huius divisionis non dividunt nec aliqui noie reprobationis neque intelli-
gunt: nam ipsius pro decretis. — Alii intelligunt complexum ex decreto Dei
puniendi in genere eos decedentes in peccato lethali, et ex decreto Dei per mi-
endi decessum in peccato lethali. — Alii demum intelligunt complexum ex
auxiliis meris de inefficacioribus, et ex au voluntatis conferendi talia mia
quia sunt inefficacia, ad mun quo per destinatio dividitur in complexo ex auxiliis
mis, de efficacitate mioris et ex au voluntatis tribuendi talia mia per
vita efficatia. Et haec intelligia communiores tenenda est nec inquam
de vocibus cum depeat aud loquentibus et admuni usu loquendi, loquen-
dum est ut plures, ut docet Ehrer. — Reprobatio porro ex admum Thomas
intelligitur est illud decretum, quo reprobi sunt et directe destinarunt
a Deo ad poenam et non tali voluntatis.

489.

Certum est Deum de facto nullum reprobare nisi
dependenter ab illius pecco. Ita omnes Theologi, et probat aperte ex plurimis
S. Pat. testimoniis, in quibus affirmant nostrum perditionem ex nobis esse non ex Deo quia
Deus vult omnes homines salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire.
et ratione quia Deus de facto decrevit salvare omnes et solos decedentes in
gratia et aliunde in hac quia nullus moritur absque gratia qui non mo-
riatur in peccato lethali saltem originali. Unde quaestio solum est de possibili. An
videlicet in alia providentia potuerit Deus reprobare eum independenter a pecco?
Affirmant affirmant Ricardus, Caiet. Montoya et alii. — ab tenent
contra DD. — Nos tamen cum aliis cum dicit. ac primo.

490.

Dico 1.° Deus non
potest velle efficaciter destinare creaturam rationalem prius innocentem ad poenam et
non sui independenter ab omni peccato: ubi observat. Dico per dicit visio de poenam
separatus est omnis supplicii, quia ut sic dicit relationem essentialem ad culpam, et
strige de poenam supremam attenta praecise Tyse et quatenus non supponit
peccatum. Haec Dubius: probatur 1.° ex sacra pag. Ezechielis cap. 3. nolo
mortem impii — Oseae 13. perditio tua Israel ex te. et ex pluribus aliis
testimoniis, quae vide apud Arriaga loquendo dicit p. 44. de reprobatione

a n. 7.

S. 2. ratio aliis qua Deus minime potest dare nere id quod arguit in Deo crudelitatem: atqui ratione talis probatio in Deo argueret crudelitatem ergo. Prob. min. a paritate in hujus: si quis enim proprium mancipium in quo nulla est culpa gravi et saepius flagellaret mirum crudelitatis censeretur ergo a fortiori Deus crudelitatis censeret in poena talis reprobatione tali, cum majori acerbitate poenae eternae sensus tali, cum magis sit contra bonitatem et benignitatem, quae natura reperiuntur in Deo aequali sanctitate, bonitate et benignitate longissime haec abesse debent.

492

Dices 1°. dominus rei potest uti illa in usus quos voluerit: atqui Deus est supremus dominus creaturarum ergo potest uti illis in omnes usus quos voluerit, et sic potest prius modo reprobare. Resp. dist. 2°. majorem: potest uti in usus quos voluerit absque injustitia concedo majorem: absque vicio nego majorem; et dico minorem, distinguendus est consequens: potest uti absque injustitia, concedo consequens absque vicio nego consequens et totum. Quia reprobare priori modo esset genus crudelitatis, ut constat ex dictis non praecedenti.

493

Dices 2. Deus potest imperare absolute peccato annihilare ergo potest priori modo reprobare = Dist. antecedens nego consequens. Disparitas est quia annihilare nullum genus crudelitatis involvit cum nil nimia crudelitatis afferat ad privationem naturae sibi: secus vero dicendum est in priori reprobatione, cum illa secus in falso afferat injustitiam poenae aeternae sensus absque peccato, quod arguit crudelitatem in puniente talem poenam. Dices 3. potest Deus dare.

494

Dices 3. potest Deus damnare cum tale poenam aeternam damni, haec est privatio visionis Beatificae, in berenorum absque omni peccato ergo etiam potest damnare poenam aeternam sensus imperare absque peccato. Prob. cons.: nam qui potest infligere poenam graviorem potest etiam infligere minorem, atqui: at poena aeterna damni longe gravior est quacumque poena aeterna sensus ergo. Resp. antecedens, nego consequens. Ad prob. distinguo majorem: qui potest infligere poenam graviorem potest etiam infligere minorem, gravius si utraque poena sit ejusdem generis concedo majorem: si sint diversi generis nego majorem, et distinguo minorem: poena damni est in genere privativo gravior quacumque alia poena, concedo minorem: in genere positivo nego minorem, imo et sensus ergo poena damni quam depositum poena damni sit poena in genere positivo. Unde distinguendus est consequens, et nil inde sequitur.

495

Explicat

dy'tintio penna mai aut mia ingere privativo dit illa qq eo dicit maiy aut

miny bony: et hec infligi poe a Deo cra abique omni pecco qa pueri ëra coqz

peoqsiy indebiti: ac pinde nully viciy e eiy mi poeg infligiens. Poenna

mae aut mia ingere povo e illa quâ torquet cra plg aut miy et hec in

fligi spoe a Deo cra gfsg innocenti q ëet qry condeuty.

498 Dico 2. Deus poe

in aliâ pvia destinare cra adpoeg essy damni imperq abcoi qfsug pecco

nisi in intiôe et etig inexpecitôe taly poenng. Raôe qa Deus e iug mus

et aotg dôiy viy glog p'mae qs si aliunde visi do ligup iaoe alicuig g miny

seu pai D. poe deny aetqsy beaty ma cra etig innocentissime, et abiqq

ullo gfsg pecco desioro poe Deus in aliâ pvia destinare cra ad poeg

ssrq damni qug sit in naiôe Beaty. &a.

497 Dico 3. gia de lo inti

endae etig sitalisera beat pria mita exqrg santicaniq. Raio e qa

gra santicaey et mita supnalia sidata abqq pacto mioe Dei de

pendenda Beatiq hent qrg santicanq et mita supnalia ibent inexiqq

cy asequiôe Beaty, qu' ex nulo cap poe manere Deus obligaty ad tri

buendy aliq. ca ni p aliq pay aut gmiog dq de illo tribuendo.

Vide dia in noa ma de mito ano 197.

498 Rogay hic, an Deus poi in

ferre aliqua peng libe aut dolore poly Cra pfsio innocenti

et nully hent pecy, Veo ñ posse infligere p mero libito

posse tm infligere ex aliquo modo honesto, et Vali, V.g. ad

hoc ut mereat illa Cra ex exercicio illig peng, Vane exigen

tig Cary naliy, Vao V.E. sï ë q. a illa Voltas erer ir Valis, et aliq.

peng Crudeliy in Volveret p indeg ad deo Velegandae, Vao

V.E. p. ë qa. erg mi Voltas ë Valy et nullo mo deo indigna

ut pote hent modoy prudens. &c.

Caput. 2m

Ea dicendis de Vexatione proba degentiâ pecco.

499 3.º e an˜s possibilis intrinsece efficax reprobatio subsequens independens a demeritis, et obtive, et in executione ab illis independens. eo modo quo diximus esse possibile imo dari de facto intentionem efficacem tribuendi gloriam ut coronam independenter subtive a meritis, obtive vero et in executione ab illis dependenter? Affirmative Nentoes (?) Dominicani certe illustrissimus Godoi D. 69, docentem non solum esse possibile, sed de facto dari non solum ante absolutam, sed ante conditionatam exoque peccati = Montoia D. 16; de praedestinatione, Granado Tractatu 6.º D. 2.ª docent non esse possibilem talis reprobationem ante conditionatam praevisionem peccati, esse vero possibilem ante absolutam reprobationem illorum, reliqui autem societatis PP. tuentur neque ante conditionatam neque ante absolutam praevisionem peccati esse possibilem eiusmodi reprobationem, huicque subscribo.

500 Dico 1.º eiusmodi reprobationem esse possibilem ante conditionatam praevisionem peccati eo modo quo admittitur a Thomistis dominicanis, probatur D. D.º omnibus illis rationibus quibus a n.º 165 probavimus impossibilem electionem ad gloriam ut coronam ante conditionatam praevisionem meritorum nam sicut praedicta electio everteret libertatem meritorum ita etiam praedicta reprobatio everteret libertatem peccati, nam eo ipso quod independenter omnino ab omni libera determinatione etiam conditionata creaturae Deus illam reprobaret imponeret illi necessitatem ante ad peccandum = ex quo inferre [illegible] Deus esset Autor peccati. &c.

501 Dico 2.º Repugnat Deo reprobatio positiva ante absolutam praevisionem peccati, omissis aliis rationibus minus efficacibus, probatur 1.º D.º Deus serio vult ex se ante creaturae opera omnes salvare, et ad hoc ratione suae benignitatis ne inclinat ex se, sed ex se et ex natura sua ante ad opera creaturae neque intendere alicuius damnationem, consequenter quoniam si ante ad opera creaturae independenter damnationem alicuius sequeretur quod ex se et ex natura sua non inclinaret ad bene faciendum: &c.

502 P.º 2.º quia repugnat Deo voluntas efficax infligendi poenam aeternam independenter a peccato ut probationes

Maneat &c.

Supra a n. 490, ne negat filius Deo voluntas reprobativa ant. adpraevisionem pecc. per loca, nam idea illa 1.a voluntas negat quia infert poenam contra sua crimina fligendam absque motivo prudenti et vali, quod quidem esset poena crudelitatis, dicitur 2.a voluntas eodem mo se het. &c.

503 Pr. 3. plurimis testimoniis et auctoritatibus PP. aliisque a nostris ad. quibus clarissime asserit Deum fore iniustum si absque praeviis demeritis aliquem reprobaret, accipite tamen unicum ad rem nostram aptissimum Aug. testimonium qui lo. 3. c.a Julianum Cap. 18 sic inquit, bonus est Deus, iustus est Deus, potest aliquos sine bonis meritis liberare quia bonus est, non potest quemquam sine malis meritis condemnare quia iustus est, quod pulcrius.

Caput. 3um

Oposita fundata evertuntur.

504 fundatum 1um sumitur ex illo sapientiae 12 quis ... nationes quas tu fecisti? ergo Deus pro sua voluntate potuit damnare quos voluerit, et quo modo voluerit, quia aliquin iuste posset et conquerere Deo cur ita fecerit, &c. Resp. negando 1um loc. quia praedictum testimonium potius stat pro nostra doctrina, nam quod Deo imputari non potest nationem perditio, evenit ex eo quod Deus non condemnet ante ad demerita, quod constat ex eo quod eodem Cap. citato subiungit ipsum quoque qui non debet puniri condemnare exterum putas a tua virtute, hoc est alienum a tua bonitate illum punire. &c.

505 2um fundatum sumitur ex illo Pauli ad Romanos 9. Deus volens ostendere iram, et notam facere potentiam suam sustinuit in multa patientia vasa irae apta in interitum quod Pharaoni contigisse videtur de quo ait sacra pag. in hoc ipso excitavi te ut ostenderem in te virtutem meam, Resp. in praedictis verbis nullo modo significari voluntatem Dei quae ante se dat omnia peccata reprobationi, sed potius voluntatem supponentem aliqua saltem pecc., alioquin

dicerent vasa irae

apta in infin. neq. recte diceret vasa irae apta in infin. absq. oi prio peccato, quare hi omni verba ad summum probant, Deus permisisse ulteriora peccata in penam praecedentium, exemplum de faraone non est ad rem; nam ut communiter exponunt SS. PP. ostensio illa non fuit ibi punitionis peccatorum faraonis, sed multitudinis miraculorum quae occasione illa à Deo patrata ostenderent oibus gentibus magnitudinem Dei viri.

506 3um fundamentum sumitur ex illo textu ad Romanos 9o. Cum enim nati fuissent aut aliquid boni vel mali egissent nec ex operibus de ex vocante dictum est Iacob dilexit, esau autem odio habuit, sic. Ex hoc loco colligimus Deum Iacob ante electionem praedestinasse, et colligere debemus, esau fuisse a Deo ante reprobatum, Resp. negando consequentiam, ratio est quia ibi odium erga esau non accipitur pro volitione positiva illius excludendi a gloria sed minori amore Dei erga esau quatenus Deus efficaciter elegit Iacob ad gloriam ante admissa ut non esset sic eligere Esau ad minus quo luce lucido dicitur, qui non odit patrem et matrem &c non potest esse meus discipulus idem quod ille non diligit minus quam me non potest esse discipulus meus. Vide P. Petavium tom. Vo Theologicorum dogmatum lib. 10 Cap. 1o. &c.

507 4um fundamentum sumitur ex eo quod Deus ante ad peccata visa denegat illis auxilia efficacia ad consequendum beatitudinem, ergo Deus ante ad peccata visa illos reprobat positive. Probatur conseq.; quia illa denegatio auxilii efficacis habet aliquem modum et hoc non potest esse positive reprobare, sic. Resp. negando conseq., ad probationem, decretum negari nomine quoad motibus est quod Deus non tenetur auxilia efficacia tribuere vel peccata ante permissa, sed simul est. &c.

508 5um fundamentum sumitur ex eo quod Deus ante ad peccata visa habet de facto volitionem equivalentem volitioni reprobativae, ergo Deus de facto habet vel saltem habere potest praedictam volitionem reprobativam, consequentia constat, ex eo quod tota difficultas posita est in reprobativa, ergo. Ad dissolvendam est in volitionibus, quae diligo volitionem

equivalentibus

an sit in quo est difficultas, fit quia de facto ante ad pe
ccata, Vel quia hic Deus Volens efficac. damnandi
ad penam etern. quoscumque decedentes in peccato letali, pro
pterea ante ad peccata Vel quia hic Deus Volens efficac. ~~dam-~~
~~nandi ad penam etern.~~ dandi illi auxilium efficax ad penam
finalem et tribuendi illi auxilium inefficax, dico hec duplex
Volitas equivalet Voli infligendi penam etern. talibus homin.

509 Vel nandi ante ad baon. de quo mg. quod ad etern.
sit hic Deus Volens nandi auxilium efficax propter eius effica
ciam et exhibendi auxilium inefficax propter eius inefficaciam
~~et deducentis ad eius baon.~~ no mg. Et illius motivum
nempe quia auxilium inefficax est sufficiens et Actu
in ceteris proxime potentem benefaci, et auxilium efficax in
debitum est idem mg. Et nomen, quod ad hoc necesse erat quod Deus
tribueret auxilium inefficax propter eius inefficaciam et deducentis
ad Vel baon. probatis, quod quia repetit Deo, ut dicta ante n.º 501.

510 Ultimum fundatum desumitur a parite decri de
truendo premio ante absque previsionem meritorum, ideo Deus ante ad
previsionem absque meritorum potest decernere efficaciter mihi quia remune
ratio meritorum est obiectum bonum a Deo cognitum, et punitio peccatorum est
et obiectum bonum a Deo cognitum: et potest Deus ante ad previsionem absque
demeritorum decernere efficaciter penam et de ipso et bonam positive
in penam peccati, Vel omissa mani, respondendo mg., et punitio
peccatorum, ut considerata ante absque previsionem demeritorum est obiectum
bonum, no mihi: ut considerata post absque previsionem demeritorum idem mihi
et no cog: quia remuneratio est bona ante absque previsionem
meritorum eo quod deceat Deum esse liberalem in remunerando, at
vero punitio considerata ante absque previsionem demeritorum non est bona Deo
eo quod non congruat bonitati Dei esse liberalem in puniendo.

[illegible]

Disputatio 5.ª

An Deus det omnibus reprobis media ad salutem absolute sufficientia?

Caput 1.um

Respondetur affirmative.

511 In hac quaestione 5.ª communiter versata 1.ª docet omnibus reprobis dari a Deo media ad salutem sufficientia, itaque fere DD. societ. cum P.e Suarez. Belarmin. ut refert P.e Vasquez, D.e 20 de ente supernali, et P.r Montoia, D.e 39 de praedestinatione = 2.a sententia distinguit conferre media ad salutem sufficientia omnibus reprobis adultis, non vero conferre omnibus parvulis, ita Vasquez hic D.e 96 et 97, aserens hanc sententiam docere omnes Theologicos cuius notae = 3.a sententia propugnat praedicta negat conferri a Deo omnibus adultis neque omnibus parvulis, de quos deque adultos et parvulos, ingens peccati mortalis aut saltem originalis illis privari existimant huius sententiae patroni ita Banez hic arculo 3.º dubio 3.º Zumel arculo 4.º DD.e 1.a Gonzalez D.e 22 § 3.º Ion. a S.º Thom. D.e 5.º arcl. 3.º albalrez de auxiliis D.e 112 Godoi, Ponetus, et alii Thomistae RR.i &

512 Sententia nostra dicit. Cum 1.ª sententia fundamentum asero nullum esse reprobum qui in aliqua differentia temporis non habeat vere sufficientia ad consequendam vitam aeternam, nam adulti, qui propria gaudent libertate vere in sua potestate habeant, absolute et simpliciter loquendo salvari, et parvuli, quando propria carentes libertate habent absolute, et simpliciter loquendo salvari et parvuli, quando propria carentes libertate habent absolute et simpliciter loquendo in parentibus saltem in potestate habent consequi vitam aeternam probatur 1.º D.º ex Sacra Pag. Ioan. 1.º illuminat omnes hom

Venientē in hunc mundū quæ Vba S. Chrisostomus ho= milia 8a. in Ioane, D. Cirillus Alexandrinus lib. in Ioannis Cap. 14 et B. Tom. ibi lectione 5a, in mō illiguro de illuminaōe p gra, quæ natio debet ēē a liqd auxiliu Sufficiens ad tā saltē = Math. 11. Venite ad me oēs q laboratis etc. etc. quoscumq in venerit vocate ad nuptias, hoc ē ad regnū Celorū ut Cōtr exponunt PP.

513 Ds. 2o. Ex Ocilijs Cenonensi et Coloniensi Cenonen se decr. 15 fidei agens de necessitate gra, sic inquit, neq tm tan ta grā necessitas lib. p iudicat Arbitrio, Cū illa semper viget et nemo momentum quodq sit in quo Deus n stet ad hostiū, et pulset. quæ vba Cū de oibus momentis moralibus illigi debeant, saltē sat nullus hoc toto vitæ auxilio abre, et simpl. Sufficienti ad salutē destitui, Ocilij Coloniense in inquisito de Sacramento Penitentiæ Cap. 16. sic inquit Deus adeo vult oēs Salvos fieri, ut nemini, quātumbus sceleratus gra sua penitus Subtrahat. S. 3o. plurimis SS. PP. testimonijs, quæ videri pōt apud nros DD. et brevitatis ca in presentiarum omitimus. etc.

514 Ver. gonetus disputione 5a, de reprobaone n. 2o. dicta et similia testimonia inutiliter geri, et acumulari, et ne levitis quidem 3a. Sua rā militare, quoniā in p dictis, et similibus tes timonijs n significat Deus p volūtatē ante oēs hoībus offerre seu p parere auxilia seu remedia ad salutē sufficia, nā p omnibus instit nuit Sacramenta in ecclesia et p oibus Xpus mortuus, et illius mūta decrevit, quæ n esse sufficia ad eorū salutē, n tm significat illa mūa, et auxilia p volūtē illā generalē oibus ēē aplata. etc.

515 D. 3a. ē quia ex p dictis testimonijs colligitur. Res Deus talis p parare oibus mūa sufficia ad salutē, ut n stet p Deū, quod hæc illa mūa n recipiant cū n stet p hoc, q nolit illa recipe, cū ad hoc requ. hoc abre et simpliciter here in sua potestate

recipe p dicta

remedia, aliosque non starit quod ipsius, dicit Deus, qui eam potestatem recipiendi nat, ex solius ponerit nulla etc. &

516 Confirmatur efficaciter haec doctrina, quia si Medicus qui haberet apud se omnia remediorum genera pro curandis omnibus infirmitatibus detinentes ita appareret ut non aliquibus aliquibus ea remedia exhiberet, et alicui infirmis donaret, nullo modo diceretur absolute et simpliciter loquendo paratus esse quantum in se est omnibus aegrotis exhibere remedia, et illa ultro offerre omnibus; sed si Deus instituerit Sacramenta omnibus sufficientia esse, si tamen decernat efficaciter illa denegare quoad applicationem aliquibus reprobis, nullo modo potest dici absolute et simpliciter loquendo quantum est in se esse paratus omnibus adhibere remedia Sacramentorum, et illa ultro esse omnibus offerre. &

517 Probatur 4°. Quod ratione, Deus habet serio et vere voluntatem salvandi omnes homines Christi illud Pauli, Deus vult omnes homines salvos fieri, et constat ex communi expositione Patrum de seria et vera voluntate salvandi omnes homines, non de omnipotentia Dei non decreta, absolute et simpliciter sufficientia omnibus ad salutem et quoad applicationem, quia [illegible] quod differt [illegible] facile potest absolute et simpliciter sufficiens ad consequendum finem cum sufficientia applicationis, nullo modo dici absolute et simpliciter loquendo desiderare serio, et sincera voluntate ipsum finem. &

518 Probatur 5° efficaciter. Deus nullus homo damnatur in hac via quia peccator non est, sed omnis peccator et reprobus aliquando habet vere sufficientiam et quoad applicationem adhuc ut peccator non est: sed nullus homo damnatur in hac via quia aliquando non habeat ei gratiam sufficientem ut non damnetur, sed omnis homo aliquando et habet vere sufficientiam et quoad applicationem adhuc ut consequatur beatitudinem. Maior constat, quia si peccator non est in hac vita et [illegible] qui decedens in gratia salvatur. Minor colligitur

Ex eo quod peccatum de

proxime libri ipsi peccatori, indeque istehet proxima prorsus ad illud evitandu, 2a, loca patet ex eo quod si homo non peccet in hac via infaliter assequitur gloriam, 3a, loca manifesta est ex eo quod sufficientia in hac, quia adhoc ut homo non damnetur est sufficientia adhoc ut salvetur, neque in hac, quia non datur medium inter salvationem et damnationem salutis, ut nec dicit ex clariore gloria, et poena damni. Caput.

Caput. 2um

obiectiones Solbuntur.

519 Obies 1o. D. Aug. lib. de Correctione et gratia Cap. 11 ubi loquens de adiutorio sine quo non impetratur ad culpam defectus eius, inquit nunc a quibus Dei tale adiutorium, iam poena peccati est aliquibus Dei adiutorium quod est gratia sufficiens, distinguo consequens: est aliquibus Dei adiutorium, quod est gratia sufficiens pro omni tempore vitae, nego: pro aliquibus intervallo temporis in poena peccati originalis concedo consequens quod in hoc 2o, tamen non loquitur D. Aug. etc.

520 Obies 2o. eundem Aug. epist. 10 ad vitalem ubi ait summa gratia Dei non omnibus hominibus dari: ergo omnes homines non habent praedicta sufficientia ad salutem = nego consequens, quia ut optime Aug. exponit Mon. de praedestinatione D. 22 § 3a n. 15 loquitur S. D. de Auxilio efficaci quod omnibus hominibus non datur non vero de sufficienti quod nemini denegatur. etc.

521 Obies 3o. eundem Aug. sermone 11 de verbis Apostoli, ubi dicit omnium esse omnibus natura non gratia quod idem docet S. Thomas de Veritate q. 24 articulo 15, his verbis in nullo inveniuntur omnes homines convenire, nisi in aliquo naturali, ergo omnes homines non habent dicta sufficientia, nego consequens: ratio est quia defectus gratiae a natura non consistit in eo quod gratia sufiens aliquibus datur et aliquibus denegetur toto vitae suae tempore, sed in eo quod non omnibus omni momento detur hominibus auxilium sufiens nec in amentibus nec in destitutis sensibus nec in pueris ante usum rationis, nec ante baptismum debuerit adhiberi potest solvo praeterita non amitti de gratia efficaci. etc.

522 Obies 4o. Gentiles qui sine fide moriuntur

non possunt.

fide salvari d. n. hent sufig ad fidē q. a. n. ppomt illy aliq. d supnali nec ē in sua poteste q. d illy pponat, 3n hent p dictg sufig = dysquo mȳ n hent sufig saltg retg ad fidē, no: pximg Ido mȳ: adid. q. d addit in p baog rer, q. ltn pponat illy exogse et p aliqd obty supnale inparlevit p ponit illy saltg implicite et Ifuse, q. d sufficit ad hoc, ut po sint elicere pxime aliquos aus supnales q. bg elicity infalibilis Deus decrevit truere alia ulteriora auxilia ad credendy pfecte nāria ad dsequendg salutg, et hoc mō ē in sua potestate abre loq. do q. d pponant eis mysteria fidei. Ido

523. Ex nra doctra seq. d q. d illy barbary imputarent semp ad culpā n credere; hoc falsū ē, 3 = no seq. lla q. a n sufficit ad talē imputalitē p dicta pōa vera, d utq. ys qd cognio deesse vero, d de eo q. d eliciendo talēs aus sup naly illy ppponenda ss mysteria fidei ad salutē nāria, que cognio cū illy barbaris deficiat, n imputat illy q. d n credant.

524 Instant 2°: v. aus supnaly ē fidei, ǵ v. auxiliy su pnale ē sufiens ad credendy, et Cens carentes hoc auxilio carent oi auxilio supnali 3 solūo data nulla ē = dysquo ans: v. us aus supnalis ē fidei stricte sumptg, no: stricte, b late sumptg, Ido ans: et dysquo v. Cens: 8 carentes auxilio, ad credendy fide tā late q. n stricte sumpta carent oi auxilio Ido: carentes p cille auxilio ad credendy fide stricte sumpta, no Cog: q. a p talēto auxilio nullg q. m tumby barbarg caret. Ido

525 obies 3°: peccatores amentes amunt pog be opan di, et sufficg ad salutē, ǵ n oes hent p dictg suffig = dy 8uo Cens: ǵ n oes hent p dictg sufig saltg p aliquo tempe

vitē, no: p oi

tempore vitæ, non: quia omni tempore vitæ, de quo cognoscimus, nihil inde sequitur, nos quando non asserimus salutem æternam cum salute aliquando in eorum potestate saltem veta modo explicato n.° 522

526 Obiicies 6.° Excecati amiserunt etiam sufficientia ad penitendum; ergo non cognoscimus: quia eo ipso quod amiserint dicta sufficientia illam antea habuerunt et per consequens verificatur quod aliquando fuerit in eorum potestate salus æterna, quod non affirmat nostra sententia.

527 Obiicies 8.° pueri decedentes sine baptismo, teste D. Augustino, se nulla potuerunt industria baptizare, ergo caruerunt sufficientia ad salutem et in voluntate parentum, non cognoscimus: quia ut docet Vega in Trid. L. 5. C. 16, et Bell. L. 2.° de gratia et libero arbitrio Cap. 5.°, parvuli non solum habuerunt sufficientia ad salutem in voluntate adami, et etiam in voluntate parentum nisi si illi orassent ut oportebat et bene operarentur ut deberent, possent si vellent ipsorum infantes non decederent sine baptismo.

528 Hinc colliges per dictum Augustini testimonium illiquidum esse de industria humana tantum sic considerata non vero de gratia actuali et providentia Dei defacto existente circa eorum salutem non solum in voluntate Adami, et in oratione parentum pro baptismo parvulorum. 1.us fundatum huius illigentiæ est quia aliter Aug. sibi esset contrarius nisi inspicer ad Cap. 8.um Golo hæc iterum eximenti D. Augi qui dicit quod non omnes homines vult Deus salvos fieri de certis numeris prædestinatorum durius loquitur quam loquendum sit de altitudine gratiæ Dei. Ita

529 2.us fundatum est quod idem S. Prosper in omnibus Aug. discipulus noster docet sequitur l. 2.° de vocatione gentium Cap. 23 ubi ait, non religiosè arbitror credi nec indecentem illigi, quod isti paucorum dum hoc ad illa pertineant gratiæ species quæ semper universis est impensa nationibus qua utique si bene eorum uterentur parentes et ipsi per eosdem iuvarentur, quod clarius dici potest. &c.

Disputatio 5.a

De reliquis pertinentibus ad Reprobationem ubi de signis, quibus praedestinati a Reprobis distinguntur &c.

Caput 1.um

De causis et effectibus Reprobationis

530 Suppono 1.o quod ad Reprobationem concurrant scientia naturalis, tum media, tum decreta, tum negandi Auxilium finale quod sit vide efficax quoniam puniendi eos poena aeterna si in peccato decedant. Unde idem est inquirere causam reprobationis ac inquirere causam praedictorum auxiliorum = Suppono 2.o quod nulla causa physica dari potest praedictorum auxiliorum ut omnes fatentur, et consequenter nulla potest dari causa physica reprobationis de sumpta pro dictis actibus Dei &c.

531 Suppono 3.o quod solus Deus est causa reprobationis quatenus includentis actus scientiae naturalis et mediae eo modo quo dari potest causa et impressiva talium actuum, id est quod Deus a seipso determinatur ad praedictos actus eliciendos = Suppono 4.o quod Gratia est causa obiectiva reprobationis quatenus includentis scientiam mediam de dissensu sub hypothesi auxilii finalis, id est quod talis dissensus conditionatus est, id quod determinat ex parte Creaturae ad existentiam scientiae mediae, nam sit talis dissensus non esset futurus sub tali auxilio, illa scientia non daretur in Deo = Suppono 5.o quod solus Deus est causa determinativa reprobationis quatenus includentis actus voluntatis quo Deus decernit efficaciter non dare auxilium efficax ad consensum finalem, id est quod Deus per eum a seipso determinatur ad negandum tale auxilium. &c.

532 Suppono 6.o semper ex parte Reprobi saltem in hac via existere causam moralem reprobationis de quatenus exsecutive, id est quod in hac quia Deus numquam infligit poenam aeternam sibi, solius damni Ipse dignum, et eos nisi propter peccatum mortale illius

Creaturae quatenus

pena. Supp. 2° q. d. X.ª nra primpa in quacunq pvia debet dari Caus. ante Reprobi. ca moralis Reprobaois quatenus executibus, Vaoe q.ª ut Costat Cordictis a n.° 501, impo lee q. d. Deus in aliqua pvia Ddemnet Crea Voale ad penas etrnas, sq independenz a boi peccato illius. Unde difficultas in prenti e de ca morali Reprobaois intentibus. &c.

533 In hac q.e V.ª sa docet nulla dari Ca morale ex pte Creaturarum d Dei, s mero suo libito Dcipe pdicta Reprobaoe =

2.ª sa tenet, ca morale pdicte Reprobaois ee pecu originale =

3.ª sa Cum distinctione pcedit aserit q. p.d ca moralis Reprobaois pro vis, et infantis semper e aliquod peccum mortale a tv.° Reprobaois na tive sumptis pnaoe electionis Ds effacis ad gla nulla dari Cas morales seu demeritorias ex pte hoy Cui 3.e sa subscri bo ac pinde. &c.

534 Dico 1.° ca moralis et demeritoria Reprobaois pobis et infantis parvulorum decedentium Cum solo pecato originali e tale pecum originale ca v.° moralis Reprobaois pobis et infanti us decedentium Cum pecato morali pnali e ipsum pecum psonale pr. q.ª ut Costat ex n.° 501 nulla Reprobao pobia heri pst a Deo, ni pst abrs pvios de meritos ira ut eis mi deme rita dibeant e moba Reprobaois pobis d hec demeritoria de facto n pst ee ni eis mi peccata originale psonale ut ex se pt. &c.

535 Dico 2.° nulla ca moralis et meritoria Reprobaois naivis sumptis pnaoe electionis effacis ad gla dari ex pte Creatura rum, Vaoe q.ª Deus ante admita et demerita hom de facto sede tat ease ad eligendos homes et Angelos coeco q. d tanqm dig mos Donibus beatificis spetialibus befare quibus hoibus detraum n Dcedendo eis mi befius aliis inquo nullus e induemens nam Cum Deus nulli hominum tale spale beneficium debeat, pot huic Dcedere et

aliis denegare

Quaeritur an alicui faciat injuriam. &c.

536 Rogat hic: an ex parte creaturae det aliqua causa moralis et motiva propter quam Deus habuerit voluntatem generalem infligendi poenas aeternas omnibus decedentibus in peccato lethali: Resp. nive cum P. Suarez lib. 5. cap. 5. Ratio est quia praedicta voluntas est quaedam lex poenalis ad hoc ut homines recedant a peccato; et lex non ita ex motivo evitandi peccata non supponit aliquam culpam et causam moralem ratione cujus habeat quo praedicta voluntas non supponit aliquam causam moralem et motivum ex parte creaturae.

537

Assertio 3. Reprobatio positiva nullius alius effectus aeterni vel poenae aeternae damni in decedentibus cum solo originali, poenae aeternae damni et sensus in decedentibus cum aliquo peccato lethali personali. Ratio est, quia effectus reprobationis debet esse aliquid amatum a Deo ex intentione efficaci infligendi poenas aeternas reprobo sicut praedestinationis effectus debet esse aliquid a Deo amatum ex intentione efficaci conferendi beatitudinem praedestinato: atqui sola poena aeterna amatur a Deo ex intentione efficaci infligendi illas reprobo, ergo sola poena aeterna est reprobationis positivae effectus. Minor probatur ex eo quod caetera quae conducunt ad reprobationem non amantur a Deo ex intentione efficaci infligendi poenas aeternas, tum quia tale motivum non decet bonitatem Dei, tum quia repugnat benignitati Dei, sed amantur ex aliis motivis nempe tribuendi sufficientia auxilia ad recte operandum, servandi illius libertatem &c.

538

Assertio 4. Reprobatio negativa nullius proprii effectus est causa. Ratio est, quia neque auxilium collatum reprobo est ejus effectus, neque permissio peccati finalis neque ipsius peccatum finale nec demum exsecutio ipsa damnationis potest esse reprobationis negativae effectus. Ergo &c. Probatur antecedens quia nullum praedictorum effectum ex intentione damnandi sed potius ex fine salutis; permissio peccati non causatur a reprobatione negativa quia ipsa reprobatio negativa non aliquod velle sed non posuit ex intentione damnandi reprobum sed ex alio fine, v.g. ostendendi justitiam Dei in puniendis peccatoribus ratione ut alii recedant

apeccip. peccu ipsu ... n poe ee effu qa n causat a Deo, effus dre... aioy ... causat a Deo in suo genere, sicut effus praedestinatio ... in suo gere causat a Deo. Denique executio damnationis ... reprobationis ..., qa reprobatio ... intrinsecus effectus damnationis ut oes Theologi fatent = Hanc etiam q. neque substantia et quo reprob... ee effus reprobationis etiam ... qa ista n fiunt a Deo ex ... Intrinsec... reprobos. Cap. 2. An sit maior numerus reproborum quam praedestinatorum.

Caput 2um

An sit maior numerus Reproborum quam praedestinatorum,

939 Supo 1o. soli Deo ee cognitum num praedestinatorum et reproborum ... illud ecclesiae. Deus cui soli cognitus e num electorum in superna felicitate locandus. = Supo 2. q. si comparatio fiat inter omnes et solos angelos ... fuisse praedestinatorum quam reproborum ita ... cum Mo. in 2. dist. 6. et cum D. Thoma 1a pte qu. 63. art. nono.

Supono 3. q. si fiat

940. comparatio inter omnes et solos homines maior ee num reproborum quam praedestinatorum; ratio e qa hoc saltem ... ex Sa pag. et N. T. ubi ... dicit paucos ee qui salvantur. et ... ex ipsa experientia quam ... e ... ante quam post ... evangelii ... ee et fuisse infideles damnandi quam fideles ex qq aliquant salvandi.

941. Suppono 4. q. si ... simul Angeli et hoes ignotum nobis e an num oium praedestinatorum, sit maior vel minor quam num reproborum, vel eis sit equalis. Ratio e qa nobis n ... de no Angelorum quos Deus creavit, nec de no hominum ... usque ad finem mundi creandorum nec quantum prior ... excedat, ... excedat quam nobis ... deberet ad hoc ut ... indicium ferre posit.

942 ... quo. ...

potimus inquirit; An ex fidelibus Catholicis plures sint reprobi quam praedestinati.
Ad ad hoc ut maiori cum claritate procedamus notandum est quod dupliciter primo
disputando etiam parvulos qui ante rationis usum moriuntur: 2.° disputando solum
adultos morientes post adeptum usum rationis. Sic notato triplex inqui-
veniat sententia. 1.a docet rem ipsam adeo dubiam esse ut soli Deo sit relinquenda.
Ita P.r Vazquez 1.a parte disp. 101. cap. 4. 2.a tuetur ex fidelibus plures esse praedes-
tinatos quam reprobos. Ita Silvestris Cartagena. Cornelius a Lapide, et Su-
arez lib. 6. de praedes. cap. 3. quem sequuntur Martinez 1.a parte disp. 20.
sect. 7. no. 69. Carleton disp. 96. se. 6. no. 5. et alii. Ex quibus tamen
Cornelius et Suarez expresse comprehendunt parvulos qui Baptizati
moriuntur ante usum rationis et in eorum numero accipiendi sunt, quem sequuntur
P.m Suarez imo etiam ceteri fortasse Auct. huius, cum in tali sententia non
solum P.r Ruiz. disp. 64. de praedestinatione. sect. 2. no. 14.

543

3.a sententia ab-
te defendit pauciores ex fidelibus esse praedestinatos sic Caietanus ex parabola
parabolis Virginum Matth. 25. Alvarez lib. 5. de auxiliis disp.
43. P.r Molina 1.a parte q. 23. art. 4. Cartusianus Matth.
20. et 22. ad illud pauci vero electi. ubi idem sentire videntur
Lyra et Maldonado Matthei 21. ver. 14. eosque sequuntur
nant P.r Granerius tom. 1. disp. 3. quae. 6. dub. 2. no. 16. P.r Stran. Cas-
tro Lugo lib. 1.° de Deo disp. 45. cap. 2. no. 13. et alii.

544

Dico 1. si computentur
omnes fideles, tam parvi quam adulti maior erit numerus reproborum, quam electorum ad
gloriam. Ratio est quia ut tenetur P.r Ruiz de Montoia disp. 64. sect. 1.a no. 14
ex computo facto, ex libris defunctorum Hispalensis, deprehensum est totidem, ferme esse,
qui baptizati moriuntur ante adeptum usum rationis, ac illi qui moriuntur post adep-
tum usum rationis unde cum prioris salventur omnes et ex posterioris vel 3. 1, 4.
19. pars, salvetur absolute colligitur maiorem esse numerum praedestinatorum, quam reproborum computatis
tatis parvulis, et adultis = Adde etiam parvulos rite baptizatos, et ante rationis
usum defunctos inter haereticos et schismaticos qui augent praedestinatorum numerum.

545 Dico 2º. si separatio fiat, s(ed) inter fideles adultos maiorem numerum reproborum quam praedestinatorum. Probatur 1º ex testimoniis Sacrae pag. Matth. 7. intrate per angustam portam quia lata, porta, et spatiosa via est, quae ducit ad vitam et pauci sunt qui inveniunt eam. Lucae 13 contendite intrare per angustam portam quia multi dico vobis quaerent intrare et non poterunt. Matth. 26. et 22. multi sunt vocati pauci vero electi = Matth. 19. Marci 10 et Lucae 18 amen dico vobis quia dives difficile intrabit in regnum coelorum; et iterum dico vobis facilius est camelum per foramen acus transire quam divitem intrare in regnum coelorum, quae omnia praedicta testimonia intelligenda sunt facta s(ecundum) separatione inter solos fideles, tum ex contextu tum ex SS. PP.m expositione facile comprobatur ut videre poteris apud P.m Montoia, citata disp.

546 Probatur 2º. conclusio experientia per quam scitur plerosque ex adultis fidelibus maiori ex parte degere vitam in statu pecci mortalis, rebus temporalibus addictos, negotiis quae huius seculi penitus intentos cum omnimoda oblivione aut saltem cum valde praesumptoria memoria, eorum novissimorum quae licet ali quando confiteantur, statim iterum, atque iterum in graviora peccata relabuntur.

547. Unde fit 1º. quod vel mors improvisa vel saltem ultima aegritudo in statu pecci lethalis illos deprehendat. Fit 2º. ut inter angustias infirmitatis tam animae quam corporis, inter quae innumera quodammodo tunc incurrentia impedimenta, nimius difficile sit se ad verum poenitentiae disponere: nam ut docent communiter SS. PP.m ac atque etiam scholasticorum cum Mº in 4.º dist. 20. regulariter loquendo qui male vivunt male moriunt iuxta illud D.i Hieron. tom. ultimo in epistola Eusebij ad Damasum: hoc teneo, hoc multiplici experientia didici, quod ei non bonus est finis, cui mala semper vita fuit. et iuxta illud Hugi lib. de vera et falsa poenitentia cap. 17. periculosissimum est et interitui vicinum, ad mortem protrahere poenitentiae remedium. Haec de re plura videri poterunt apud P.m Montoia ubi supra. sect. 3.

3

547

Dices 1º in scripturâ multitudo electorum vocatur innumerabilis. Apocalips. vidi turbam magnam quam dinumerare nemo poterat ex omnibus gentibus tribubus, populis, linguis, stantes ante thronum. ergo raro capitur pars fidelium adultorum salvatur. Resp. nam concedo nam licet praedestinati etiam loquendo de solis adultis, absolute absolute loquendo et nullâ factâ comparatione multi sint, et nemo illos dinumerare posit, at vero si comparentur cum adultis reprobis pauci sunt et praedictum testimonium soloquitur de praedestinatis absolute sumptis, et sine comparatione cum reprobis et omnes annotant expositores.

548

Dices 2º non est mirum quia circa fideles adultos quam circa res alias naturales, et ex aliis rebus naturalibus plures consequuntur finem, quam ab illo deficiant ut est se manifestum ergo etiam ex fidelibus adultis plures consequuntur suum finem scilicet vitam aeternam. Resp. 1º illi paritâ arguendi potest probari quod maior numerus hominum debet consequi vitam aeternam quod est manifeste falsum ut constat ex num. 540.

550.

Resp. 2º negando consequentiam disparitas est quia aliae res naturales non sunt liberae in consequendo fine, neque ipse excedit statum naturae, Attamen homines adulti sunt liberi in consequendo suum finem, et ipse excedit statum naturalem hominis adultorum. quinde est mirum non est quod consequentes aliis rebus in maiori numero suum finem consequantur in minori homines adulti.

Caput. 13um

De signis quae praedestinati a reprobis discernunt.

551.

Ante de signis quaeris praemittendum est 1º neminem in hâc vitâ, posse certo scire, an sit de numero praedestinatorum vel non. Constat 1º ex Concilio Tridentino sess. 6 cap. 12 ubi inquit nemo quamdiu in hâc mortalitate vivit de arcano Dei praedestinationis mysterio usque adeo praesumere debet, ut certo statuat se omnino esse in numero praedestinatorum. Constat 2º ex illo Ecclesiastes nescit homo utrum amore an odio dignus sit

et

et opera eorum in manu Dei et tamen nescit homo utrum amore vel odio dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta. incerta. incerta. incerta.

552 Probatur 3. ratione quia nullus certo scire potest, ea quae pendent ex sola libera voluntate Dei nisi Deus illa revelet juxta illud Pauli 2° ad Corinthios, neque novit, quae sunt Dei nisi Spiritus Dei: sed nostra praedestinatio pendet ex sola et gratuita voluntate Dei ut probatur ex saepe dictis: ergo seclusa Dei revelatione nemo scire potest, an sit, vel non ex numero praedestinatorum. Et etiam quia nemo potest habere certitudinem de sua perseverantia ex qua etiam dependet praedestinatio, ut definit Tridentinum sess. 6. Can. 16. Unde D. Hyeronimus epistola ad Ru[illegible] finianum ne laudes, inquit, hominem in vita sua omnes incertamine sumus sed quis accipiat brevi[illegible] so[illegible] mors manifestabit.

553 Si autem roges cur hoc arcanum praedestinationis voluerit Deus electis occultare? Dico ex S. P. id voluisse celare ut salutari timore solliciti dona gratiae custodiamus neque ut optime [illegible] Tellensis lib. de panis. cap. 14. inquit: quasi quidam custos super innumerabiles gazas sic timor in ultimo charismatum ponitur ad servandas inseparabiles gratias. Et ut ait Tertulianus lib. de cultu foeminarum, timor fundamentum salutis est.

554 Praemittendum est 2°. quod licet nullus in hac vita seclusa Dei revelatione possit certo cognoscere, an sit de numero praedestinatorum ut probatur ex immediate dictis, attamen quaedam signa in hac vita Deus statuit quibus electos suos signavit ut docent Patres et quibus valde probabiliter ac[illegible] discerni possunt praedestinati a reprobis. Audite Divum Bernardum sermo. 1. in septuagesima, certitudinem inquit utique non habemus, an de numero simus electorum

100

"de spei fiducia dilatanos, ne dubitationibus suis anxietate q..
" nitis cruciemur. ... hoc data sunt signa quaedam et indicia ma-
" festa salutis, ut indubitabile sit eis de nostra esse electorum, in
" quos ea signa permanserint. de His signis dicimus quorum primum est
quia longissimum esset omnia percurrere, sola selectiora proponemus.

555

Sit igitur signum
De primo destinationis est devotio specialis quia sanctissimam Virginem Ma-
riam. 1.º Item ... admiranda ... Maria e coelestis scala
Jacob, per quam homo ascendit in coelum. Audiatur ... D.
Bernardus. haec, inquit, peccatorum scala haec mea max-
ima fiducia, haec tota ratio spei meae = 2.º quia de Maria
cantat ecclesia quod sit ianua coeli et illud proverbiorum 8 qui
me invenerit inveniet vitam et hauriet salutem a Domino et
illud ecclesiastici 24. in electis meis mitte radices un-
de mirum dloquens de B.a Virg. inquit Anselmus; sicut
impossibile est ut illi aquos oculos suae misericordiae avertit salventur
ita necesse est, ut hi ad quos convertit oculos suos pro eis advocans
iustificentur et glorificentur.

556

Sit De primo destinationis signum est inimicorum di-
lectio ... illud Matth. 5. diligite inimicos vestros, ut sitis
filii Patris vestri, qui in coelis est. 1.º quia ut inquit Paulus ad Ro-
manos 8. si autem filii et haeredes = 2.º quia ut inquit Augus-
tinus 5. in epistola Ioannis, dilectio sola discernit inter filios Dei
et filios diaboli = 3.º signum est humilitas ... illud Christi
D. Lucae 12, nolite timere pusillus grex quia complacuit Patri ves-
" tro dare vobis regnum. Ubi Venerabilis Beda, Ecclesia sua inquit
" quae tali ... numero sit ... dilatata tamen usque
" ad fines mundi humilitate voluit crescere et ad promissum
" regnum humilitate pervenire. = Sonat D. Gregorius lib. 34
moralium cap. 18. aperte cognoscimus, inquit, quod evidentissimum

reproboȝ signum superbia e͂ at ꝯ͂a humilitas electoȝ.

557 4ũ signum e͂ libenter audire verbum Dei iuxta illud Christi D. Ioannis 8, qui ex Deo e͂ verba Dei audit. — et Lucæ 11. Beati qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud quæ verba exponens D. Bernardus inquit: magna mihi consolatio e͂ fratres mei in verbo illo Domini; qui ex Deo e͂ verba Dei audit. propterea quod nos libenter audimus quia ex Deo sumus. 5ũ

558 Signum prædestinationis 5ũ signum e͂ in rebus adversitas quæ Christo D.o carissimo a[illegible] tolerata. ratio e͂; quia nostra prædestinatio disposita et ordinata fuit iuxta normam prædestinationis Christi D.i iuxta illud Pauli ad Romanos 8. quos præscivit et prædestinavit conformes fieri imaginis filii sui: at prædestinatio Christi Domini quoad gloriam corporis et nominis exaltationem fundat in passionibus et crucis ignominia iuxta illud Lucæ 24. nonne hæc oportuit pati Christum et ita intrare in gloriam suam. — Vnde egregie D.r Gregorius electoȝ inquit e͂ hic dolere, ut ad præmia debeant eorum hæc reditus erudiri.

559 Vtinam cum omni prædestinationis signis Ab humanissimi velit nos Deus optimus maximus conveniens nos dilectionis dulcedinis felicitas insigniri, ut in electorum suorum numero computari, cœlesti Beatitudine fruentes ipsius eorum præconiis et laudibus extollamus. et hoc nostrum opusculum in proclamationi expiationem prædestinationis Christi Iesu, necnon B.B.æ Virginis Mariæ de las Angustias, D.i

et D.æ

uli

cedat ad honorem.

Index horum tractatuum

Tractatus 1us

contradictionis

Finis materiae

1688. Lazaro

R. A. P.

Nicolai de Burgos è Soc. Iesu,

in Collegio Cordubensi D. Catherinæ V. et M. sac.rio Vespertini Th.iæ Professoris.

DE

Divina Omnipotentiâ

eiusq termino in universum, tractatus commentarius in quæstionem 25 primæ partis D. Thomæ Angelici præceptoris

opus,

Omnipotenti Deo Op. Max. Sacrum, die 11 mensis Septembris. Anno 1673.

Transcribebat Granatæ D.n Joannes de Lazaro de Aparizio Anno D.ni 1688.

Alloquutio

Susceptus de Dei omnipotentia operis titulo nobis auspicio, satis suas emendationes prae se fert, et examinavit verum A.A. optimi scholasticum ardores dispexit, meus quoque studium officiose excogitat, ut in illud ingenuus labor ardentius incumbat. In scopum hunc mentem licuerit deflexerunt, dignitas operis, et utilitas, praestantes certas inter ceteras Dei perfectiones dictates, eo sibi omnipotentia vendicat, quod sola inter mirabiles Dei laudationes, cumulus praecingere videatur iuxta illud Proph. fere Regii adulari nescientis suffragium: *quis loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes eius*, quasi ad divinarum laudum praeconium sola omnipotentia sufficit. Lucem non umbram utilitati facit, omnibus altitudo, nisi quis Dei potentiae nobile lyceum erudiendus ingrediatur, labyrintheo ludet et illudet errore, caliginisque sepulcro iacebit ingenium, quod ad sacrae disciplinae addita Dei potentiae lumen non duxerit, et afflaverit, pollicebatur sibi hoc summae illustrationis auspicium Regius idem Vates, cum sacrae litteraturae investigationes examinavit, Dei potentias ingredi, eiusque doctrinae avidus auditores sequi vere meditabatur, dum ait: *quoniam non cognovi litteraturam, introibo in potentias Domini.* Quae de omnipotentia Dei, S. Thom. 1a p. q. 25, in 6 art. digessit, nos in triplicem disp. distributa dabimus; in 1a de Dei omnipotentiae existentia, et definitione, amata nobis methodo, per quaestiones et capita disquiremus. 2a perfectiones aliquid ipsius perfectiones mirandasque virtutes ostendet, sic omnipotentiae miramur effectus, quod nisi omnipotentiam ipsam, mirari praestet, et attollere. In 3a denique duplex omnipotentiae terminus, quo sit, et qui examinabimus, tractatusque absolvemus, quam brevissimo possimus calamo, ut a per-

fectima

ca admobilissimus effus, Angicas Valt-nas Item glandas
n Citra Doctrine usuras Ite usuras q dilabamur, an
nuat Deus, et oi pos Sius thesaurus patiat felicior ex
glanaru, inter in Clus mentis acies in Scopus dignissimus
adornamus, et Votis Deus nri adegiret eis domina
trices virtutes, Cus Syracide, l alimine Saltes
Salutamus, Tu autes dominator Virtutu Cus tranq
litate oia iudicas, et Cus magna Veneventia dys po
nis nos, Subest tibi, Cus volueris potest &c.

DISPUTATIO 1a

De existentia, et constitutione Dei omnipotentiae.

QUAESTIO 1a

An detur in Deo virtus ad extra productiva quae sit omnipotentia.

CAPUT 1um

Non dari in Deo potentiam, paratam qui probetur [illegible]

1 Placuit omnibus fere novioribus D. Thom. interpretibus, quibus more gerere cogimur, in controversiis huius exordio, examinare: Varias rationes cur Deo neget potentia sua receptiva, hanc, siquidem veritas ut certissimas supponit, et improbatas relinquit, Ang. Praeceptor articulo 1. huius 25. quaestionis, et cuius praenotas tradunt, Suarez, Vazquez, Valentia; et alii, quos inter P. Molina, de fide, certam esse plane testatur. Fateor, verissimam propositionem hanc, cuius est nervum adeo solet variis comprobari, ut merito solidius veritatis fundamentum inquirentium et exponendi examen.

2 Duo praecipua D. Cajetan ex quibus probat variis probas, alter concludentias esse, probatissimus contendunt D.; primus a simplicitate Dei desumunt; a bonitatis immutabilitate; 2us quatenus, contra hec duo Dei attributa talis potentia

pugnaret, pro indi docent aliqui quod non Deus possit fras aliquas pati resultaret in Deo realis compositio contra summa Dei simplicitate ipsi neque. docent alii ideo Deus non posse recipe fras aliquas mia, infraonis unione, quia illum intrice mutaret, quod Deo aponit immutabilitati, ideo quod per non mutatur intrice, Verbum Divinus per uniones hipostaticas, quia hic non in Verbo, d in humanitate recipitur, mutandus autem Deus intrice, ex eo probaret, quod recipere per unionem fras aliquas vr adeqte dictas, est mutari intrice, est esse transire, de non hen do fras, ad illas per unionis hendas. Esto.

3

Cetum neutrum Cochy- Capitibus hic propositis certamen veritates, nervo se stabilire suadeor, non fas a Dei simplicitate petitum; V. quia Dei simplicitas est perfectio excludens, dictas vr partes aut fras ex quibus Deus aut Constituat aut Coalescat ad intra, d cum hac profac Dei immate et pro, non pugnat proa, adre cipiendum fras aliquam Creatas per uniones; pro cum Dei sim plicite, non repugnat immate et pro proa receptiua mea apud Thos. Stat. mer fit, quia lt Deus reciget fras ali quas Creatas, non ideo pro lt immate Deus, aut Stueret, aut Coalesceret intrice partibus perfectionibus vere vr dictis: 2o. id Clarius ostendit in angelo, et ama rali, quae entates sunt vr simplices. et tamen recipiunt fras accidentales v. g. intiones, et bonites, quod illarum realis simplicitas le dat, 3 Sic adde Verbum Divinus entatiue et perfectime sim plex, de facto Dponere, totum substale Xpi Dni. cum hu manite ipsi intrice unita, et non quis Dpo. per uniones quae ex Deo et fra aliqua Creata resultet, officit Dei simpli citati. Esto.

4.

Nec etiam immutalitas Dei Caput solida t, V. quia non ostendit, quod lo Dmutfrali, ete speali hic at unio infraonis, vane cuigoponat, Dei immutabilitati quia non heat unio intrice traonis, valt hipostatica, d unio

intrice trationis Dei immutabilitati, non opponitur, quia adhuc per incuratales ~~negationes~~ illationes ex Dei immutabilitate, non opponitur in Deo in capacitas ad uniones infrationis. Dices uniones infrationis opponi Dei immutabilitati, quia afert nariomo tamen ficationis subiti, sive transitum dicendo ... adillas hen das, ... mutationes ficas definitur esse aut entis in propria forma ut in propria; ... quia unio intrice trationis afert tran situs veri Dei, dicendo substales uniones cum humanitate adillas in tempore hendas, ... quod tanes aut entis in propria; ut in propria arguerui Dei, quod ... ab aeterno erat in propria adpro dictas uniones, ... quas eius in propria intemporis reducit ad aut et tamen, non afert mutationes ficas verui; ...

5

da quod ab aeterno fra aliqua subiectis in Deo: tunc ... in indi ce strica mutationis fice de facto, ... suffragauit: ... quod actum non daret transitum ficis subiti de non hendo ... adillas hendas ... nec mutatio fica, Dei inmutabilitati imminera ... Dices, tunc le dendas adhuc Dei inmutabilitas, quia si ab aeterno Deus illas ... receptiones heret, possetilla carere, cum libere heret, ... mutari Deus posset, cum heret ... quam abre posset non hera transiret ... posset de hendo ... adillas non hendas, quod esse fice posse mutari, sed dicitur quod Dei immutabilitati, non officit, quod ab eterno Deus heat, decrum liberum, et sibi intrica, quod ~~...~~ non ha re posset, Deinde nec dicitur ... libertate quod non posset de carere decreto, quod se habuit ab eterno, et nec dicitur eius ... libertas esset quod non posset carere ... quam se habuit ... receptio nes: & ex hoc capite, Dei mutabilitas non ... dicitur ... quia non fingamus hanc ... esse in ... eternario in aminilis ... Deo ab eterno ..., ex solis immutabilibus Dei ... dictas mutationis fice usurpationes ad propria ..., adeo concludendo nil ... ficaret. ...

6

Adhuc tamen fateor, ex ... gliente Dei optimus et irrefragauille duci argumentum a di auertendas a Deo propria tales ..., alicuius ... incrat...

Et D. ratio ē perspiqua, q. rōtalis po.a crea a tali es[...]
claret, claret utique aliqui ē. p.mus pro rōtalis rr d.
tus ab aliquo divino, p.mus st. fieri Et ratio d hec
ratio pluralitas, D. p.tom, oqua D. simplicitati, q.
eminentis concludit, ad intra oēs p.oēs et quibus, aut p.fac
tionibus rr dictis; p. fateor deinde poas rōtalis p.abas, [...]
creatu recte concludi a Deo p.[...] ipsius immutabilites, [...]
quatenus receptio fica afferat in eis talis mutationes fica [...]
ue transitus subti, a cara fre, ad fras, lī D. d quatenus
D. D. immutabilites ē, q. a fra creata aut p.fici, aut de
teriorari posit, Deus intrice, q. rōnes pro rōtalis passivas, et ex
tremi, cuius uis, p. unionis in fraonis, cuius alio unibilis re
q.d, ut ias l. ex pono: p.fici autem aut deteriorari intri
ce, mutari sine dubio ē; ē q. ipse, aut p.fectius, aut imp.fectius
reddi subtus p. fras rr dictas, ac ipse creat. &c

Ingrit

Xa. loes qd Phos, et Phos, aß hentiones frequentes q.
nos urgationes, a qua nisi p. summas novitatis libidines
recedere n. lt, effrenda nobis ē ratio, q. tam passivas, tus infrati
bas poas rr talis a Deo uniformiter concludat, ē autem ratio
q. uis l. extremus cuius alio, p. unionis infraonis, unibile ē ipse
p.fectile intrice, aut deteriorabile, p.aliud extremus a se rr
adeq.te dictus et. Deus ut ens D.pletissimus infinitus, summe
q. et realis p.fectus, neq. ē intrice p.fectibilis, aut deterio
rabilis, p.aliud extremus a se rr adeq.te dictus, p. Deus ne
quit ēē l. extremus cuius alio p. unionis in fraonis unibile; p.inde
p.abas, neq. p.fectivas poas here p.t, consequent.: minor [...]
extris instat, q. intrice p.fici ab alio, rr adeq.te dicto extre
mo, ē ēē ipsa p.fectione aliqua vacuus, illaq. indigere, ad
suid p.lementum; deteriorari autem intrice, et carere p.foa, q.
p. D.rias fras impedit, si aut deterior fit intus recipiens extro
res, calores aqua, et al dolores; aut tristitias; q. d longe
abē aß hoc D.a silogismi mei, frequenter tradunt Phi,

illam quæ est parit, D. Thom. hic Arcul. 1., ubi ait: quando autem unumquodque, Deus quo est deficiens et imperfectius: atque adeo tam infimum inter substantias locum obtinuit mat., cuius bonum est, esse pati. &c.

8 Nec firmissime huic resolutioni refragatur, quod productiones Dei verum, et proprie dicti, sunt vitales, et immanentes, ex quo videtur, ut cum arguitur, quod termini producti, debent, intrinsece manere, et recipi in principio producente, a quo non distinguuntur, cum principium vere producat in se ipso terminum, [illegible] illud Ioannis, unigenitus qui est in sinu Patris non inquam obstat quia productiones Dei dicuntur esse vitales, et immanentes, quatenus termini producti manent intra principium, mirabili illo circuminsessionis modo, hinc sequentem talem in natura cum principio producente quæ est nobilissimum immanentis genus quoniam quasi per uniones fixas in creaturis exercet, quo in sui capiendo est D. Ioannes. Ad calcem capitis nota ex nostra ratione, recte deduci potentias passivas, nec reales nec virtuales, ne dum vane nostra etiam cum fundamento in re, admittendas esse in Deo quoniam passivo receptio sapit subiectum perfectibile, Deus sed perfectissimum absolutio, et perfecte vacuum Deus est. &c.

Caput. 2um

Dari in Deo potentiam, ad extrema producti ostenditur.

9 Testatur, propositam veritatem apertissime sacra pagina. dicitur 2 Paralip. 2. Cap. 20. Domine in manu tua est fortitudo, et potentia nec quisquam potest tibi resistere. Iob. Cap. 13. Deus solus, qui non mutatur, potenam potentias tuas, testatur virgo Deiparens Lucæ 1. quia fecit mihi magna qui potens est, fecit potentiam in brachio suo. Clamat, et naturalis ratio, potentia ad extrema, si[ve] ue transeuntes, creaturarum productiuam utpote nobilissima, perfectioque simpliciter talis, nullam quae dicens de imperfectionem admixtam, summeque decens Deum, uti entium omnium perfectis, et ex cogitabilium perfectissimus, supremus et verus Dominus omnium: ac debet in Deo reperiri, sicut reperitur quælibet alia perfectio pura, sive in perfecten

Admissa. Quia Ens Summe perfectus, et Omnia continere, debet Virtualiter et Eminenter omnes perfectiones Creatas et Creabiles, sive possibiles omnes extra se, de talis continentia virtualis, et eminentialis requiritur arguitque virtutem productivam perfectionum contentarum, ut intelliguntur cum dicitur, quod datur in ente summe perfecto, et Deo virtus productiva perfectionum omnium creaturarum, et creabilium, sive possibilium omnium extra se. &c.

10

Suppetit pro hac veritate urgentius firmanda validissima illa demonstratio, qua existentia Dei, et hujus Causae frequenter ostenditur, et instauratur sic: tota Creaturarum Collectio, est ab alio primo productivo, a quo mediate, vel immediate proveniat cum tota contingens, et dependitative quod denominative, de hoc primo neque est Creatum ab alio, alias non esset extra totam Creaturarum Collectionem, sed esset, et Causa independens ab aliquo in sua existentia, et omnium extra se primum productivum, ergo est, et uiuidius fortius hanc: tota Creaturarum Collectio existit contingenter: ergo tota Creaturarum Collectio potuit ab aeterno non existere; Liquet Enthymema. Progredior, Cum quo nulla illius Collectionis Creatura existeret, ad huc tota illa Collectio posset existere, et modo tota Collectio existit, eo quod circa quod tollatur, totius illius Collectionis existentia, non ideo tolitur de possit existere, et modo existit, de illo casu casu, nulla Creatura existeret, utique tota illa Collectio non existens, existere posset, et produci, cum supponantur Creaturae omnes ab aeterno, et certum est, nullam Creaturam, seipsam posse producere; ergo tunc admittendum est Ens aliud naturam et distinctum a tota Creaturarum Collectione, per cuius virtutem produci, et existere posset, tota Creaturarum Collectio non existens, sicut modo existit, ergo admittendum est, ens primum, sive Causa Creaturarum omnium efficiens productiva. &c.

11

Ceterum Doctores hanc fugient admittere, quod Solent objicere, licet quod Deus sit perfectissimum, quod debeat se excludere

oes o¯io poas q Redditi causis, et pro 3. Cales actuas.
Ius n e gie poa, q n distinguitur a principio, cuius e poa, et
altero ad quem e poa, d poa actiua ad extrema n dis
tinguitur a Deo, q n e gla poa. 3 X^a, Stres Dⁱ mere
[illegible] eiusdem perfectione sua poa, a qua clareti in
Deo poa actiua, [illegible] ero aut,
q e aliquid creatus perfectior esset poa actiua Dei, quod absur
dum e, cuius Dei poa actiua saltem [illegible] essentia [illegible]

12 Recta ad 1us n e d^a, Vanes aut puri
poas actiuas, d passiuas ad recipiendum, et ad existendum,
quod dicitur indefecta, siue mera potentialitas loga, et obti
ua entis ad existendum et n existendum. Ad 2us dicitur
n negari distinctionem realem poas actiuas a n[atur]a, et suppositio cuius
poa dicitur, ut patet in intu et volta, q gie poas actiuas, et
nec ab anima, nec ab Ang[el]o re distinguitur: item in poa gra
tiua et n[on] Patris, q nec a n[atur]a D^a, neque a persona Patris re
distinguitur. Ad 3us Ver, illius e ans illud ut iacet, et in
o¯i sua latitudine acceptum, ut cum meliori philosophia de
stat, tribuendi ei effectus, accentus substantiæ, et mi
lle aliis exemplis [illegible], [illegible] in causis equiuocis per
fectioribus suis effectibus, triplici, sanoque sensu
veritatem obtinet philosophiæ effatum: primo quatenus aut ens
melior e q^m mera poa loga, et obtiua entis ad existen
tiam: siue quatenus aut existere melius et perfectius e
q^m pure posse existere, 2° quatenus aut subtalis [illegible]
eo, siue gradus positiuus naturæ perfectior e poa passiua, siue
mat[eri]a. 3° quatenus aut in decreto Dei poa siue decretum e
poa et aut saltem extensiue perfectius e sola poa.

13 D^s huius actiuas poas frequentimam in scolis di
uisio in ordinatam siue ordinariam, et absolutam; et de vero
utriusque sensu acceptum, hic aliquid in futurum satis attendum
Antiquiores aliqui cum D. Thom. in hac q^e articulo 5° ad 1us
docent poam ordinariam Dei intelligi, et e illam q ad actio
dat, siue alligata Dⁱ suo decreto et uolitam poas V.

abtq illa, ee

et duci, q̄ ab ōi decreto, et volte Dā, quam absolu-
ta, et libera ē, d' ex flao y ta Coiz vaifcit et be-
ne notante, P. Suarez, tas in usu a ps scolasticos no-
viores n̄ ē, et ligt vao, qp X̄a illas nunquam operaret Deus
de pōa abta, qa nunquam opat ad extrema, n̄ ex
decro et dpilio suz voltz, dempe pōa executiua D̄i
intz, et voltz, ductuz ∂ seqt. &c

14

Ideo Coiz Phi Cujd tota
in t. Sarz Dē 44, pag utranq̄ exponunt ita q̄d
sit pōa ordinata illa ē, qua opat Deus X̄a Coes leges
exigentiz pīliz ordinz verz, in quo opat: v.g. qua
X̄a exigentias nq, et Carus vīrius viventius graues
fiunt, qua ∂trīti peccatores iustificant, et decedentes in
gra, gliz asequunt, q̄ X̄a Coes leges ordinz, supnalz, sup
supnalz fiunt. Absoluta vo pōa illa ē, qua Deus X̄a
aut ḡt pdictas leges exigentia pī opat, v.g. qua ignes
indytans parus opari facet, aut ingxīmus n̄ opari, qua
Solz Cursus detineret, mortuos suscitare, grā absq̄ pecca-
torij aībꝫ infunderet et nōibus in letali, e, nj n̄ adde-
ceret Cruciatibꝫ; quo in sū, scolastici ias oēs hīs vtunt noibꝫ,
in quo n̄ amplīg immorandus. &c

Caput. 3um

Num pōa Dei pductiua ad extrema sit ōipotentia.

15 Deus ē ōipotens, siue dari in Deo pfectīma p
ducendi ad extrema ōa virtes, p quas vere et pprie sit et
dicat ōipotens, cōstat pluribꝫ sacre scripturz testimo-
niis. Genes 17, ego Deus ōipotens, Job 42 Scio, qp ōa pot
Ecclesiastic. 1o Vnꝫ ē altissimus, Creator oīus ōipotens.
Marci 14, Pr, Deus ōa possibilia tibi, et in hunc mus pla alia in sacra
scriptura freqnt occurrunt, hanc et veritates tūs in sim-
bolo Apostol. quotidie pfitemur, Credo in Deum Patrem
ōipotentem, tūs in D. Atanasii simbolo, ōipotens pat
ōipotens Filius

omnipotens C. 99 ... eandem de fide suadet frauit Lateranense Concilium, ut habetur in Cap. Firmiter de Summa Trinitate, ubi dicitur, unus Deus omnipotens.

Sed Antequam

16 hinc progrediamur exponendum est, hoc super articulo duui [illegible] emergens, quod sit in eo accipiendum fidei dogma docens Deum esse proprie et simpliciter omnipotentem, et quidem 3.º probavimus posse esse sensum, vel esse Deum omnipotentem, quatenus potest, se solo producere, quidquid cum causis 2.is de ipsa producit, et producere potest, et sub hoc sensu, non est fide sancitum, imo sub opinione Catholicorum est, aliis negantibus, [illegible] tenentibus aliis, quibus adhereo, loquendo de ipsis effectibus, qui omnes in causa se ad illos se [illegible], non arguunt, et de ipsis, qui essentialiter pendent a causa creata, v. g. actionis modis aliis, et in pluribus ...a, aut vitales, et ut Deus proprie et simpliciter omnipotens, id minime negat. Vel secundus est, quatenus sit Deus concurrat efficiens, et immediate cum omnibus Cau. 2.is ad singulos earum effectus immediate virtute, hoc supposito, et neque in hoc usu est de fide, Deum omnipotentem esse, quia licet Durandus et alii quidam negantes actionem 5 a Deo Corrigiant, eorum quidem opinio parum tuta in fide notetur, adhuc hactenus damnata non est.

17 Sensus 3.us est, Deum omnipotentem esse, quatenus potest efficienter producere, et immediate per se ipsum, et immediate primus positivas causas, quod facile, et facile est contra se, et in hoc sensu stat, an quod omnes esse de fide, Deum omnipotentem esse, an autem id sub hoc sensu, evenit probandum; ponens 1.º et affirmative Ratio, Ratio est quia evenisse, dari in rerum natura rerum omnium Creaturarum, et Causarum, primum aliquid sine principio, ad quod omnia, quae fieri possunt, tandem veluti ad primum fontem reducantur, quod dicitur Deus et causa prima. Deum enim est, quod hoc tale primum sine principio, est omnipotens, et a quo cuncta procedunt, licet quia illa immediate producat, ceteris loquendo mediis aliis, causis 2.is ab ipso sint, quod in hoc sensu

Evenisse

Deus omnipotentes est, et eadem evidentia, qua alii Cas[illegible] demonstravi. &c.

18 Petes 2º an probet evincens Deus omnipotentes esse eo modo, quod [illegible] producere, se solo per [illegible] quaelibet quos solum cum causa 2ª efficere potest, sufficit quaestiones non esse de ipsis effectibus, qui exaltius a causa 2ª oriuntur, v. g. aut vitales aut intellectuales aut materiales, in fluxiva, actiones modi [illegible] aliis nec de ipsis effectibus, qui sine imperfectione et dedecore fieri nequeunt, v. g. peccata, mendacium, [illegible] ciorum, error intellectus &c. quibus intrinsecus defectus includitur et in illorum causa ab re talibus, imperfectionem arguunt, est de diversis de ipsis effectibus, qui ex vane sua [illegible], non afferunt speciales obligationes, aut imperfectiones, quominus a solo Deo ut a causa, [illegible] producant, in hoc sunarunt Scotus et Gabriel, afferunt PP. Vazquez et Molina hic, et fere omnes; D. Thom. inter [illegible], ad 3 huius quaestionis art. quod cum. &c.

19 Affirmative venimus, dein utemur vane P.is Vazquez probantis veritatem hanc ex infinitione Dei potentiae, quae eatenus potentia infinita est, quatenus potest producere infinitos effectus se se excedentes excessu determinato, imperfectione specifica, quae se extendit ad omnia, quae non repugnant 2º, 3º, et quae infinita in omni genere potentiae, in 1º sumptam probat ex infinitate potentiae, quia talis potentia infinita, non esset eo ipso, omnipotentia simpliciter talis, ut patet quia potentia ad infinitos angelos, se se excedentes, in perfectione specifica, per excessum equalem, per creationem producendos foret in eo sensu infinita, nec tamen esset omnipotentia, cum non eo ipso, ad per alia omnia entia se extenderet, ut liquet. in 2º sumptam, quod sit potentiam infinitam intelligat potentia, quae ad omnia possibilia se extendat, infinitaque sit, in omni genere potentiae actibus assumitur, per antecedens quod probari intendit, et manifeste petit principium, dubitando, an possit hoc pacto producere, et sumit in antecedente posse omnia pacto producere. &c.

20 Aliq. g. affirmativa sa, q.ª v.º qª euenie, q.d si n. posset a solo Deo fieri effg., qui nec 2us se repeat, nec moralitr impfoes agents arguit, nec eaualitr a sola Cra depset, id Exdefu D.r poez pbeniret, d. euenz ostendid, in B.ª poez n. posse Cadere defus, alias n. esset Deus pfectis omus, docens pta, 3 euenz ostendid, posse Deus se solo pducere effg. pdictos, quos Cus Ca 2.ª pducere pt, q.n hoc sueuenz demonstrad, Deus oi potentes ee. 2.ª q.d ides intentus, q.ª euens e, q.d ptas Dei pfectima in Va ne pos Itinet Eminenz oes actiuitates Crataz, sue pfoes oes, os Cas Crate deguratz impfoibg, d. hoc ig.º Ittatz posse solas poas Dei efficere, q.d cia Crata efficer pt, q.d nec impfectio, nec uligao, nec repantia sprialz ee Exp.fe Ch, alitr n. pqualeret v.r Vrtg, Virtuti oi Crate. Dco.

21 Ias g. in universus pbemg: D oes poas adex tra pductuas ee, pt oi poas, p q.m uere et simplitr Deg st et dicat oi potens, illa poa actiua p se, et simplitr e oi poa, qus efficient pducere pt, q.d q.d factile e oi modo, quo pfecte fieri pt, ac debet, Etq. impedire pt, q.d factilea, hece oa, ad rones oi pos pfectimes, et dignz Deo, requirid, d. poa D.ª ad Eaatrema pductiua talz e, q. e p se et simplitr oi poa, deinde poa illa, q. ui sua e Cuiglbt Entz, adex trema pducibz, Et impediuilz, pductiua, Et impe ditiua, e simplitr oi poa, talz e poa Dei actiua ad Eaatrema. Dco.

22 Petes tandes, an si Deus n. Icurre ret impmare, adeffg oes Cratos, adhuc dicen oi potens, dus modo Icurrere posset, Et pduceret Iseruaretq. Cas 2.as illarq. ad operandus applicaret, reo, tunc adhuc Deus ees, et dici utcunqs oi potentes, d. n. pfectissimus oi poa clt, digna Deo, rao e, q.ª ad pfectissime oi potentes, n. so requi q.d pot efficiens pducere, effg quos Velitz d.

et q.d pot

immatè, et directè, impedire, et destruere effus, ā si velit, [illegible] et sic de numinis dominii omnipotentis hoc autem praestare non posset omnipotentia, nisi immatè, et directè cujuscumque causae ad omnes effectus concurrat; ut ad quaslibet firmiter notamus et per hanc vanas metaphysicarum cursus [illegible] nobiores quosdam nimis dominium Dei deprimentes, aut certe [illegible] stantes. Ergo.

Quaestio 2a.

An possit adaequate [illegible] in Deo relativa, vel absoluta perfectio.

23 Notandum est quod sumus, quatenus perfectio relativa, [illegible] insurgens, ac vere perfectio creaturarum, de quo infra, de qua [illegible] accipitur, et sic personali, sive relativa, adversa: verum videlicet perfectio, unicè sola persona Dei decuniens, aut [illegible] trinitas Dei personalibus coalescat, nec [illegible] a [illegible] larium, donis collectis, aut tandem [illegible] et sic absoluta, et omnibus Dei personis, procedentates [illegible], et [illegible] aliquibus perfectionibus personalibus, [illegible] perfectione adaequatè et in recto. Ergo.

24 In quo sensu [illegible] quas inter scholasticos disputant, omnes Dei sit adaequatè perfectiones absolutas, et [illegible] tres Dei personae, non nimis ac est absoluta, et [illegible] veritas [illegible] Dei personae, unus Deus est, et unicas [illegible] in adaequatè dicit in recto perfectionem relativam, ita sic unius primaeve [illegible] tibus creaturarum, [illegible] unicas virtutes, [illegible] divisiva, [illegible] de illis adaequatè [illegible] dicatur. Ostat, haec veritas, et omnes Dei unitas, ex Decilio Latera. Sub Innoc. 3. cap. Firmiter de Summa Trinitate, Toletano 6. et 11. in professione fidei, et sinodo generali, [illegible] 4a. [illegible] Atanasius Simbolo, non tres omnipotentes, d unus omnipotens, [illegible] PP. Basil. Chris. Nazi. Ansel. Aug. et Ari. b. quos longissima Catalogo, et plena, eruditus [illegible] manu [illegible] Jacob. Ruiz de Montoia, de Trin. D. 110. [illegible] ad D. 10. [illegible] inseqd, et [illegible] Abailardi, et Arii errores quorum

Bernardus Epistola. 109 ad illam ... Patri potentiam
semipotentiam Filio, et quia autem Spiritui nulli potentiam tribuebat, Respondeo
Patri principalem aeternam virtutem; instrumentalem Filio,
nullam autem Spiritui Sancto ad extrema producendi virtutem adscri
bebat. etc.

25 Probatur 1. ... Vane Theolog. 1. quia si productiva
ad extrema, sive quae potentia extra ... saltem
in adaequate aliquas, aut per omnes ... Divinas per ... Relativas, et
Supernaturales, nulla Divina persona esset ... et singulis ... po
tens, et hoc est contra ... in fide Manifeste est, ut ...
... probatur minor: quia tunc non haberet qualibet Divina persona
perfectas, et adaequatas potentias activas ad extrema, sed ...
quae ... identificatas, ut est evidens, cum non identificet qualibet Divina
Persona, omnes perfectiones relativas, et si aliqua relativa
perfectio, aut omnes, sub ... essent ... potentias Dei activas ad extra
tra, et in adaequate non esset qualibet omnipotens per omnem potentiam sibi adaequate
identificatam. etc.

26 Probatur 2. si potentia activa ad extrema, diceret
in Deo ... relationes omnes, aut specialiter aliquam non esset
omnipotentia virtus unica, ... tribus Personis Divinis, nec ... essent
unicum principium effectibus creaturarum, ut fide constat, et
non dicit, ... illam probatur quia si potentia activa, ad extrema, di
ceret in Deo ... relationes omnes, aut realiter aliquas, sin
gulae Divinae Personae non haberent secum identificatas relationes
oppositas, aut relationes ... aut ... aut par
tialiter, aut totaliter, omnipotentia ... non esset unica virtus
... tribus Personis, nec ... essent unicum effectibus principium
creaturis, et non dicit omnipotentia in recto aliquas relationes. etc.

27 Probatur 3.
quia si Divina omnipotentia ... saltem partialiter, per relationes ...
quae ... illas ... et opponerent inter se tres Divinae
Personae, ... Divinae Personae non ... neque opponantur
inter se in vane potentia producere creaturas, ut creatum est cum
in Divinis omnia sint idem, ubi non obstat Relationis oppositio produ

centis

Et ad dub.: q. 19. ar. 2o, qd pro relativas perfectiones distinguuntur, et opponuntur inter se, tres Dnae personae, ergo si omnes Dnae distinguerentur, per relativas aliquam perfectiones, ergo omnes personas distinguerentur, et opponerent inter se Personae Dnae, adde quod in Creatis viris, operativa, per subsistentias, non distinguit, ergo nec in Divinis.

28

Confirmissima hac doctrina colligitur, ideoque opera Dei, ad extrema esse indivisibilia a tota trinitate, sive procedere atributis Dni personis, per easdem indivisibiles virtutes concurrentibus, quam veritatem expressit D. Thom. 1a pte. q. 45 arculo 6. cui omnes eius interpretes consentiunt, et ratio, quia potentia Dei ad extrema productiva, eadem indivisibilis, et eodem omnino modo, est in una Dna Persona, ac in aliis: eadem pro eius modo, una ad extrema operatur ac alia, et quam ac omnes sul. Constat deinde, ex plurimis sacrae paginae testimoniis, ex Concilio Naz. et Lateran. Ex Patribus Grecis, Patribus Latinis, quorum omnia testimonia latissime examinat, et inculcat, Pat. Montoya citatus, quibus abstinendum, in vecertissima iudicavi.

29

Ad huc tamen opponere libet, leuia quaedam, quae praecipue resolutionis obstare, ut cunque videri possunt, 1.o quod Psalmo 35 dicit, quod loquitur pro a Domine ex quibus verum, colligi videtur, solet esse pro a in Deo et pro omnes relativas, quae non in Deo solet, ad [illegible] Dnae personas continere — 2o diverso modo tribuuntur, ~~per omnes relativas quae in Deo solet et ad [illegible] Dnae personas~~ personis Dnis opera ad extrema, pro verius in Concilio Niceno: ubi de Patre eterno dicit, quod sit verus omnium creator, de filio quod per ipsum facta sunt omnia, et de Spiritu Sto quod sit Dominus et vivificator verus omnium, ergo non est eadem, nec eodem modo Dna potentia, in omnibus Dnis personis aliis. Primus pro Sorg, frequenter [illegible] Dna potentia, et solo [illegible], 4us et urgentius, a paritate, virtus productiva [illegible] distinguitur per omnes relativas, sive personales paternitatis, et filiationis potentia productiva creaturarum distinguitur [illegible] per omnes relativas trium Divinarum personarum, quia [illegible] quia eatenus virtus productiva

[illegible] ante

immate procedit ab utroque duabus Dis pervis, d Sp. Cr immate a tribus Dis perons procedunt, &c.

Ad Num Vero noe potentiarum
30 ibi quertis intugi, admirandas in esalys qui opus Divinarum Varietates, quasi lenis T., adeo multa, magnaque ee Dei artificii opa, ut sufficiens, laudari, et sermone commendari n possitis mauz, ad quas Deo intricz, verum referrie, dic illas multiplices esse, iure dici virtutes et eminentes, tas varios produci esse, ut infinitz ey dict, equaleat unica virtus in Deo existens; Ad 2um dicer ex D. Thom. ibi solum indicari, diversum mus, quo Di perone, eandem virtutem dominium, Creaturarum hents pat anullo het Communicatum pers, Filius illas a Patre accipit, Et ideo per ipsum oa facta dicuntur, qu positio illa, per, denotat primus, quod procedit ab alio ~~primo~~ primo, lo quasi medium, hens transfusas, et Communicatas ab alio virtutes, denique de spu dicitur, quod sit Dnus et vivificator, ut damna hereticos nantes Spiritui Sancto consubstantialitatem, cum duabus Dis perons dignoscerent, cum eius dem esse, pot, et dominii, cum Patre, et Filio. &c.

31 Ad 3um Silit dicitur, pors specialit Patri approgiari, quod principium totius Trinitatis, et verum omnium e, ob speciales si q des titulus uni pris quo Com e tribus, ut alia speciale Dus processionis, denotet, sic Veritas, et Sapia Filio, quia originarum producitur ut trus, in quo Patris Sapia, tanquam in imagine splendet bonitas et amor Spui S. quia quolibet producitur et e trus amor vim mutui, quo Pat et Filius, se diligunt ═ Ad 4um Reo in Num nam de ~~[illegible]~~ ani, et fere oes intractatu de Trinitate docent, esse, n unica sit multiplex esset Vir in spirativa, sugitur relationi patris et filii, n Vo. per illas in Verbo constituit. Reo deinde, omitendo tunc, et impugnando, adoptiones nat mari in virtute spirativa, per relationem Patris et Filii constituend, ideo dicit, quia cum trus producens dicit Spui S. amor mutuus duplicis Personae, requiritur quod sint in quarum persona, per virtutem spirativam et persona litatem

Operatur, non vero per virtutem prout est in oe, et abstractum, quo titulo minime requisitum, intrat ad extrema productionem, ut probe relationes Divinae, ut virtus ad extrema productiva.

Quaestio 3.ª

An ut in omnipotentia Dei producat ad extrema requiratur formaliter, et sit Trinitas Divinarum Personarum.

Caput 1.ᵘᵐ

Differentias, et Doctorum opiniones

32 Cum viderimus, proxime omnipotentiam Dei, quae est virtus, sive principium quo Creaturarum, esse perfectionem absolutam, et ita tribus Divinis personis, qui dentur rationes communes, ut nec per oes, nec per aliquam personalitatem destruatur; cujus est esse, levem inter Doctores difficultatem, hic opportune disputanda, an sicut ut ad operandum virtus haec requiratur Personarum Divinarum trinitas tota, vel ut conditio ad operandum, vel ut virtutis complementum, sine quo nequeat, ad extrema operari, adeo ut, quo in loicari in Thomistarum dicitur, licet virtus productiva absoluti non destruatur personalitatibus Patris, et filii, haec tamen, ut virtutis complementum, per se requirunt, ad suas productiones, sermo hic est de principio Creaturarum productivo, non autem de principio, quod, ut in Deo detur principium quod adaequatum productionum Creaturarum, esse aliter requiri personarum trinitas, quia principium quod est suppositum aut persona cui tribuuntur effectus, cum sint in Deo tres personae, quibus tribuuntur effectus creati, ut intelligatur principium adaequatum quod, in Deo tres personas Divinas intelligi necesse est. Vertitur quaestio, an ad principium quo per se requiratur in Deo principium quo ex tribus Divinis personis consurgens.

33 Triplicitas potest Trinitas personarum Divinarum per se, ad operandum requiri, vel tamquam ipsius principii productionem ad extrema, quatenus esse, et attenta per propria ipsius ratione, independenter a modo operandi per se per se postulet, Trinitatem personarum. Vel quatenus attento modo perfectissimo operandi, quo Deo, ejus principii productio ad extrema per se

debet.

requirat pluralitas personarum. 3º quatenus esset producendum, ex propria indigentia postulet pre personarum trinitatem, ita sublato per se itaque genere, ut Divinae Personae, illarum aliqua deficiente aut mente saltem praecisa, et ablata omnipotentia Dei, non produceret creaturas, et modo producit. &c.

34 Dicimus igitur 1ª sententia docet, a parte et sub triplici praedicto sensu, trinitatem personarum, pre requiri, ad creaturarum productionem, ita ut ex parte ipsius omnipotentiae, quam ex parte modi perfectissimi operandi Dei, et ex creaturarum indigentia; ita henricus, in 1º D. 13, articulo 1º q. 5ª, Ferrara, Cartusianus, et antiqui alii, referunt, et contra hac, Scotus et S. Bonav. a P. Moraia et per eius D. Tom. opp. 10 Dist. errores Gregorii, cap. 1º et 2ª, pre summe, q. 23, articulo 3º eidem se ex iocioribus subscripsit — Menaorza Salmanticensis in quodlibet., q. 3ª scolastica, dubio 4º. P. Moraia, de trinitate. D. 111 a s. 3ª, P. Zuniga D. 11, de trinitate dubio 4º, nº 1º &c.

35 Secunda sententia abnuit, requiri pre trinitatem personarum, neque attenta omnipotentia, neque ex per se principio — nec ex effectus ingentia, dono paccens se here, ad creaturarum productionem Personarum Trinitatem, itaque si Deus unicus et esset in persona, esset eodem modo producerent, et cum qualis per se, ac modo accedunt, pro hac et sententia refert S. Tom. in 1º D. 11. q. unica art. 4º ad 2um referunt, et Scotus durandus — Caietanus Baneus, Curiel, et alii; ex nostris P. Suarez lib. 1º de trinitate cap. 11 Molina, Bazquez, Arrubal, Prepositus, Albertinus, alii et alii, quos citant et sequuntur nostri Alarcon, de trinitate D. 10 et Arriga, D. 115, et 130, de trinit. et hec est RR inter Magistros, omni plausu maxime decantata; Mendoza in suis, viis Capit. Paz Granada, q. tract. 2 de Trinite, D. 4. et 1ª sententia, aliqueribus in disideratur referas, propugnat, Trinitatem personarum requiri pre ex modo perfectissimo, quo Deus operatur ad extrema, non tamen pre requiri ex creaturarum indigentia aut exigentia. &c.

36 Notaveris tamen ab aliquibus ex nostris

in Coe in simulari, S.r Granado, aliosq. medius int-
tenentes, quasi videat in loc. dictus q.d Ca sive virtus
productiva, p. se exigat aliq.d et q.d tri producendi, id
exq. gte sua n. exigant p. se, cum Ca, et effus correlativa
sint, et cum tr. producendus exonactiva, petat q.q. d. exq. te,
Esse primi petat, ut primus e., cum tr. neget here ee, n.
vi sui primi..., petit p. se primus, et ea ea, q. primus exi
gte sua postulat, ut producat. &c.

37) Sed eades, et in ea ma-
nifestas, docere q.d petat aliq.d virtus activa 2.us se
et indegens amio do operandi, et q.d ipsius n. petat p. se effus,
ut vere ed supra facta p. oat, ad huc tn n. dicit, in loco q.d
virtus activa petat aliq.d rane mi operandi, l.q. effectivi
perfecti, qui debeat agenti, et q.d id n. exigat p. se effus. De
rane, p. fectioni mi operandi ad extrema quae obtinet
vegi libertates in operando, q.m p. se n. vegrit effus, ut effus e.
cas ites creata vegrit rane imperfectiori operandi approximatio-
nes, et in sa pluribus instra et dis...s alias, q.q. des n. re-
quirunt p. se ab effectu, q. eque bene producerent in Ca., si
in ea n. indigente approximato in instri. p. cederet. Alius
docet pat. Granado, in quo vi loqi n. video. &c.

38 Alii RR.
nri Mag. docent istas trinitates vegri ad creaturarum
productiones in tu vali, mali et identico, et p. accens, n.
us in su frali et p. se quos int. Rec.s p. des addit, vegri
3.es D.as substantias p. se solus disiunctive, et Hue, ad
producendas Cras, quatenus alibi sufficit, et nulla detrate
vegit, ad illas producendas, d. in coenis hec dicta asuit R.or
ista, 1.o q.d si aliqua exo p.sonalitibus D.s disiunctivus et
fuse vegreret, esset l.q.a oi p.oad.a peteret, exse identicus cum
aliqua D.a personalitate, disiunctive, et vage, q.d fius o. cum
oi p.oa D.a, exse petat detrate identates, cum tribus p.sonaliti
bus D.s cum quibus rei p.sa identificatae.) 2.o p.terea exse identes
cum aliqua D.a p.sonalite, e. x.a huius autoris sas vegri

Personalitas materialis identice, et accens ad productiones Creaturarum, quae non sibi cohaerent duo haec, quod requirat per realitatem quamlibet personam disiunctive, et quod omnes materialiter requirant. Et quamvis omnipotentia quia petit ad operandum aliquam disiunctive personalitatem, dirigetur ex omni operativa potentia petit personalitatem sibi connaturalem, et eadem quae est. Nec detrahitur, quia potentia operativa exigit usum sibi connaturale, illud ad operandum exigit, ad usum ergo connaturalem triplex Divinae Personae, quae nullam est disiunctive exigit, tres detractae, ut tales. &c.

Dico 2° quod contra hanc doc

39 trinam ita quaccens et materialiter se habent personalitas Divina et ad omnipotentiam ut si per impossibile personalitates distinguerentur realiter a Divina essentia, et omnipotentia, possent quod Divinitas ab illa auferri, et auferri potest subsistentiis creatis, quod nata creata, adhuc omnipotentia Divina posset optime et perfectissime operari, sicut natura creata operari potest omni subsistentia Divinitatis spoliata, ut passim patet, et alii RR. Patres tradunt in respondendum argumentis docent, quod nulla personalitas quae est a se est disiunctive et quod fuisse requisita, contra hanc opinandi modum, lineam manifesta incurrit. &c.

Caput. 2.us

Priores nostrae sententiae partem authoritate, et ratione tuemur.

40 Sit 1.a nostra Dico tota Trinitas Divinarum Personarum requiritur per se et a se ad operationes ad extrema, non solum attenta omnipotentia naturae, quae per se indigent ad modo perfectivo operandi ad extrema, quod Deo debetur, de est ex indigendia, exigentia, quae formaliter, et per se Creaturarum in hanc rationem maxime pendeo, quod est ingens Authoritatis pondus, quo fulcitur a patribus, quorum dicta erudite profert pater Montoya Disputatione III de Trinitate sectionis a sectione 4.a usque ad 8.am ex quo illustriora quaedam libuit de more, quae nos prior accepisse non teneat. &c.

Primo:

41 Negans et pro piccitur est, quod Dicta nostra D. Tom. Textus in 1.as partis quaestione 45 articulo 6.° in corpore, ubi posquam docuerat, quod creare non est proprium alicuius personae Divinae, &c.

dicere tamen

Trinit, immate subiungit, etm P. q sone dicis
Vanes sus pcesionz causaltes ru Crae n Verus: ut
supra ostensum e, Deus e Ca Verus, q suus intus et
voltes, sit artifex Verus artificiatarus, artifex autes
q Verbus in inne dcesnt, et q amores sus volt, ad elig
velatus opad, vnde et Deus fat opato i Cras q suus
Verbus, q e filig, et q suus amores q e sp S. et dicis
hoc pcesiones, p sonarius si Vanes pductionz Creaturarus
inquantus includunt essalia attributa, q sunt, scia, et
Voltas. Quo interim notanda sunt, 1a. illa Verua negta
tiua, dicis Vanes sus pcesionz, et pcotrema, intt
gendus e, negri so, essalia atributa, ut scia, et vo
liones, seclusis notionalibus, siue psonalibus, et negrig
se psonaltg, quatenus scias, et Voliones essales, trant,
et glent vltimo. &

42

Secundo audiendus e Aug. lib. 4. 83
qstionus, ubi ait filius Dei dici Verbus, ut demitet, n solus rg ad patres
d ad alia etc, q q Verbus facit opatiua pro a patris, quo eodes pacto
loqt D. Thom. 1a. pte q. 34. arculo 3o. inquiens, Verbus importat
vus, ad Crae n solus ut cox pribus, dez ut opatibus, et ppterea dictus
in Psal. dicit et facta v, qa in Verbo importatur rao factiua eorus
q Deus fecit, et filis loqt de Aqu. s. q. 38. ad 4us. &

43

3. Samus Atan. acci pite, quis oratione 3a.
Arrian. Verbus Dei pse negri ad Verus ous dliones aflat hx uerus,
rin 1. filig quomodo Deus Cratoie dici potrit, siqdes q Verbus
in sapia oa fiunt sine quo nil fieri potit. et in oraone cor poti
itaq subiungit, ites inculcans et q mens Crat cer te impole erat
sine Verbo fieri, ut e, lux radiisse luz, oa illuminat, et sine
cis radiis, nil illuminari, querit, itaquoq Pat veluti pmus in
Verus suo opatoe oa, et sine illo nil facit. filii, et Sanctus
Ciril, lib. 2o. Tesauri Cape 1o. hoc fat, n posset ee pfecta dei
tas, ni filius heat, et fructus ex se pariat, nec pt ee Creator

Deus

abs[illegible] filio, & quae fiunt omnia quae Clarius. &c. 77

44 Quinto tandem loco audiendus D. Basilius, qui lib. 5. contra Eunomium haec habet, qui filium tollit, & creationem omnem primum abstulit principium, est enim omnium Dei Verbum, & quae omnia facta sunt, qui eius sanctum aufert, & faciendorum quae sunt, abscindit: nam quae fiunt emissione et participatione Spiritus fiunt, adde & elegantem explicationem PP. necessitatem totius trinitatis, ad productiones creaturarum sub metafora brachii, manus, et digitorum, ad opera extra concurrendum. de quo plura videre poteris apud P. Montoya loco citato. &c.

45 Ergo ut recta procedat metodo nostra disputatio: in primum, potissimamque nostrae resolutionis partem in[illegible]endum: in ea docemus, omnipotentiam divinam tres se atenta requirere, et que se trinitatem personarum, tamquam complementum et conditionem sine qua non ad creaturarum productiones, ex qua priori disputatione parte posterior circa creaturarum indigentias, liquido fluit ut infra videbimus. Probatur: quia virtus substantialis operativa exigit per se, et formaliter, ad operandum suppositum sibi connaturale, et coequale, ex suppositum, quod talis, omnipotentia divina est virtus substantialis operativa, et suppositum sibi connaturale, et coequale est, tertia divina persona, ergo omnipotentia divina exigit, per se et formaliter ad operandum tres divinas personas. Consequentia liquet, minor certissima est, quoad utramque suae partis, quia in primis omnipotentia divina est ipsa essentia, et natura Dei, [illegible] coequalis, deinde non solo connaturali, et coequali exigentia, connexione quia requirit, tres divinas personas secum identificatas in eodem subiecto, ita ut quavis earum deficiente, deficeret per locum intrinsecum, haec omnipotentia, quae omnipotentia, quae modo datur, est per ipsum connaturale, et coequale suppositum tertio, sive tertio divina persona. &c.

46 Maior in qua difficultas maior esse potest, probatur primo: quia suppositum connaturale, et coequale, virtuti substantiali, operativae complent aliquod primus connaturalis, et coequalis illius, quod virtus substantialis operativa exigit per se, et formaliter id, quod complent aliquod primus connaturalis, et coequalis ipsi, quod virtus substantialis operativa exigit, per se et formaliter ad operandum, suppositum sibi connaturale, et coequale. Probatur maior: suppositum connaturale, et coequale virtuti substantialis operativae est principium

primus

quod Dnale, et essale operans, ex suali sua rane pertinens ad lineas operativas, ad quas non pertinent per se alie, quae non sint de linea principii quo, aut principii quod. Propterea dixit Philosophus, actiones esse suppositorum, sive operationes procedere, a supposito ut quod operante, sive de novo active si a principio quo dependeat rr. sive fice et efficiens indiquat, de principio quod, Dnale, et essale operanti ex suali sua rane pertinens ad lineas operativas, deletur cum [illegible] Dnales et essales virtutis substantialis operativae et c.

41) Pr. 2.a ea

des mar, priori illi, virtuti substantiali operative debet, Dnaliter et essaliter ad operandum suppositum sibi Dnale, et essale, principio per se completo, substantiali operativo, ut quo, debet, principium operativum, ut quod, de virtute substantiali operativa, exigit per se, et fr, ad operandum id quod igitur debet, Dnaliter et essaliter ad operandum, de virtute substantiali operativa, exigit per se, et fr ad operandum suppositum sibi Dnale, et essale. Atqui haec ratio, virtus substantialis operativa, exigit fr, et per se illud suppositum, cuius est Dnalis et essalis virtus operativa, dei ipsa Dei exigit fr, et per se tres Deos Dei suppositum. Et c.

48 Pr. ex alio cap. D.o nra 2.o id per se et fr requirit ad operandum ipsa, cuius caret per hipotesim admissa, infert per se legitimas, cara ipsos, et operans, de admissa hipotesi Trinitatis cara inferet legitimas eas, cara Dei ipsos, et operans ad extrema, per Trinitas personarum per se et fr, requirit ab ipsa ad operandum = mar deinet regulas ad dignoscendum, regula fr per se, a Ca, quod quid est per se et fr, a ca requirit, ex hoc so titulo, quia requiri quod sit illo sublata nec esse, nec operari posit Ca = mir p. q.a ipsa Dei, fr, et per se requirit ad existendum tres Dei personas, ut Dnale, et essale suppositum, sive ex tribus Dei suppositi, quibus cum con[illegible], adeo per stricto connexioni essali modo, ut nec Divinitas separari, nec deus unus a tribus Deis personis, de quo dat, ergo stricta exigentia, Dnexio essalis, admissa triplici Dei suppositi

Cara,

infert p[ro]ces[s]as legitimas, Cara o[mn]ipo[tenti]a, et op[er]ationis ad extra, ma; &c.

49 Dices: hac tamen s[olu]m p[ro]bari, requiri trinitatem p[er]sonarum ad extra Dei o[mni]po[tenti]a, n[on] v[er]o ad operandum, sed D[omi]n[u]s q[uod] p[ri]ncipiu[m] substantialiter essentialiter et actualiter connexa cum primo suo supposito n[on] s[olu]m illud requirit ad existendum, d[ic]etur ad operandum, e[st] e[nim] p[ri]ncipium quod ipsi d[i]n[c]ale e[st], q[uo]d in linea operativa requirit eandem connexionem et exigentiam genere p[ri]ncipium quo sive virtus operativa, d[icitu]r p[oten]tia e[st] virtus substantialiter essentialiter a[ctu]aliter connexa cum p[ri]m[o] suo supposito, q[uo]d e[st] triplex D[omi]ni persona, q[uo]d illud n[on] solum ad existendum d[icitu]r ad operandum, et p[er] se et [illegible] requirit. &c.

Dices 2.o etiam:

50. o[mni]po[tenti]am D[e]i [illegible] essentialiter et actualiter connexam cum immensitate et aeternitate Dei, aliisq[ue] D[e]i p[er]fectionibus, quas n[on] requirit p[er] se et [illegible] ad operandum, &c. [illegible] d[icitu]r o[mni]po[tenti]a, essentialiter et actualiter connexa cum tribus D[ivinis] suppositis, n[on] probat illa requirere p[er] se [illegible] ad operandum. d[ico] instantiam hanc p[ro]lurare opportune, a[ttamen] no[n] [illegible], e[ni]m tamen connexionem essentialiter et actualiter cum supposito, sive primo q[uod] p[er]tinente ad lineam operativam et [illegible] plene, aut cum p[ro]ximis d[i]n[c]ales et essentiales o[mni]po[tenti]a, sive p[ri]ncipio quo, inferiori exigentia [illegible] et p[er] se, n[on] v[er]o existen[ti]a, et connexione cum quacumque [illegible], unde cum immensitas, aeternitas [illegible] D[e]i p[er]fectiones, neq[ue] ad principium quo, neq[ue] ad p[ri]ncipium quod [illegible], sive ex tamen sua [illegible] p[er]tineant, inde e[st], q[uod] d[icitu]r solum materialiter et n[on] [illegible], et p[er] se, ad o[mni]po[tenti]am requirunt ad operandum: cuius rei mille suppetunt exempla, in D[ivinis] p[ro]cessionibus ad intra, in quibus alia p[er]fectiones ex [illegible], alia moraliter solum requirunt q[uia] n[on] p[er]tinent, ex tamen sua [illegible], neq[ue] ad principium quo, neq[ue] ad principium quod [illegible] ductiones ad intra. &c.

Hinc 2.o

51 primum [illegible] p[ro]b[atu]r, q[uod] si [illegible] p[er] se et [illegible] ad suas p[ro]ductiones exigant Trinitatem D[ivinarum] p[er]sonarum, [illegible] 1.o q[uo]d [illegible], et p[er] se req[uiri]t, a[liu]s existentia et op[er]ationis o[mni]po[tenti]a D[e]i [illegible] se attenta, q[uo]d et p[er] se req[uiri]t, ut existant

illius [illegible]

ex indigentia illorum, d. g. sonarum D. Trinitas g. e, et fire
q. ut cogitat ex aqued, 2a. oi. psoa 3. se atenta. 8. g. sonar.
um Drum trinitas g. e. et fr. requd, ut cogitant oi. psoas effs ex illo.
rum indigentia, min. probatur: mar. demonstrat, q. idquod requd, ut cog.
itat ca. gre requita adessum, et g. re requd, ut cogitat effs ex illis
indigencia, effs re cogitere n. pot, sine ca. gre requisita, nec hec
cogitere pot, sine g. re requisitis, d. oi. psoas Dei g. e et fr. requnt ex
stant, oes illis effs; ergo q. d. et g. e requirit ut cogitat oi. psoa,
q. e ca gre creaturarum fr., et g. re requd, ut cogitant illis effs,
scilicet cum ex illarum indigentia. &

52 P. r. 2o. effs g. e, et fr. procedunt ab aliqua virtute operatiua, g. e et, et fr. procedit, a sus.
ffo dnali talis virtutis, d. cum oia g. e et fr. procedunt ab oi. psoa
g. re et fr. procedunt a suppo dnali oi. psos, d. supp. dnale oi. psos
Di e 3. a D. a persona; g. procedunt g. e, et fr. a triplici D. a persona.
Dicens n. petere producere ab oibus sul, a ab aliqua sub diiunc
tione: sed Da. N. q. suppum dnale oi. psos Di n. e aliqd. sub.
diiunctione, d. triples detrate, g. effs exigens g. e, et fr. pro
ducere a suppo dnali oi. psos Di, petit producere a triplici de
traone, et n. ab aliquo sub diiunctione, aliis neg. ab hac
detrata, et singulari, oi. psoa Dei procedere peterent effs
crati, et essent p. accens, ab hac oi. psoa quo, q. d. absurdissimum e.
2o. q. a cum n. aliter petum a Deo procedere, nisi qualis oi. psoas
eas producere pot, d. oi. psoa D. 3um se nequit eas producere, nisi
oes 3. es personas D. illas producant detrate, g. ab oibus detrate
ex g. re petunt procedere. &

53 P. r. 3o. eadem Dr. i. d. e. g. re ve
quam ad productionem crarum e cuius cara prohibiti admisa infert
craturarum cara, d. prohibiti admisa Trinitas cara infert saltem
mediate cara craturarum g. mar ut supra uidimus, regulam
dirnet ad dignoscenda requta g. e. min. p. r. q. a ablata tri
nitate p. sonarum aufert, fr. oi. psoa, exigens g. e et fr.
strictissima connexione 3. es D. as p. sonas in quibus subsistat,

Agglo

ut p̄ris, qui quæ operatibus ad extra, d ablata qua pā [illegible], nequit n̄ auferri oī persona Creaturarum, quia ablata trinitate personarum infert saltem materialiter Creaturarum Carentiam. &

Confirmatur

54 hec ratio, n̄ alia de ea Cre, petunt determinate per se, et per se, hanc singulares et finitas oīpersonas Dei, et petunt determinate esse ab alio, quod Deus sit, quod n̄ sufficiat finita persona, aut quod usque aliud, quod Deus n̄ sit, ad illarum productionem, in quod si ibi hec singularis, et determinata oī persona deficeret, ipse Cre deficerent, d si ibi trinitas Personarum deficeret, hec singularis, et determinata oī persona deficeret: quod illam Trinitatem Personarum determinate et per se exigunt Cre ad suam productionem: mir probatur quia deficeret huic oī personæ aliquid de linea p̄ris p̄i operatiui, & complexum vel... illius, ab illa essentialiter et actualiter petitum, et suprema Analem Sibi, et esale, quod est 3.a et [illegible] Persona. &

Caput. 3.um

Posteriores nostræ partes duplici Dictione agimus.

55 Sit 1.a Dictio. ad perfectam modum operandi Dei n̄ requiritur per se, et per se, trinitas Personarum Divinarum requiritur tamen Divina persona sal tem confuse, hoc est, neque determinate una, neque determinate duplex, neque triplex determinate, d solum Persona Divina quaecumque sit, probatur Dictio quoad utramque partem sui, ad perfectum modum operandi Dei ad extrema [illegible] requiritur, per se, et per se, quod Deus operetur ad extrema, ut agens perfectissime vale, et ut Creaturarum Dominus, d ad hoc n̄ requiritur, per se, et per se, Trinitas Personarum: ergo maior certissima est: quia quod aliud exigat, ad lineam talem agentis perfectissime, ad extrema operantis, n̄ pertinet, probatur minor: quia ut Deus operetur ad extrema ut agens perfectissime vale, et ut Creaturarum Dominus sufficit requiritur per se, et per se, quod Deus operetur ex perfectissima cognitione et volitione perfectissime libera, circa productiones Creaturarum, d ad hoc n̄ requiritur per se, et per se Trinitas personarum, d sufficit quod Divina persona dicitur perfecta Arte finitiue cognitione, probabili volitione et potentia, perfectissimis, quæ usque

perfectiones

[illegible] cyalis, et minime personalis. etc.

56

Dices: Deus, ut perfectissime intuale exercens perfectissimus dominus, erga creaturas debet operari per imperium, denominatione personali, nisi loquendo [illegible] Verbum, per Deus ut operetur perfectissime ad extrema debet loqui, et [illegible] Verbum, adeo [illegible] hoc cap. 2a. trinitatis personas [illegible], de inde [illegible] [illegible] [illegible] requirit, [illegible] perfectissimi modi operandi, quia vult artifex perfectissimus operari neque nisi ducendo verbum ase dictum, quo dirigatur, et producendo suum velle sive amorem, quo ultimo detretet ad operandum, ut cernitur in humano artifice, citra impossibilitatem, ergo ut Deus operet ut artifex perfectissimus ad extrema requirit per se, et [illegible] [illegible] intrase productum, et [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] sapientia, et amor per se requirunt ad productiones creaturarum [illegible] perfecto modo operandi Dei, et [illegible] sapientia et amor per se requirunt notionalis verum, sapientiam et amorem [illegible] notionales, ut [illegible], sine quibus nequeunt esse, sive [illegible] deficientibus quibus, per locum intricum amor, et sapientia [illegible] les deficerent. etc.

57

Resp: in [illegible] falsas esse [illegible] assumpta, neque talem imperium requirit, ad operationes agentis perfectissime [illegible], dico, quod ex arte sive scientia perfectissima, et dominio operetur, qualiter operaret Deus, si unicus in persona esset, ut ab ethnicis admittit et colligitur. [illegible] deinde, omnia [illegible] nando [illegible], quod tale imperium esset monastricus, quo [illegible] Deus est, sibi ipsi imperaret, et [illegible] faciendo [illegible] scriberet, aut tempus quale ad [illegible] alia requirunt quod longe abest a productione verbi, neque [illegible] illud admittentes requirunt illud, ut Deus in multiplex imperium, de [illegible] alio capite. [illegible] modus operandi, sive dirigendi operationes ad extrema. etc.

58

Ad id quod additur [illegible] assumpsimus sic id accidit in artifice creato, ideo id est, quia artifex creatus negat intrigere, et velle, nisi [illegible]

[illegible] ab ipso dicto

Et ab ipso vitaliter productio, Deus autem aliter sciret, ut notum est. ad creationem poneret, concessa materia, et mirum omnino, de cuius veritate maxime dubitant PP. nativ. loa: quod quo pe ille statim pr. etant, a sapientia et amore essentialibus, idem est, quatenus in sapientia et amor notiones pe se requirit ad perfectissimum modum operandi Dei, ad extrema de essentialis

Cap. Est et ex fecunditate utriusque principii lineae vitalis in Deo, perfectissime existentis, et exigentis processiones ad intra per intellectum et voluntatem. Vel claritatis gratia, dicemus, quod pe se requirunt sapientiae et amores notionales ex perfecto modo operandi Dei ad extrema, non modo ex perfecto modo operandi ad intra, omitto modo. &c.

Sit 3.a ratio

59 Dico tota Trinitas personarum per se, et per se requiritur, ex perfectissimo modo operandi Dei Patris; idem de Deo Verbo, idem de Spiritu S. Deo seorsum dicito, in hac pe cique dictis quadrant SS. PP. supra adducta testimonia, ~~sive tres intra ase productos, et~~ an.o 41 Dr. autem, quod ad perfectionem Dei Patris, ad extrema operantis per se requiritur operari per Verbum, sive tres intra ase productos, et per amores sive tres voluntatis a se productos, per ad perfectionem Dei Patris ad extrema operantis, per se requiritur Trinitas personarum. Prob. Ans: ad perfectissimum modum operandi Dei Patris ad extrema, per se requiritur operari modo sibi citra imperfectionem possibili, et perfectiones maximas dicente, de operari per Verbum, sive tres intra a se productos, et per amores, sive tres voluntatis a se productos est modus operandi ad extrema citra imperfectionem, Deo Patri possibilis et perfectionis maximas in Deo patre dicens: ergo. Maior certa, minor constat, quod operari producendo imagines sive ideas practicas faciendorum, et eorum volitiones, per quas amentur facienda, et ex quibus oriantur opera ad extrema, modus est, quo re ipsa Deo patri competit ex speculari vane ut personae in Deo, quod loquitur aliquid dicendo, per loquutus imaginationes practicas faciendorum per Verbum, et spirat volitiones, quo omnia facienda amat per Spiritum S.

&c.

60 Deinde Verbum ut tale, sive ut imago producta faciendorum ad extra requiritur, quae alia personarum loquentes et producentes speculari vane imagines et ideas practicas, aliter per quas fierent omnia

ni alicuius Artificij esset idea: itaque sane supposito, producere potest ad extra, producendo tres volitiones, quo amente facienda, per duplex alias personas, ex perfectione suo, peculiarique modo operandi, ad extrema venit, tandem suppositum uti tres praeterea producto, quo amente faciendo praesupponit et requirit, ex perfectissimo suo operandi modo, imagines practicas, sive verbum immanens productum, et personas verbis et amores ante productos operantes ad extrema, ergo si quidem volitio immanens producta, exigit praesupponere operationes intra, et primas per utramque personam operans, praerequirit praesupponere, et productis, primo Alt et 2o personas. &

61 Dices: Deo debetur modus perfectissimus operandi ad extrema, dum operari per tres intra, et volitiones immanentes productos, est aliquis modus operandi, perfectiones dicens, et omnis imperfectiones excludens, ut proxime dicebamus, per deo debetur, per Deus ex perfectissimo modo operandi, requirit praesupponere personarum trinitatem quae est dicta. Respondeo negando maiorem: Deo necessario distinguendo maiorem, operari per tres intra et volitiones immanentes productas, est modus operandi perfectiones simplices et personales dicens, dato maiorem, perfectiones simpliciter simplices et absolute dicens, nego maiorem: etenim Deo per se esse, potest competere modus perfectissimus operandi, quod competere possit, singulari Deo personae, et quod dicat perfectiones reddibiles per identitatem in singulis personis, operari autem per verbum ante productum, neque singulis Dei personis competere, et quae perfectio personalis Patris, proinde distinguimus inter perfectissimum modum operandi Dei, et modum operandi, cuius est Dei persona, ut talis seorsum ab alia. &

Caput. 4um

Adversae partis fundamentis satisfacit

62 Arguunt 1o adversarij ex D. Thom. quaestione 1o disputatione 11 articulo 4o ait, ad 2um dicitur, quod Creatio et aliis tribus personarum, non 2um distinctae, dum 2um quod unum in esse, quod et in intus remota, distinctione personarum, ad hunc remaneret Creatio, dum per ratio eius convenit tribus suppositis quod, an modo 2um quod distinctio unius, alia filia maxime habet idem angelicus Praeceptor,

V.; 3.ª p.te q.e 29. Artic. 4.º Corpore ubi ait; in hac ergo portione Deus
Creat, Subiectum suppositum ergo ...; in hac autem Deus spirat, sufficit ergo
duabus personis esse qq. Verum colligit D. Tom. in hoc primo cra[illegible]
omnibus agris pro Creatione distinguere, quod hoc glas personas exigit, non v.
illud, quod esse Divus Tom. productio Creaturarum non exigit ergo glas
Divinas personas. &

63 Resp. D. Tom. hic in verum utroque, allega
tum p[illegible] recusse intendere, quod non ipsi supponi, et quod Antiqua
virus, Ut omnes personae D.us non est per se relativa, per quas distinguantur, et
essentiali Divinae personae, nec constituit ut productiva ad extra exigentiam personae D.
trium; neque convenire et predicari de illis, 2.us quod distinctio in se dicitur
quod in eisdem non est, unde si per intus Termonum personae distinctae, ad hunc
per se D. tres ... maneret, certum propter hoc non tollit, quod ipsa requirat
ad exercitium suae virtutis, trinitatem personarum ut relationes, aut fundamentum
illorum, ut virtus spirativa requirat per se duo supposita,
Patris et Filii, ut ipsa S. producat, et virtus utriusque suppositi,
et minime ex una personalitate, aut ex alterutra distinctam ...
crimes ..., quod inter spirantes Actum, et ipsas D.as Divinas personas in
tendit et indicat, hoc est quod spirativa actiua, est ratio distinguendi perso
nas, inter Deum; propter quod est, duo supposita Patris, et Filii se
mutuo diligentium, a quibus procedit inde, virtualiter aberratio in duo
bus suppositis, ipsas subsistente, ipsa autem non est ratio distinguendi perso
nas intra Deum, est inadaequata, virtualiter abesse, nec procedit 3.es D.as
personas, imo ad illas supponit, et ab illis completur, ad operandum
ad extra, &c.

64 Arguunt 2.º ipsa Deitas aeque bene, et perfecte
est in una persona D.a ac in tribus, ergo non potius requirunt tres personae
quam una, consequens. Ans. est, quod non distat, ex dictis quo ante, sibi
probavimus, ipsa esse per se absolutas, et esse tribus D.is personis, de qua
ineffabili ratione, ut quam Ratio a priori, et fundamentalis,
a DD.ibus NR. obiiciatur, ostenditur in virtute spirativa sive productiva ... quandoque aeque bene ac perfecte est in Patre, ac in F.e, et
Filio, et tamen ... requirit duo producta supra, ut producere
possit ... fert opinio, ... ipsa Deus

Equebene ac perfecte

se heat in una persona, ac in tribus non probat; illas non requirere, pro se et per 3.ª Divinas personas ad producendum.

65 Dices, Spiritus Sanc. ex sua rane formali esse amorem mutuum duorum, ac proinde ea virtus productiva Spiritus S. duo supposita pro se requirit, in tantum autem pro se requirit, cum 3.ª suppositum, ad illarum productionem, sic pro se et per requirant. — Sed dico virtutem ipsius Creator ex sua rane formali, esse effectus pro se triplex Divini supposita, quod est originale, et essentiale, ea supposita omnipotens, pro se et per, ab affectibus Creatis ad sui productionem requisitis, quia non indiget ea pro se requisita, indiget et supposito originali, et essentiali talis virtutis, et cum quo est essentialiter et aequaliter connexum. — Dico virtutes productivas Spiritus S. duo supposita pro se requirere, ad producendum, quia supposita originali, et essentiali illius, attenta ipsa, virtute spirativa, praecise est duplex, et ea supposita originale et essentiale omnipotens, attenta ipsius natura; praecise, est 3.us ex Filius 3.us suppositum, pro se requirit omnipotens, ad producendum, et nulla disparitas est ratio.

66 Ideo pro dispositione ans, omnipotentia Divina, eque bene et perfecte, est in una Divina persona, ac in tribus, rane equalis, et adequate identitatis, exigentia, et connexionis, cum qualibet detraone. Ideo ans: rane equalis, et adequate identitatis, exigentia, et connexionis cum qualibet indetraone, nego ans: etenim, et cum qualibet Divina persona adequate identificatur, et connectitur essentialiter, et detrate omnipotentia Divina et cum tribus detrata, essentialiter et aequaliter identificatur, et connectitur cum qua cum adequate originali essentiali suppositio ipsius, et essa ipsa Divina, quae eque perfecte et adequate identificatur cum qualibet Divina persona detrate, et adhuc 3.ª detrate exigit, in nequeque perfecte et adequate subsistat. &c.

67 Arguunt 3.º personalitatem naturam Creata, non requiri pro se et per, ad agendum, et neque in natura Divina requirunt, pro se, et per Divinas personalitates ad producendum ad extra, consequentia pro qua, quod actiones, sint suppositorum, probatur dictum videtur, a Philosopho, sed naturam Creatam, quam recte novit, quam Divinam, quam non agnovit, perfecte, ans autem probatur quia subsistentia naturalis, et personalis, et originalis subsist

ternia

produceret adhuc effectus sibi naturales cognitionis et amoris, sicut calor non inhaerens subiecto, calefacit contrarium subiectum, ut in eucharistia dicitur, et ita subsistentia, sine subiecto producere potest, quia est ad agendum per se et quod requiritur. &c

68 Respondetur

et valde dubium, nec ingenium omnes stare cohaerentur, adhuc in creata subsistentia ante operativa, et inhaerentia ab accidenti per se ad operandum requirunt, quod est absque illo exerceat, actio productiva ab aliquibus censetur, de innovatione priorum miraculi, et videlicet Pater Bernardus, de incarnatione, disputatione 12, sectione 4, non obstante quod virtutes et actiones naturales producturus angeli ab eius subsistentia. Sed demum ante, manda adhuc causa, vos dispari, cum est non indigna, nec obscurata, quia natura creata non est realiter actualiter et intrinsece connexa cum subsistentia propria, sicut nec accensus cum ingerentia ad naturale statum subiecti, fidei constare, et subsistentiam, et subsistere creatam ante creata, et accens a proprio subiecto, separari posse, unde si id de potentia absoluta accidat, non est cur virtus operativa a propria intrinseca, adhuc sufficit, non potest agere, exerceri, at in potentia Dei est virtus substantialiter realiter actualiter, et intrinsece connexa, cum tribus divinis subsistentiis, a quibus nec separabilis, nec distinguibilis est, de qua ratione potest quare illas ut principium quod, operandi ad extra naturale et reale exigit, ut principium quo, non modo ad existendum, et ad operandum, ut saepe diximus. &c

69 Argumentum 4. ab

inveniendo, et absurdo, si cum persona et fide, requirerent ad suam productionem, trinitas personarum, et cum illa intrinsece connecterent, posset Angelus ob revelatione seclusa, solo naturali lumine per eventus discursus cognoscere trinitatem personarum sub eadem ratione non Dei, de hoc absurdius est, et absque theologorum uno ore natus, quod ergo non requiruntur per se, et fide, ad suam productionem trinitas personarum. Probatur. Pater marzillas quod Angelus solo naturali lumine comprehendit omnes effectus naturales, et omnes illorum rationes, dependentias connexionesque illorum intrinsecas, quod comprehendet suas connexiones dependentiasque per se creaturarum a trinitate.

Suadabatur talis

dependentia

Unus modo sic, d. Vg dependentia et connexionis, neque evidenter et comprehensive cognosci, quin evidenter et comprehensive cognoscat, illius terminos, quod cre. Vy dependentis, que, et connexionis cum trinitate personarum, dicentem trinitatis mysterium evidenter cognosci posset ab Angelo, esse omnes naturaliter comprehendentem. Probatur quia et Philosophi lumine naturali cognoscentes esse omnes creaturas a trinitate personarum, que dependentes, possunt inde naturaliter in trinitatis cognitionem evidentem, et abstractivam elevari, quod derogaret altitudini misterii, cuius omnes naturaliter superantur. Confirmatur

30 Sed quamvis ex hoc argumento, periculum omnibus ingerendi, leviter tamen objectionibus, quae carent, solvendus erit, et illud est, quia negare nequeunt creaturas omnes cum distas, dissimiles trinitati Personarum, a qua infinite distant in perfectione, de neque perfecte et comprehensive cognosci hec distinctio, dissimilitudo creaturarum, quin perfecte et comprehensive cognoscat, terminos distinctionis et dissimilitudinis, et solum est cognitio perfecta, et comprehensiva quin evidenter et comprehensive cognoscant, omnes termini comprehensive, et naturaliter posse comprehendi trinitatem ab Angelo, fatendum est argumentibus erit, 2° idem argumentum, ut donorum supernalium, quae creaturae capax est recipere, et quod discursum naturalem posset agnoscere Angelus, cognita comprehensive creaturarum capacitate, tum ad naturalia tum ad supernalia accipienda. Etc.

31 Quia non repugnat visionem naturalem fidei humanae, et ab illis de Misterio trinitatis quod Angelus comprehendens veritatem, aut naturaliter agnosceret, et comprehenderet trinitatem personarum, siquidem aut ad illam dicit Vy, et illam veritatem aut confitetur. 4° tandem, quia nam neque ab his DD. creaturas dicere Vy dependentis, et connexionis cum ipsa, tamen dicunt cum eam posse negari quod Angeli, et Philosophi lumine naturali cognoscunt evidenter vi horum, ipsa per se horum evidenter cognoscunt. Modo sic, dum ipsa aliqua, quae et esse est cum 3. Dei personis connexio, quod docuerunt filosofi et angeli, in evidentem trinitatis cognitionem, si omnes tres personae, quae cognoscerent ac cognoscit id quod est vere est, et connexio etc.

32 Distinguenda igitur est duplex comprehensio cuius meminit magister Arriaga, tum in Philosophia tum in teologia, pluribus in locis praesertim q. 3 .. D. 13. alia est comprehensio minus perfecta, et vulgaris, alia summe perfecta, et exacta

hec e quatta bory obiy adequat, et Clare Cognoscit, et oes oio
tri, in individuo, tiy nales tiy Supnales, ad quos referibz et
elebabilz e Entai, et Cy qq intrice Cnectit, et Clare Cognos
cunt, hec ophensio Soli Deo petit, ipse Solg ophendit, Crg et
mimas, penetrando n to offia ultimas, et dznores oes ipsiq, aut
otr ipsa, d et tros oes in Singulari, qq Similz et diuisilz,
et ad quos elevalze, et referilz, illa e, que ver ophensz tri
Solg in Specie Cognscunt si tri naly n, n in individuo, n autes
Supnaly sint, ne dug in Specie atingunt, g hanc ophensiones
Cognit, rege oes et Singuli tri dignoscant, sic Angg ma
vas ophendunt, n oes soly in Singulari, et 2as gias Cutqq
indiui duaones suas, quary Capaso e, et ad quas vy dicit
d Specifice tm ad Summus Cognoscit, sicut ad versariy oru
sa Beab intuitiue Cognoscentes, oipo posse g ducere q n implat
n ideo Clare, et in Singulari Cognoscunt, oa Entia n repan
Cta, neq singula adque, Costendi pt oipoa, sic p vg Creatura
vuy; ad trinitez atingi impfecto hoc modo pt, qr oes illiq tri
Clare, et in Singulari agnoscant. &

23 Hinc infra ad argutus

reo nando mg, ad pbaones dicus ans, angg nali lumine
ophendit oes effg nales, oes q illorg rg, dependas, et Conex
iones, ming pfecta, et vulgari, omito ans, ophensione
pfecta, et exacta no ans, et sic ad Subiectg mes res
pondendus, quis pcise verae, q. dr rg Conexiong, et dependentiq
euent ophensiue ophensione adeq ta et pfecta penetra
tt, qualiz penetrat, qualiz penetrat a Deo, et eniz op
hensione hac pfectima, et exacta, so ophendere pt Deus
Crs, illary ultimas offias penetrando et tros oes Supna
les tiy Supnales, ad quos referilz, et elebalzes ioa
ites extrema qq siles et diuisiles &: et demy oes oio veri
tates illy enuntiabiles, nullg autes intg Creag, Solo nali
lumine ophendere, ita pfecte, et exacte pt, Crs aliq, sio
aliqualiz, et impfecte, vnde ex Creaturary Cognitione minime
euenz Trinitaz Cogtio emergere, aut Stimeri pt, d Solz offusa

ad mus;

et malum, cum evens et dependentia non dent, neque dari possit cognitio, alias clare [deleted: clare] vg et dependentiam creaturarum a trinitate, et nec evens et dependentia dat propria cognitio, alias clare, et dicit esse illius omnes tum naturales tum supernaturales, et tum connexionem sui, intra suum lumine naturali atingerent. &

24 Ad rationem dicitur fili, philosophos cognoscere de effectibus creatis, non esse perfecte, et exacte dependentiae, dimperfecte, et vulgariter; adaeo quod dicit ut primo cum pluribus ex effectibus creatis, quod sint verum deveniret in cognitionem unius Dei sapientis, et amantis, tamen in trinitatis cognitione, quod in lumine neque dignosci, et multo minus demonstrari, quod divina sapientia connectat cum verbo, per dictionem activam producto, nec quod divina volitio cum spiritu sancto spiratione activa producto connectatur; filius, et effectus creati per se connectantur, cum ipsi divinis personis, adhuc in lucentes illarum cognitionem evenire, neque naturalis intellectus, quia evens neque asequi predictas cognitiones. Et neque evens et dependentiae, asequi potest capacitates naturae humanae, ad unionem hipostaticam cum verbo, quam pacto, Christi, fides praedicata, cum tota Trinitate generaliter &

Quaestio 4.a

Num omnis propria divina perfectio, ab eius essentia intellectu et volitione, distinguatur.

Caput 1.um

Difficultas proponitur et premittuntur ex sententia propria

25 Ut potissima huius quaestionis dificultas plene et perspicue exponatur, sciendum est 1.o nec distinctione reali actuali, nec ex natura rei, nec virtuali reali, Christi veriores sunt, dicunt divinam omnem divinam abessentia intellectu, et volitione divinis, idem, et de simplicitate negaret, et ab his fundato diceret quod si admittatur talis distinctio virtualis, intellectus essentia et intellectus et volitionis divinis adhuc superest eadem dificultas, an scilicet omnis propria ad essentiam, intellectus, volitionis pertineat, aut ad utramque simul, deinde nec huius instituti, ingerere, an ea distinctio realis, quae intellectus per se has intellectus cedat, in cognitione obiectiva praecisiva, ideo ex principiis ibi aliis colligendum est; in mea autem sententia, quam tunc in logica, tum in meta tradidi, praeter exscludens, distinctionem obiectivam praecisivam, intellectus eas admitto

per se, quia virtualis

q uirlis ur dho unic coenze, nulla intz oipog, Ceta-
ez et Nias D.as efoec hu abodiuo Actelatiuy, dicho
nes obtinet qscindentes et soles. &

16 Sciendus V.o sit a D.s

opao oa, et minima, ad extrema educere, ex intu D.i aut D.i
Sapie directu, et ex volte D.e, aut D.i volte impulsu, l aplacone
effari, adeo fere mu, quo soa opatiua arafices, oper
artificiosus; ad extrema ex eas ex directione artis, siue scie
practice, et ex excitatione impulsu ve voltis aplantis libere pro q
ad eig mi oper. hoc et n aliud innuit, in ipsis Sacre Scrip. locis
qq oipog ab intu, aut a volte D.e aut ab utraq Sulinatas
ee, g.i ab aliquibus Vall. Ps. 133 oa in Sapia fecisti, et
Prov. 3 Dns in Sapia fundauit terra, q.s sequitur, et D.
Tom. cum ait 1.o q.s Gentes Cap. 4.o Deus cognoscendo agit, et op
at, et cum 1.a p.te q.e 12 docet Scia Dei, se habere, ad res
Creatas, ut Scia artificis, se het ad artificiata, item cum de
volte D.e dicitur Luc 5.o Dne siuis, potes, et et
Apocal. 4.o tu Creasti oa, et propter voltem tuam erant, et Creata
sunt, q oa pbant D.s sog n nisi ex scientia, l libera volte
Crea se dere. &

17 N est diuisus, an essa, intu et voltas
D.a ad exercitium D.i oipog, q requirunt, d an sint fi ides, lei
etas, aut intu, aut voltas collectis, l diuisis, cum virtute Creatura,
ius effectiua, siue ut Claris, ques sponas, an Volt poa D.s
ppie et pe accepta, cum virtute vere influente, ee effectum, q veras
et reales actiones, n v.o late accepta, pro typo diligente, et aplante
expressa D.a aut D.i intu, l voltas aut utraq facultas sul
utraq insufiali identatis illis aut alicui q dictantis q fons ipetat
ra poe fice effectiue et immate executiue Creaturarum, tandem
notandus q.d cum de intu et volte D.i loquamur, eodem q.o suo gado,
loqmur, et filosofamur, siue e in Deo intu et voltas, q mus aut V.
siue Alius, et, in Deo realis intio, et volio, q mus aut L.s &

18 hys pnotatis 1.a Sa docet dicuitur, adeq.te tam n.ra,
D.s oipog, cum ab essa D.a cum ab intu, et volte collectis, et diuisis,

a relig.s q alijs D.i

ꝑ foibꝫ abitꝫ, ita Ex Antiquioribꝫ, Aureolꝫ Durandꝫ, in 1º Sententiarꝫ, D.ᵉ 38, Rubion, Et aliꝫ, ꝗ hac scitad Etꝫ S. Bona Ventura D.ᵉ 45, arculo 1º q.ᵉ 1.ᵃ, Et Omentatoribꝫ D. Tom. illi Sufragantꝫ, Zumel, Et Basiliꝫ, Ponze 1.ᵃ p.ᵗᵉ Variarꝫ dispꝫ q.ᵉ 8.ᵃ Et Ex nrꝫ pat Arrubal, 1.ᵃ p.ᵗᵉ Tomo 1.º D.ᵉ 159, P. Giliꝫ, pat Reinaudꝫ, in Sua Theogia nali, D.ᵉ 8.ᵃ q.ᵉ 3.ᵃ arculo 6.º, Et aliꝫ ap.ᵈ P. Carolꝫ, 1.ᵃ p.ᵗᵉ qua Refert, q.ᵈ poa Dni, nᵉ mia Iꝫ Res, q.ᵃᵈ n dꝫ quid abessa, ni Vane, Et q.ᵉ 23 hechet, poa n ponit in Deo ut aliq.ᵈ dirien a Scia, Et Volte Iꝫ Res, d.to Iꝫ Vanes, in q.ᵇᵘˢ poa importat Vanes, priꝫ p.ᵗ Exequentꝫ, id q.ᵈ Volta impat, Et ad q.ᵈ scia dirigit. &c

79

2.ᵃ Sa Sent, oipoꝫ fre eD.ⁱ intꝫ Cogtionꝫ, n qualꝫcunqꝫ, d. Solꝫ impium D.ⁱ intꝫ, sive Sciꝫ practicꝫ, Subseqntꝫ Electionꝫ Voltꝫ, Et intimantꝫ Execuonꝫ, qꝫ, sic Aluarez de Auxiliꝫ, lᵒ. 2.º D.ᵉ 11, Banez cꝫ aliꝫ Sentꝫ qui probant Ex tꝫ Sacrꝫ Scrip. Et D. Tom. testimoniꝫ, qq. in suadet, Dꝫ poaꝫ semp opari, Ex directione intꝫ, sive arte pfectima. 3.ᵃ Sa Dstuit ꝑ D.ᵉ oipoꝫ, in D.ᵃ Volte, illaꝫ qꝫ ab aliꝫ oibꝫ, ED.ⁱ ꝑ foibꝫ, p.ᵗ Voltꝫ ꝑ dꝫquit, ita Scotꝫ, in 1.º D.ᵉ 42, q.ᵉ unica Marsiliꝫ, Argentinꝫ, Et Scotistꝫ aliꝫ, quos refert Et Seq.ᵗ, Theodorꝫ, eidꝫ Subscribunt nrꝫ PP., Molina Valentia, Vazqꝫ, Becanꝫ, Granadꝫ, Et fonseca, 5.º mete, Cap. 12 q.ᵉ 8.ᵃ Et aliꝫ. &c

80

Quarta Sa adstruit oipoꝫ D.ᵉ abessa D.ᵃ frindꝫtꝫ autꝫ, tꝫ a Volte q.ᵐ abintu, tꝫ Electꝫ tꝫ diuisꝫ, ita Pat Suaz in meta, D.ᵉ 30, S.ᵉ 11, et lᵒ. 3.º de atributꝫ Cap. 9, ubi Clare docet, esse Dꝫ, ee ꝑ imp.ᵐ matꝫ priꝫ pꝫ efectibꝫ Craturarꝫ, ita Etꝫ egidiꝫ, d ut existimo, Sa hec Sto in mo Loquendi, a t.ᵃ difert, ut infra Videbimꝫ, ut utraqꝫ cꝫ Ocilliantꝫ, ita Etꝫ P. Amico, in 1.ᵃᵐ p.ᵗᵉᵐ D.ᵉ 11, = 5.ᵃ denique Sa, q tribui solꝫ, Patri Vazqꝫ, 1.ᵃ p.ᵗᵉ D.ᵉ 102 docet, poꝫ Dei effectiuꝫ, et frindꝫtꝫ, a Iplesso intꝫ, Et Voltꝫ, sive Expurꝫqꝫ facultꝫ, Et Vel, Et in Vecto Caleciere, et q huic fabore Videt, S. Tom. in hac q.ᵉ 25, primꝫ p.ᵗᵉ articulo 1.º, ad 4.ᵘᵐ

Caput. V.[um]

Nostram sam, multiplici Conclusione dicta ferimus.

81 Ad pleniores nre p. Capitis, ao monendo ducoi, Att.es nros, de duplici poenitis modo, quo una Da pfectio, Cujalis vr virtualiter identificata gt loqui; V. pcognitiones, sive Imtus adeq.tus sibi ppius, et q. ditatibus, ut in se totalis e, sive redupla tiue, ut tals in se e; 2o. p cognitiones, sive Imtus inadeq.tus et n sibi ppius, et ultimus, 2us q. in se totalr e. &c

82 Si V. modo loquatur, qlbt Da pfectio abta, certus e, unas Das pfos, ab alia dr, rane nra, n distingui, rao e aysta, qa ad distiones rans, dr reqr, q. loq.te cognionis, sive e loq.te aus, unus grauis obti dr, et loqre atingat, et n atingat, et loq.te aus dr, et loqre aliud identificatus, d p cognitiones, sive Imtus adeq.tus et q. ditatibus tenig pfos D. ut in se totalis e, atingit loq.te aus, dr et loqre, ous alia Da pfectio vr identificata, neqt p illas una Da pfectio dr ab alia dis guir. sirie e q. n ipsa Da atingat cognione, sive Imtu, adeq.to sive pprio, q. ditatiuo et ultimo, qualis a Deo, et a Beatis atingit, n distinguat, dr ab essa intus et extra, letis q. aliis pfoibus Dis q. illa cognio dr l exprimit, ipsas summe pfectas in suo genere, sapientes amantes, sanctas immensas, etrnas etarc, si cognio adeq.ta sapiens D.i ides dr exprimit, q. aliqd exprimat, et aliud identificatus n exprimat, et hoc forte intendunt, q. mutuas inclusiones Drus pfous ab solutarum tuentr acriter in ma de Atribus Dis q. d et innuit, S. Anselm. in Monologio, Cap. 16. Cujus ait, qq aliquo modo essentialiter e in Deo, hoc e totus, q. ipsa na, et cap. 15 dixerat ides g. q. lbt illorum, q. oa sul, et singula, ut cuius dici diuina, sensa, vimus sicat, q. aliud et oa sul, qr singula, loq.to autes in v.o et genuino su. &c

83 Dico V.o

ipsa Da Imptu inadeq.to cognitae, et rane nra

Cujus fundo in Ve

adeq.te disguit, ab esa D.a intu., et Volre D.s trus di
uisis, tus Colectis et mutuo essa D.a intus et Voltas, ... mutuo
inadeq.tis Cognitis adeq.te, ab oī poa. ... disguunt, in hoc tu
Verae ... Ia, q.m ita ... illae ... rationes, ... identificate, ...
Vane nra, mutuo et adeq.te disguunt, quarus una ... mutuo
inadeq.tus ... exprimit, q.n eundes ... mutuo ... exprimat
alia, et ē D.a oīpoa D.a ... mutuo inadeq.tus ... expri
mit, q.n eundes mutuo ... exprimat essa D.a intus et uol
tas et ē D.a, ... oīpoa D.a ... Vane nra mutuo et adeq.te disgui
t, ab essa, intu. et Volre D.s mar ... mir: q.a ...
est inadeq.tus, Virtus Craturarus ... effectiua, ... n. ex
primit, Deitates ut tales, nec intus, aut Voltas D.as, nec D.a
... mutuo deitatis ... nec ... intus, nec Volis ... ... exprimit
mit ... Craturarus ... effectiuus, ... oīpoa D.a ... de
... stione ... essa D.a ut ... fert, adhuc ...
... n. exprimit Deitates ut tales, ... nec ...
... exprimit ... hoes, et de illis ... stione ... ... Etc.

84 ... q.a ex tribus ... Capitibus, ducimur
ad distinguendus ... cus fundato in re, ... inter se identi
ficatas, ... Vane ... et disguunt, cus diuersis ...
tibus, ... ad diuersos ... notata ... Vane
diuersi modi ... tendendi, ... ides ... oīpoa, essa,
intus et Voltas D.a, triplici illo ... inter se gaudent, ... fun
datus hent in se ad distinctiones ... adeq.tis et mutuas, ...
mir; nas oīpoa, ... uirtus ... ductiua ... uenit ... mutuo
... Deitatis, ... intus et Voluntas, de inde oīpoa respi
cit, ... fatibilia, Deitas autes intus, et uoltas D.a fe
runt, ad D.a et ad ... cessiones ad intra, ad infallibi
lia, rationes ... et Chimeras, tandes oīpoa D.a tendit
ad Creas effectiue; Deitas autes exclusiue, intus re
pratiue, Voltas, denique afectiue, ... triplex Caput, ad dis
tinctiones Vanes, cus fundato in re, ... intus oīpoa D.a essa,
intus, Voltas ... D.as Etc.

85 P.r 3.o q.a satis intig.r Deitas, sive essa D.a mete Dstuta, p Omnis Vita V.e sive, p Omnis Substantis perfectime, intus et Volitus, a se, qualis Dstutis mete, ade q.tus eius D.s in de scia Dei D.a V.a q.e 3.a ed dimo et pugnavimo, lt p, et coagie n intigat, et prisq.q dudslibus, ad contra, satis et intig. D.s into p hoc q.p perfectime cognoscat, et dirigat ad Cras efficiendas, q.s fr, et coagre inteligat et p q.m illarum executibus: et satis denique inteligit Voltas D.a p hoc q.d detret, aplicetq. efficatis p.og executiba ad operandis, q.n fr, et exqre intigat, et poa Coexecutiva, p Omnis suos fales, dequils adeq.te in Ute D.s p foes, ab ospoa D.a. Rursus ipsa, D.s ospoa satis inteligit mete Dstuta, p omnis, virtutis factibilius oius immate exequtius, q.n intigat et p Dstubus adeq.tus aut inadeq.tus eius D.s q.s intigat p et exog. se cogicere, et dirigere, q.m denique intigat, p et exog. se, se detrare, aplare q. efacis, ad operandis, p omn tis fales de quils, ab essa D.a intu, et Volte D.ade quate.

86 P.r 4.o D.o q.a exertitius auale, eius D.s intis et Volis D.s tis erga factibilta, q.m erga n factibilia coexistit ab etno in Deo, d intempore, et transeuns, ospoa D.a hec exerctius ergasuus obtus, sive tris, q.d n het p essa D.a intis et voltas D.a re felise ad tris, sive Dnotatus, ad q.s fr n e referilis intis, essa, et Voltas D.a rane ab his p foibs dequilis e, p.r marr: q.a exertitius actuale, et immanens eius D.s e Deus rra actualis Dstuere, illis disquendo, ab oi alio tam factibili, q.m n factibili, deinde exertitius actualis intis et Volis, Cogtio et amor, tis factibilis, q.m n factibilis ab etno in Deo coexistens, mir Dstat, q.s exertitius auale, d.poq D.s erga factibilia e aualis p fectus p.

87 Dico. V.o ospoa D.a n ita clis quidabessa D.a ut s fr

Virtusuped
dita

et ſi mia, int eius ... et effec creato: essa q̃ ppe D.
i ſi, primus creaturarum; et n̄ priꝰ ſr radicale, ꝑ
virtutes illi nro mo dcipiendi ſupadditas. hoc et n̄ aliud
intendunt, 4. AA. cum P. Suarez quorum pbamꝰ 1º. 2dm. q. dd
effectus tribuendus ē esse D. ad effectiõe, q. essa D. ē im̄a
matus, et ſrale, creaturarum priꝰ, q. qd. matus et radica
le, opans ꝑ virtutes aliq̄m ſr ſupadditas, et mãint ipsas eius
et effus, ꝑ = ſr. mir. qd. eo effectus indigit opari, ad
extra, essa D. quo immediatus indigit opari. 2º. qa opari
ꝑ virtutes int mag, et ſupadditas dicit limitaons, et imp
ꝑ oes opantis, ut cernitur in nris creatis, q. ita opent. 3º. qa opari
ꝑ virtutes ſr ſupaddita, et mag int ng opante, et effus
ē mo opandi ve ipsa ipsius effectus, ꝑ opari ꝑ virtutes nro mo
dcipiendi mag, ē mo opandi, et dcipiendi, ng Deus opantes
cum meri ꝑ ſoe, qn. ſi opet et dcipiat opans immate et ſr ꝑ
se ipsas. hoc dſrat, tunc qa nil ē, adq. aut obs qd. ea
virtus mia ng D. ſupaddat, tunc qd. plesng creatus imma
te ꝑ se ipsas, et n̄ ꝑ ſupadditas virtes ſupat, ꝑ potius D.
nra. &

88 P. 2º. 2.º essa Da. immate, et ... se, ſua vane, ſui
dtinet eminenter oes om̄s ꝑfoes poles extra Deus, ſive dicit vane
ſui dtinentia, eminentialis oes ꝑfoes polis extra Deus, diuocipso ē
vane ſui, immatus et ſrale priꝰ ... ꝑ ductibus oes effectus polis ex
tra Deus, ꝑ essa Da. ē ſrale, et immatus priꝰ effectibus, oes polis
extra Deus, mar dſtat, q. essa Da. vane ſui, ē illimitata
adio in oi genere ꝑfoes ut debeat ... se, ſr ſr eminenter aut virtu
aliter dicere, explicite ſi implicite, oes ꝑfoes poles, alias
n̄ esset ... coravis excogitabilius nobilissima. mar. pr.
qd de eodequo immate et ſr verifal, qd ꝑfoes oes polis extra
Deus dtineat eminenter, ſive dicat vane ſui dtinentis eminen
tialis oes ꝑfoes polis extra Deus, verificari debet ſr, et emi
nenter, qd. virtus ſive priꝰ ... ꝑ ductibus oes ꝑfoes polis extra
Deus, ng ē alius mo dtinentis eminenti ..., n̄ vane vir

tutis

productiuus, ut notabamus n.° 9.° id de essa D.a immate et ... verificatur, q.d ... omnes solus, extra Deum ... eminent. ... et q im... et frale princ. illius ..., et n solus radicale, et matu.

89 Dico 3.° X.a nra ... de ... frali ... ... grata hec, Substantia intiua, et Voliua a se, n ita ... ... D.a ab intu et volre ... ut ... Virtus supad dita ... intiua, et Volre ..., et mia int ... hoc, et eff... Creato, ... et ... inte et ... siue intiui et Voli ... ese, ... essa D.a ... n e Virtus ... supaddita, et ... nra, mia int ... et eff ... Creato ... neq. int ... illud, et eff... Creato. ...

90 Sed rogau... quomo ... hec Video n intigibile, q ... D.a ... adeq.te ab essa D.a et q.d n ... Virtus ... supaddita ... et mia int essa, et eff... Sed abre rogo, quomodo intig..., q ... hoi, ... nra adeq.te ab ali hoi ..., et cu Virtus productiua ... n ... virtus supaddita, et mia int ... hoi et ..., fat... debes, q ... ... q.d immate et ... Sensaones ... et ... et immate ..., et n radicali... et remate, ... alig frale supadditus et mis, ... quomodo ... essa, hoc e n ... dedstitutione frali et primaria ... ab illa ... nra adeq.te ..., et q essa D.a immate et ... Creas n ... virtutus ... supadditus, et mis int ipsas et eff... ...

91 Est autem ... internali, et ... scisiios quatenus int ... essa D.as ut deitas mete, et ... e Substantia intiua, et Voliua ... q.n illa ... ut e princ. ... immatu Creaturarum, et idem ... eandem ... essa, ut e princ ... immaturum Creaturarum, q.n illa ... ut deitate ... ue ... exprimendo, grata ... mete Deitatis, q.d ... ... expertientia ..., ... hoi, ... ut e al rale, q.n illas ut princ ... immatu..., et ... et ... attingamus, et ... rile, q.n ... hoi ...

grata mete

distinctiva huius et ex primarum, et essa hoz, immutatis gris per visg. Accipe exemplum aliud mali, adeque quam tissimus re nra, mal.a adeq.te et mire distinct, tam qm primarius gratis, pos pabis fras substantialis, n autem pos passivas fras accidentalis, imo hec ab illa adeq.te rane nra munus distinguit, nec una poa, incluit alig, hac autem distincone frali, n obstante ipsa met mal.a sive ipsa met poa passiva fras substantialis, recipit immate et fras acci tales, n autem radicalis et mate pos, alium qm superaddita, et mig inter poas pass actum mutua et fras accitales, ecce quomodo, et oi poa Da. aliquando fr, rane nra adeq.te, ab essa Da. et fr n t, de primaria et meta, illig distinctione, ad huc ipsa essa Da. et primarius immatus et frale Craturarum, n autem radicale, et mate virtutum superadditam, et mias operis. &c.

Caput. 3.m

Quis Da. sam nras spalit obijci possit, dissolvimus.

92 Obies V.o Da. pas Dos testimonia aliqua PP. qui videntur ostendi, oi poas indistinctas et rane nra, a Da. essa, et abintu et volue Di, sumumas Dei simplicitates, qui distinctiones rani violari videt, et ad oa hec testimonia dice illis convinci, rales et virtuales indistinctiones, et obvius imprecibili tates, essa, intus, et volus Di, ab oi poa, quatenus eandem imparsibilites, vr et obviu fes, obijt mung ille, intus volis et oi poas nec distinctio rani, coff.te dis procisiva temerat Dias simplicitates, cum sit extrema Deo, relinquant Dias indistinctiones intricas illibatas, imo arguit quod nimo ffes in Deo qua manifestat fecunditas ffoz in Deo, et equivalentias simplicitatis vr, et obviu ffos, ad plenes et dignias ffoes Craturarum. &c.

93 Obicies V.o ex P.e Amico,

Da. ritata

n.° 18, poa productiua in Deo, in sua rane formali, et expliçita, dicit aux purux, illimitatux in omni genere perfectionis in sua rane formali, et explicita includit essa. Ergo quia sola essa Dei dicit in sua rane formali explicita, aux purux illimitatux, in omni genere perfectionis: antecedens autem probatur quia poa Dei tux in modo producendi, perfectionis creaonis, tux ex infinitis creaturis libus, perfectionibus, quae in se prehere debet in ca omni eminentissima, perfectio imparat esse illimitata, in omni genere perfectionis. Ergo

94 Respondeo negando antecedens, et illius probaonem, omnis poa quae solus imparat, in sua rane formali, et explicita, eius Deus non ut talis est, diuersis per formale, et innatus, faktibilis omnis, quia mere formalis et explicitis, non est illimitatus, in omni genere perfectionis, cum nec primarius, et constitutiuus Dei esse perfectionis dicat, nec perfectionis alias, ab omni poa est exclusas, imo est limitata, ad unum aliquod genus perfectionis, scilicet prinçipii, ad extrema productiui, et talis perfectio in sua linea, illimitata est, et infinita; et limitata est, quia sapius praecisiue acceptus, ad unum dumtaxat perfectionis genus, hoc est, non explicat genus omnis perfectionis. Ergo

95 Obijcies 3.° Ex eodem, neque ea perfectio est excludi ab explicito conceptu, omnis Dei quae sub rane potentiae proxime, ad operandum illas continet, dantur et ultras, quae constituunt omnis poa Dei, sub rane potentiae proxime, ad operandum, ergo non posse excludi est, ab explicita rane, omnis Dei. Maior probatur quia quod continet poas, in rane proxime ad operandum claudit in intrinseco, et formali, explicito conceptu illius, minor constat, quia omnis Deus non est quaecumque poa, dartefactiua, et libera. Ergo

96 Respondeo negando maiorem et illius probaonem in suo rigoroso potentiae productiuae, quem proximus n.° 33 quia in tali prinçipio, et prinçipio potentiae productiuae ad extrema ex parte se et est auferendum virtus, quae per verum influxum, dat esse, effectui, non autem quod, quomodo ubi vere, ut talis virtus, se exerceat alterius voluntas in suo formali et explicito conceptu, includere est in rerum prerequisitus, ad voluntatis operas, hic impius, et nimis perfectus, sensus est: inquo, et dici posset, artis pulsandi citharam, et voluntas libera apprehensiva manus

ad illas pulsandas ee, ac Imtu frali pot, motiue manus et pul satiue citharę, et intus voltes q D.as ee de Imtu oi pot, quatenus intus dirigit, et ultras aplat pot influxi, vas, et productibus Creaturarum, et oi poas in ee ... adaquandis ... unt, to autes ingrimo, inclu rigoroso, an Vult intus D.a quatenus cognoscit, et dirigit, et Volta quatenus aplat, et detrat ... q.d in recto dicitur pot, siue Virtus influens ee, ... productiones Creaturarum, aut includat ... Imtus pot executiuus, ex motendendi in Creas, aut ex sua ... frali modo ... de essa D.a ut tali, atque de imtu, et Volte D.a ut talibus namque. &c.

97 D.a ras e nra DD.em obtes 4.o S. Tom. q. e. 1.a de po arculo V. ad 9. hoc het: poa n ingit quasi quas res addita supra essas, d supraddit, ... intus tolas relaciones ... ipsa essa, ex hoc q. e ... agendi het rane pot, ... ex mente D. Tom. oi poa e perfectio, siue utraque sup addita, essę D.e et media intus essas, et effectus ... frat: q. nil ... D. et S. Tom. ... attributus D. ... d attributus ... perfectio, ... rane nra sup addita essę, et ma int essas et Creas. ... &c.

98 Reo: posteriora D. Tom. verua in eo Textu ee priorum, et sic nra explica tua: essas D.a n ... S. D.or ex hoc q. e ... agendi, het rares pot, d se ipsa ... agendi, het raones pot d se ipsa, ... agendi et n mere radicalit, ... ipsa, het rares pot ... pot supradditas, ~~includit~~ igit ipsa met essa D.a ut ... relate ad se, ... V.rius et mere ... subijt rares ... pot, et ut ... relate ad Creas ut ... illarum, subit rares pot, n essentie: et hec e ex ... mens D. Tom. — Ad ... nomina, ... atributa D.a significat, ... pietate sermonum, perfec tio ... la Dei,

q n ptinet fr, ad primarias et metas Deitatis distinctiones, quo in su
ois pos, verus Dei Atributus dicimus, q opinamur, illas ia pri
marias et metas, esse de distinctiones, n ptinere, q d n poat, q pos
Supaddita, et tane ntra media, dq essa Da, ut fr logra, qua
tenus immatus Craturarum principium, dicat immtus, q esse de ias fr, in suo
ce primario, et meo distinctus, quasi de rio aduenit, ut impoa tecess
tiua frarum accidentalium ms de et pos productiua Calorem inigne, ex
pia lit desummere. etc

99 Obies 5o. si essa Da esset immatum et
frale Craturarum principium, hoc ipso q cognosceret, deberet cognosci
ut principium immatum illarum, et hoc fm e, sic impoles redderent, cre
cognoscipavet essa Da n tm ut illarum principium immatum, p distrad vo
essa Da n e frale, et immatum principium productibus filis et fpos s. d
vtriusq dat pos fr mia, ins essas Das et tres hos das pcessionum
znec e frale et immatum Craturarum principium distrad 2o pos q in
na Crata repiunt supadditas rr, et mia repiunt in Deo tane nostra
fm supadditas, et mia, d pos productiua cum, n e in na Crata
rr supaddita, et mia, g in Deo esset supaddita et mia. etc

100 Reonando mq: na fit in opposita sa; q fit cogci essa Da
q n cognoscat, ut principium radicale Craturarum et se ipsa fr
principium radicale Craturarum, ita pot cogci essa Da ut pcisse et
fr tal e, p omnibus albi mete essales, q cogcat ut immatum
et frale Craturarum principium, q d n e gratis ee Da mete esale;
Ad las distrones dcesso anti, nad sa: dispartas e manifesta, q a prin
pium in sus productibus tri, cum intra Deum, dispguei debet rr actualiter
a tro productu, ut nemo nescit, cum autem na Da n dispguat rr
actualiter a tris intra Deum productis, legdo inferd q d neqat tu illo
rum immatum, et frale principium ne dum radicale, da a veriores sunt.
At cum Da ce, rr actualiter cum Crum qqlbt dispguat, n e cure ex
hoc cape. principium immatum et frale illarum n si. etc

101 Ad 2s distraones, teo l. nandomq: gles, g foes
de linea pos dant, in Cratis rr dits ania gs illis imp
fos, et limitraones, q d n regd fr in Deo, sic in na intellecta
ua hius et tes rr dits et supadditas dant, in Deo autem,

inac

ffalitas hitg, et speciei, gnrs my deligiendg supadditg, a fere oibg DD. natg gz ingfoes, limitaones, et indi gentia gzgrz, qn ex sua vane ffali argaunt. Rr. 2o omisa marv, nando my, nilg e, qgghet, in Cratg gog ogac tlug vr dzgui ana, et facta in dugione, gou, glo aferri gog actug, Cz ipsarg nz vr identitate. &

Caput. 4m

Aliarg opinionu fundamenta diruim

102 Obies 1o g 1a Tom. opinione D. Tom. Cuig in 1. D. 38 q. 1. arculo 1. Corpore, hec si Verba, Dstat, q. dscia Dei, e D. Verg, gmy efficientz, et exemplarz oy, deinde 1a gte q. 14, arculo 8. Corpore, het hec, scia Dei se het ad Cras, st se het scia, artificz, ad artificiata, scia vo artific, e Ca artificiorg, st Calor e grigg Calefactionz. Sed ex supradictz Dstat, mens D. Tom. qm Dstat g nobz igig Tesolg q het 1, gte q. 12, arculo 4o ad 4m ex e huigm unig, et eigdes affus, et in nobz e Ca scia, ut dirigens, qa Dcipit ffaogz, et voltas ut ingans, qa fra, ut e in intu, Tmn destrat, ad hoc q. L, Lnz ineffau nig voltg, unde intg speculatiug nil dicit de ggando, dgoa e ca ut exequens, qa e immatg grig gz ggaonz, ex gg ligdo et fale deducit, D. Tom. nrag sa, quag exg ig adhuc, tradidit qe 1a de goa, arculo 5o Corpore, Vbi ait, oportet in Deo, 3a actionz grigga Dsiderare, 1o intg 2o voltg, 3o gogng. &

103 Obies 2o intui Do.

fr ut tali, ut gote oy gstantissimo, Ddi debet my Dcurron di ad ggaong, ad extrema gfectiug, z n so Dcurre debent gmy artz et exemplarz, sive g scig gractica dirigens d. et fr ut efficiens immate, itag, eades ffalitas intg D e dirigat et fice g ducat. Ans ligt, go Ca, qa eo gfectior Dsiderabiv, Dintg quo magz individlz et in ru ffali

heat Vanz caz

practice dirigentis, et physice efficientis, Resp. dist. ... ans: intuitiva ut talis dici debet, modo operandi perfectissimo, ineo quod per eam exerceri possit, et sit intra lineam intellectus ut talis, dato ans modo perfectissimo intellectus eos, qui materialiter exerceri possit, et sit extra lineam intellectus, per ut talis: non ans, et sic ad probationem correspondendum. Etenim D.i intellectus, ut talis per perfectissimus, et nobilissimus debet considerari, in modo operandi, qui sibi convenit, ut talis exercet, et quod positus est intra lineam intellectus, quomodo est cognoscendi, et dirigendi perfectissime, non autem in modo operandi, qui positus non est intra lineam intellectus; totaque physice perfectissimi directivi, perscinditur, sive non includit operantem physice effectivi, aliter concedi deberet intuitu perfectissimo, ut talis, ...

104 Obiies 3.o ... ; Scilicet ..., D.a voluntas intelligitur et revera est infinite perfecta, et infinite efficax; dum potest talis esse et intelligi, nisi ipsa esset ... immateriale ... effectibus Creaturarum quas efficaciter vult, ... ; neque D.a voluntas intelligitur perfecte efficax, nisi intelligatur efficiens rei ipsa, cum efficax, ab efficiendo dicatur; et saltem nam neque efficacitas, intelligeretur voluntas D.i si ipsa esset ... immateriale ... Creaturarum, ... Confirmatur 1.o quia ... intelligatur, voluntas Dei efficax, quia non alia virtus a volente ... intelligatur sufficiens ... verum, 3 alia potentia a volente dicta superfluit. Confirmatur 2.o quia ... in Sacra Scrip. et a SS. PP. frequenter dicitur, quod velle Dei est ipsius facere. ...

105 Resp. ... ; Etenim D.i voluntas efficaciae, non ineo consistit, quod ... immateriale ... operans, dineoque absque difficultate ulla, aut reluctantia, impedimento ve, ... virtutis, ... illam applicat, ad quodcumque opus voluerit perducendum; quo ... est perfectior, applicans virtutem, et quo magis perfecta virtus est, magis subdita, et non reluctans; ... voluntas ... efficacia ... quod ... voluntatem, et ... non exerceat, actiones ad contra, quae ... ad voluntatis lineam, non pertinet. Hinc ad ... rationes, ...

Ans; eos

ꝑcisse q.d sit intigad effaciẽ velle, ꝑcisse intigit, apla
re vis operatiuas, ꝑscindendo ſ abeo, q.d voltas aplans, et
sit ipsius prius quis effectibus. Ad 2.us 3 frases dicitur in Sacra
Scrip. insinuari, 1.o ut ostendat, oa quae fiunt, ex ꝺ Dei
volũs nutu pendere = 2.o et ꝑ cique ut significet, maxima
Dei potestas, cuius voltiuitẽ, q.d resistat, aut resistere posit, ni
voltas effex i. quales fran ad ostendenda magnus inhumanis
potestatis vti. Ablmq: &c.

108 Obies 4.o ex 5.a opinione, neq in
angelo neq in alia separata, ꝑs intis et voltes, et ꝑs aut talius
facultatius, admitti 3.a, alia sa, fice et transcendentalis
efectiua, quasi, et corporalia localis moueant, 3.a for
tiori in Deo, ꝑs ipsius intis et voltes, et ꝑs aus intigendi
et amandi n̄ ẽ admitenda 3.a, alia poa fice, et transcuns
efectiua, quae Deus ad extra operet, Ans ꝑ. ex ex Aris
totele, q lb.o 3.o de ama, cap. 10 sic fat: utraq hec motiua
facultas, 1.us 3 locus it intis, et appus, ex ex D. Tom. q.q. 16
de Malo articulo 1.o ad 14 ait, in Angelo, aut demone n̄ ẽ
alia poa, ni intis et voltas, et Articulo 9 docet, Angelos mo
uere celos, ꝑ intis et voltes. deinde Vane ꝑ. ides Ans,
q ẽ eo ipso q.d Angs, abte et effaciẽ velit seipsus, ~~et~~ aut corpus
aliq.d localis mouere, resultat stalis motus, n̄ ocurrente
impedimento, 3 ad efficiendus tales motus, ~~Ans~~ supfluus ẽ
ad dare poas alias effectiuas ꝑs intis et voltes. &c.

109 Rẽ 1.o nando Ans, q.d nec ex Are, nec ex D. Tom.
nec a Vane, ꝑ. Ares ppe n̄ denegat, motibus facultis localis
distas ab intu, et volte Angeli, siue Ame separate, d. sonat
distiones rales, has intis poas, S. Tom. v.o intis ꝑstando ẽ, X.a alius
eius dis ꝑceptoris texti, q.d ut Angs, cognoscendo et volen
do, mouet localis celos, ꝑ ad arane facta ꝑ r. s. q ẽ, alis
segrees, q.d ex hoc anti, Angs vult abte, et effaciẽ mouere
celos, inferret, infalis, et mete hoc coeni, ꝑ mouet celos,
q.d falsus ẽ, cus angelo volenti efaciẽ, et abte mouere celos
posit Deus concursus

denegare, ad Celos mouendos, neq deinde q. q. dmendat ffoes, et efacitate intus et volts angelice, illi abs q fuit dato alio dendus e, alts dedenda et esset, identas valz inte et volts Angelice, cu vtriq q facults activo, q identas et n negat, et dmendaret angicas ffoes, igit q efacits Angelo, Celos mouere, illi moueant, n gbar in illo, volte e ee fr Virtutes fice, et transeunt efacis, dsolu indicat sub ordinaoes poe, executius, et loco motius, ad impius volts Angice. &

108 Red 2o. Omis anti, nando leg, rao e q i ddat Angus, amaq q separatos p intus et voltes transeunt agere et ducere motus locales, ideo id accidit, q obs sui ns limitaones, debeat vti facultibus aliis, quasi inr strs ad opandus, erunt aute facultes ste, intus et vol tas, q videntur illis e portionats, ad motus locales ducc tiones, Deus autes cu infite pfecte, et illimitatus ne n, pt optime immate, p dus nas, ad exotra opari cu id pfictius, q opari mete, siue mediis, facultati bus intus, et volts. & = Patznitas 3 tunc vrget a cry ad Deus, cu dstet in creatury, e p foes aliq n ad mtx regimo foe, ille autes opandi mo, ins fectus e ex suo generee cu opari mis faculabus, sus adlitys ~~[illegible]~~, esse, et n sli mitaones arguat. &

109 Rogabis hic q. q. istius dplemento, q ordines intse, heant, et seruent intus, voltas et ~~[illegible]~~ da oipa n rogat, de ordine quo dueniunt Deo an sit, p rios rane nra, siue in dsiderate, metaintus, et voltas, q oipoa Deo dueniat, hoce depender a dstuonis modo di, asse: X. nrs autes sis, priorite, hent intus, et voltas vu oipos xis ille p foes primario Deus dstuant, n v. hec, n Rogat 3 de ordinis, quo se hent in exercitio, suorus autus = ad q 3 res pon dendus e, intus et voltes, priores ee ~~[illegible]~~ poa, et rao e fa cilis, q oipoa vt supra dictus e, sempre exercet, p ducendo ad e extra, ut directe di intus, et ex di volts

aplaone impulsius,

et hoc ipso procedit inquam ut dirigens, et ultras, utaque omnis ..... exercitius. &c.

Quaestio. 5a.

An ..... a Deo dicatur ..... actualis a ..... possibilis.

Caput. 1um

..... nostras ..... possibilitates Creaturarum ..... et ad quaestionis resolutionem praeludimus.

110 Ut Celeberrimam hanc, de ..... et sequentes de ..... Creaturarum possibilium, ... facilius et sine offendiculo expediamus, ... in meta tradita ..... Creaturarum possibilitas ..... simplici ..... non modica luce ..... affulgeuit, ... de ..... ignotis, et non debet, igitur ..... metas ..... ad ..... devenisse, ... rogat, ... et in quo ..... possibilitas, an, ... antequam existant dicantur possibiles ..... virtutes causa, ita ..... tota possibilitas ..... in virtutes productivas refundi debeat; an vero ..... antequam ..... existant, dicantur aliquid ..... intrinsece possibiles, respondi, 6, 222 quarum summam hic ..... totidem simpliciter ponimus. &c.

111 1a. ..... in Creaturis datur intrinseca possibilitas: ..... possibilitas, non est mera denominatio extrinseca proveniens a virtute causae. est Doctoris ..... in sua meta ..... aliosque Doctores, ... Magistros, ... est, quod intrinseca possibilitas, nihil est aliud, quam ..... aptitudo rei ad existendum; ..... datur in rebus ipsis, ... non dicentis in sua ..... neque inferentis ..... et non est, ... a virtute causae ..... reis producibilis; ..... a virtute causae productivae, ... res possibilis, antequam existat, est ipse intrinsece possibilis, et non ..... virtutes causae; ..... copula est ..... copulis, non in ..... verum; ..... est quod res possibilis antequam existat, sive in statu ..... et ..... independens, ab existentia, et in esse talis ..... ditatis .....

ditatis, ...

ut neq imbibat neq inferat contradictoria; dicit, q. preter sui constitutionem, quas res ipsa producunt, quando ponitur extra causas, ad hoc ipso habet in se fundatam possibilitatem intrinsecam, prout illa cum veritate abstracta, et ea a tenta virtute causa, ergo. 3° propos.
possibilitas rei, non consistit in aliqua ratione physica repugnantis,
distincta, ab ipsa essentia rei possibilis. Ratio est, q. res esse possibiles, est sibi talis esse intrinsecas rei constitutiones, ut non imbibat, neq inferat contradictoria, non est ratio aliqua, distincta ab ipsa essentia, et constitutione intrinseca rei, ad talem itaq posita esse ergo.

112

Quarta propos: intrinseca possibilitas rei est aptitudo rei ad existendum, independenter, a prima constitutione rei, prout q. hec aptitudo ad existendum est, ea sola, vi cuius res talis, in se est, ut non repugnet ratione sui existentie reali, ad hoc sola est independenter, a prima constitutione rei cum ratione talis distracta constitutio rei, in se, ergo. 5ª propos, intrinseca rei possibilitas, non dat physice, et a parte rei, antequam res ipsa, vere existat, prout intrinseca rei possibilitas est sola independenter, a prima constitutione rei, ad q. non dant physice prima constitutiva rei, non dat physice sola; ab illis vere independentia, ergo q.
non dant physice prima constitutiva rei, non dat physice, intrinseca rei possibilitas, ad antequam res ipsa physice et vere existat non dant physice prima constitutiva rei, ergo antequam res ipsa physice et vere existat, non dat physice et vere, intrinseca rei possibilitas ergo, 6ª propos,
antequam res existat, est possibilis possibilitate intrinseca logice, et obiective.
prout q. antequam res existat physice, est vera et veritatis propositione hec, essentia Antichristi, ratione sua prata est alia, non repugnat, et
illa est alia opponitur chimere repugnantis: ad hoc ipso
Antichristus, est possibilis, possibilitate intrinseca logice, et obiective, antequam
existat, sicut hoc est intrinseca alius logice et obiective antequam existat, quatenus est illius grata naturae esse al, et a tenta sua
obiectiva constitutione, illud genit, prout illius: de possibilitate, quae est gratis naturis, esse Antichristi, ratione suas obiectivas constitutiones independentes, abstracta, et a virtute causa. ergo

113

Ex his prout iactis principiis infero 1°. Creaturas non esse abstracto intrinsece possibiles, prout possibilitatem aliquam

intrinseca, quod ab aeterno fuerit dicta, cum nihil ab aeterno fuerit dictum extra Deum: neque est positiva intrinseca creaturae; v.g. animae Christi, est aliquid necessarium, distinctum a Deo, habens fuisse aliquid cum anuale, et quod dicatur creationi animae Christi, necessario positum antequam existat, ut Thomistarum et Scotistarum plures loquuntur, de aliquibus identificatis cum essentia et existentia creaturae, et temporanea, et contingens, quae est ipsa creaturae essentia, et existentia, aliter grata contradictoria, de iis identificatis verificarentur. &c.

114 Inferes 2.° Deus hanc

Animae Christi est intrinseca positiva, non verificari ab aeterno, quod aliquod datum, neque quod aliquid fuit, et in ea veritate, de quo aliquid quod erit fuit, quod dicitur cum producatur [illegible] animae Christi, [illegible] identificatum cum gratia positiva [illegible] verificatum, huius [illegible] hoc al, dat fuisse ante aliquid ab aeterno [illegible], de ipsa [illegible], quod erit aliquid fieri, quod cum producatur [illegible] verificatum illius [illegible], non negamus aliquam fieri [illegible]. de ipsa [illegible] Animae Christi, de qua quod dicitur [illegible] aliud est [illegible] verum substantivum, est, in vi [illegible], quod essentia non est fuit et absolute ab aeterno, [illegible] veritas illa [illegible] quod nihil est aliud quam vere ab aeterno cognita a Deo, Animae Christi [illegible] in entitate Dei positive Animae Christi, sicut est ab aeterno eminenter in [illegible] Dei quod dicitur dari [illegible] et [illegible], ut in [illegible] diximus, et [illegible] mirifice loquitur S. Thom. q. 13. de potentia articulo 5.° ubi ait, hoc ipso quod quod dicitur [illegible], sive [illegible] tribuitur, non solum, sive esse de et ipsa quod dicitur, Creati dicitur, quod Antequam esset haberet, nihil est nisi forte, in [illegible] creantis: &c.

115 Supposita [illegible] positive intrinseca, [illegible] et [illegible] illius a Dei [illegible], rogatur, num hae dicantur [illegible] les [illegible], et transcendentales ad creaturas [illegible]? [illegible] quod [illegible] non habeant in [illegible] identificantes [illegible] Dei cum positive creaturarum, cum [illegible] ad se [illegible] et [illegible] non [illegible], [illegible] Philosophorum [illegible] [illegible] unius ad aliud, transcendentalis [illegible], sacramentali [illegible], [illegible] in [illegible] tradita [illegible] transcendentalis

sed fra [illegible] fundamento

q. refert ad aliud, tamquam terminus, itaque neque est, neque intelligi adequate, et quod dictative posit, nisi ordine ad aliud ex dictis, gramentalis autem non concipit sine, sive tamen referendi est aliis, de gobis accitalis fundaro, xa. quae negari nequit, Deus in tempore relatione gramentalis referri, ad creaturas cognoscentes, quas producit et omnia actione creata, et non essali respicit. &

116

Hec licita apud me firma sunt, tamen non distar omnes, an id justificat ad relationes transcendentales, et enim Pater Suarez, disputatione 47, sectione 16, cap. 2, requirit ad relationes transcendentales, quod sit ad aliud tamquam ad fines, PP. Hurtado et Herice, in terminis sectionis requirunt, quod relatio sit ad aliud, tamquam ad perfectibus, vel a quo perfectiones accipiat, fundatum relationem, ut in materia et forma vicissim ideo quod Deus sit ideo dant omnes dicitur connexiones cum creaturis possibilibus, relationes reales tamen transcendentales denegant, quia neque illas respicit ut fines, neque ut omnia perfectiones effectivas. Alii cum P. Vazquez apud P. Oviedo et cum P. Ripalda, tom. 1. de Ente supernaturali D. 32, eius transcendentales a connexione, inseparabiles esse docent, alii separabiles, cum Oviedo et Fonseca quod dicitur dividitur connexionem eius et connexionem dicitur conditionis, pergit in adstruendo, sine nomen de eius transcendentali reali, et actuali omnes ad creaturas potest. &

117 Ingrit loquendo de solo eius, pagina illius abre nat, ita PP. Suarez, Hurtado, Herice, Tannerus, Ripalda, et alii, tamen illis abre dicit, ita P. Salas, Montoia, Granado et alii, et Recuperatus Oviedo, non defendentes, relationes cum connexionem, sed non actuales relationes, dicit tamen virtuales eius omnes Deus ad creaturas, ita Pater Hemelman, Titu. 9, D. 2, quaestio, ita ad idem amplectitur ut pro dicitur nimis totis ingenii nervos intenderit, quominus illa, et fructuoso tamen molimine, e PP. antiquis quibus elucidandas creuerat, de quibus de actuali abstituali rei, ineo quod ille assensus sit actualis nostro, cum illius causa, aut posito connexus, quatenus cognitione creaturas et sic perfectionem hauriret, fructualis autem licita, tamen triviis tris voisad, quamquam necessario actualiter respicit, de sub ratione, quod cognoscat aut potentis sit, unde docet omnes respicere aulis, ut terminis triviis perfectionis Dei ut producibiles

eiusque narratio aulis, ineditis, respicere tam finalis ut brevis
rias creas, quatenus sic illarum essentia, et posita deficeret,
adhuc tota relatio finalis permaneret, quid de singulis his sententiis
opinemur iam proferamus. &

Caput. 2.um

Affirmativa sententia proferetur et Probatur. &

118 Dico 1.o omnipotentia Dei dicit vim transcendentalem et actualem veram
ad creaturas possibiles, Prob. 1.o ex principio et fundamento, relationis transcendentalis omnipotentia Dei ut talis dicit, ordines et habitudines
sibi essentiales ad res omnes, absque ipsa vere producibiles, quibus omnipotentia Dei addit
relationes, transcendentales et actuales, ad omnes et singulas creaturas possibiles
bona distat, bona dispositione relationis transcendentalis, Prob. ante: omnipotentia Dei est
essentialis virtus activa rerum omnium, absque ipsa vere producibilium, quia
dicit ordines et habitudines, sibi essentiales ad res omnes, absque ipsa
vere producibiles. Probatur consequentia: idque quod vere et essentialiter tale est ad
aliud, sive in ordine ad aliud dicit ordines, et habitudines essentiales, ad illud aliud, sed omnipotentia Dei est vere, et essentialiter
talis, sive virtus activa ad res omnes, sive in ordine, ad
res omnes producibiles, sic quidem ideo omnipotentia est, quia est ad producendum, quod extra Deum producibile est, quae dicit ordines et habitudines essentiales ad res omnes absque ipsa producibiles. &

119 Prob. 2.o virtus essentialiter productiva alicuius, neque esse neque intelligi, quod dictative potest, nisi in ordine ad illud, cuius est productiva
id idque quod neque esse neque intelligi quod dictative potest, nisi in ordine ad aliud
dicit relationem transcendentalem actualem relationem ad aliud; major: quia omne
principium alicuius productibus vere dictis productibus actu et realis
esse tribuere potest, neque est principium ullius productibus ad se producendum. Minor constat, quia idque neque esse, neque intelligi potest; nisi in
ordine ad aliud, habet suum esse, et constitutivum sui esse, et virtutem in ordine ad aliud, modo sic, sed omnipotentia Dei est essentialiter, omnium possibilium
virtus productiva, quae neque esse, neque intelligi, quod dictative, potest

nisi in ordine ad omnia
possibilia

qq. Rales exog. tribuere pt, g dicit Valis transcles transcales Vnij adpolia oa. &c.

120 P. r. 3. aliqd dari spalem in oipoa Dri. Vnc Cuig diversimode se heat, vr adoes eff. 9 poles, ac se het ads ug naones, d hoc spale nil aliud e, qm vus ad Cras poles quarg. pductiua e, g mir Dstar, qa hoc nile aliud qm qd pdtineat, oes eff. 9 poles, exog post, in luces et Coog traducere, qd qa Sug naones pstare negt, mar n minq certae, qa alit se, het vr ea adeff9: quos pdtinet, et qq vas et rales Coas, largiri pot ac adillos quos n pdtinet, et qq rales exog, largiri negt, Dfrad V. n alia de Ca Cas craig hent velaones transcles ad suos eff9, ni qa pt ut tales sit, ad exoas illis Ericandas, qa ut actiue exoglari posint, ni in ordine ad aliud dijtg, g st oipoa Da ut talis e primus prig quad Cxoas Ericandas effectibg oibg polibg, qn ut tale exoglari po. t, ni in ordine adillos, Velaones Valis transcles dicit adeff9 oes poles. — Dfrad V. qa posse V. pducere Calores, coe e Cuj Deo, tu Calori, d in calore posse Calores pducere e vg valis transtis ad Calores: g in Deo exit eg vg valis transtis ad Calores, et sic adalios oes eff9, ab oipoa pducibles. &c.

121 Inferes hinc 1a. Vnij hunc Dl oipo e e indiuisibilis tg adexog, quog ad intricg, et positiug polites craturarg: rao e; qa pre vg e adid, qd vi fuira actiones pducere pot, a oipoa Da, & oipoa Da indiuisibilis pducere pot, tg esse et exog; qm intricg et poba polites Craturarg, cuj ides inter, et vilis alis, Iueniret ag. te rei, eides realitatis Vare, vis et acciones pductiug oipoq; g n trare, g &c.

Inferes 2o. Vnij hunc oipoq, n ee ad ens Craule, in Coi, d ad Cras oes in particularis rao e, qa vg oipoq, e ad id, qd inse dtinet et visua pducere pot, d n dtinet inse Ens Craule in Coi, necuisua pducere pot, Ens Craule in Coi, et abstractus, a differentijs vltimoq d oes et Singulas Cras, ac suas ultimas defias g. Vbi nota, qd et inq, posit pscindere, Ens Craule, a defis, ati

Virga fectiua negt.

producere Vanes Creaturas, quia sub ultimas eius defectus producat aliis actio valeret esset proxima, sit è Cognitio, integra, vir virtualis et obiective identificata. &c.

122 Inferes 3.° non esse derivane velaonum, translatis respicere terminos, tamquam fines ut docebat, P.r Suarez citatus, nec tamquam perfectissimus, sicut aqua perfectiones accipiat velaonis fundamentum, 1.° quia ples Dei perfectiones liberae v.g. Cognitio et Amor active respiciunt, et translatis Creaturas, cognoscentes possibiles, quia non respiciant illas, ut fines, aut tamquam perfectiones refundentes in Deum, per virtutem activam Dei, habet etiam ad Creaturas, non tamquam ad fines, aut perfectiva, sed tamquam ad terminos activitatis suae 2.° quia actio respicit principium quo ut terminus et subiectum, non tamen ut fines, nec Calor Calorem, nec alia Causa Creata suos effectus; ut fines respiciunt nec Causa libera suos actus liberos, proserit Causa ce.a mia ad fines aliquos [illegible] 3.° quia principium quo transeunt effectibus non perficit intrinsece ab effectu, quos ut Causa productiva, respicit; nec voluntas, se de trans libere ad peccatum v.g. odium Dei perficitur ab illo et sic de aliis. 4.° quia non terminus, est perfectibus respicientis, quando est illius Causa fica, aut intentionalis, aut aus immanens, aut aliquo alio modo, ab illo dependet, ut a complemento illius, et sic nat. D. Thom. Deus ordines a Creaturas, quas respicit perfectiones accipere, 4.° D.a gentes: Cap. 14 ubi ait, non quod ex hoc, quod relatio in Deo ponitur, sequitur, quod sit in Deo aliquid esse dependens, dicitur quod verus.

123 Inferes 4.° verum hunc Dei ordinem, ad Creaturas possibiles, non esse habitualem aut actualem, v.° quia tendentia actualis unius ad aliud, sive ordo actualis exsens, in causa ad effectus, abs ipsa producibiles, est verus actualis, et non habitualis, non denominat tendentiam, sed verum ordinem ad Creaturas, est tendentia actualis unius ad aliud, sive ordo actualis exsens, in ipsa, ad ad Creaturas omnes, abs ipsa producibiles 3.° quia et Deus non esset Creaturarum productivus, eo supposito quod ipse non regent, adhuc intrinsece non posset Deus virtus activa Creaturarum, nec ordines ad Creaturas sub conditione quod non regent, de eo ipso diceret actuales verus ad Creaturas, sit ipsum

verus actualis dicit

ad Calores in passo ducendus, et ad ipsae approximaonis. Et n. Exigat approximaones aeuales, Pbo. qa eatenus introducit ipse rs. habitualis a P. e. Hemelmay, ut ita salvat independentia ab. disposs. a Tris, qd. hz. vel dicit impossib. a existeret adhuc, rs. ad illas, et si hoc ita foret existeret rs. ut existit in cognitione generis, qm. iz hec sint impossib. sicut existit in cognitione Pri, qm. iz hic veidelt impossib., Cum g. seclusis rs., n. exigat Essa, aut possilites Tri resp. ecti, ut g. ae dico, g. frustra nega e rs. habitualis. &c.

124 Dico 1o. rs. transcend. aequalis unica ad aliud n. infert nario et mete conexionis cum Essa, aut possibilite Tri, quem aeu respicit, ita p. lus ass. Oviedo Citatus, Pbr. Pot dari rs. transcend. ad Essa Tri, qn. Trs. Existat sice, g. pot dari rs. transcend. ad possilites Tri, qn. Trs. sint ineintrice possib. = Ans Pbr. Pro qa. dicto dari rs. transcend. ad Essa Tri, de cuius raone e, n. ee conex[...] cum Essa Tri: g. Pr. Trs. proxime liberis ad agendum respicit Essa Tri, sive acus liberi, quem & proxime elicere pot, et tm e dirane prim. a proxime liberi, n. ee conexus cum Essa Tri, sive acus liberi, cum in hoc differat, a prius pro naro et g. deltrato ad acum: 3. 2o. desiderium eprousferd ad Essa Santitatis, qm. neq. Existentes, neq. futurus sepe deplorat. 3o. acus ipsa, Prs. Currit, n. Currente Pro, e. ge repat, Cursus Pri Existentes, ad illud qd. refero transcend. qdo Pri cursus existit, ac qdo n. Existit: g. dari pot rs. realis, ad Essa Tri, qn. Trs. rs. Existat sice. &c.

125 Modo pr. Ca. tia. 1a. Eru matis, Pro qa. st n. Existente Tro, pot adhuc rs. transcend. ad illius Essa ferri, ita n. possit Tro, a possib. repagnante, poterit ad huc rs. transcend. ad illius possilites ferri: et rae e, qa. eatenus manet rs. ad Trs. n. Existentes, quatenus et n. maneat ad huc in ee Tri p. ilis prenerarae poz. it. res ad Trs. n. ~~plenus~~ possib., quatenus sit n. maneat Trs. in ee possib., adhuc mur in ee Tri, sive transcend. rs. g. Q. illa Ca.; qa. ipsi acus, Essa alias Dni possi. e, 4a. Trinitas propria possib. e, ho eque possib. e, ferunt transcend. ad possilites alias Dni, 4a. prop., et hoz eq., Pro qn. sint intrice poles tales Tri, g. pot

dari rs. transcend.

ad possibilitatem terminorum, quia terminus intrinsece possibilis, huiusmodi rationem non agnovit; dicendum est; quia res ut talis, non exigit essentialiter quod terminus sit intus, eo modo quo recipitur, a re subiecta.

126 Dico 3.º intrinseca relationis connexio, unius cum alio affert nationem, rem terminus unius, ad aliud, unde falso docent, quod adstruunt omnes possibilitates, intrinsece connexas, cum creaturis possibilibus et omnium adillas aptas. Probatur dictum 1.º intrinseca et realis connexio, unius cum alio, affert specialem modum, se habendi in ad aliud, quod affert nationem rem unius ad aliud, probatur antecedens; quia intrinseca connexio causae cum effectibus, quos producere potest, affert nationem diversum modum, quo se habet respectu eius effectus quos potest producere, ac erga eos, quos producere nequit et hic diversus se habendi modus ad unum, et non ad aliud, est specialis ordo et habitudo realis, ad unum, et non ad aliud: probatur 2.º quia connexio intrinseca unius cum alio, dicit essentialiter, ita unum se habere in esse, ut negat adesse et quod ditative cognosci, non cognatur, et aliud, quod dicit essentialiter rem realem, et ordinem intrinsecum unius ad aliud. Probatur 3.º quia eatenus dari posset connexio intrinseca, et realis sine re unius ad aliud, quia hic ordinaret, nationem ad aliud, tamen quam adfines, aut quia terminus eius realis debeat esse perfectio fundanti, quod refert, de conditionibus, nulla requiritur, ad ranes rei transcendentalis, ut vidimus, n.º 122 et quod sufficit ad connexiones adstruendas, sufficiet ad res reales transcendentales admittendas.

Caput. 3.um
Solutione argumentorum firmatur amplius doctrina praecedens.

127 Arguitur 1.º tamen est ad suum obiectum cognitio, et amor, quae est ad extra suum, actiua potentia, de amor Dei, creaturarum existentium, et cognitio libera futurorum contingentium, tendit ad obiecta creata, quia habeat relationes intrinsecas ad easdem creaturas, et etiam ratio actiua Dei, potest easdem creaturas producere, quia ad illas dicat ordines transcendentales. Primum: quia aliquin si eos, non essent existiturae, sicut fuit possibile, aliqua intrinseca perfectio Deo deficeret, sicut intrinsecus, ad easdem creaturas. Confirmatur si Dei potentiam

respiceret, deest

et singulas creaturas possibiles, Beati, qui Deum ipsum clare vident, et
clare discernerent singulas creaturas, ad quas refertur, quod hoc absur-
dum est: quia [illegible] id ad [illegible] varies [illegible] supra [illegible] non requiri
ad cognitiones claras, et intuitivas visionis, et creaturas clare cognoscere, seu
in singulari essendo, quod sat est omnes in [illegible] et specifice cogita-
re [illegible] inde &c.

128. Ad argumentum, quod [illegible] mittit [illegible], quod [illegible] aut
Dei libero [illegible], videndo me: et amando me, cujus
solutio distinguenda est [illegible] subjiciendum. Etenim amor effectivus et
cognitio libera creaturarum existentium, aut futurarum, affert
[illegible] intrinsecae scientiae, et volitionis divinae necessariae, de se sufficientis, ad cognos-
cendum et amandum effective, creaturas, sub conditione, quod aliquando
existat, et ad non amandum et non cognoscendo creaturas, sub conditione
quod numquam existat, quae tendentia conditionata, transit in absolutam denominationem
cognoscentis et affectionis, et amantis creaturas, aut quas cognoscentis, denominatio-
nes, et nolentis creaturas absque mutatione intrinsecae scientiae et amoris, et virtute
ejus argumento, [illegible] nova denominationes, et relationes reales non [illegible]
[illegible] effectivus Dei, [illegible] denominativus et [illegible], unde [illegible] absoluta [illegible]
[illegible] liberi Deo ad creaturas referuntur, hoc tamen discrimine, quod ipsum Dei
[illegible] est necessarius effectibus et [illegible], [illegible] scientiae, et volitionis liberae est
liber, [illegible] denominationibus. Et sacramentalibus sive [illegible] in denominando
[illegible] quod deficeret [illegible] ad creaturas, non tamen deficeret in essendo
sive [illegible], et [illegible] ipsum [illegible] producens creaturas libere de-
nominationibus sacramentalibus, et [illegible] est. &c.

129. Arguitur V. [illegible]
neque respicere creaturas, ut existentes, neque ut possibiles, ergo dicit ordines
[illegible] ad illas, [illegible]: quod ad [illegible] quod ipsum [illegible], quod non
existunt creaturae, ergo non respicit illas ut existentes. Quod ad [illegible] et [illegible]
quod [illegible] ordo et [illegible] adesse quod non, ut possibiles, in esse, [illegible]
[illegible] a [illegible] possibiles sint, ergo non respicit illas, ut possibiles. [illegible] quod creaturae
ut possibiles non [illegible] ipsum, illarum [illegible], non producit [illegible]
[illegible] ipsum, [illegible] necessaria et [illegible]: [illegible] ipsum [illegible]
diceret [illegible], ad creaturas possibiles, quod est illarum virtus activa, et
diceret [illegible] ad impossibilia, quorum et quantum est [illegible]

est virtus activa

d. ad impolia q se n dicit, q neq ad Creas poles, o frat v. mar esset D. ipsos q fectivo, posse producere Creas, q. referatur ad illas q. n ad illas transitive referat. q Da, o pa e ab oi relaone ad Creas libera et abra. &c.

130. Respondeo neg. quoad utramque partem, q. opa in au. 1. respicit, transitive Creaturas cuius Virtus productiva e, et in au. 2. respicit gramen tulit, Creaturas q. n au producit, quo eo pacto polites Creaturas respicit, quas aut producere pot, aut au produxit, ad probans 1. partem ans; illius quo dico opa ad in au 1. q. dco n Cas sunt Cre, o dco opa in au 2. dco ans. Ad 2. v. ans. probans dicendum eo ans; ordo Cas ad effectus e, ut Cas tantessus, n ut poles sint fice effectus; no ans, n ut poles sint logice effectus, dco ans: et no cons. n repugnat Cae politas fica effectus Creatoris e transire opos Ds illa q respicit, q. illa fice ponere pot, n tm logice, q. p. sint effectus poles trahere ipsos Vas; qua illorum intrica politas cognoscat, et obtive tales, n depet ab opa Da, d. ipsamet esse polis Dstraparatus, se n destruentibus. hinc ad 2. probans pt. solus, Cuius ans nandus e ex dicta. &c.

131. Ad 1. Dfraones no ma: ut e sequenti, et in Dco 3. amplius dicemus, opa Da minime, hec ob transitus circuitus productus impolia, imo, si quomodo illa respicit maxime tanquam relative opa, ng q solus intrinsecus pfoes Cas re. Certaliter illissime e mete, in polis q. e Caore Cus impolibus, et impedimentis efficacis, et infalis impedicue Cas impolis; et ita e q. opa rane vs Cas. et ulterime e mete; in polis rone sui Cus Ente Creao, Cui n posset dari ei Verus, ut Ca vera, d impolibus neqt e q. e Caore dare ee Verus, ut Ca vera, aliter tunc e Case, posset facere q. impolia aut si n forent in polia, q. tunc e Caose posset impolibus dare ee pius impolius, posset dare illis, ee sul, et nec; q. pugnat Cus Dmtu Cas Vere, q. Verus ee tribuere pot suis effectibus, et n Chymericis. ad 2. Dfraonem, no ans: q. Cus Virtus actiua Creaturarum, naris et inevitabilis t ad aliud, esset Chimera Virtus actiua, abs relaone, unde n esset prestantior actiua Virtus a relaone libera. &c.

132. Argues 3.º D.ª V.as D.as de rane relaonis transc.tis connexa cum suo termino, qua rae termini est 3.º ans: p.º 1.º: ng, ablato termino relaonis to liter nario ry ad terminum, 2.º q.ª non est ry ad aliud, ni dicit aliud q.d respiciat, d q.d respicit, est terminus, g non est ry ad terminum, ni dicit terminum, 3.º q.ª quoties dat ry, da aliquod aliud; g si non dat aliquod aliud, non datur ry, et cons. connexione convenit, bene valet ad naones ant. 4.º q.ª visio ... ea connectitur cum colore, unio ... ry tranles hent adeo nimitres, g illis ablatis, neque manere ry. Praeterea ... neque here ry ad terias, ni ... illis debitas, q.d ... ducere possit ... debitas, terias posse producere ... ponet non reparanq ... sine qua ... non est, g si ... heat ry ad terias, hebit connexiones cum ... illarum.

133. Rere solent adar guns hoc, et silia; R.º q.d a doctrina, cont ... difficiles, et in qua nunquam ... docent ... tranles nec petera, nec dicunt; cum termino ... rei ... unde ablato termino ... rei, maneret ry, non tm maneret ablato termino ... et ... terminum ... non ideo cum termino connectitur, q.ª termino ... non ... Sed D.ª ... termino ... non est aliud ... g ... ry ... ad terminum ... non est ... ad aliud, d q.d ... ad se, g ... ry non est aliud ... secundo, et termino ... ...; ... est idem cum ... g ry ad terminum ... non est aliud ... g ... ry neque est ... termino ... sive connectitur cum termino ... connectitur cum aliquo ... q.d est argumenti intentum, et ... inferri ... connecti cum aliquo ... q.d ... vehementer horrent.

134. Resp.º obtemperando ans, ad probaones 1.º no ans: q.ª Ptrab ... termino relaonis ... q.ª respiciat auferat relao, q.ª ... termino nil ... nec heat esse ... a relaone, adhuc ... q.ª adhuc respicit, aliquid q.d non est idem cum ... ut p.º in hac cognitione, alias Deus ... q respiceret ... q.d

... nil est

Contra cognitiones, quae per se dicunt quod unum est ad aliud, diffiniuntur per, vel de alio denominatae dicto, quatenus si illud ponatur erit aliud, sive habitu esse dictum a veritate, et de alio natum dictum quatenus unum non est idem cum veritate, unum per cognitionem, quod tamen non cognoscit, iam autem quod non cognoscit, non est idem cum eo quod cognoscit. Nota tamen quod si ita auferatur tamen, ut non respiciatur aliquid a veritate, deficeret relatio, nam si aliquid non respiciatur, non datur unum ad aliquid. At si paries non cognoscatur non datur ~~unum ad aliquid~~ cognitio parietis, ut est cuius quod relationes respicere aliquid dictum, non tamen ita illud dictum petere, et respicere, ut sint inde, aut non in eo modo quo respicit et relatione hec auferat.

135. Hinc ad rationes probationis, responderi: non est necessarium quod detur aliud quod respiciatur, dicendo est necessarium quod respiciatur aliud quae duo longe diversa sunt. [illegible] Mar: Et si illis ratione dicendum est quod connexio visionis cum calore visionis cum extremis, convenit connexio alia ratione tamen, de alio de titulo, unio connectitur cum extremis quia illa visio, visio cum calore, quia dependet ab hoc ut existente aut ab eius informatione, tamquam a causa sui. — Ad rationes non minus, satis est adversus, quod potest ducere, quod dentur omnia requisita ad reddenda potentia proxima, licet illi non debeant quod dentur omnia requisita, licet reddatur proxima, nec ideo esset potentia libera a veritate, quia adhuc maneret connexio dicendo quod omnia requisita adsint &.

Quaestio. 6.a

An visio Dei omnino a priori aut a posteriori connectatur cum creaturis possibilibus &.

Caput 1.us

Exponuntur difficultates pluresque referuntur sententiae.

136 Aggredimur quaestionem celeberrimam in hoc Tractatu, versatamque ab ultimis Theologis

n utiles, nullæ n iucundæ, et ad qlis alias Theologicas difficultates quam maxime necessarias, quarum dilucidatione prius notandum 1.° Connexiones strictè, sumptas esse tales aliquarum exigentias ad existendum, ut illo præcisse defficiente, deficeret per locum intrinsecum connexionem, sive existentia inferat; hæc altera ficatione, me ita alia Xª, nam exigentiis l ad unalitè existendum ut forma corporea, et materia se vicissim exigunt, l ad aliam existendum ut unio exigit extrema, quæ defficientibus, defficeret alia etiam plus unio ... metaphysica connexionis, cum alijs alia dicta connexio talis, quæ tenens unus negat esse res, sine altero existente, ut ... dicebamus de unione et ut ... in divinis Personis, alia est aliqua, tenens unus negat esse neque intelligi, sine alio ... quo cum illo connectitur, aut illud exigit, præscindendo ab eo, quod res existat aut n, et in hoc casu connexionis ita procedit disputatio nostra de connexione ... cum possibilite intrinseca Creaturarum, an sit ... quod ad per locum sibi intrinsecum utrumque, ... distinguitur ita sibi opponitur, quod cum possibilis, sint possibilis intrinsece, sive ex se ... ducibles, ut si, ut impossibiles essent ... ma ... deducat, Deus n haberet ... intrinsecum ..., qua de ... dicetur etc.

137 Notandum 2.° Connexiones hanc esse triplices antes, et a priori ... et a posteriori, et concomitantes a priori dicitur, quando id quod exigit, ... aliud ..., ad ... et creatura per locum exigentiam, ita strictè exigentiam genere, ut ablata re, quam exigit ..., ad eius modum quo exigit, res exigens ... esse, et per se defficiat, sic ... Deus et filius D., patres ... exigit, connex. a priori, ... poles ... quia ... A posteriori dicitur quando ... exigens alias ... ... vere ... sic sol ... connecti ... ... cum luce quam infert et producit, ... ; metaphysica posteriori cum filio ... quia producit; concomitans est, quando id quod exigitur neque ad ... neque ... sed pure ..., sine quo eo modo quo exigit, n daretur exigens, sic ... libera existit ... aliqua ... temporis. ... connex. ... a priori et a posteriori ... D. ... institutis. etc.

138 Notandum 3.° quaestiones n procedere, de connexione ...

Aucunque ...

et de meta. Vigorosa, et essali, q. versat int. extrema, alterina sive vr dicta, quatenus n ii i dez vr, loga, e Connex. int. indicta vr exercet et regit, int. ans. et esse, obiby Nos. ij hoc Argutao nz, q. melius dicit inseparabilit. valz obiry q. vanos separabiliz, q.m Connex. g inde n. g vid, de Connexione cu polite extrinsecam creaturarum, q. esset Connexio loga, siquidem ipsa o pua e vr ipsa extra creaturarum politiz, d de Connex. cu polite intrica, et essali illiz sub qua esse trare poss, actiones, q duct. ius o pos, q polites supra alixim, n effice et ny aliq. et nerius Deus, dici exista g. a inahta vr, tus abessa tus abessa cre polz ab ite agentes et temporalz in suo ee fico et vali. &c

139

Unde amplius et verissime infert, n posse Xa nra, et bene sententius priarogari, de Connexione opos, cu polite fice tali, creaturarum politiz quatenus D.a o pua ut existat, exigat polites creaturarum fice tales, sive fice existentes, hoc n essei et rogare, an o pua connectat, cu l esa auali, et fica creaturarum, rogari debet de Connex. i essali, cu polite obiiva, et loga creaturarum, quatenus hec e legitima esa: o pua a D.a pot quantum e esse q ducere, cr. Ar g cra. A e inse intrice polz, sumpta copula e in ui copule, ut sepe moneri, et ite hec e. Cra legitima, hec cra B e inse intrice impolz, q. o pua D.m neq tus e esse illa q ducere, ite hec e. bona Argutao, nulla cra e inse intrice polz, q. Deus n e q duct. hoc creaturarum. &c

140

Notandum demiq. int. po.a q.mbt, sive cratz, sive incratz, sive intionales, sive valz actius, aut pabz, et illius bonus sive trus daris portiones quando, vane cuius dabeat, et e intrica, sfera activitatis, aut virtutis illius pos, rao met ae q. debet dari, esse g. te obia aut tri aliqua rao fralis, ad pos q. m e intrica, sfera activitatis talis pos, potius q. m re inv, d hec rao fralis e portio i da int. po. g et trus q. e definitio, portiones neq videri, et nec audiri color, q. neq color inse audibiliz e ab auditu, nec auditus esse g fecti

bus e coloris

hoc Maxime notandum est in quo inqua quaestione nihil Valet a natione politica et extrinseca, ad nationes per se Cas intra Cuius actualitatis ...

141 Huic proinstantiae 1a ratio ex nat Conexiones ... Cum intra Craturarum polite, hac ples Claricosque ... et sequitur P. hemelman, tamen quique aut hac recensendi ... Vazquez, 1a parte ... eius discipuli Torres, Alarcon, his accedunt Ripalda, ... Arrubal, huic subscribit ... Macias referens Scotus, et antiquos alios. &c.

142 2a ... nobiles Theologos frequentissima affirmat ita ... et exaltis Conexionis Cum intrica, et obiiua Craturarum polite, ut hac deficiente defi ceret ... intrinseca ... Creatura ... et Cent Deus, ita docent Eximius D. ... de atributis, et aliis. &c.

Caput. 2um

Sa nostras afirmativa proponimus et probamus.

143 Praeter afirmativam ... dictorum animi acquirimus Cuius funda ... in filosofia, ... ordina ... Generalis mete et exaltis, Cum polite intrica et obiiua Craturarum, ita quod falsificata per hac, Creaturas ... intrice, sive ... producibles, deficeret ... Creatura ... et mutatis auctis, aut diminutis, ... mutaret intrice ... affectio, ... hec Conexio ... a priori et a posteriori infra ... hac ... clarius ... S. Thom. 1a parte q. 34, quatenus docet Verbum ... producere ... Creaturarum ... et 3a parte ... quatenus ... Christi ... creatos ... et Cent Deus ipsius ... resoluto. &c.

144 Probatur 1o ... nostra: deficiente, ... Deus ... Valet ... ordinatam ad Creaturas producendas, defice ... sed ... deficientibus Creaturis ... ipsarum ... possibile, deficeret in ... ratio ... Valet

esse ordinatas ad creas producendas, quod deficientibus creis quae ad ipsarum esse possent deficeret et ipsa quae hoc talis ut mente conectitur cum creis, quae ad ipsarum esse possunt, sive cum posita creatura intrinseca. Mar

quod primo minor; neque dari vnquam potentiam realem, esse ordinatam ad creas, quae non habeat stabilitatem quandam talem, per quam vnicuique debeat intra spheram activitatis potentiae talis, ac deficientibus creis, quae ad ipsarum esse possunt, non habent stabilitatem quandam, quam vnicuique debeant intra spheram activitatis potentiae, quod deficientibus creis quae ad ipsarum esse possunt, non potest dari in ipsa, vnquam potentia realis esse ordinata ad creas producendas. &

145 Mar quod mihi probatur ex eo quod difficillime nauiter ab illis, [...] in hac versatur, vrget tamen quia neque dari virtus, sive realis, sive rationalis, esse ordinata ad creas, quae non sint intra spheram talis virtutis, sive quae non habeat vnicuique realem sub qua debeant intra spheram talis virtutis, quae quidem non debeant, et haec vnquam realis est stabilitas quaedam, et sic virtus cognoscitiua esse ordinata ad obiectum esse cognoscibile; virtus vnitiua ad terminum esse vnibilem, quia nulla assignari potest, quae esse ordinet ad terminos, qui non habeant stabilitatem sive vnicuique realem, sub qua sint intra spheram potentiae, quod si quis non posset alius virtus ut talis ordinaret ad terminum, qui non est intra spheram suam, ut talis virtus est, et potentia realis ut talis esse ordinaret ad aures supernales, extra suam spheram positas, et potentia cognoscitiua ad obiectum non cognoscibile, et sic de aliis, atque intra creaturarum possibilitas est illarum stabilitas quaedam vnicuique debeant intra spheram activitatis omnipotentiae, quod hac deficiente deficeret in Deo potentia vnquam potentia esse ordinata ad illas producendas, quod hoc contra quod alius ferret sive ordinaret esse ad terminum non debitum intra spheram suae activitatis, sive cui deficit vnquam realis, sub qua sit intra suae virtutis productiuae spheram. &

146 Probatur hoc fundamentalis ratio, non minus requiritur esse cognoscitiua dari, quod obiectum sit esse cognoscibile, quam potentia esse productiua

[...]

esse producibile, et idem dico, de qualibet alia potentia naturali ex
se ad terminum suum obiectum, v.g. volitiva, ad volibile, unitiva ad unibile, etc.
potentia esse cognoscitiva obiecti non negatur esse talis v.g. obiectum minime esse
cognoscibile, et sic de aliis, ut libet ipsi adversarii, non nant, nec nate
possunt, alias esset obiectum possibile, idque non obiectum possibile, cum non sit intra sphaeram
obiecti possibilis cognoscitivus: quod cognoscibile esse non, et potentia esse productive
terminum, negatur esse talis ergo terminum minime esse producibile
hic aperte videas obiectorum iniquissime arguentis cum videas quoniam
a sua potentia cognoscitivus ad obiectum impossibile, ad probandum quod omnis possibilis ad terminum
impossibiles et in connexiones, cum tamen impossibiles deberent si quidem afferre
unquam aliquam esse cognoscitivum alicuius obiecti non cognoscibilis esse, quod
dum non ferunt, argumentum inane est, quia falsa vero potentia cognitiva
referri ad impossibile, quia est esse cognoscibile, et inde quod illius obiectum
potentia vero productivus non referri ad idem impossibile, quia non est possibile neque
illius terminum, nulla autem potentia referri potest ad id quod non est terminum
aut obiectum illius. Dices

14) Probatur 2º Maior: deficiente possibilitate intra creaturarum deficit in omnipotentia Dei ratio causae verae, et realis productivus creaturarum, quae est causa ipsius, et omnipotentia Dei, concepta mere et absolute, cum intrinseca possibilitate creaturarum, probatur antecedens: deficiente intrinseca possibilitate creaturarum, deficit in omnipotentia Dei continentia virtualis creaturarum, et et ratio causae verae productivus creaturarum, quae est esse productive ipsius, probatur antecedens: continentia virtualis creaturarum in omnipotentia, inde stat quod creaturarum omne esse, dependeat a priori ab omnipotentia, deficiente possibilitate intrinseca creaturarum, creaturarum omne esse, non dependet a priori ab omnipotentia — ergo deficiente possibilitate, intra creaturarum deficit in omnipotentia continentia virtualis illarum, maior est nota, minor nihilominus certa, quia deficiente possibilitate intra creaturarum, nulla est possibilitas esse existendi, esse productive ipsarum, et ubi nulla est, esse productive ipsarum possibilitas esse existendi, illarum esse non dependet a priori ab omnipotentia, nec ab ulla alia causa: ergo —. Confirmatur hac ratione, entitas esse improductiva, omnipotentia effectus, non continet virtualiter effectus aliquos, cum non sit capax esse dandi aliis esse, ergo entitas esse improducibilis, a quavis causa, non continetur virtualiter ab aliqua causa, cum non sit capax esse recipiendi

esse, nec esse

ta est, ut eius esse dependeat a priori ab aliquo. Et

148 P. 2°. illud. Ans. deficiente positive intrinseca Creaturarum, ipsa Deus neget illis tribuere esse verum et reale, quod est esse potentiae ipsius; deficit in ipsa ratio causae verae, et realis productionis Creaturarum, quae est esse potentiae ipsius. Colligitur quia causa vera et realis non est talis in actu, nisi esse potentiae suae possit tribuere suo termino esse verum et reale; porro ante deficiente positive intrinseca Creaturarum, solum potest illis, quibus est esse, tribuere esse proprium Entium quae deficit intrinseca positiva, sive esse proprium Entium impossibilium, sed esse proprium Entium, quae deficit intrinseca positiva sive impossibilium Entium, non est verum et reale, sed est implicans contradictionem involvens esse, et non esse simul, ergo deficiente positive intrinseca Creaturarum ipsa Deus neget, quibus est esse, illis tribuere esse verum, et reale. Et

149 Alii et ea loquuntur, maior probatur quia si in ea suppositione sint ipsa quibus est esse tribuere efficienter Creaturis esse proprium Entium quae sub intrinseca positiva, sive Entium positivum, posset quibus est esse facere quod Creaturae impossibiles non essent impossibiles: hoc neget Deus facere, quibus est esse, nisi deberet, quia Deus esset verum quibus est esse, positive realiter invertere, ergo solum posset quibus est esse tribuere illis esse proprium Entium impossibilium, probatur maior: quia Deus quibus est esse potens tribuere efficienter Creaturis impossibilibus esse proprium Entium positivum, est Deus quibus est esse potens tribuere efficienter Creaturis impossibilibus esse, et esse verum et reale, non involventes contradictoria, hoc est esse proprium Entium positivum, sed Deus quibus est esse potens tribuere efficienter Creaturis impossibilibus esse verum et reale, non involventes contradictoria, est Deus quibus est esse potens facere, quod Creaturae impossibiles, non essent impossibiles. Et

150 P. 3°. Idem eadem, ipsa Deus repugnat esse, quibus est esse potentia faciendi aliquid sub conditione quod non est ipsum, sed potentia esse, non connexa realiter cum positive sui termini esset potentia ad faciendum aliquid sub conditione quod est ipsum, ergo ipsa Deus repugnat esse potentiam non connexam realiter cum positive sui termini, maior est ipsum, quia potentia faciendi aliquid sub conditione quod non est ipsum, non est potentia faciendi illud aliquid, sed faciendi aliud diversum, ideo quod non est ipsum aliud, constat esse, et realiter de facto ipse

tir ignavi

potentia existendi Deus, sub conditione quod non sit Deus, distinguo primum, potentia essendi non connexa essentialiter cum posititione sui termini, et indifferens essendi ad positionem, et impositionem sui termini, concedo; potentia essendi indifferens, ad positionem et impositionem sui termini esset potentia essendi faciendi aliquid sub conditione quod non sit ipsum, &c. nego minorem: quia esset essendi potentia faciendi chimeram sub conditione quod non sit chimera, distinguo potentia essendi faciendi chimeram sub conditione quod non sit chimera, esset potentia essendi faciendi aliquid sub conditione quod non sit ipsum, &c.

151. Respondetur quod, quod dicitur potentia Dei quae est essentia est productiva chimerae, id est non retinere rationes chimerae, dum fingitur illam non repugnare fieri, transmutationes existentis repugnantis, in non repugnans quoad sub conditione, nihil contradictionis resultante, quod non posit Deus essere tales terminos producere. Sed dices quod si illa non retinet rationes chimerae non erit id ad quod producendum dabatur potentia esse quae est Dei, nihil magis distinctum et distans, ab ente chimerico quam non repugnans, secundo quia hoc pacto, posset verificari de Deo quod possit producere terminos non repugnantes, non autem quod contradicit his verum, Deus qui est essentia potest producere terminos repugnantes, licet dicant quod speciale in nuere volunt, in terminis repugnans fieri non repugnans, certum est, est Deus posse quod est essentia producere terminos non repugnantes, esse supposito quod non repugnet. &c.

152. Respondetur. est tertio quod ad huc suppositio, qua fingitur, chimeram esse possibilem essentialiter involvit contradictionem, quod illa suppositio non vitat repugnantiam, unde patet quod haec potentia chimerae est possibilis, facta conversione simplici infertur haec, chimera repugnat, et non repugnat, [illegible] essentia [illegible] subordinata essentialiter gratiae [illegible] hoc quia ita essentiale est, chimerae repugnare, quamvis non esset talis, dumque ut ho fieret equus ad huc retineret, quod esset rationalis, et sub esset rationalis et irrationalis, quamvis chimera fieret possibilis adhuc maneret quod repugnaret. [illegible] contradictio, et replicatur et instauratur, fallunt [illegible], qui solum attendunt, ad gratiam huius propositionis, si chimera est possibilis, et non ad suppositum essentia cuius semper contradictio retinetur, quare [illegible] non est [illegible]

Virtus ad

Chimeras producendo, et sub conditione quod non repugnet.

153 Ad huc in hunc finem intentum vestant duo alii rationes quibus breviter subiungas, 1a quia implicat contradictionem, esse se detrahibilem per actiones productivas impossibile, de actio tri impossibile, est impossibile quod implicat contradictionem esse se detrahibilem per actiones productivas tri impossibilis et conectitur cum possibilitate, actionis productivus et termini. Maior est certa, quia ut ipsi adversarii non nam actio producta conectitur esse alter cum suo termino, est fieri illius, per repugnat actio illius productiva. [illegible] quod implicat contradictionem esse se detrahibilem per actiones per quas negat se exercere in actu 2o de actiones productivas impossibilis, negat se exercere in actu 2o ut est evens, alias se exerceret, et non exerceret, cum actio impossibilis, si exercitium, non exercitium productio non productio. [illegible]

154 2a quia si sol admitat, in Deo virtutem ad producendas Chimeras sub conditione quod non repugnet, innumeras alias virtutes, provemus gratuito Deo, dicere quia mentes illi ad usum Chimericos, v.g. virtutes fecunda, ad 3am personam producendam, si non repet, ad Deum alium producendum, ad producendum eum, cuius esse esset actu destruere Deum, ad ponendum esse se duo, contradictoria, v.g. alium viuens, luce, et carentias lucem, si possibile illorum non implaret, ad mentiendum, si mendacium esset habitum, ad scindum odio si non repugnaret, et ignem posset et tribuerit esse de iustitia Dei, sub conditione quod sit [illegible], et mille alia absurda, inferrent, quae omnes [illegible] negat ad missa [illegible] in omni possibilia virtute productiva, Chimerae [illegible] esset. [illegible]

Caput. 3.um

Aliis adhuc fundatur nostra [illegible] 1o

155 Ad [illegible] nostram 1o his servis proponenda [illegible], quod non vulgariis ignis placent, suppono, [illegible] aliquis adversarius, vade esse [illegible], Deus qui non est [illegible], negat producere impossibile, ut impossibile

reduplicatiue

q. hoc pacto neq. illus d. respicere, ut Tus Sup Virtual. r. i. d. docent posse Deus q. Tus e Ease, ducere impole, Subdicione q. pigus n. stet, siue Easo Tus positione q. esset pole. hoc supp. sic. Arguo 1°. oipoa D.a Ease het posse ducere Antixptu v. g. et Easo het n. posse ducere impole ut impole, g. oipoa D.a neq. ee intrice tals, sine dztione Antixti, ab impoli, ut impoli, p. hec Ca: manifeste, q. posse Ease ducere Antixu, et n. posse Ease ducere impole, ut impole, neq. stare, nec intelligi sine dztinctione Antix ptu ab impoli, ut impoli, sic, idq. essent, idq. possent unus, posset et alius, g. oipoa Dei potens Ease ducere Antixtu, et n. potens Ease ducere impole, ut impole, neq. ee tals, sine dztione Antixi pta ab impoli ut impoli, mo sic g. oipoa D.a neq. ee intrice tals sine possibilite intrica Antixpti. P. hanc Ca: oipoa D.a neq. ee intrice tals sine dztione antixti ab impoli, ut impoli, d. politas intrica Antixti, e dztio Antixti, ab impoli ut impoli, g. oipoa D.a, neq. ee intrice tals, sine posilite intrica Antixti, g. Cu illa Mete et esalit Conoentid, et sic Cu possibilite, oy altory et polig. &

156 Arguo 2°. oipoa D.a Ease het posse impleri in vane pro abte ductus Antixti a polite, intrica antixti, ut ee certu, et aduersarii minime incipiant, et Ease het n. posse ipleri, in vane pro abte ductus hircocerui ab impolite intrica hircocerui, q. n. et aentis fus n. nam aduersariis g. si idq. euent, q. oipoa D.a Ease het, n. ee, ne posse ee pro chimerica, oipoa, q. Ease haret posse ipleri, in vane pro abte ductus, ab impolite intrica, sui tri, ut poa chimerica, cu esset poa q. fieret abta poa, g. omus repantes Cu poa abta, q. Ease het n. posse ipleri, in vane pro abte ductus, alicuius tri, ab impolite intrica tals tri. &

157 Rto sic: d. hec prata intrica apro, At Ease posse ipleri in vane pro, ~~ab~~ abte Antixti, a politate intrica ~~hircocerui~~ ~~ab impolite~~ Antixti, e Ease n. posse ipleri in vane pro abte ductus hircocerui, ab impolite intrica hircocerui, neq. pnt

Stare ine

dictione politi intrice Antixpti, ab impolite intrice hirco Cervi, & ipsa Da. 3tij grata intrica neq. stare sine dictione politi intrice Antixpti, ab impolite intrica hirco cervi, quo hec Coa, et mer stat, quod si grata illa possent stare sine quo dicta dictione st ipsa posset Ex se se glorie, intrane pro alte productibus pro polite, unius tri ita et impolites altius posset. Nec sic, grata intrica ~~ipsa~~ ipsos nequint stare sine polite intrica Antixpti, et Coetum et aliis mete cum illa, hec 2a coalijt pro facile pro; grata intrica ipsos nequint stare, sine dictione, politi intrice Antixpti, ab impolite intrica hirco cervi, d. dictio politi Antixpti & ab impolite intrica hirco cervi, e politas intrica Antixpti, & grata intrica ipsos, nequint stare, sine polita intrica Antixpti & ipsa Ex trij duij grati Cum illa Inechit. &c

158

Per arguendi pro qua sic ocludit. Hinc illud effugij, quatenus docent nri iniorij Be- tici Magistri, quo acerrime, et Crudissime, P. hemelius, lo- co Citato insequitur Deus, quod tunc e esse, posse producere impole, si- que illud non stare, ab eadem Dei virtute, a qua modo polita producunt, procederent impole, neque quod impole, ni quenit Exe- eo quod inde non utrius adproductis nec illius de Exeo quod originio e repandia, ocludit et effugij hac, quod adhuc hoc admiso quod stat integra vis vi arguitaonis, quod adhuc stat, Deus quod tunc e Essa posse producere Antixpti, et non posse quod tunc e Ex se producere impole ut impole, ex quo infero intenta Dnexo cum polite Antixpti, deinde admito quod Deus posit quod tunc e Esse producere impole, adhuc stat Deus ipsos Esse here posse glo- re intee per Abte productibus Antixpti, a polite intrica Antixpti et Esse here, non posse glori intee per abte productibus hirco cervi, ab impolite intrica hirco cervi, quod sufficit ad inferendam Conexione ipsos, cum Antixpti polite, ut vidimus nro. Superiori. Sed adhuc arguenda e Do. nra; ostendendo falsitas huius propositionis: Deus quod tunc e Esse potest producere impole, et Conexiones Contra- riorum possibilite firmando. &c

159

Arguo 2o. neque ipsa Da. quod tunc e Esse

distinguatur a se ipsa, distinguere q. theses sunt esse producere impossibile
posset q. theses sunt esse distinguatur a se ipsa, quod neque quod theses esse producere
impossibile, maior et evidens: aliter non esset divina, et aliter idem se
cum ipsa, si posset q. theses sunt esse distinguatur a se ipsa; probo minorem:
non posset divina aeterna quod theses sunt esse producere, hoc impossibile [illegible] Primus et
Causarum Principiis possit q. theses sunt esse coexistere, probo, et
Carentiae Principii, distinguere posset q. theses sunt esse coexistere Pro, et Ca
rentiae Principii, posset q. theses sunt esse, distinguatur a se ipsa, quod maior
patet, quia alio quo causa potest producere terminum, potest coexistere
Pro, probo minorem: si divina posset q. theses sunt esse coexistere,
Pro et Carentiae Principii, posset q. theses sunt esse coexistere
Pro, coexistente Pro, et posset q. theses sunt esse, non coexistere Pro,
existente Pro, deinde quod potest q. theses sunt esse coexistere Pro,
existente Pro, et posset q. theses sunt esse, non coexistere Pro,
existente Pro, distinguitur ab divina aeterna, quod minor hec certa
est, quia divina aeterna est esse omnino summe varium in existendo,
et aliter esset impotens non coexistere cuilibet Pro
existenti tali Pro, sed idem quod potest q. theses sunt esse non coexi
stere Pro existente Pro distingueretur ab divina.

160. Probo maiorem: quod ad [illegible] ad [illegible] [illegible], quod potest q. theses sunt
esse coexistere Carentiae Principii, existente Pro, potest q. theses sunt esse
non coexistere Pro, existente Pro, deinde quod potest q. theses sunt esse
coexistere Pro, et Carentiae Principii, potest q. theses sunt esse coexi
stere Carentiae Principii existente Pro: deinde quod potest, q. theses sunt esse, coex
istere Pro et Carentiae Principii potest q. theses sunt esse non coex
istere Pro coexistente Pro: maior et consequentia [illegible]: probo minorem: ex
istere Carentiae Principii coexistente Pro, est formalissime non existere
Pro coexistente Pro: quod coexistere Carentiae Principii, existente Pro
est formalissime, non coexistere Pro existente Pro, quod posse
q. theses sunt esse coexistere Carentiae Principii, existente Pro est
formalissime q. theses sunt esse posse non coexistere Pro coexistente Pro
quod quando potest q. theses sunt esse, coexistere Carentiae Principii existente Pro
potest q. theses sunt esse, non coexistere Pro existente Pro, deinde quod
hoc potest q. theses sunt esse distinguitur ab divina, quod.

161 Hinc Rices impolites ex ductione. Et tamen non habet Deus agenda cum impolitis seu cum extremis contradictorie oppositis non tamen reducendo solum ad impolites, quae tenent illa contradictorie sua, aut [illegible] et cum Deo, et [illegible] a Deo, ut Meditando, Juniores cum [illegible] da et [illegible], ut [illegible] [illegible] P. Lomingus [illegible] in ma [illegible] bertimo, dictum reducendo [illegible], ad impolitas Deo [illegible] illius. Et ratio est quia [illegible] [illegible] [illegible] intrinsice et essaliter Summe et necessarius [illegible] necessitatis, ad existendum, [illegible] [illegible] a de existendis cum impolitis, sive extremis contradictorie oppositis, et tamen cum ipsa ad existendum cum politis sive extremis contradictorie [illegible], et tamen impossa ad existendum cum impolitis, sive extremis contradictorie oppositis, et tamen cum ipsa ad illam productionem, [illegible] impolita productione [illegible] immutaret Deus [illegible] intrinsice [illegible] quatenus [illegible], siue in [illegible], Deus [illegible], [illegible] [illegible] intrinsice et essaliter [illegible] ipsa, ad summe necessitas in existendo.

162 Mitto hic afferre, rationes alias quae [illegible] aliorum Doctorum [illegible], Connexionem cum creaturis politis, etenim ex infallibilitate [illegible] optime deducitur Dei connexio cum creaturis politis, cum falli [illegible] se posset Deus, si posset [illegible] impolita [illegible], indicare posset Deus existere [illegible], [illegible] existit [illegible] existere, quod existit quod in posse fali, asentiri et disentiri posset [illegible], deinde [illegible] Dei [illegible] Velle amicitia, fidelitate, misericordia, liberalitate, et iustitia, quas exercere nequit Deus, quia Chimeras ut tales, [illegible] ut tales; cum [illegible] Deus [illegible] exercitiis suarum [illegible], [illegible], et imprudens, optime deducitur, Dei connexio cum creaturis politis, unde P. Rivas de [illegible], Deus de Scientia Dei [illegible] ingeniose, [illegible] Deus [illegible] [illegible] [illegible], summe [illegible], et [illegible] connexio, cum polita creaturarum.

163 Rogabis hic an ista connexio [illegible] Dei cum creaturis politis, dicenda sit a priori, vel a posteriori, quaestio

de voce

in Vana frandis e, et in Vulgari nostri usurpaone, a priori
hec connexio elicienda esset, qa vel e connexio cum tro opposita
Vegatis adesse, en ratione efforzes oppos, ut illo desiente
oppa insua e, et pro hoc deficeret, adhuc tn, q, noe connexionis a priori Vulgo intelligit connexio cum tro, q est supad ut ca
aut prius aut aliquomodo e causens et prioritas ad subsequ
connexionis, ideo, ne, hocet, adversarijs uocales scandalizi obi
amus, connexionem hanc a posteriori ee dicimus, V. quatenus
oppoa, se hens ut causa, et talis ec. Cras infert illaone
a posteriori. Cras ee poles, sive crastinas intricg. V. quatenus po
litas, intrice crastinarum esse, aliquid causale, cenz g esse
oppos, unde connexio cum polite, e connexio cum effu, producit a b oi
ppa, ea autem connexio cum effu a posteriori dicitur.

Caput.

Aliqua Objectiones Solutæ contra nostras vias amplius illustrant.

164. Obijciunt i.o nobis Adversarij, Celebre D. Tomæ testimonium, q. habet in hac q. 25. a. 3. ubi ait, q. d impla inter
ee et non ee opposita non subdit, non potest deficere oppos, d q. non potest habere
rationem factibilis, neque possibilis, unde demum dicit q impossibilia
non possunt fieri, quam q. Deus ea non possit facere, ex
mente D. Tom. non desit oppos. D. virtute producendi impossibilia
solum ex eo, quia illorum statu defeu, et repugnantia, sicut
loquitur D. Anselmus, lib. 2. Cur Deus ho, ubi ait, quoties
cunque dicit Deus non posse, nulla nat eius ppa, d insuperabilis
significat sapia et fortitudo, qua non potest facere, q res non
potest fieri. Ita q. magis colli videtur oppoa d., si dicat
ipsius de se posse producere impossibilia, ipsius q non stare, d
e impossibilia ipsa.

165. Sed mirum e, in q. m. Alienus a D. Tom.
et a Verite sui ipsius Verba, detorserit Adversarius
docet n. S. D. in potia non subdi oppos, q. non posse habere
rationem factibilis, infero; ergo q. non possit habere rationem factibilis
non subduntur oppos, d sub non oppos nil e aliud q im iuveri
in oi ppa tam, sm in ea, q non connectit, ait insuper S.
D. or hoc

n est ... desu opos, qui non est desu virtutis, d. potius est defectus opos, n posse facere id quod in se non est factibile, esset opa Chimerica, ita non est defectus virtutis, d. potius illius perfectio n posse generare, mutari, et mori, Concludit S. D.or docens convenientius dici, quod impossibilia n possunt fieri, quam quod Deus ea n possit facere, quia hic modus loquendi gravior et ab omni dissonantia immunis, etenim vocem istam, Deus n potest sonare, videntur imbecillitate operis, n autem ita impossibilia n possunt fieri, n tamen, quia in rigore metaphysico falsum est, Deus n posse impossibilia facere, nec hunc loquendi modus detrectat S. D.or ... Gentes Cap. 22 et 25, ubi impossibilia enumerat, quae generaliter ait, Deus n posse facere. &c.

166. S. Anselmus similiter docet, nunquam nandus est Deo pos itaque denotet defectus, et limitationes virtutis, d. itaque denotet, totius pos, excludendo pos Chimericas, et indignas Deo, sit excludit pos ad mentiendum, ad se fallendum, peccandum & ... hac sunt verba S. Amb. Lib. 2o. Epistola 32, quod impossibile Deo, quod virtuti arduum, quod eius divinus impossibile sit, n infirmitatis est, d. virtutis maiestatis. Loquitur etiam probus ... Origenes Lib. 3o. contra Celsum, potest Deus, Xanon ... opiniones ... contradictionibus implicantes efficere, et ... aliquis concedere, ideo Deus, qui multa n potest et omnipotens est, et ideo omnipotens est, quia ista n potest, quod eleganter, similiter loquentes audies Chrisostomum, Isido. Clemens. apud Reinaudum ... 8. n.o 298 &c.

167) Addictiones nam assumunt, quod n ex ... ... fungatur, virtus Chimerica est virtus, n dimanans ... est virtus, ~~n ...~~, virtus indeviabilis ... actiones, virtus impotens dare ... et vala. virtus a qua ... n ... virtus impotens ... existere ... ... Albo ... virtus ... hoc possit ... est ... reducere ... tiones, Casu quo illa reducibilis esset, imo fieret intus ... Chimericus, ... intus ... identitas ...

Hora ...

itaq. Cr. tollit opa Dei; q. hoc q. posset q. illis esse producere impossibile, Cr.q. non esset possibile. Cum de ratione operis sit q. posset producere res producibiles. Deinde Cr. hac propositione, Deus Cr. esse posset producere impossibile si fieret possibile, solum infertur q. Deus posset producere possibile; sicut etiam posset verè dici, ignis Cr. esse posset comburere Deum, si Deus esset lignum, nec tamen Cr. inde infertur ignem Cr. esse posse comburere Deum, de posse comburere lignum, posse comburere lignum; posse autem Deum producere possibile, non est nova perfectio operis, & q. illa conditio naturalis non aufert quem ne Cr. tollit Dei operis perfectio. Demum, q. ad Cr. tollendum unum Dei attributum, non sit detrimenda alia, sic illud posse conditio Dei, Deitatem et virtutem quantum est Cr. se producendi alium Deum et deprimit Dei unitas; virtus in super producendi alium Deum, et deprimit Dei unitas; virtus producendi ens destructibile Dei, et deprimit Dei necessitas in Cr. existendo; posse ad Sanctissimam Trinitatem producendam, et deprimit perfectio duplicis Dei quod fors; posse ad mentiendum, et minuit Dei sanctitas; q. est levitate à divinis attributis mandatorum illa deprimere.

168 Obijciunt 2°. Deus constitutus est altioris necessitatis in Cr. existendo q. possit Cr. cogitari, ut altior necessitas erit, si Dei opera Cr. stat sive alia deficiat in tota creaturarum possibilitas, q. in non Cr. naria exigat, adiui Cr. in tota creaturarum possibilium, et cum illa connectatur & Dei opera non debet ad sitam, connexa cum creaturarum possibilitate, et cum illa connectatur, & Dei opera non debet adstrui, connexa cum creaturarum possibilitate — Confirmatur 1°. q. perfectissimo constitueret Dei opera in connexa cum creaturis possibilibus quam connexa, & in connexa adstruenda, probatur neg. neg. Cr. operis, cum creaturis possibilibus connecti, est Deum indigere illis ad sui genere, et ab alijs pendere, & q. quam altero sine quo Deus non esset, & huius operis cum non indigere, nec dependere à creaturis possibilibus, est perfectio longe maior: & — Confirmatur 2°. maior Dei perfectio est, nulla creatura alte futura Cr. existente indigere, ab ea q. independere, q. [illegible], & maior hoc erit Dei

perfectio

Nulla Creaturali indigere, ab illaque independere; quod ostendit illud Psal. 15. Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges. &

169 Respondeo cessare maxime locutio de necessitate in existendo dicente [illegible], non decidente, [illegible] ad minus [illegible], eius non esset necessitas ipsius in existendo, sine [illegible] sui [illegible], et necessitas [illegible] Patris in existendo, sive de [illegible] sive non esset verbum Dei [illegible] productum [illegible], et alia necessitas erit, scilicet Deus ipse existat, sive [illegible], sive deficiat [illegible] intrinseca Creaturarum [illegible], quam si existat ad sui [illegible] Creaturarum [illegible] existentes [illegible]; alia necessitas erit, si existat ipse, sive [illegible] sive deficiat, [illegible] omnibus et [illegible] Creaturarum [illegible]: non esset eadem alia, necessitas existendi, et potius [illegible], si ipse Deus existeret, quod esset vera et realis in [illegible] quod [illegible] ab ipsa [illegible], non autem illa [illegible], si [illegible] se non essent in [illegible] actu [illegible] ipsius Dei sive essent [illegible] capaces, ut [illegible] dependeret [illegible], ab ipsa, quod de deficere [illegible] omnibus et [illegible] intrinsecis Creaturarum. &c.

170 Ad 2um [illegible] respondeo: quod non [illegible], [illegible] ipse Deus, ipsa vera et realis non esset, non autem esset [illegible] et realis, si esset in [illegible] Creaturarum, [illegible] dependere [illegible] non posset [illegible] haberent [illegible] vane [illegible] intra [illegible] Dei activitatis: Ad [illegible]: hec connexio non est indigentia et dependentia stricta ipsius, a [illegible], stricta [illegible] dependentia et indigentia unius ab alio, quod [illegible] inmo existendi arguit illa est quod una neque [illegible] sine alio, [illegible] et [illegible] existente, sic [illegible] a Deo; et materia et forma corporea a se invicem dependent, datis autem [illegible] ipsa Deus sine [illegible] existentibus, et [illegible] illarum a Deo dependet, [illegible], et intrinseca, et [illegible] politas: est [illegible] connexio, quatenus [illegible] ipsa Deus, vera et realis, [illegible] productiva Creaturarum est neg.

quod [illegible] suas

intricq distinctiones ve etrals exq. Capaces sint, q. massa
de ospos per fectio e, per fectio Nqdes illiq e, p. intrinsece a cfuc
tile, et n p. intrinsece impducile. — hinc ad 2as q gravones
dit totis Controversia de quo itz us redibit Sermo. &

151. Obser 3o. si ospoa da, afferad virtq de se productiva Cre
Alqsa n reget, Liberad Dan ab omni nexione, Cy Cra gsli
de ospoa hoc mo distuta, nil impla tat, q gtinebui ospoad 3
in nexa Cy Cra poli. mas q. qz virtq ordionata
effq, si ipse n reget, n nectit Cy polite illiq q. qi a polita
tas illiq e ordo, virtq autq ordionata n nectit Cy ordione.
vt q. f. in scia ordionata quersiony Pri, sub ordione
q vocet autq Atq scia n nectit Cy polite, auxiliq
A, 1o. in Capacite q. m illiq Arq het ad impecabi
bilrq sub ordione visiony verifies, q. Capacitas n
nectit Cy visione Beata: & confirmat poa obedialq
Crq ad Supnalq aus p. ducendos nulla rone nectit
d Cy illory polite, esq. d. virtq ordionate illory p.
ductiva, p si ospoa da distuat, virtq ordionate Grary
p. ductiva n nectet Cy illary polite. &

152. Red nandoq q. adhuc si ita distuat, ospoa d.
de se productiva Pri, v. g. si ipsa n reget, n absoluid, a dni
one, Cy Pri polite, q. m infert ospoa, q. ut supra argueba
bamur: no. 155 posse Dq ospoq, de se producere Pry, sub
ordione q. n reget, et n posse de se producere Pry, sub
dione q. de repugnet, infert mere impolitey Pri, q. infert dy
ctiones Pri, n repantq, a Pro repugnante, sinequa distione n
qunt stare illa de ospoq prata, distio autq illae politas
intrica Pri, q infert politey intricq Pri, ad maiq fravones dy
quo Ans: virtq 2us se ordionata effq q nectit Cy dlit. e ordo
Ans: virtq 2us dici ordionata, no Ans: virtq 2us se ordio
nata illae, q. esse in diferens e, ad ordiones et Carentia
ordiony, q. illa inferat, ut Cernitd in exemplo Cluglici
alato, sic Nqdes e ve ipsa ordionata, q. n infertet po
litey ordiony, d e indiferens, ad ordiones et Carq illiq,

Nailitq Pri

Capacitas, ad inseparabiles subordinatione bisioni beata ad quam est indiferens; virtus autem dicta subordinata est virtus ad aliquid subordinatione quae infert ipsa virtus, v. g. virtus angeli ad intingendum subordinatione, quod est una alterius, aut subordinatione quod est susceptibus operationis illius ipsius virtus ad productionem creaturae si ipsa non repeat, est dicta subordinata, cum non repugnantia inferat esse alterius non esset virtus, ad creaturam producendam si creatura separet, ut supra diximus. &

113 Ad obiectiones: miror autem non esse, valde deciminus ex dictis fale colligit, quod potentia obedientialis creaturae, ad actus supernaturales, est virtus subordinata, dicta est, ut subordinatione, propriis supernaturalis, et inde bene elebantur, ad quod operationibus eius causas, dicta et indiferens sed potentia obedientialis est, quod non illud inferat, ipsa potentia vero solum est, dicta dicta subordinata sue creaturarum potentiis, subordinatione quae non repeat, cum illarum non repugnantia inferat, adeo potentia obedientialis, non est de ordinatione ad actus supernaturales ordinatione propria, cum non dicatur, in naturali, quia inde non est virtutes esse sufficiente ad illorum productionem neque exigere illorum potentiae cum non sint intra spheram activitatis illius unde nec connectit cum illis, nec dependentiam ad illos producendos exigit aut infert, quod notandum fuit propter argumenta, quae desumuntur ab independentione naturalis cum potentia, autem supernaturalium quos ipsa esse se neget producere, ad probandam independentiam, ipsius cum creaturis potentiis, quas esse ut virtus ad illarum esse ordinata producere exigit, et illarum potentias infert. &

Caput. 5.um

Aliorum Clamores Sedantur.

114 Obiicient 1.o quod nihil est, necesse et terminus connexionis dependentiae ipsius de creaturis possibilibus, antequam actualiter existant nihil est, sed creaturae possibiles antequam existant, nequeunt esse terminus connexionis dependentiae ipsius, confirmatur 1.o possibilitas intrinseca creaturarum est, idem omnino cum illarum essentia creaturarum, non est terminus connexionis dependentiae ipsius, ergo nec possibilitas intrinseca creaturarum. Confirmatur 2.o Deus, ut potens dicitur ipsius et connectitur cum essentia creaturarum, sed et connectitur cum earum possibilitate

hoc P.r Oviedo arguit, bene notante Vluadeneira,
gla falsissima pareret, 1.o Dos Scig. availit. denominantes
Deus Obscientes Cras non existentis ee poles, non dnect Cis
polite Creaturarum; 2.us Scig Idionat. Dei deperiret enim
ctiorum, si viderent miracula Christi non dnect Cis pend
tentia Idionata, quod nil est aut. 3.us nrum aum fidei Dos de
futurione Antichristi, eius quod polite non dnect Cis eius mi poli
te, et futurione. &

135 Resp. distinguendo: quod nil est, de
Cr. talis quod si exerceat cc.a illud Virtus dispos, neque est ee bonus
nexionis, Dl. dispos, nomine: quod nil est nec erit aliquid, cui si impo
le exerceret Virtus dispos, cc.a illud, Omitto: exempli aliquid, f.
bonus Conexionis, satis est, quod si ins. 2.us cuius Dmus obiubus tale
quale exigit a dnexio, non autem petit a ipso quod ex polesinvaliq.
ficus, de quod 2.us suis Dmus obiubus talis sint, ut si exerce
at cc.a illas sine Idictione exerceat, sive quod sint merces

136 hinc scies Conexionis istas Cis polite in trica Creaturarum
ee ex mo Dnectendi Idionatas non V.o abtu: hoc est ita
Dnect. D.s dispos Cis polite; ex ea enim quod Creaturarum polisque
petat esse alis quod sub Idione quod exerceat cc.a illas, sine
Idictione exerceat, non V.o Dnectit Cis eo quod exerceat
abre cc.a illas, dindiferens est; ut exerceat, et non; idem dicit
Dnectit Deus Cis polite Cre, non autem Cis exa, et exaltes po
litas ides sint, quod petit esse alis quod non exerceat d. sine Idictio
ne exerceat, et ducat aliquid quod abre aliquid non autem
petit exercere et ducere aliquid quod abre aliquid.
Sed missio Idionata deferendi glas sub Idione mitous
Dnectit Idionate Deus, Cis Colaone aliq; sub Idione
exo mitou, non V.o Dnectit Deus abte, Cis colaone glas
et colao Idionata alq, et colae abtuaglis ides sint, hinc
ad 1.as 2.as quod rationes, Vlt. distinguenda est, dis exa
Creaturarum non est bonus Idiones Idionate Dl. dispos modo
exo slate, nomine; Dnexionis abte Ido: et similit politas fica
est bonus Conexionis Idionatas. Ad rationes ans, et cons

eodem pacto distinguendum.

137. Objiciunt 5.º D.ª essentia existeret casu quo deficerent creaturae quae actu repugnant esse possibile, ergo non connectitur cum possibilitate intrinseca creaturarum: probatur antecedens: casu quo deficerent creaturae quae ad ipsas alterius esse possibile, possibilia se haberent eo modo quo nunc se habent, impossibilia; et chimerae, de nunc existit essentia deficiente possibilitate impossibilium et chimerarum: ergo tunc coexisteret essentia, deficiente possibilitate creaturarum possibilium. — Confirmatur: potest manere essentia, ablatis omnibus extrinsecis entis essentiae, quia est ablatis omnibus extrinsecis et ducatur effectus, quae possit ei manere, et effectus redderet impossibilia, ergo non connectitur cum illorum possibilitate, antecedens est certum, probatur consequentia: quia effectus illius non est reddat impossibile nihil est aliud, nisi quod id quod non est, non potest esse, de esse ergo quod id quod non est, non posset esse non sequitur, quod essentia non maneat, et minor probatur: esse supponere quod essentia sit sine effectu supposito entis essentiae, et non dicitur effectus, deprecatur effectus, quod non est non posse esse, non tollitur illa suppositio, nec ponitur aliquid destruens illum, et maneret in illa suppositione entis essentiae, et haec non ita connectitur cum possibilitate effectus, ut hac repugnante repugnet essentia. &c.

138. Pro eo arguo, quod etiam probaret Deus non connecti cum impossibilitate aliquorum rerum, sive negationum &c. nondum adequationem nomina: quia possibilibus tunc deficeret possibilitas ipsius naturae, saltem idoneae, impossibilibus autem deficeret possibilitas ipsius impossibilium, et idoneitate, et ergo D.ª essentia non deficeret esse defectus possibilium impossibilium, deficeret tamen esse defectus possibilium naturae saltem idoneae possibilium, quia tunc non esset eadem virtus, ac nunc, cum non retineret effectum quem ante suppositionem impossibilium retinebat, et nunc non est esse impossibilium productiva, quia illorum esse aperte, a priori non dependet ab essentia, itaque necesse est esse virtus productiva possibilium illorum, quae reddita sit impossibilia. Est eandem rationem, unde deficeret haec essentia, distinguenda quod est minor: nunc existit essentia deficiente possibilitate impossibili impossibilium, idoneae: deficiente possibilitate tenaria impossibilium nego &c.

139. Ad confirmationem idoneam antecedens: et nego utramque consequentiam, ad utramque probationem idoneam minorem: et ad utramque minorem: esse ergo quod est quod non est, non posset esse, quod defectus possibilitatis naturae, non sequitur quod essentia non maneat: nego minorem: quod defectus possibilitatis impossibilium omitto minorem; si non abstrahitur; cuius probationem &c.

sine essu, dummodo posset esse cum essu, suppositis creaturis oipoe, tum
de de facto necdum: ex suppone quod sit sine essu, et quod desse
non possit esse cum essu nondum: mir, et loquendo de ex suppone
quod eius quod esse ille veddad impossib, tollit illa prior suppositio quae
erat de ex a oipoe, et non ex essentia eius se possit, dequod
esse eius ie possib tollit et prior suppositio, deinde etiam tollit
ex a oipoe quod tollit dependentia esse in illa, et dependentia
a priori, ab illa; et quod hec possit se co[m]icare, et vis et valens
essui veddat impossib ut saepe diximus. &c

180 Obiicitur 6º.

oipoa Deus neque ad existendum ab alio extrema se dependere, et sic accipere, dicitur independens, cum possibile creaturarum distincta ab oipoa, ab illa ad existendum dependeret, et sic accipe[re]t, quod mir gratis nec quamvis dependentia, indigentiaque ad existendum, et quod sic tenendo quod deficere oipoe, si deflat creaturarum possibilitas. Ostendit: si Deus dependeret aliquo modo cum possibile creaturarum, hoc esset aequaliter necessitatis, ac Deus, hoc repugnat. &c

181 Respondetur: negando minorem quia vera esset, si dependeret cum possibile creaturarum, ut est ab re fica, cum ut contra Deum existente, falsa vero si dependet, sicut est, cum possibile illarum, obitiva, et logica, sive dependentio denominatio fica, quatenus requirit quod in creaturis non dent deus dictio et repugnantia subdictione, quod virtus oipoe exerceat illas exerceat, quod requiretur, quod illae capaces sint quibus Deus sic bonitas et exo impendat, et quibus Deus se communicet, si velit libere se co[m]icare.
hoc autem potius arguit sic bonitatem Dei quam imperfectionem dependentiae.
Deus vero hoc plenissimum independentiae a possibile creaturarum fictitia, dependentia siquidem dicit capacitatem deficiendi, ex defectu, vel influxu alterius, Deus autem aeque felix esset, si nunquam existeret, possibile creaturarum intrinseca, non autem esset summe felix si non posset se co[m]icare et si uellet, hinc magis ostenditur quod aliquid ab re dare non denuo, melius ab re natius, ex sepe dicta de possibilitate creaturarum ab re ficte dependentia. &c

182 Obies 3.º omnipotentia Dei potest extendi; quia cumque sunt intra spheram activitatis eius, et quae sunt extra illam non potest, dum si Chimerae non repugnarent, essent intra spheram omnipotentiae, et si possibilia repugnarent, ergo essent extra, ergo si Chimera non repugnaret, posset omnipotentia eam producere, et si possibilia repugnarent, non posset illa producere, ergo non est adstricta rebus, quae possibilibus, sed indiferens ad possibilia, et impossibilia, confirmatur potestas quam habet sacerdos approbatus sufficit ad absoluendum turcas sub conditione, quod fideles sint, quia egeat noua potestate, licet habere nequeat illos absoluere quamdiu infideles sunt, ergo omnipotentia sufficiens erit ad producendum impossibilia sine virtute noua, sub conditione quod possibilia sint, licet habere nequeat exercere, circa illa quamdiu impossibilia perseverant. — Hoc argumentum est eiusdem furfuris, cuilibet ex quibus, quod actiua gratia patris quoniam non intellectus ex natura veri, quasi si posse esset hoc verbum, esset intra spheram generationis actiuae patris, patris quod esset indiferens esse ad hendum hunc, aut alium filium.

183 Respondendum est omnipotentiam Dei esse posse, quomodo citra fictiones re vera, possibilia sunt obiectiue, et logice, quorum quomodo est absolute productiua virtus, minime autem ea, quae solo per hypothesim ficta, non repugnantia supponuntur: illa autem impossibilia per hypothesim facta possibilia, ab alia est ficta omnipotentia produci possit non abstrac, quod non teneo sufficere, ad omnes hypotheses praedictas, licet sufficit ad alium Deum, sub conditione ficta, quod produci possit, licet adhuc Deus sub eadem ficta conditione, dico ergo maior: omnipotentia Dei esse potest, quaecumque sunt quomodo et citra fictiones intra suae actiuitatis spheram conditione: quae non essent sub hypothesi ficta, non: et nomine: dicitur quod. — Ad confirmationes dicere oportet, non est: disparitas, licet quae virtus valet realiter, exigere potest ad sui exercitium, conditionem aliquam possibilem et contingentem, sine qua nequeat se exercere, non vero conditionem absolute impossibilem, et chimericam, ut calor ad calefaciendum proportionem quiritatem passi: huius modi est esse baptizatum, et fidelem, est impossibile et contingens in turca, et inde potestas absoluendi

dipendere potest

ab hac Ddiuone Dgentis, at v.° Chimera est possibilis, è Ddio impossibilis et Chimica: unde nulla utriq ratione possibilitatis Ddonis illius exigere ad sui exercitium. &c.

Caput. 6.um

Ex positam Dnexione ob gratiam Dei cum impossibile ostendi impossibilis Dcludit Disputatio.

184. Ex doctrina tota hac Disp. premissa etiam quod superioribus scit quo sensu sumptum stabit de mente nostra, circa Dnexiones ob gratiam Dei cum impossibilibus, circa quam implexa admodum quaestio uertitur, in qua DD. exercitati adhuc in ipsa fere versatur, Deus Dnectitur essentialiter siue logice siue physice X.a, Diversos opinandi modos: circa verum impossibilitatis cum impossibile, plurimum impossibilium, quae si posita forent destruerent hoc ipso Deum sic Dnectitur Deus cum impossibile aliquis Dei, causalitatibus Dei, naonis Dei identitatis 3.um D.um Personarum cum possibile, item Aliarum, pecci, mortis, Dei falsitatis ~~ad decret, imp~~ suis cognitionis, frustrabilis sui decreti, impossibilibus quod aliis: et ratione, quod qualibet ex his impossibilibus deficiente in esse tali, deficeret et locum inveniret aliqua Dei essentialis, et natura, rationis perfectio, ut Aseitas, Immutabilitas siue unitas, necessitas, in Cognoscendo impeccabilitas, summa Dei perfectionis sufficientia, infallibilitas in Cognoscendo infrustabilitas. &c. –

185. DD. illi, qui cum Ribaden. et aliis docent impossibilitas supra dictorum omnium impossibilium ueniaria, identificari cum Deo, et ctorum possibilium possibilitas naturis Dnexiones hanc logicam esse dicunt, nempe eius dus adsciscunt, et inde quod naones omnium illorum impossibilium esse logicas identificarentur cum Deo, et esse et formas prouas, nobis autem quia bene uerius uisum est distinguere inter impossibilitas causarum, et inter ipsas impossibilitas omnium impossibilium, uti de possibile omnium creaturarum existentium, dicere Dnexiones Dei cum contra impossibilium locorum impossibilite esse logicas, Dnexiones v.° Dei cum intra impossibilium illorum impossibilite esse physicas et distinctas, ad dictum modo complato, circa Dnexionem Ddionatis cum possibile, superius n.° 176, et 181 ratione quod impossibilitas ~~ven~~ contra illorum impossibilium in ille Dei perfectionis

quo sensu sit vere et vere

excludunt essentiis positivas intrincas illorum impositas, ac etiam quia essentia Dei excludit essentias positivas intrincas earum qui dicuntur Dei. Et unitas Dei excludit essentias positivas intrincas aliorum Dei. Et sic de aliis. Et Deus connectitur connexione logica cum illis Dei perfectionibus, et cum contra impositive impositas illorum. Et haec eadem connexione logica, dum est connexum Deus cum contra positive impositas illorum, et hac eadem connexione logica dum est connexum Deus cum contrema positive creaturarum positas, quae est perfectio Dei. Ut cum omnipotentia. &c.

186. Dicta pars dicti probatur quia impositas intrica illorum impositas est illorum mera essentia, et ratio, quia dicuntur suum fuisse et habuisse omnes involvit aut infert dictiones, vane cuius sit positive impossibile, talis essentia et ratio dicit, daret. Sub ea etiam esse, quia inde quod talis essentia et ratio neque dat neque daret sic ut Deum non est idem cum tali essentia, et ratione repugnare: quia non est eidem cum impositive intrica illorum impositas, quia non cum illa connexus Deus, erit connexio dicti, ad dictis, sive ficta, mansio. Sed supra dicta Dei grata, nequeunt stare quia non illo dicitur impositas essentia, et ratio dicta dictiones involveret aut inferat nequeunt stare, absque impositive illorum impositas in esse talis quia cum illa connexionem tenet fice ordinate, quatenus Deus illa grata mere, consequunt et inferunt quod si essentia impositas illorum daret, daretur sub ea, et non esse eiusdem rei, et hoc connexum cum impositive intrica horum eaque quatenus illius positivas mere concludit infertque quod si hoc eque poneret aferret sub esse et non esse, aliis hoc non esset essentiis, et amplius non alias &c.

187. Adhuc tamen loquendo de omnipotentia Dei dicitur cum quibus constituit supra illa mere essentiis modo dicto, connexum cum impositive intrica impositas omnium. Ratio autem a priori est, quia non posse omnipotentia Dei esse cum quas creatas aliquorum terminorum, contra Deum, neque stare absque impositive intrica illius termini, de omnipotentia Dei eodem neque est ea Deus, et realis impositas omnium contra Deum quia neque stare absque intrica impositive

impolitis illorum, quod connectitur essentialiter cum impolite intrinseca impolitis

omnium, tamen eo tota hac doctrina constat, manente eorum rationem quod virtus

omnium politum extra Deum productiva negat esse ea, cum una alterave

alicuius creaturae infert mere quod essentialiter talis creaturae in se impolitus

alias si politus esset, illum esse producere posset politum omnium

productiva virtus, quod stare nequit absque intrinseca impolitione illius

creaturae, confirmatur: quod dicta sanctitas esse nequeat mentiri stare nequit

quod sine intrinseca mendacii ~~impolitione~~ inhonestate et malitia

et quod Deus intus esse nequeat in cognoscendo falli, stare nequit si

ne intrinseca imperfectione cognitionis eius, quod dicta ipsa negat esse, vel

polita producere, stare nequit absque intrinseca illorum repugnantia

ad productionem realem. Et

188. Respondetur 2º Deus ipsa dicta connectitur mere

essentialiter cum eo quo deficiente in esse talis, ipsa non esset ea

dem intrinsece et essentialiter deficiente impolite impolitis omnium in esse ta

li, ipsa dicta non esset eadem intrinsece et essentialiter, quod connectitur mere

essentialiter cum impolitione impolitis omnium; mane probatur mergit quod deficien

te impolite impolitis in esse talis impolita omnia essent, sive redde

rent ~~impo~~ polita ~~a~~ intrinsece, si impolita omnia sint et redderent

intrinsece polita, ipsa dicta non esset eadem intrinsece et essentialiter, quod mirum

probatur multum quod tunc ipsa esse posset una essentialiter cum creaturis quo

rum nunc non est, nec esse potest esse una, et realis causa, tunc

aliquorum entitas dependeret a priori ab ipsa, quorum

entitas modo ab ipsa non dependet, tunc respicerent productionis

essentialis rerum ~~quod~~ hec omnia arguunt ipsam dictam non esse eandem

intrinsece et essentialiter: quod erat

189. Respondetur 3º negatur non connecti ipsam dictam

cum impolite intrinseca illius creaturae cuius politionem intrinsece essentialiter ex

cludit, sive cum cuius politione intrinseca, est essentialiter ~~impolitionis~~, dicta ipsa

dicta essentialiter excludit politionem intrinsecam omnium impolitis, et cum

illorum intrinseca polite, est essentialiter in impolitis, quod probatur mirum quod

ipsa dicta essentialiter excludit politionem intrinsecam omnium illorum extra

Deum, quod non est absoluta intra sphaeram activitatis illius, omnium item illo

rum quod cum Deus non sint subiecti fugiunt esse dependentiam ab

ipsa

ipsiusque dominium, ditare habent iure impossibilitatem, quae excludit opposita essentialiter omnium illorum possibilium intrinsecum, quae et cum illorum impossibilitate connectitur, et quidem semper oculum habendum est, quia veritas illa supra tacta n.° (18) de ea licet Deus, quod totaliter ab

quod Deus sanctus excludit intrinsece possibilitatem intrinsecam mendacii Dei, et Deus intus possibilitatem iudicii falsi Dei, quod inde connectitur sanctus Deus cum impossibilitate mendacii Dei, et Deus intus cum impossibilitate intrinseca iudicii falsi Dei, quia aliter nec Deus sanctus esset sanctus perfectissime, nec Deus intus, intus perfectissime, ita opposita cum impossibilitate impossibilium omnium, aliter non esset opposita perfectissima, si posset contra sed quod cum possibilitate eorum quae cum Deus non sint contraria sfera sua actiuitatis, dilata iis et dependentia dominium quod illis subterfugiunt, &c.

190. Alia est contra quod possit Deus hac et supra factis argumentis, 1.us contra n.° 155 quia hec Deus opposita grata, Deus opposita contra se habet posse producere Antichristum V. G. et contra se habet non posse producere impossibile et impossibile, nequeunt stare sine distinctione possibilium ut impossibilium ab Antichristo, ad hec distinctio est impossibilitas impossibilium quae nequeunt stare sine impossibilitate impossibilium, quae connectuntur cum illa. 2.us contra n.° 156 quia hec Deus grata; opposita Deus contra se habet posse delere in vanum per abstractionem productionis Antichristi possibilitatem intrinsecam Antichristi, et contra se habet non posse delere, in vanum per abstractionem productionis hircocerui, ab impossibilitate intrinseca hircocerui, quae nequeunt stare sine distinctione impossibilium intrinsece hircocerui, a possibilitate intrinseca Antichristi, quae distinctio est saltem partialiter impossibilitas intrinseca hircocerui; 3.us contra n.° 159, quatenus ex possibilitate impossibilium admissa sequitur, opposita ase ipsa posse rari distinctum quod excludit essentialiter possibilitatem cuiusvis impossibilium, quae connectitur essentialiter cum impossibilitate intrinseca cuiusvis impossibilium; contra dictum colliges, opposita connecti est cum irreducibilitate intrinseca negationum, quae vulgo dicuntur, ficta, quae cum negatur stare absque illarum irreducibilitate intrinseca opposita, quae contra se cum ficta illarum

negatione &

191. D.^us Doctor hanc nulla ocurrere [illegible] q. me iudice supp. soluta non sint, adhuc tamen dices [illegible] non daretur Deus per ... D.a adhuc ho equus esset intrinsece [illegible] ... non [illegible] ... impolitice hominis eq., aliorum [illegible] impolitum; hoc argumentum in N.o nil probat, [illegible] illius [illegible] infert, q. impolitas hominis eq. non nectatur ... D.a non autem q. ... D.a non nectatur cum impolite hominis eq., adhuc [illegible] ...: si ... D.a non daretur, adhuc ho equus esset impolitus [illegible] concludens metaphysicè politus, [illegible] intrinsecus, [illegible]: [illegible] concludens metaphysicè politus, [illegible] extrinsecus non [illegible] equus daretur in illo casu concludens metaphysicè politum hominem equum intrinsecus, hoc est illius ... obtinua dicens in sua [illegible] formali repugnantia, non v.o daretur metaphysicè concludens politum hominem equum, extrinsecus hoc est, idque ... non est ho equus excludit ... hominem eq. politicè intrinsecus quale est ... q. modo infert mere, non ... intrinsece ... illis ... Deus ... non est intrinsecus ... sui.

Disputatio. 2.a

De perfectionibus proprietatibusque ... Divinis.

Quaestio. 1.a

An et quatenus ... D.a sit infinita simpliciter in ratione ...

Caput. 1.um

Infinitas D.a ... statuitur, et variae aliorum [illegible] et improbantur.

192. D. Thom. in hac q. 25. articulo 2. quaerit, an ... Dei ... infinita? et affirmative resolvit ... Doctoris Angelici ratio: q. ... reducitur ab hoc q. est Dei ... infinitum, ... actiua Dei ... debeat esse infinita, ... probat infinitum ... q.m ... here ... identificari ..., et virtualiter cum Deo infinito et ente a se, D.s ... autem est de infinitate simpliciter tali ... in ratione formali ... sive 2.us variae formales ... q. infinitas desumitur a ... sive ... nec de infinitate extensiva in ratione ... dubitari ..., ... virtutem ad infinitos ...

producto, quorum quodlibet equale cogitetur causa, virtute, et perfectione
exigit, ac coexigunt omnes simul, hanc quidem infinitionem in
igne, ad infinitos ignes non dicimus dari; mihi certum est de
infinitione intensiva discurrendum esse, quod desumitur ex
effectibus infinitis, aut extensive, aut intensive, aut quorum
quodlibet magis cogitetur causa virtute et perfectione, ad sui productionem
requirat, quatenus se excedunt in extremo imperfectionis subs-
tantiali, aut denique ex effectibus, qui et si intensive finiti
sint, infinitam tamen virtutem requirant cogitetur causa. &

193 In hoc infinitatis intensivae sensu, est simpliciter
infinita omnis potentia in ratione potentiae, constat apud Theologos omnes, quos
affert Pater Tanerus, 1a parte Disp. 2a, q. 10a. Et uide
constare, ex illo § 144 magnitudinis eius non finitae
virtutis eius; ut exponit ex P. P. Loring. Et
mihi quidem efficacissime, quia hac ratione quia potentia est simpliciter
infinita, in ratione formali eius debet esse simpliciter infinita
in ratione potentiae formali, quia debet esse proportionata potentia
in esse tali per esse, cuius est potentia; haec tamen ratio non concludit
de potentia [illegible], sed infinita simpliciter potentia cogitetur tamen, et obiecti
ipsius, et quidem nulla hoc ratione naturali, [illegible] probari
solet, quod non reiiciatur. Perquiramus aliquas. &

194 1o. Plures ex nostris Magistris exceptiones probant, Deus
omnipotens, infinitus intensive et simpliciter esse, cogitetur etiam, quod
omnipotens consequenter, quod cogitari potest in infinitum, et
impossibilia, sub conditione quod non repugnent, dicuntur simpliciter
infinita: 3o Deus omnipotens consequenter infinita producere, et infinita
simpliciter intensive esse. Sed 1a. 1o quia ut vidimus Disp.
Anni, q. 6a, § tertio, omnipotens Deus, et plus est creare, neque
impossibilia producere, et sub conditione quod non repugnent, quia
conditionem illam non tollit, duplicat Deus, [illegible] ; impossibilia si quidem
non repugnant, esset tamen essentialiter repugnans, quia hoc non realis
sive esset essentialiter realis; 2o. quia adhuc illa ratione, ad
mira, si ex eo quod Deus omnipotens potest producere, nunc possibilia

Et non repugnantia

n. g. eius infinitas, nec probabitur, loquendo quod potest ex se producere impossibilia sub conditione; quia non repent, quia gratiam de sua met virtute, quam nunc possibilia producere, potest, de loco potentia nunc possibiliter productiva, nam n. g. infinitas omnipotentia, quod nec loco potentia, tunc possibiliter productiva, cum n. augeretur perfectio virtutis ut est certum. 3.º quia loco supra facta vane, non intensiva, de loco extensiva, ad summum de omnipotentia infinitas demonstrari posset. &

195, 2.º alii id probant, ex eo quod omnipotentia non dependeat ab aliis in agendo. Sed 1.º quia hoc solum arguit perfectionem causae. Contra, non autem infinitionem. Et 2.º quia in vane tali, quod darentur eius effectus determinabiles, et finitae perfectionis, ultraque omnipotentia productio valeret, adhuc esset potentia independens ab aliis in agendo, quod esset simpliciter infinita in vane tali potentia, cum non haberet virtus ultimus productionem posset, et ex independentia ab aliis, in agendo, ideo non g. 3.º quia 2.º independentia ab aliis in agendo intelligitur, ut intelligi solet, immunitas a complementis independentia ab instrumentis ad agendum, haec infinitionem non arguit, cum creata independens ab instrumentis operari possit. 3.º alii ex eo arguunt infinitionem hanc, quod Deus possit infinitos effectus, simul aut successive producere. Sed 1.º quia et ignis potest, simul infinitos ignes producere, si infinita combustibilia generentur, quin ideo sit activitas infinita. 2.º quia sive se excedant illi effectus, in successivis, excessus deter[minatus] non arguitur, virtus intensive infinita, de ad summum extensiva, ut est mens dicens. 4.º probant aliqui, quia potentia omnipotentia excedit collectionem omnium creaturarum earum infinities replicatas. Sed 2.º quia collectio haec et illius replicatio, non includit virtutes alias simpliciter intensive infinitas minime deducitur, potest excedentes illius collectionis replicatae simpliciter extensive infinitas. &

196, Quinto D. Reinaudus in sua Theologia naturali, D. 2. quaestio 5. ex evidenter deduci docet, omnipotentiae infinitas simpliciter et intensive in vane tali potentia, quia omnipotentia Dei summa cum facilitate producat res nobilissimas et perfectissimas ex nihilo, et utrumque facilitate in operando probat credita, ducibus egregiis sacrae scripturae et SS. PP. testimoniis, quam et vanas stabilire

Quaeritur ab aliis

Sed eadem intentio non probatur ratione quae dicta, videlicet quia summa facilitas in operando, non producendo Angelum v.g. et Caelos aut Soles, non arguitur infinitionem potentiae in ratione actualis, sive intensive ex parte termini, quia potest stare per summa facilitas in producendo unum terminum cum summa difficultate ad producendum alium, et cum in potentia ad alios producendo, v.g. deficere possumus per creaturas superioris ordinis summe facile, et expeditius in productione suorum effectuum, quia nullus contrarius obstaculus impediat quod intensive infinita in ratione potentiae, etc.

19) 6.° P. Vazquez D. 1.a cap. 2.° et 3.° sequutus Greg. Ariminenses, ex eo Deum esse potentiae infinitionem demonstrat, quod potest movere corpus velocius corpus gravius sine termino, dum placet. Videlicet quia si supponamus corpus aliquod moveri absque ulla proportione mora, ut potest quod mihi est, non potest moveri velocius, et velocius sine termino, sed ex possibilitate motus velocioris sine termino, non probatur Deum esse potentiae infinitas intensiva. 2.° quia non est unde repugnet potentia creata, et finita, quae potest absque morulis ullis moveri corpus aliquod. 3.° quia ex potentia movendi corpus velocius, et velocius sine termino non arguit in Deo esse potentia, quae nec infinita simpliciter potentia, patet casu; quia neque esse potentia simpliciter infinita quae esse potentia non est. Ans autem probatur quia ex potentia movendi velocius, et velocius corpus, non probatur potentia productiva simpliciter, et aliorum corporum immobilium, et a detracto loco et alius a finitorum nec potentia entium, sive effectuum aliorum perfectorum, movendi velociori, et velociori sine termino. &

19.° Septimo frequentius Thomistae cum Mag. D. Thom. Scoto, et Suarez, immeta docent, ideo simpliciter infinitum esse Deum, quia potest per creationem producere substantias perfectas v.g. Angelum, creatio siquidem arguit infinitam virtutem simpliciter, inde quod repugnat creatura habens virtutem ad creandum, ut ea probaret sive ea et infinitas esse subalterna ad creandum repugnat ex [illegible] pluribus, si hec ratio non probari nobis, quia in sufficiens

Accuimus,

n. repugnare ex propriis intrinsecis potentiae creatae et finitae, quae exercere potest per creationem ut causa principalis et adaequata; ubi abunde solvimus argumenta, in oppositum adduci solita, neque est inter exterminationem productionem, quae dependet a subiecto et productionem, quae independens a subiecto, praesertim si subiectum non influat physice, sed mere se habeat ut vector, tanta distantia datur, ut non sufficiat virtus aliqua finita superioris ordinis ad creationem.

199 Deinde nec infinitas intensiva operis potest deduci ex creatione, quae formaliter finitum, quod ita probo: contradictionis, eo loci, inter ens quod creatur, et nihilum entis, ex quo extrahitur ens quod creatur, non datur infinita distantia, quae ad creandum, sive ad extrahendum ens ex nihilo entis, non requirit virtus simpliciter infinita contra quam adversarios bona etc. Probatur antecedens: quia distantia, quae datur inter extrema, eo potest esse tanta, quanta est excessus in perfectione unius extremi supra aliud, sed excessus in perfectione entis creati supra nihilum entis ex quo extrahitur est infinitus cum in aliis iste excessus perfectio propria entis creati, quae finita est, ergo distantia quae datur inter ens quod creatur et nihilum entis ex quo extrahitur finita tantum est; declaratur hoc proponendo distantiam quae datur inter angelum, et non angelum, sive nihilum angeli, quae quidem distantia est, quantus est excessus perfectionis, quo superat angelus nihilum angeli, quae si angelus habeat finitas perfectiones finitus erit excessus, et finite distabit nihilum angeli ab angelo, quia eatenus distat quatenus deficit ab illa perfectione angeli, sed haec est finita, ergo deficit a perfectione finita, ergo distat finite. Etc.

200 Pater Tannerus, disputatione probat, quod aliquid quod Deus facere potest, est possibile quod fieri potest absque dedecore facientis, sed respondeo: quia si tantum omnes possibiles, quae fieri possunt absque dedecore facientis, finitae tamen essent, verbi gratia species humana et equina, tunc potentia ad illas omnes producendas esset potentia, non tamen infinita in ratione potentiae, ex quo, quod certe tunc, cum ex quo certe tunc a creaturis finitudo ultra duplicationem illius speciei productiones, ultra non posset progredi, sed non quia ex sinu possibilis quod fieri potest absque dedecore facientis, includat infinitas species entium et creaturas, et effectio res sine termino, adhuc non erit potentia simpliciter infinita, nisi connectatur

cognitis speciebus, perfectionibus, et perfectionibus sine termino, ut in perfectionibus; Deinde alia, ex unione hipostatica, quae producta a Deo, dicta, illius infinitae nequidem probantur, et immerito, quia unius tamen non est, et fit simpliciter perfectionis negatur a nobis sufficiens, ad inferendum in sua causa virtutem simpliciter et intensive ne dum extensive infinitam, eo quod unionis hipostaticae, externa in generalia parte negatur, quia illius negatur vane simili, perfectionis infinitae omnes, quae est huius quaestionis assumptum. &c.

Caput. 7.

Rationes nostras proponimus et tuemur.

201. Censeo quod non aliunde, posse urgentius probari, infinitatem Dei omnipotentis, simpliciter et intensive talem in ratione finali, quam quod ex eo, quod Deus dicta, potest sua virtute, producere termini esse factibiles perfectos, et perfectiores sine termino, et cum illorum omni intrinseca possibilitate, connexionem. Prima huic ratio ex aliorum impugnatione [illegible] traditae, 2.º discursu hoc: quod cuius perfectio simpliciter talis, quae neque repugnat ex parte sui, neque ex parte termini, de facto reperitur in Deo, dico quod dicta a Deo potest, sua virtute, producere termini esse perfectos factibiles et perfectiores, et perfectiores sine termino, perfectio simpliciter simplex, quae neque repugnat ex parte sui, neque ex parte termini, quae de facto reperitur in Deo; maior constat, minor etiam ostenditur, quia non est unde repugnent termini factibiles sive creati perfecti et perfectiores, perfectioresque sine termino, quorum quilibet specifice differat ab alio per excessum, determinatum, imo per eminentiam, usque in infinitum; deinde nec repugnare potest quod ex parte sui dari in Deo potentia ad istos terminos, capaces esse, imo perfectio maxima Dei virtutis, quod dandae facto. &c.

202. Progredior dicta potentia quod sua virtute, potest producere termino esse, esse factibiles perfectos, perfectiores et perfectiores sine termino, et cum illorum intrinseca possibilitate, connexione, est simpliciter et intensive infinita, in ratione finali; probo minorem: subsumptum, 1.º quod talis potentia nario et essentialiter habet incrementum in suis virtutis, sine termino et intrinsece ex parte sui, quoniam extrinsece ex parte termini factibilis, quae est infinita simpliciter et intensive in ratione finali [illegible] antecedens quod sub

eodem gradu perfecti

intensive ex se Virtutis, neque posse producere terminos perfectos, et illos hujus et aliis perfectiores, et perfectiores sine termino, ut est evidens, ergo ut possit terminos hos omnes, potest esse ex se Virtute [illegible] producere, habere [illegible] et [illegible] incrementum intensibus Virtutis sine termino. Confirmatur quia quo perfectior et perfectior est terminus producibilis, eo perfectior, et perfectior requiritur intensive Virtus [illegible] potentis: ergo si terminus producibiles perfectiores, et perfectiores sine termino, requirunt ex se potentis perfectiorem, et perfectiorem intensive, Virtutem sine termino sive incrementum Virtutis intensibus sine termino, quod illud habere debet potentia, quae [illegible] Virtute, illos omnes perfectos terminos producere potest. &c.

203. Probatur [illegible] illa maior: quia talis potentia nec ex se hauriri unquam potest, nec habet assignabilem terminum, ultra quem progredi, et operari non possit perfectius, et in eadem perfectione, Virtutis, hoc ipso est simpliciter et intensive infinita in [illegible] potentiae, [illegible] ex [illegible] talis potentis, bene [illegible]: minor probatur: quia Virtus intensive finita, aut non in tensive infinita, vel exhauritur, itaque ultra progredi non valeat, vel ita ultra progreditur, ut sub eadem perfectione Virtutis progrediatur, et [illegible] Virtus [illegible] illimitata, et in exhauribilis, infinita simpliciter et intensive est in [illegible]. &c.

204. Quod autem requiratur ad infinitatem Dei potentis [illegible] possibile intrinseca terminorum sive creaturarum perfectiorum, et perfectiorum sine termino, probatur quia neque stare infinitas simpliciter, et intensive talis omnipotentiae Dei quia hec est esse Virtus [illegible], potentis producere terminos omnes perfectos, perfectiores, et perfectiores sine termino, nisi hi omnes termini sint ex se intrinsece possibiles, Deus [illegible] potentia non erit ex se Virtus [illegible] potens omnes illos terminos producere, quod nisi hi omnes termini sint intrinsece possibiles, neque infinitas simpliciter stare, et intensive talis [illegible] Dei, quod requirit [illegible] ad infirmitatem omnipotentiae, quod hec [illegible] intrinseca [illegible] terminorum possibile, [illegible] ex discursu facto supra [illegible], [illegible] ex [illegible] praecedenti, [illegible] omnes illi termini forent intrinsece possibiles, et non essent intra [illegible] [illegible] omnipotentiae nec illis esse posset, omnipotentia clare [illegible], ut [illegible] et [illegible], nec detrahibilis esset [illegible] [illegible] actionis aliquam

ad illos producendos

nec illorum Causa dependeret a priori ab ipsa, neque esset per se unitum ad illos, quod ut ipsa unitum, Causa realiter potens producere extra omnes perfectos, perfectiores, et perfectiores sine termino, requirit essentialiter illorum omnium intrinseca possibilium, quod ut infinita simpliciter intensive. &

205 Probatur 2a. quia si ipsa Dei non necteret, cum intrinseca possibilitate torum factibilium perfectiorum, et perfectiorum sine termino, esset Causa indifferens ad esse infinitum, et ad non esse infinitum simpliciter et intensive, et si esset ita indifferens non esset Causa et realiter infinita, quod ut omnino debet, nam et Causa ligat probomus: quia si non connecteret Causa esset indifferens ad impossibilitatem et ad possibilitatem omnium illorum torum, et si ita esset indifferens esset indifferens, ad esse infinitum simpliciter et intensive Consequenter, si videlicet essent possibiles intra tri factibiles perfectiorum, et perfectiores sine termino, et ad non esse infinitum simpliciter et intensive Consequenter, si videlicet non essent possibiles intra tri factibiles perfectiores, et perfectiores sine termino: & maior est certa. Minor probatur quia si ita non esset indifferens ipsa casu quo tot sunt omnino possibiles species, equina, et leonina, v.g. non esset simpliciter intensive infinita Consequenter, ut diximus n.o 2. cum ultra illas posset dari posset, et quae est Causa, cum esset quae est Causa progrediens posset ultra terminos determinatos intra suum sphaeram. quod si esset indifferens ad possibilitatem et impossibilitatem, omnium illorum torum, esset indifferens, ut esset et non esset simpliciter et intensive infinita, quod est absurdum, quod connectit cum illorum possibilitate, ut dicimus, et sic Causa, simpliciter et intensive infinita. &

206 Dices: Deus vero dummodo ipsa possit causare producere extra omnes factibiles, et perfectiores, et perfectiores sine termino, et hi inter intrinsece possibiles sint, erit ipsa simpliciter intensive infinita absque connexione cum torum omnium intrinseca possibilitate; ergo non requiritur ad infinitum ipsius illius connexio, cum intrinseca omnium illorum torum possibilitate. Respondendo: concedo ans: erit ipsa simpliciter intensive infinita causaliter, realiter denique nego ans: formaliter et quasi causaliter distinguo ans. Caeterum

si causa ingeneret ... essentialiter

illorum oppositorum positiva, cum illa sit inde libera et accens et causalis. Vnde opposite clareat terminorum illorum positivas, et quod illorum esset intra, et noria, ut dicit non est causalis, et accens opposita simpliciter infinita, in tensive ergo; item ut; neque quod non est esse indiferens, ad illorum oppositorum positiva, de quo dicitur causalis cum illa dicitur ut dictum est.

207 Dices 2º. etiam si opposita Dei potest esse producere terminos perfectio res, et perfectiores sine termino, et cum illorum omnium positiva dicetur adhuc, neque producere terminum aliquem simpliciter infinitum in perfectione; de hoc ergo quod ut est infinita simpliciter intensivi tales est, in vane frali per, et etiam si adeo quoque posset producere omnes illos terminos, et cum illorum positiva dicetur non est ideo simpliciter intensive infinita. Marg. quod contra Deum repetat terminum simpliciter infinitum in perfectione mir gr. quia per actum deum terrere terminum aliquem proportionatum ipsi, pro quem manifestat virtutem et perfectionem per, de per simpliciter intensivum infinitum posse crescere tamquam terminum ipsi proportionatum terminum simpliciter infinitum in perfectione et deum posse producere terminum aliquem simpliciter infinitum in perfectione. &

208 Respondetur concedendo maiorem, negando minorem, probatur minor quia opposita Dei vocalia sunt longe dicenda opposita aequivoca, qualis est opposita ut creaturarum, nulla terminum causa aequivoca qualis ut talis here perfectum equalis perfectionis cum ipsa causa, et quae manifestare per terminum perfectionis ad in vane frali per, non per compensandam virtutem et perfectionem causa, cum aliquo singulari effectu, necesse infinitas eius ostendit aliquo singulari simpliciter infinito, de contra collectione effectuum perfectiorum, et perfectiorum sine termino. quos si producere potest sua naturali virtute, ut quidem potest, opposita effectum ita infinita categorematice, et tamen producere terminum et culdumio simpliciter categorematice infinita, ut dictum est supra facto. &

Questio. 3ª.

Vtrum opposita Dei sit perfectio formaliter infinita nostra divisibilibus.

209 Inter neotericos sunt certi scholasticos invaluit diversitas haec, quod potissimum inter se dissident quod alii obiective actuales precisiones adstruunt, et divisibilitates oppositorum in diversas obiective formalitates infictant, alii contra has formalitates se includentes divisibiles opposita adstruunt, alii similes et omnes vel solum, et solum divisibilitates contrarias admittunt, per diversas sibi rationes, quarum unam cognoscunt inter oppositam precise, ut productum signi, et per aliquam precisione, ut productum eius et sic denoia.

opposita Dei in vane non

extrice diuisa, eadem hoc diuitari neque, quod dicit, in ipsa Deo
ranen nra extrice diuisibilis, et cognoscibilis inadequate. et quasi
ue, productione sicut tenente, ex parte autem, cum diuitari negat
posse inter nostrum, eandem obiectiue ipsam, et formas inadequate, concipere, et nunc
in ordine ad unum, nunc in ordine ad aliud ad extra, ab ipsa producibilibus, illa atingere et exprimere, neque cognitio, exprimens
ipsam ut productiuam ignis, exprimit ipsam, ut productiuam Angeli, aliter
virtus productiua ignis esset ut talis esset, eo ipso virtus productiua Angeli, si una virtus exprimeret aliquam ... similes. etc.

210 Necnon tres ... intrinsecas nostras productiones obiectiuas, resquentibus diuitari potest, ipsa Dei non esse diuisibilis, in formalitates ex parte productiones, siue obiectiue distinctas, cum identitas ferentur, ore ille formalitates ipsas in quas ... productiones praescisiue ex parte autem diuidi potest, unde
quod certum est debet, eandem obiectiue inseparabiliter formalis ipsa ... quam
potest ignem, posse et quacunque alia, ad extra producibilia producere,
itaque ... formalis quae exprimit unum productiua ea atingat ex
ex parte ... sine productiua Angeli, sit non exprimat ...
nec diuitari potest, quia formalitates illas in quas diuidi ipsa ratio entia
potest, non se mutuo esse aliis et includere ratione quia si una esse aliis
et includeret aliis, hoc esset de formali ... et distinctione formali
et mera aliquibus, sed si formalitas productiua ignis includeret
esse aliis et formalitas productiua Angeli, hoc esset de ... illius, et
hoc absurdum est, ... ad ... formales, et mere distinctiones formales, et mere
distinctiones virtutum productiuae ignis, integram ... virtus productiua Angeli, aliter
quatenus ipsa productiua ignis, esset eo ipso productiua Angeli, quae non se includunt esse aliis et formalitates illae, in quas ratione nostra diuidi potest
ipsa. etc.

211 Ex his mens nostra ... controuersiae hanc facile difficultatem
quam ... amplius exprimo, et primo colligo = ... in
ipsa Deitate non est ratione nostra diuisibilis in formalitates plures virtualiter distinctas.
ratione: quia nullus praedicatus ante mentis operationes competit, aut verificari
potest, de formalitate productiua leonis, v. g. quod intra, quod non esset verificari de
formalitate productiua Michaelis, et cuiuscunque alterius extra ad Deum
producibilis: et similiter hoc ... de quacunque aliis. ... ipsas formalitates

et respectibus ...

dhoc ipso neq. diuidi obj[ect]o adeq. ranenra in fralitey ples Vir
liz dztas, &c. — 2a. D[icendu]m obiecta adeq. n[on] e[st] ranenra diuisiles in
fralitey ples obiua dztas siue cogn[ition]e obiua cicetiuas. P[robatur] q[uia] cognitiones
q[uae]m libet p[re]scindentes et atingentes cogn[ition]e fralitey aliq[uo]m obiecto
V. z. Virtutes p[ro]ductiuae eq. atingit obiua p[er]fectio p[ro]ductiua cogn[ition]is
V. z. Et Cuiq[ue] cunq[ue] aliq[ui] enti Coatra Deus p[ro]ducibiles, cuius
efficeret, et Virtus cuius obiua perfectione p[ro]ductiua eq. dhoc ipso
neq. ranenra diuidi obiecta in fralitey ples, cog[nitio]n[e] obiua, cicetiuas
et dztas: &c.

212 & Tertia D[icendu]m obiecta adeq. n[on] e[st] ranenra ex diuisiles
in fralitey ples se sibi includentes. Ra[ti]o e[st], q[ui]a si una fralitas in
cluderet aliq[ua]m, hec esset d[e] dmtu frali illius, d[e] esset de dmtu
frali illius, illa n[on] distingueret ab alia, cum distin[cti]o fralis unius
fralitas ab alia totaliter genes dmus fralis diuersa, &c. De-
inde, q[ui]a inferret q[uo]d ubicunq[ue] reperiret dmus fralis unius fralitas
daret et alia fralitas, inclusa in dmtu frali alicuius, et sic
ageret ignis cu[m] sit p[ro]ductiuus Angeli, q[ui]a hec fralitas p[ro]ductiua
ignis includit sibi fralitas p[ro]ductiua Angeli. Tandem q[ui]a inferret
eandem fralitatem, esse simul et totum, et partem eius alicuius, q[ui]a in-
cluderet aliq[ua]m ut totum, includeretur ab alia ut pars fralis,
q[uo]d plane implicat. &c.

213 D[icendu]m 4[a]r obiecto adeq. adeq[ua]te decepta ra[ti]o[n]um ranes n[on]
p[ro]p[ter]ea n[on] e[st] distinguit siue diuisib[ile] in ples fralitey ranedztas, S[ed] ut obiecta
pot[est] diuidi in ples fralitey rane dztas det s[ecundu]m omnes s[ecundu]m p[re]scisiue ut p[ro]-
ductiua unius aut alicuius tri, et n[on] ex quo p[ro]ducere p[otes]t, ad obiecta ad[eq].
Decepta adeq[ua]te 13 ranes obiecta, n[on] decipit sit p[re]scisiue ut p[ro]ductiua
unius aut alicuius tri, dag quos p[otes]t p[ro]ducere, ut e[st] certum, & obiecta adeq[ua]
decepta adeq[ua]te 2[a]m dmtus obiectos indiuisilis e[st] in fralitey ples rane dztas —
D[icendu]m fra[lita]s q[ui]a dmus adeq[ua]tus obiectos neq[ue] s[ecundu]m d[ic]tum cuilibet ex fralitatibus
inquas rane nra diuisile e[st] obiecta ut d[ic]tat; neq[ue] s[ecundu]m fralitas
p[ro]ductiua cogn[ition]is e[st] sibi dmus adequatus obiectos et s[ic] de aliis, &
obiecta 2[a]m dmus adeq[ua]tus cognita neq[ue] ranenra diuidi in ples fra-
litates.

214 Quinta D[icendu]m obiecta ad[eq]. inadeq[ua]te decepta, siue dmus

illi inadeq[ua]tus

cogta e ratione diuisibili cum fundato in re, inter formalitates
n tri ab ipsa productiles. Ergo Deus in omni potentia, et ambo D. conceptus
et Dominus adequatus, exprimunt formalitates productiua creaturarum, quae
productiones sunt, et exprimunt formalitates productiua earum, et sic de
aliis, et e contra de hoc ipso conceptus inadaequatus, potest diuidi inter
formalitates, quae sunt in tri ab ipsa productiles, maxime certa, aliis Dominus
formalissimus virtutis productiua creaturarum esset Dominus formalissimus virtutis
productiua earum, et esset vanitas cauallis, ideo Deus
productiuus earum, quae est productiua creaturarum, et productiuus creaturarum esset eo
ipso productiuus earum, quod est absurdum, minor probatur quia quod ipsa di
uidi per rationem, in plures formalitates ratione distinctas, nil est aliud quam
quod diuersos inadequatos conceptus, diuersas formalitates eius dem ipsius
exprimant, de hoc fit quod hec dicit ut productiua unius creaturae et
non ut productiua alterius, itaque singulis conceptibus inadequatis singu
lae formalitates correant, et causae, etc. = Contra hoc, eadem ratione
qua probatur hoc, probo posse diuidi, in formalitates plures ratione
distinctas, quatenus est, in ordine ad diuersos conceptus potest in
adequatos cognosci. etc.

215 Dices: implicat in Deo virtus, ad extra
productiua, quae non sit simpliciter infinita in ratione formalis, at
esset ipsa Dei diuisibilis ratione nostra, in plures formalitates daret in
Deo virtus ad extra productiua, quae non esset simpliciter infinita in
ratione formalis: ergo: probatur minor: quia nulla ex illis formalita
tibus, in quas diuidi ipsa posset esset simpliciter infinita
virtus, sed et ex ipsis productiua creaturarum v.g. non est simpliciter
infinita, definita, cum a tro finito, specifice et sic de
aliis, etc. = Argumento hoc olim ducebant nobiles huius
Prouinciae Magistri, ad nandum ipsos Dei diuisibilitate ratione
nostra, et vehementer miror quod in illa viri plane ingeniosi non
consequerint. etc.

216 Respondeo distinguendo maiorem: implicat in Deo virtus
ad extra productiua, quae ut est in re, non sit simpliciter infinita in
ratione, concedo maiorem: quae ut ambobus concepta, per conceptus illi inadequatos
non sit infinita simpliciter in ratione, nego maiorem: similiter distinguenda

mer, eiusque probatio

et Coanenda. Etenim ut virtus ad Creaturas productiva, ... simpliciter infinita in ratione formali, probatur, ut ... habens ... inadaequate ... omnipotens infinitas complicet, diversitate collectio ... formalitatum, in quas dividi omnipotentia ..., adaequate ... infinita ... complicet, modo supra exposito, sive omnipotentia, ut est ... finita simpliciter ... Patet hoc in scientia Dei, quae ut ... ad comprehendendum formicam ... in adversariorum sententia, infinitiones non complectit, in ratione formali cognoscendi, licet formalitates omnes in quas scientia Dei dividitur, ... infinitiones ... si adaequate ... giant. &

Quaestio 3.^a

An omnipotentia Dei sit propria et communicabilis perfectio Dei, et an, et quo ... liberata?

217. Affirmant et iure quidem Theologi, cum D. Thom. et Mag. ... omnipotens, ita esse ... Deo propria, ut ... sua formali, simpliciter infinita, ut negat creaturae ulli ... communicari, ita quod in recto, ... et non mere ..., quod ... aliqua ... omnipotens, adhuc tamen triplicem placuit ... quaestionem ... videre ... posse ... quae est ... omnipotentia Dei per unionem ... creaturae alicui communicari ..., et immediate ... de Incarnatione ... divinitas ... adhuc ... nobis ..., quam probabilissimam censemus ... docentes, Deitatem reliquasque ... posse immediate, et ... humanitati uniri, et forte ita de facto accidisse ... alii putant. Ratio est, quia admissa ..., ut admitti debet, unione immediata inter humanitatem et Deum ... non ..., unde repetitur unio immediata inter humanitatem et ... abstracte, nec inde inferretur, quod humanitas illa esset abstracte omnipotens, ut ... subjicitur ... &

218. Quaeritur ... est, an omnipotentia Dei, ut est virtus productiva sola sufficiens, ad omnia factibilia producenda, possit alicui creaturae ... communicari? ... videre an dari, et ... possit, virtus productiva creata, sola sufficiens, ad omnia factibilia producenda? Respondetur negative, ratio est quia talis virtus

itasta sua potens, ut ea praeter omnia factibilia, pro du-
cere non posset, non esse infinita simpliciter intensive, in variis
li pot, X^a supra a nobis dicta, cum sint poli infiniti, se
se excedentes in perfectione essentiali sine termino, quia ex parte pot
requirunt arguunt perfectionem, sive intensionem infinitam in genere vir-
tutis productivae, dum limitatione pot creatae, negat virtus
simpliciter, et intensive infinita; ergo. Sed rogaveris, si daretur
talis virtus in creata esset ne et diceretur iure omnipotentia.
Neutiquam. Primo quia talis potentia creata non esset sufficiens, ad se
ipsam producendam, dum omnipotentia est natura sua virtus sufficiens ad cre-
ata omnia producibilia producenda. Ergo talis potentia, omnipotentia non esset. 2°
quia omnipotentia non est, quae superiorem aliquam virtutem, ~~factibilium quod omnipotentia~~
~~esset~~ productivam agnoscit. 3° quia talis potentia non posset, ex se
impedire productionem factibilium omnium, ergo omnipotentia non esset. etc.

219. Perdifficile est, an saltem in creatura aliqua inveniri possit, gene-
ralis quaedam potentia obedientialis sive virtutis instrumentalis elevabilis a Deo, ad
producibilia omnia producenda? Respondeo inveniri posse ad creata omnia
usque se ipsam instrumentaliter producenda. Ratio primi est, quia cum id fieri
deberet ex divina elevatione, non est cur neget causa aliqua
creata, quae elevari possit a Deo, ad influendum perfectione omnis
causae instrumentalis in effectu omnes creatos, cum modo operandi
limitationem arguat, nec requirat ex parte causae instrumenta-
lis proportionata, sive aequalis perfectio cum ~~ob~~ effectu. Ratio
autem exceptionis illius est quia ad se ipsam producendam deberet
rei negativa entitas aliqua, et per 2ªs actiones, ut pluribus
demonstravimus, in 2° Physicorum libro. etc.

220. Pro huius disputationis complemento tandem rogabis an et quo
modo omnipotentia divina sit libera? esse vere liberam certum est, cum vere
et virtualiter identificetur cum voluntate divina et attingat ab-
extra, immediate et formaliter liberis. Dubitari ergo solum modo potest, an
omnipotentia divina dicatur causa formalis immediata, sive determinans sui for-
malis perfectionis etc.

d. q. sit immate libera, l. mediate s. aut saltem radicaliter inq.ne, hac tenendum iudicamus, opus Dei sit summum; sive ... transcendentalis suae perfectionis, non est sit immate libera in productione creaturarum, directo mate et denotative, q. ... ut opus Dei sit summum, sive ... supratranscendentalis esset immate et sit libera, in productione creaturarum, deueret ... esse, ... sua transcendentalis, utcumque omnia comparative ipsius requisito, ad productionem creaturarum, posset ponere non productionem creaturarum, de negatione ipse habere opus Dei ... sua transcendentalis desiderata; opus Dei ... sua transcendentalis desiderata negat esse sit immate libera in productione creaturarum. Maior liquet. &c.

221. Maior liquet. Minor probatur: quia unum ... requisitum necessarium, comparative, opus Dei ad productionem creaturarum est actu libere efficax Dei volitio efficacis applicans Deus opus ad productionem creaturarum, neque ... virtus Dei ad ... productionem aliquid operari nisi ... sit ... dirigentes, et ... applicatione libera volitionis Dei efficacis volitionis ... actu libere efficaci Dei volitionis efficacis applicante Deus opus ad productionem creaturarum negat opus ... sua transcendentalis desiderata ponere non productionem creaturarum ut est certum, ... omnia comparative ipsius requisito ad productionem creaturarum, negat opus ... sua transcendentalis ponere non productionem creaturarum, negat esse sit immate libera, est siquidem ... quasi actus impeditus ... efficacis, ... impeditum ... immate libero, ... libertas mata ... derivatur ut ... humana, et ... amat ...

222. Haec licet ita sint ... adhuc insurgit Rs. intendens, opus Dei sit summum ... radicaliter ... libera, quod ... nulla ... opus indigens ... ducere ... ad productionem ... ponere non productionem ...

... tionem ...

et hoc ipsa dispositio esset qualissime radicaliter libera; et magis probat exemplo, intellectus scilicet ita radicaliter liberi independenter a voluntate quod posset cum eius facultate proximo ad exercitium nihil proponere, non elicere enuntiationem aliquam, quod repugnandum: quia scientia Dei neque ita se habet, quod istud utrumque requirat, cum tamen in voluntate addeductionem actionum, Deus voluntatis libere et efficaciter applicantis ad productionem actionum, quo neque ut dicimus, proponere non productionem actionum, aliter esset imperfecta scientia, esset radicaliter potens, absque voluntate libera applicatione operari, quod esset irrationabiliter operari ad contraria et esset imperfectus Deus intellectus ita liber ut posset obiectum cognoscibile non cognoscere, esset libertas vel ignorandi aliquid, quod est manifesta imperfectio. &c.

Disputatio 3.a

De Dei scientia obiecto, sive extra in universum.

Quaestio 1.a

Quinam sit obiectum generalis quo Omnipotentiae Dei

113. Quaestionis huius scopus est, indagare quisnam sit actio, per quam scientia Dei in actu secundo se exerceat erga creaturas. An sit, aliquid, distinctum scientia Dei, an cum illa realiter identificetur, et utrumque dicunt et de hoc re S. Thom. hic artic. 1.o et 3.o et in opusculo libro 5.o fide Dei unica, quaestio 1.a cap. 1.o inter agendum de distinctione actionis ab agente, quo in loco et ultimo et reiiciendum illorum quae cum Caiet. et Scotistis pluribus, et cum P. Valentia et Vazquez docent actiones, qua Deus potentiam operatur ad extra fieri operari, et producit creaturas, identificari realiter cum scientia, qua tamen est Dei volitio libera, qua ab aeterno Deus decrevit, creaturas in rerum natura producere. hec tamen sententia patitur gravissimas difficultates, ut merito ab omnibus fere Theologis, et Philosophis deserta, et impugnata, cum P. e.

Suario tom. 1.o

Metaph., D. 48, S. 4a. &c.

224 Proinde impugnat 8°

volitio D.a qua Deus destituit in aeterno volendi producere mundum esse ratio formalis qua Deus destitueret in aeterno producendi mundum, implicaret dari aliquam volitionem, qua Deus destituit in aeterno volendi producere mundum quin daret actualis mundus productus, hoc autem probo est mihi evidens, quia implicat dari in aeterno rationes formalis producendi creaturas, quin detur in aeterno creatura producta, hoc probo connexione, et neque cum creatura actuali, neque potest esse prior tempore creatura, neque manere non existente aut deveniente creatura, sicut implicat ratio formalis uniendi, quin detur in aeterno quin uniat extrema vel existentia, ita et ratio formalis producendi quin detur in aeterno quin producat creaturas actualiter existentes. Atqui datur ab aeterno volitio D.a, qua Deus destituit in aeterno volendi producere mundum, quin detur ab aeterno mundus actualiter productus: ergo D.a volitio non est ratio formalis qua Deus destituit in aeterno producendi mundum. &c.

225 Impugnat 2°. duplici silogismo, quorum unus est [illegible] et absolutus. Primus est in Cesare; nulla ratio formalis actu producendi ad extra, ut talis datur in Deo ab aeterno, sed omnis volitio D.a, ut talis datur in Deo ab aeterno, ergo nulla D.a volitio ut talis in Deo ratio formalis actu producendi ad extra ut talis, probatur silogismi maior: quia si daretur in Deo ab aeterno aliqua ratio formalis actu producendi ad extra ut talis ab illa denominaretur Deus actu producens ad extra ab aeterno, ut ipse [illegible] inferet. 2us silogismus modalis hoc pacto, impossibile est quod detur actu a parte rei productio fica alicuius effectus, quin actu exigat a parte rei talem effectum, atqui possibile est, quod detur actu a parte rei omnis volitio D.a circa creaturas omnes producendas, quin actu existat a parte rei omnis creatura producenda, ergo impossibile est, quod aliqua D.a volitio sit productio fica alicuius creaturae. &c.

226 Impugnat 3°. idem in Deo productio fica ad extra, a qua denominatur actu fieri producens ad extra, et quod transit, dans producere ad extra ad producere

ad extra

d. q. Volitione libera existente in Deo ab aeterno, si deno[minat] ab aeterno producens ad extra, aliter aliquid esset ad extra productum ab aeterno, nec q. illa transit, nec denominat producere ad producere ad extra, cum adhuc sub illa volitione maneat in statu non producentis, ut constat q. Et sic impugnatur 4.o nequit dari ratio formalis adaequata denominans, et subiectum capax denominationis, quia datur denominatio de modo existit in Deo volitio libera producendi Antichristum, et Deus est modo subiectum capax quod denominetur ab aeterno producens Antichristum quia datur modo in Deo denominatio ab aeterno producentis Antichristum, q. volitio libera producendi Antichristum, q. volitio libera producendi Antichristum, non est ratio formalis adaequata qua Deus denominatur producens Antichristum, q. aliqua alia desideratur ratio formalis, qua Deus denominetur ab aeterno producens Antichristum, scilicet actio creata, et sic de aliis effectibus. Et

22) Impugnatur 5.o si volitio Dei libera esset ratio formalis producendi ad extra, sicut a volitione Dei denominat Deus ab aeterno volens producere mundum, ita ab eadem volitione denominat ab aeterno producens mundum, ab aeterno denominat Deus ab illa volitione, volens producere mundum quia ab illa denominatur producens mundum. Maior est certa, quod caeteris volitio denominat ab aeterno, Deus volentem producere mundum quia est ratio formalis volendi producere mundum, q. si est etiam ratio formalis producendi mundum etiam denominavit ab aeterno Deum producentem mundum. Impugnatur 6.o nulla Dei volitio potest esse unio sive ratio formalis uniendi aliquid Deo sicut cum aliqua creatura, q. neque potest esse productio sive actio sive ratio formalis qua aliqua Dei perfectio producat sive aliquam creaturam. D.o nulla actio transiens manet in agente creato, dum agere aut passo aut termino productio, q. cum omnis productio ad extra sit transiens, nec Dei, et minime vitalis, pariter dicendum est, nec manere in Deo, nec cum ipso identificari, 8.o quia actio qua Deus sub cum causa producit effectum non identificatur cum Deo, est modalis actio producens sive a creatura, et eadem sub a Deo, et a creatura proveniens, q. similiter de aliis actionibus dicendum. Et

228. Hinc Colliges: dari Creaturam qua, Dei omnipotentia sive vana illa sit talis quase exercet Dei omnipotentia producendo ad extra, et vanae creaturae actiones creaturae de re accessu fieri et modales omnino ab eo fore Deo. Cum possit dari effectus Dei qui deest creatura aliqua sit talis quae se exerceat omnipotentia ad extra, nec obstat quod opponunt aliqui Dei omnipotentia neque complete producit aliquid creatum absolutum, vel modale, dum Dei omnipotentia complete productione fieri accidit non sit verbi gratia productio fieri a qua Dei omnipotentia operat ad extra neque etiam aliquid creatum absolutum, vel modale — distinguendo nempe: Dei omnipotentia neque complete in esse potentiae producere aliquid creatum absolutum, vel modale solo actu: in esse actualiter producentis ad extra nego: quod dicitur in esse trans[...] transiens actualiter hipostatice non humanitate complete verbum Dei aliquid creatum, unionem sit hipostaticam, caret in potentia in esse actualiter fiere producentis ad extra complete, per aliquid creaturis sit actionem productivam. &c.

Quaestio 2ª.

Quinam sit creaturae qui omnipotentiae Dei inuniversum [...]

Caput 1um

Aliorum sententiae referentur, nostra ex praecedentibus deducitur, et confirmatur.

229. Difficultas huius maxime est Dei diversitas varias implicantes operum. Et labor est assignare, in universum, omnia, sive, in eo omnia causata quae fieri aut fieri potest Dei omnipotentiae activitate, in quo hac [...] dixisse fertur Aureolus in 1. dist. 42, articulo 2. Deus posse facere omnia quae repugnant ex se fieri, non tamen posse facere aliquid, in se ipso contradictionem implicans, in vel sunt plures [...] quia in Aureolo. Ecquis dicitur quae inquit, hoc quod est aliquid in se ipso contradictionem implicare et aliquid ex se repugnare, dum ex ipsius ex [...] istae ipsum in alio diverso, in capere repugnantiae et implicationis: si quod dicit repugnantiae ex intrinseca repugnantia nae, lex sive ex natura rei aserit quod repugnare per accidens sit absque ullo [...] subito. Et quod duo corpora quanta penetrent quod sine dubio a Deo fieri potest, et si ex natura rei repugnat,

quod autem Dei contradictionem implicant,

sine gratia se destruentia, absque D. obiecto, ut actiue merito Vem. uel Aureoli indeque eiusmodi tam fuit enigma et atonita cogitata via.

230. Mag. Scotus obscure est, et in quaestionibus lo. 3. in hac ima dist. 3. q. 3. fere n. 12. docet non esse extra obiectum D. omnipotentiae ea, quae contradictionem implicant, licet ea quae ... occurrentes difficultates mens nostra capere nequeat. Et licet tamen haec uerba sonant plus quam falsitatem, cum possunt fieri per diuinam et sine ... a Deo facta quae mens nostra sufficienter capere nequit, ut plane sunt de facto plurima ... corporis, angelorum ... et huiusmodi, quae non facile cogit humana mens, ... non esset adeo excellens et infinita D. potentia, si non posset plura facere, quam quae cadunt sub captu humano; inde colligitur ... quasi diceret non esse reputandum ... contra D. omnipotentiam illud quod licet ... contradictionem non inuoluat illam tamen uirtualiter ... infert aut inferre uehementer timetur, v.g. quod Verbum aliud D. ... aut 4. Trinitatis persona, aut ... sola potens creare, aut absque concursu Dei, a ... deducere.

231. ... haec celebris est hac tempestate ... quorundam ... quos egimus D. 1. ... cum politice creaturarum ... docent ... entia ... extra Deum, licet impossibilia cadere sub obiectum D. omnipotentiae ... sub ... quod non repent quorum ... ita audacter ... sphera ... ueriantur asserere illius obiectum esse, quae mens nostra ... cogitare potest extra Deum, sed quod Deum esse ... posse mentiri, falli et fallere, ... mente nostra ... cogitabilia, quae si intra ... omnipotentiae D. claudantur quomodo ait Paulus 2. ad Timotheum cap. 2. Deus ... seipsum negare non posse, et ad hebraeos impossibile est mentiri Deum, ideo cum plenitudine hanc ... a ... semel. D. 5.

absolutum 232. In ... est nullum obiectum intrinsece impossibile contineri sub obiecto omnipotentiae D. ... ut ... est communis Theologorum. Et ... D. Thom. in hac q. 25. art. 3. in corpore ubi ait, quaecumque contradictionem

non implicant, sub

Sub illis pollibus continentur Viri, quorum dicimus Deus ipso tempore ea Vero quod dictiones implicant, sub quibus potentia non continentur, et ideo facile quod sub omnibus aliis ipsorum Dei non continetur id, ad cuius productionem nullum dabit in hoc mundo impedimentum de potentia ad illud producendum expedita, atque ad impossibilitatem productionis in superabile impedimentum dabit, pro ut illius impossibilitas, vane cuius Dei ipsa non est expedita, quod impossibile non continetur sub tempore absoluto Dei ipsos pro ut activum. etc.

233 Dicendum 2º nullum tempus est 2um se, de dictionibus implicantium, aut inferens est obiectum, distinatum, ipsos Dei pro ut activum, neque ad illud dabit in Deo potentia activa quae ... est esse exercenda subditione quae non repet ... plane docet Mag. in 1º D. 42 — hic ... dicitur hoc sit impossibile, aliquid posse non ... posse, consentit ibidem D. Thom. q. 3ª, articulo 1º, ubi ait, ad ipsos Dei nullo modo pertinet quod potest facere dico dicta est, et quod ... supposita illa ... hac De ... Dº 1º q. 6ª adhuc ... V. ex quadam D. Thom. doctrina, quam innuit Sº Dº Gerso. Cap. 22 et Cap. 25 ubi docet Deus ex se posse ea quae sunt Deo ... salvis in eo quae sint entis, et impossibilia nullo modo ... Deo ... contrario sint non entia, ... Deus ex se ea non potest. etc.

234 Secundo eatenus ab Adversariis astruitur Deo virtus distinata ad impossibilia quatenus ea ... perfectio ... potentia resultat, et ex illa non cresceret, imo decresceret, ... ipsos virtus et perfectio, ... adscribenda non est Deo talis virtus distinata, ... continet fundatum quo se muniunt Adversarii: ... evellendum et probanda ... pluribus, 1º quod non crescit perfectio virtutis ex eo, quod potest producere ... subditione ... quod non ... virtus ad illum ..., dada ... ab illo, et virtus distinata ad impossibile sub ditione quae non repet, est virtus ad ... subditione quod non ... ipsum, ... non crescit ... ipsos virtus, ... impossibile reddidum potest non esse ... valde diversa ..., quod impossibile est ..., cui repugnat intrinseca possibilitas, et ... cui non repugnat intra ... possibilitas. 2º quod eadem ... non crescit perfectio virtutis ipsos, ex eo quod ... mutari potest ... ab ipsa

... salis ... esse virtus

ab impoli subordione q.d n repet, mutare potest tru abipsa
ualit ru: et propterea non reddit impoli, illo impoli, qd mo
respicit subordinate. 3i posset D. Virtus illud pole esset tu ab ò
poa tu, d hoc polle n esset illud impole, qd subordinate respicie
bat, et mutaret tru ab ipsa tu, et n esset eadem immutata ò
poa mer: constat q. illud pole hereft pratu eralit diuisi
le illi impoli, si n repugnaret illi intrinsece potius, et muta
ret tru, pro dicto tu, qd n è perfectio, d imperfectio Virtutis D. D.

235 3.o q.d n crescit òipos perfectio Exeo q.d polia posint
perducere, d sane Virtutis subordinate ad producendum impole sub
ordione poti, n infero q.d producere pole; p. A.o qd n crescit
Virtus adeffy sub ordione impoli, d Virtus ad impole produ
cendu sub ordione q.d n repet, è Virtus adeffy sub ordione
impoli, p. pr. mar: q.d dum mo Virtus Cae n poò Vincere, et
superare resistentia effus ordinati aut impedimenti, ad produ
ctionem effus, nec poò ponere ordionem requisitam, n crescit Virtus
cae, d Virtus adeffy sub ordione impoli, neque Vincere resistentiam
effus, ordionem et impedimenti, nec ponere prout ordionem
requisitam ad productionem effus: p. 2.a mar p.t, q. d ex Virtus incrementum
et perfectio è, ut ita posse Cae producere effus, ut neque potue
re poò ordionem requisitam ad productionem sit n repugnantis, neque Vin
cere resistentia effus, neque tollere impedimentum sit repugnan
tis? p. 3.a Mer: q. a illa poa n esset poa, d impoa, sicut è poa
peccandi, et mentiendi, ut loquuntur P.P. cum Aug. esset perfecte poa
Chimerica, uti poa indestrabilis, in au t. Chimerae, et poa
Cae potens id, cuius è causale, et metus impediens, et Con
clusio, è autem ò poa talis impolis re, et sic scia de falsis nò
scia, d erro, sic poa ad impole n è poa, d impoa =
Deinde arg ueret q.d Deus Cae posset deficere et cum
multiplex in nã et pos Cae, ad producendu suis destruc
tibus, et aliis Dei, q. ex poa qiis è Cae productiua
impolis inferi,

Velint nolint Adversarij, dum crescit Dei omnipotentia virtus per hoc quod impossibilium infinitorum argait: &c.

236. Tertio probo Dominum negatur sub omnipotentia ut activa, ob hoc, quia ... illud, quod nullo modo respicit ab omnipotentia ut activa, dum possibile nullo modo ab omnipotentia, ut activa respicitur; et impossibile non continetur sub obiecto ... omnipotentia Dei, ut activa; ergo minor: negatur ab omnipotentia ut activa respici idque ... cognitione sua non habet rationem formalem respectibilis, ab omnipotentia ut activa, dum illa non habet impossibilitatem cognitione sua: hinc ratio formalis respectibilis ab omnipotentia ut activa est producibilitas, sive factibilitas ... nullo modo respicit impossibile, ab omnipotentia Dei ut activa. 4°.

Standum quod omnipotentia Dei respicitur fere ad suum obiectum, sicut voluntas Dei ad bonum ... et scientia Dei ad verum, et Misericordia ad levamen inopum, et iustitia ad tribuendum unicuique suum; neque voluntas Dei habet ... ad amandum ignotum, nec malum, nec scientia Dei ad asserendum nec misericordia ... vexare miseros, nec iustitia Dei ... alicui defraudare, quoniam ad ... ductionem, quod hec ... Dei, diversa forent, cum ... repugnans, ... omnipotentia ... impossibilia, et si ad ... frigida illa ..., sine repugnent, cum ... non temperans, ... augeas implicationem, ... implicatione, dicat. &c.

Caput. 2um.

Praecedentis Capitis ... absoluit, et quae sit ... satis fit. &c.

237. Dicendum 5°. obiectum ... omnipotentia, ut activae est ... et ... intrinsice factibile, probo quia illud est obiectum Dei omnipotentiae ut activae quod habet rationem formalem ... quoniam ... intra sfera activitatis Dei omnipotentiae, ... quoniam non ..., et ... quoniam respectibile ab omnipotentia Dei ut activa, dum et ... intrinsice factibile, habet rationem formalem ... intra sferam activitatis omnipotentiae Dei ... quoniam non ..., et ... respectibile ab omnipotentia Dei, ut activa, ... et mergent, quae ... intrinsice factibile, ... intrinsece ... Deum, ... producibilitas intrinsica ... Deum est ratio ... formalis

... obiectum est intra

sfaeram activitatis Dei. Et res per istae, ab omnipotentia Dei, et eandem rationem, et sic obiectum habens bonitatem, sive amabilitatem, et obiectum Dei voluntatis ut prosecutivae, quia amabilitas est ratio formalis, sub qua fertur terminatum in obiectum voluntatis ut prosecutivae, et per consequens obiectum est intra sfaeram voluntatis ut productivae, potius quam non existit ab omne, et sic ens factibile, est obiectum Dei omnipotentis, ut activus [illegible] eandem rationem. &c.

238 Dicendum 2°. impossibilia et negationes quae vulgo dicuntur ficte [illegible] sunt cuius obiectum Dei omnipotentis, ut necessario impeditivae et exclusivae illorum, dum imaginari intelligimus amare, obiectum duplex voluntatis, alterum illius, ut prosecutivae, quod est bonum, alterum illius ut detestativae, quod est malum, quod sunt signa et amorem, et fugam in suum obiectum voluntas tendere per varios modos: aliud quo in omnipotentia, duplex obiectum, alterum scilicet ad quod accedit ut activa, et sub hoc continentur omnia et sola, entia factibilia alterum a quo recedit, sed quod impedit, aut excludit, et hoc quidem duplex est quod sunt et necessarium et liberum, necessarium obiectum, a quo omnipotentia fugit et recedit quasi mota detestatione, est quod est obiectum non factibile esse contra Deum: quia est obiectum quod necessario removet ab esse, quod necessarium est impedimentum sui improducibilitatis, liberum autem est illud quod impeditur a Deo libere ne fiat cum potuerit alias fieri: tale est ens de mere possibile, quia est obiectum quod libere Deus removet ab esse, per [illegible] defectum, quod est liberum impedimentum, decretum scilicet illud non producendi. &c.

239 Ex his patet dictum, quod Deus omnipotentia essentialiter excludit producibilitatem impossibilium et negationum, est quod necessarium impedimentum ad illorum esse, sed Dei sanctitas excludit politice peccatum Dei et est necessarium impedimentum ad esse illius, ad hoc ipso non obiectum Dei omnipotentis, ut necessario impeditivae et exclusivae illorum, et cum illorum intra improducibilitatem continetur, ut superiori dictum est, fautum cum excludat essentialiter, politice illius esse, quod cum Deus non sit, non est intra sfaeram illius activitatis, &c. Ex quo colliges, entia mere possibilia esse obiectum Dei omnipotentis, ut libere impeditivae

et exclusivae
illorum initium 4°.

Creat. oes ee tales obiectum, cum absolute libere potuerint Deus illarum ora Connexa impedire et concludere. &c.

240. Rogabis hic 8. An possibilitas intrinseca Creaturarum, sit terminus primo Dei ut activus, vel Scientiae absolute? Respondeo vere, pie, est terminus intrinsece factibilis, et quae reipsa fit, et producitur a Deo producente eam, et connexum terminus, cum non dicat quid invadabilis, neque quid est primum, et sic indefectibile, quod est intrinsece factibile, et reipsa fit, ab omnipotentia Dei est terminus primo Dei ut activus, ergo possibilitas intrinseca Creaturarum est terminus primo Dei ut activus; maior est contra doctrina communis Recentiorum possibiles Dei, libro q. 5 &c. Fateor tamen possibilitatem constitutam suis omnibus et loquendo reduplicative tales non esse terminus primo Dei ut activus et ratio est quia ipsa hoc . . . suo esse objectivus et formalis, sive in ratione formali sui status abstrahendo ab Existentia, et non dicat Capacitatem intrinsecam ad Existendum, sive non involvat neque inferat dicta, non convenit a Deo primo eius Exercitio dabeo . . . essentia hominis tales in sua constitutione formali est, ad hoc ipso possibilitas intrinseca Creaturarum constituta suis omnibus et loquendo reduplicative non est terminus primo Dei ut activus, cum indigens ab illa ut activus sic in ratione formali suae constitutionis repugnantia non dicat neque inferat, et ad hoc solus intendere videntur RR^d. longissima, Deus concludentes Creaturas possibiles ab primo Dei terminos, fallimur tamen si ab te illa concludant ut vidimus. &c.

241. Rogabis 9. An et quomodo omnipotentia Dei sit causa possibilitatis absolute Creaturarum? Si ratione possibilitatis absolute intelligatur possibilitas actualis et physica, iam § ante fecimus satis divinationi huic doctores omnipotentia Dei esse causam efficientem illius; quia quod sit in quaestione suscitanda est, an omnipotentia Dei aliquomodo causet quod Creaturae dicantur et dicuntur absolute possibiles ante quam existant, sive in despectu ab actuali illarum Existentia, et quidem cum divinatione negat non sufficere, ut hic D. 8. dicat et sit absolute et simpliciter possibilis, quod existat . . . sua, sive constitutum suis omnibus formalibus sui constitutionis non repugnet, dicendum est cum P. Suarez . . .

omnipotentiam Dei esse Causam

inadeq. frali possibile Creaturarum, sive aqua per ... denoant abte poles, ... neque intrig. adeq. de noao, ... Et denoant abte posse, ... intriga virtucas nario requirit ad ... illius, ... requiritur, Et dicat ... abte poss., at ... ingre... malis neque efficientis, ... adeq., a tota denoaone ... partialis ... ut ca frali, ... adeq. ... de noao afferat ... possibilis intrics Creaturarum, ... inadeq. ...

242 Ubi notes velis a ... dicto ... aliq. ... dici ... ca frali extrinsecus possibilis abte Creaturarum ... quatenus sensus ... extrinsecus ... denoati abte poss., ... ad denoaonis adeq. ... sive posse abte, ... ca frali intrinseca ... dicimus frali illius, ... ablata ... maneat ... abte poss., ut est certum Et apud ... sentientes, ... dicenda est ... ca frali inadeq., intra ... denoaonis, et extra ... denoati specifice sumpti. ...

Questio 1.a

An Deus possit facere, quod ... ita non fuerint

243 Sic inscribit D. Thom. articul. 4. huius ... quaestionis ... implicet ... dictione ... ita non fuerint, ... proveniat, Et ... hec ... mediate vacet, adhuc examinandae ... hanc versantes, ... ingeni ... videantur indicare, ... equivocationibus ... quas ... dicendus ... in suo ... sito, Et reduplicativo ... neque Deus facere, quod ... ita non fuerint, in hoc ... vulgare axioma, ... non ... Et ... 26 ...

Cap. Rubiau.

q. dicit, si omnipotens est Deus faciat, ut quae facta sunt, non fuerint facta, non videt se hoc dicere, si omnipotens est faciat, ut quae vera sunt, eo ipso quod vera sunt, falsa sint, eodem modo loquitur S. Anselmus lib. 2. Cur Deus homo, cap. 17. Et lib. de concordantia praescientiae et praedestinationis, q. 2. quod colligitur S. Greg. hoc est ipso Deus solo quod carere videtur in factis ut faciat; quod factum est, atque fa[c]tum. etc.

244 Prius autem dicitur fale, quia sit implicat quod id quod de est in sensu composito esse non est, et quod id quod futurum est in sensu composito futurum non sit futurum ita et implicat quod id quod fuit, non fuerit, sive quod id quod fuit in sensu composito et reduplicative quod fuit non fuerit. Neque sic Deus operare contradictoria, in sensu composito praeteritionis, neque potest Deus facere quod praeterita non fuerint. Confirmatur: quia non est excogitabile aliquid, quod Deus modo faciat ut praeter, sive efficiat quod Adamus v.g. non fuerit, sive ut praeteritionem Adami auferat, neque facere in hoc sensu, quod praeterita non fuerint, aliis quia id neque Deus facere per cessationem ab aliquo influxu, quem habeat in praeteritione Adami, cum nullum habeat, neque per productionem alicuius entis, quod impediat praeteritionem Adami. etc.

245 Dicendum 2. in sensu absoluto, sive diviso aut specificativo potest Deus facere quod praeterita non fuerint, potest absolute facere quod entia non sint entia, et quod futura absolute non sint futura, in hoc sensu explendi sunt, quicumque cum P. Valentia, et Vazquez iudicant Deum posse facere quod praeterita non fuerint, loquuntur in sensu diviso praeteritionis. At quando cum Molina et aliis, loquuntur in sensu composito, et reduplicativo: praeterea eaque autem optime notavit hic Suarez quaestionem esse mirum contra doctores, praeterea eaque cum tetigimus, quod M. nostra; quia absolute loquendo verum est quod Deus potuit libere facere, quod Adamus v.g. nunquam in rerum natura existeret, et cum quo aliquando existet, quod ad huc per hac tempus dieta duraret, de hoc tempo potest Deus in sensu absoluto sive diviso praeteritionis, facere quod praeterita

ita non fuerint

q in hoc sensu Va, imo et nimis Va est in nra D. &

248. Precipua q, me iudice difficultas huius articuli est An in aliquo sensu Verum sit non esse in Deo potestatem ad praeteritum in quo sensu non sit Verum de contingentibus falsis in Deo non esse potestatem ad praesens et ad futurum; quasi q. in aliquo sensu sit de ratione potestatis posse praesens et futurum illud quod respicere, et non sit posse etiam illud quod respicere? Reo q. in sensu id Verum est. Ratio quia quod est ens praeteritum, non manet cum potestate plenissima libertatis et indifferentiae, sicut manet cum praesenti, aut futuro esse, et ratio est, quia nec ens praeteritum non maneat sub potestate, cum non sit contra eas ut dicit, maneat autem sub potestate ens praesens et futurum, neque plenissimae libertatis manere in praeterito, quod non in praesenti et futuro ens. &

245. Sus Verum est quatenus adhuc, contingentiae potestas dat aliquid q. quod modo potest libere potest facere quod praesens est aut futurum non sit praesens, aut futurum quod non dat contingentiae potestati, quominus potest facere, modo quod est praeteritum non sit praeteritum, in aliquo sensu Verum est, non esse in Deo potestatem ad praeteritum, in quo Verum est esse potestatem ad praesens et futurum: quia potestas dat modo contingentiae potestatis quod potest modo suspendere et in aeternum suspendere, actiones liberas circa res creaturas ~~ex~~ hoc ipso potest modo facere, quod est praesens aut futurum, non sit praesens, aut futurum abire, ut est certum: quia potestas modo ~~sub~~ suspendere in aeternum divina potestas actiones liberas ~~ex~~ erga res creatas; neque potest tollere praeteritum, sive quod praeteritum est praeteritum non ut constat &.

248. Tertius sus et forte Verior, quo Verum est a modo illud; ad praeteritum non dat potestas, falsum vero circa praesens et futurum, hic est, quia ut causa potest operari, et se exercere erga res, debet aliquid exigere, sine qua neque causa ~~de~~ tempore quo non durat aut non existit aliquid praestare erga

res: atque res

in q̄sito, neq̄ Deus existere, aut durare pro eadu ratione q̄sita ut tali; potest tamen Deus existere et durare pro præsenti tempore ut tali, et pro futuro ut tali; et ex hoc casu hoc Deus pot agendi circa præsentia et futura effectus quos non det erga q̄sita, aliter posset Deus agere pro tempore et duratione, pro qua, ut tali non durat, sive in qua non existit, cum duratio illa iam effluxerit, præsens autem et futura ut tales non effluxerit, et in hac duplici acceptione ut tali potest se exercere, non vero in illa ut tali. Explicatur hoc exemplo, quod licet potentia artifex aliquis, hodie et cras fabricare, et fabricare domus, cum in utraque dicta duratione existere et operari possit, tamen neque potest facere quod domus hodie fabricata, aut fabricanda cras, sit fabricata pro duratione hesterna, quæ q̄sita est irrevocabilis, et in qua ut tali, nec existit, nec operari modo potest, &c.

249. Dices Deus non est minus potens hodie, quam erat antea pro toto q̄sito æternitatis a parte ante, deesset minus potens hodie, ~~quam erat antea pro toto q̄sito~~ si non esset hodie in Deo potentia ad q̄sita, sed est ad præsens et ad futura per recordationem, nando mundi. Deus et eius exequi. Sicut non est minus potens hodie, quam erat pro toto q̄sito æternitatis, neque pro toto q̄sito patuit quod sub exercitio ipsius potentiæ cessat aliquis effectus, tamen non esset exercita pro duratione posteriori, ad ipsius exercitium et exercitii cessationem, sicut potest quando exercet, cessare ab exercitio, et exercitium erga creaturas. propria extra causas in eius suspendere, igitur tamen implicat quod non q̄situm erit, deleri q̄sita, ita implicat quod Deus illius q̄sitionem tollere possit, eo ipso quod non tollat, sublevata quia potest, non detrahit, detraheret autem si ab eo forte nunquam potuisset efficere Deus, quod res q̄sita non q̄sita fuisset quod potuit quidem facere, sine ad ducenda illius, et nunquam ab illius reductione et servatione cessare, quo in dubio cedit dictum illud celebre, D. Hieronimi, epist. ad Eustochium. Audacter loquar; cum Deus omnia possit, suscitare non potest

Virginem post ruinam

ergo verum non intendit P. Maximus Deum non posse Virginem illesam tueri, aut non posse Virginitatem amissam Claustrum reparare; dicit non posse Deum facere, quod femina semel corrupta Virginitatem non amiserit. &c.

Quaestio 5a.

Utrum Deus possit facere, quod non facit, et meliora eaque facit.

250. Placuit nobis omittere quaestiunculas duplices, quas tractat D. Thomas in huius quaestionis articulo 5 et 6 [illegible] rogat. Utrum Deus possit facere, quod non facit aut quod non fecit, nec facturus est, certum est et de fide [illegible], Deum non agere ex necessitate, aliqua quae facit, fecit, aut facturus est, [illegible] et ideo certum posse Deum facere plura, quam quae fecit aut facturus est, quia [illegible] quae eius Deitati [illegible] simpliciter infinita et excogitabilis perfectionis magis et plane, non solum intra eandem speciem, sed et plura alia specie, et genere diversa quam quae facit et facturus est, in lucem edere. &c.

251. Rogat deinde S. D. articulo 6o utrum possit Deus facere meliora, ea quae facit, quo suo articulo tria docet. Primo non posse facere meliores res quam facit, et ratio est certa quia ex eo fieret quod res melior res esset, quarum perfectio alterius gradum illi esse suo addatur, aut imperfectio essentialis tollatur, de novo facto ex hoc, species esset essentialiter alia et non eadem &c.

252. Docet 2o S. D. posse Deum facere res, quas facit accidentaliter meliores et ratio est optima, quia potest Deus res quas facit melioribus actionibus ornare et qualitatibus inter se perfectioribus [illegible] insignare quod hoc experimenta in hominibus quos [illegible] quorum alii aliis accidentaliter perfectiores sunt, et meliorum temperamenti [illegible] quod [illegible] aliis [illegible], et faciliores [illegible] aliis in [illegible], et in hoc solo perfectiorum accidentaliter et organizationum [illegible]

cacetera

acres ingenio Viros, a hebetibus aliis et obscuris dissidere mihi Ve-
ro similius est, ut in lib. 3 de anima docui agens de animarum specifi-
ca distinctione. &c.

253. 3.º docet S. Thom. posse Deum facere species aliquas entium esse aliis perfectiores quavis alia, quam fecit, circa quam doctrinam aliquae oriuntur difficultates et quae instituuntur 1.ª an signata quavis specie entis creati alias perfectiores, et perfectiores sine termino possit Deus producere. 2.ª an signata quavis specie entis creati alias perfectiores, et perfectiores sine termino possit Deus producere. Cui difficultati affirmative respondeo cum PP. Suarez, Molina, et aliis ab omnibus durando sit uti improbabili merito recedentibus, ratio obvia, et esse Divinae est, quia Divina perfectio est infinita, et infinite imitabilis, et participabilis, itaque nulla creatura ita perfecte eam imitetur et participet ut illius aequet, quin imo semper infinite distet ab illa: ergo nulla possibilis creatura ita est perfecta ut non sit possibilis alia perfectior, et quae perfectius Deum imitetur et participet. &c.

254. 2.ª difficultas, num ens ordinis inferioris possit esse perfectius ente superioris ordinis, affirmative respondeo ubi loquendo quod ens ordinis inferioris, v.g. accidens possit in suo ordine habere plures gradus perfectionis, quam in toto suo proprio ordine habet substantia, v.g. gratia sanctificans de ordine accidentis est entitative perfectior materia de ordine substantiae, et Unio hipostatica est de ordine substantiae modalis, est entitative perfectior igne, qui est de ordine substantiae absolutae, fateor tamen quod inter entia non neque gradus [illegible] v.g. inter singula et equus, inter hos et stellas, et quae sunt inseparabilia non [illegible] quod [illegible] essentialiter et essentialiter non posse ens ordinis inferioris esse absolute perfectius ente superioris ordinis. et quo vulgatum producitur illud summum infimi non attingit infimum supremi. &c.

255. 3.ª difficultas, quae circa ultimum articulum huius D. Thom. eiusque doctrinae excitari potest in hac quaestione, haec est an scilicet possit Deus facere substantiam aliquam supernaturalem naturaliter sibi sua sanctitate gratiae Deo impeccabilis et illum videntem, sive cui naturale sit donum aliquod supernale, v.g. gratia sanctificans habitus fidei.

Lumen gloriae aut visio

Beata?

d q^a Auditorum Votis facem duximus quas ideo observiori calamo pro rei dignitate plenius placuit attexere Disputationi.

Quaestio 6.a

Utrum Deus determinetur absque aliquo Supernaturali, sive cuius donum aliquod supernaturale connaturaliter debitum.

Caput 1.um

Notitia et ratio constitutiva entis supernaturalis praemittitur.

256 Et si monuerit Socrates, quod si supra nos, nihil ad nos; ad huc cum adea quae supra nos sunt, sive ad rerum supernaturalium ordines ex meritis Christi summa misericordia evecti, non in aliena prorsus mente eius evocamur, cum inquirimus, num subtrahatur a tota inter res entitative supernales numerari et collocari possit, pro cuius gravissimae difficultatis resolutione operae pretium esse duximus, aliqualem entis supernalis notitiam, et primarium suae constitutionis terminum tradere cuius omnia dicitur superare. Et quamvis non esset aliquas aliorum pluries quaedam et valde diversas circa constitutiones entis supernalis referre, impugnare, quod cum id ex proposito magno esset, et ad praesentes difficultates parum utile, id tantum nostram proferre et firmare placuit, velut ex [illegible] huius articulo examine admus de Visione Dei, ubi in agendis de Visionis Beati fine supernali opportunus agitabitur. Ergo

257 Igitur ante praecipuos sunt nostri, promitto 1.o Ens intrinsece supernale duplex dicere terminus, aliud absolutum, et primarium suae constitutionis, aliud vero relativum, et 2.arium: ille est gradus illud quod constituit ipse, in excellenti quodam perfectionis entitativae genere, ex quo resultat 2.arius et relativus terminus supernaturalis, qui merito 2.arius dicitur, cum supponat saltem mente constitutionem entitativam, in qua fundatur, omnes excessus et superioritas fundat in propria rei perfectione, et inde non bene quis definiret, si diceret hoc quod est superatio naturae creatae, cum debeat explicare gradus perfectionis positivae qui excedit

omnes naturas creatas

Hinc e qd Maxime devient, q Cogitant Ens intrinsece [s]
supnale, & hoc qd nulli Subis Creatg aut Creaibi debe
at q n Cogitat Excelentia Entis supnalis, q qug, nulli
ng Creatg aut Creaibili debeat. Et falso, et informe, su
ponit hec Cogitao q oy Substa Creata eo ipso q talis i debe
at eenalis, sic rogent hi DD. quare reget Substa Creata
Entitatis supnalis, necesse e q Circulus Viciosus Dmitant
Et Tg qm vanas Separatis adhibeant, Entis supnalis vo
calis Et gratuitg Dfniones. &c.

258. Premito 2°. noe ng supra
qm e Ens supnale n debere intigi Substantig, Creatg &ple
ctg Creatg, aut Creabilg ~~[illegible]~~ q fia Subsa, aqua tg qm
agitg pro ~~[illegible]~~ decedunt opaones sup posita ut Capie
bant aliq apud Rijalda, D. 4a. Et mo Capit jam Bo
rul D. 13. Et raoe, q sic n dar prenti quie. Loco, sicuti
oy Substantia ita Spera d na Substantia supra ng
sive supnalis n erit pols Cy nulla res i supra se ipg, l
ridicule interrogauit, ng i polg Substantia Creata sup
ans se ipg. Sillg taliund q Cy Stuardo, Et Granado, noe
ng intigunt, Colectione oy Substantiarg Creatarg Et Cre
abilig; hoc pato Et Sub latissima hac nog usurpao
ne, Cy nulla Creata Substa pos ee supra oy hanc Colec
tione, nulla Erit polg Substa supnalis, si aute ita
vsurped noe ng na, erit q. an polg Substa Creata
q Dnale i dong aliqd supnale, an aute talis Substa
dicenda e, na, l supna, erit quest. de voce &c 3 diuer
sas nog Vsurpaones, intaligit & anobg noe, ng, Colectio
oy Substantiarg Creatarg, Et illi afinig Seu simili
ug, in hoc rerg ordine, Et accidentig, illg vi Pro
ductionis Et Dseruaonis ~~[illegible]~~ debitorg, siue
ut aliti dicunt e Colectio oy rerg Creatarg, quas
Creatasq intg Nae lumine fidei Cognoscere valet &c.

259. Premito 3°. Ens supnale usurpari dupliciter, 1°. Fi
losofice, 2°. Theologice, vsurpao fica impgiat, eo sigdo q
illg denotad

Et dicitur supernale, quod vires agentium, sive exigentiam rerum superat, dicitur quod miraculosum v.g. quod accens sine subiecto existat, quod ignis applicatus non comburat, quod mortuus resurgat, quod homo pugne egitur turris deificiat &c. quae et supernalia quoad modum dicuntur, et in longe diverso tamen, ac dicitur supernalis gratia sanctificans, et visio Beata, Theologica quae, et omnia intrice supernalis usurpatio est quadenotatur, Ens adeoque ad vitam salutare, et ducens, quam usurpationem frequenter sumunt Ambrisenses, de supernaturaliter donorum, quae nobis promeruit Xtus, et tamen, Concilium in materia de iustificatione et gratia, cuius ordonalis rerum creaturis atingere negat excelentia eius vitae, et possessionis Dei quae ad illam ducens et salutare est merito supernale, et supra naturae vires, et debitum dicitur etc., ideo quod est definitum in Tridentino S.e 6.a, liberum hominis arbitrium non posse credere, sperare, et diligere sicut oportet, nisi donum gratiae a Deo commotum et excitatum. &c.

260\. Ad supposita dictis illiagieu... quod dicimus virtus et abitus Ens intrice et supernalis Theologice, explicatur hoc quod dicens intrica ordinatione, et proportione cum Deo, ut perfecte aequilibrata, quam cogitationem valde gravem ... illustratam invenisse a P. Borrul, scitata anno 15, a qua parum aut nihil distat herice, interim placuit hic ... excogitatos, Ens supernale explandi modum v.g. quae ita explicatur excellentia et pro eo intrica Entis supernalis Theologice talis illius dignitas ut existimat superioritatem ordinum, quo Ens supernale supra omnem Entitatem naturalem creatam et omnem creabilem illi afinem in hoc rerum ordine eminiat, et unquam hoc sana et sine donis supernalibus non sit addita, nec proportionata in assecutione perfecta caritatis, imo perfectam improportionem rei naturalis, cum a recursione ultimi finis statuunt Concilio et PP nullis naturalibus posse hoc a Regno celestis peccatum excotorrens et exohereditatis gratiae ...

gloriae merendi

nec ad illa merenda, d asequenda Esse disponitur, ex quo graue non elevantur necessitas stabiliunt, & proportio intri ca cum Deo ut ā Cra ralis perfecte asequibile optime Explat, & sic intrica Entis supernalis et illius Excelentia supra naturales: tamen Cuius Excelentia dicitur quod Divinus et Divi nae participacionis specialis. &

261 Placuit 1°. quoniam iste Explat Divinus ō et soli Enti intra supernali pertenere, quia ipse eius aptissimus Censendus ē, virtutibus enim habitus infusis, et qua litates alias vitales supernales ad actus supernales, ea ordinacio ne et proportione Esse habent quod quomodo non Esse insufientes et debiles ad Deum perfecte asequendum, et Aeuent et proportionantur deinde auxiliis supernalibus ipsa et voluntas, Ex intra sua natu ra ius proportionatus in ultimo vitorte ad Deum asequen dum ut vltimum finem, demum ipsum lumen gloriae Visio et amor Beatus vnio hipostatica & Pi ipsa Dei asequo lmiis, aut Ca saltem meritoria Lectio tales asequonem perfecte proinde quod proportione intrica cum illa habent. 2°. Stat Ex paragrafo ante, cum nulli enti naturali conuenire possit hec ordinacio et proportio intra cum Dei perfecta asequone, deinde quod cumque status Beatificus sequitur ad illius ea talis [illegible] requirunt proportione ipsa habent, & natura Explacio Esse ōe supernale Theologice pertenaiut, et nulli alij ordinatur.

262 Sed rogaui Cur potius Explanitio supernalis per ordi nem ad Deum quatenus asequibile ē, quam per ordinem ad Deum quatenus ca Nā, Creatoremque eius ē.. Rco 1°. quia ōa Entia naturalia ra ta connectitur cum deo ut Ca Nā. Creatorque eius ē, petuntque ipsius Cursus effectibus ipsius naturalis debitus nulla autem en tia natura Creata connectuntur cum Deo, ut a Cra radicaliter asequi, nec petunt illius obtibus concursus quas visionem possideat nec traibus, quos Vnione hipostatica posideat perfice; deo 1°. Deus ut ca Nā nil ponere in effectibus Creatis proportio natis et ordinatis Esse, ad finem ultimi adeptionem ut ponit Deus ut asequilis perfectum et natura proportionata, qualis is ōa intrice,

Teologice supernalia, ut etenim ponit ut causa quoad debitum divi Cujus productionis, et creationis. &

263. Dices: Deus ut causa producit per la entia naturalia habentia intrinsecam proportionem cum asequtione Dei, quod est gloria nostra ruit, probatur antecedens: quia Deus ut causa producit humanitatem Christi Domini, habentem intrinsecam proportionem cum perfectione hipostatica, quae est fica Dei possessio. Et producit intellectum humanum, intrinsecam proportionem habentem cum visione clara Dei quae est illius intentionalis possessio, ergo etc. Respondeo distinguendo antecedens Deus ut causa producit per la entia naturalia habentia intrinsecam proportionem, cum Dei capacitatis asequtione, omitto antecedens: habentia intrinsecam proportionem ordinationis, nego antecedens: proportio quae est mera capacitas recipiendi non arguit supernalitatem, neque est in lapide, talem proportionem habente ad recipiendam qualitatem gratiae; bene tamen proportio, quae intrinseca ordinatio etenim, et natura humana capax intrinsece est, quod Deus possideat, sufficienter intentionaliter, et quando Deo intrinsecus possessionem et quoniam in ultimum finem per mea agenda destinet et dirigat, tamen eo sensu ordinatum, neque possessionis Dei possessionis, neque mea agenda ad illum esse postulat, nec in se est donum, quod Christus meruit nobis, qualia sunt reliqua, esse ordinationem habentia, ad Dei perfectam asequtionem. &

Caput. 2.um

Relationes sive politas substantiae creatae supernalis in communi statuitur.

264. Quod supernalia supernalibus naturalis debeantur certum est, sunt hoc habenti gratiam debetur dilectio naturali, virtus concedita ad actus supernales charitatis, fidei, et spei, et intuitu lumine gloriae producere naturaliter debetur visio beata, quod autem fuerit etiamsi vicies, 2.us in ecto quo affective, dono aliquo ipsi supernali, debetur per debito naturali gratia, lumen gloriae, visio Dei, habitus charitatis, et aliud videlicet supernale, suam proportionem prodictus cum perfecta Dei asequtione habens, et sic inde substantia creata, intrinsece, et entitative,

supernalis vehementi

q.d Noviores theol. dicunt, in universum Subst. supernaturales Gratiae cui naturaliter debeatur donum aliquod intrinsece supernaturale impossibile indicant Tom. oes, cum S. Thom. q.e 12, primae partis articulo 5°. Et Alvarez de Auxiliis, D.e 69, Nazario, et aliis, illud negare tendunt et Scotistae, cum Scoto, D.e 13 ubi do autoritates illas se nare plane fatetur, et aliis: ap. Poncium, Tom. 1°. D.e 4.a ubi impossibile et insiciant, oes Dd. Scotistae, his addendi sunt P.r quiros, in 1°. 3.tiae D.e 20, et Borrul Tom. 2°. de Visione Beata, D.e 12, S.e 1.a n.° 3.° &

265 Possibilem esse Subst. supernaturalem Gratae indicant, et ipsam oino negare definiunt PP. Molina in 1.a p.tis q.e 12, arculo, Bezanus 1.a p.tis Summae Teologiae Cap. 9 q.e 5.ta heria in 1.a p.tis D.e 48, et plenissime apud Ripalda loco citato, ubi plures Salmanticenses, in MS. speciatim, P.m hurtado, et Pimentel annumerat huic cum ad tefauentes, q.r et amputatis, se repugnans ita docendus Ripalda Tom. 2°. de Ente supernaturali, D.e ultima, S.e 11 q. [illegible] hanc ab oi Censura liberat, et precipue eos plane et exponunt Icilia, et PP. de Subst. Grat. de facto existentibus, et aliis afinibus loquuntur, minime autem de alia ordinis superioris possibili, que meta et Theologico examine relatae inde absque oi censurae formidine. &

266 Assero possibilem Subst. Gratae supernaturalem sive cui donum aliquod supernaturale de vito supernaturali debeatur, sive hoc per intrinsecam connexionem et exigentiam naturalem illud, sicut ignis calorem, et aqua frigiditatem debitam exigit, sive ex identitate talis substantiae cum tali dono, 1°. haec sufficiens virtus aliqua probata fundatur illo nativo non repugnantiae, quod fundatur in argumentorum solutione utraque non apparet implicatio Subst. Gratae ad suam proportionatam ad Dei assequutionem, et perfectionatam de facto per lumen gloriae, et gratiae. Nobis tamen ultro proposita fundata possibilitate ista stabiliendo 2°, et 1°. quoad illud in universum possibilem, veniemus ad singulares alias Subst. supernaturales postmodum ~~defensuro~~ dispensuri.

267 Arguo 1.° a priori, omnis supernalitas Theologice, nullo facto dicit exclusionem subiecti creati, potentis illam connaturaliter habere; sed ens omnino supernaturalitas non negat substantia creata supernalis, ergo. Probatur maior: ens omnino supernalitas Theologice solo petit, quod sit ens indebitum et supra exigentiam et vires entium naturalium, et collectionem naturarum existentium, et illarum affinium in hoc rerum ordine, quod est participatio esse divini, quod est inexistentia supra gratia sanctificante, quod est habere portionem intrinsecam, cum Dei assecutione. Christi, varias sententias, supernalitas constituentes, a nullo ex his omnibus, dicit exclusionem subiecti creati, potentis illam connaturaliter habere, ergo. Minor probatur: quod sit ens indebitum, et supra exigentiam, et vires entium naturalium et collectionem naturarum existentium in hoc rerum ordine, et illarum affinium, quod sit participatio esse Dei, non dicit quod tale ens sit substantia, neque dicit quod tale ens sit accidens, sed abstrahit a substantia, et accidenti creatis, cum modo habeat gratiam constituens supernalitas erit intrinsece supernale, sive sit substantia sive accidens: ergo non dicit omnis illa supernalitas exclusionem subiecti creati potentis illam connaturaliter habere, nisi sucumbens arguto dicens, supernalitas dicit, quod est accidens indebitum cuicumque subiecto creato et creabili. Ergo

268 Confirmatur ratio 1.° de facto dantur actio actio creata, indebita huic ordini rerum creatarum, et illarum affinium, quae non supernalia sive connaturaliter habent omnino supernalitas, ergo possibilis erunt subiecta creata; indebita huic ordini rerum, et illarum affinium, quae sint supernaliter et connaturaliter habent omnino supernalitas. Nec video cur sit admittenda actio indebita, non et admittantur, ut possibiles subiecta indebita, deinde si ens supernale debeat excogitare excelentia aliquam. et perfectiones quia superat naturam in hoc rerum ordine existentium, verbi gratia inexistentiam cum gratia, aut portionem cum visione Dei, cur excelentia hec, et perfectio non poterit competere subiectis creatis, si competit accidentibus. Confirmatur 2.° de facto datur substantia supernalis modalis, unio scilicet hipostatica, quae sit exigat subiectum creatum, et naturalis scilicet humanitas Christi Domini, neque ab humanitate Christi, nec se, neque ab alio aliquo subiecto, aut substantia creata exigitur, et est possibilis erit substantia aliqua

supernalis,

abta, sit q̃a aliqua supnalis, q̃ et exigat subiu nale, tm̃ a nullo subto aut ente nali exigatr supertus ex exigentiis subti et nec creatis, et creabilis intra hunc verus ordines. &c.

269 . Arguo 2°. Substa creata quae dnalis, sive identitate, sive exigentia fisica sive productione, dono aliq. supnalis, esset ex hoc capite ito finite pfecta, et minime infinite, quia substa creata supnalis non includit pfectiones creas repugnantes, quae possibiles.

Ans 1°. Talis substa creata equaleret in pfectione diuncto ex substantia creata nali, et accente supnali, v. g. habitus fidei, aut luminis gloriae, sed talis non excederet illud infinite, diunctus ex substantia creata nali, et accente supnali, est ito finite et non infinite pfectus, quia substa illa erat solum finite, et non infinite pfecta, ergo talis est, et merito certa, quia mar: quia talis substa, nil aliud possit et dnalis, quae quia hoc diunctus dnalis, potest, et est hoc diunctus dnalis et essentialis potest elicere accentus supnales fidei, et visionis beate, ita et substa illa, et ut hoc diunctus est tale est debitus, et supra exigentias oms substis creatae et creabilis, in hoc verus ordine ita et illa, quia hec equalet in pfoe illi diuncto &c. finito, et limitationis foe &c.

270 Pr. 2°. idem ans quia non est unde talis infinitas adveniat tali substae creatae, cum non a se ab altro excesso supnali, alias et diunctus iam ud intrice includens tales creas, dineret aliquas pfones infinitas, non ab exigentia tria supnalis, quae quia dicto pfectio exacta non est infinita, neque infinitas pfonis arguit exigentia non abusione, cum enim humanas finitas pfones, unionis heat cum donis supnalibus, non ab identitate, cum ipsius accente supnale finite pfectus dicat secum ipso identitate: a ex nullo capite queniret infinitas substae creatae supdnali, quae non queniret accente creato supnali.

Dices ad hec rao.

271 polis est substa creata equalens 2ius se diuncto ex sub a nali, et hitu nali acquisito, itaque talis substantia ras ne sui heat quia her de facto pro a nalis, rane hitus nalis,

[illegible]

[illegible]

sup. virtutum, et etiam solum et non substantia creata, quae esset aequalis
connecto, compossibili, et nihil supernaturali influxo, ita quod illa
ratione sufficeret, quod de facto haberet ratione habitus supernaturalis influxa,
naturale et naturalis posse aliqua supernaturalia elicere; aliquis et
nulla est aliqua adversariorum, implicatione involuit, cum sint
habitus naturales, et omnis causa supernaturalis desumat repugnantia causa
secundo quod sicut illa substantia non excederet suam coniuncti
naturalis, ita nec haec excederet coniuncti supernaturalis quos
quasi plane finita est. &

232 Assumo 3o. substantia creata supernaturalis,
eo quod talis intrinsece esset, non haberet suam, aut aequalem
gratiam Dei: et cum hoc casu a P.P. Recupito, et quiros
adducto, non repugnat substantia supernaturalis creata, probo assumo 1o.
quod substantia creata, cui esset naturalis habitus fidei, et spei, &c.
et cui naturales essent alius supernaturalis virtutis istarum, minime
haberet gratiam suam, aut aequalem gratiae Dei, cum Deo repugnet, hos
habitus, et alios habere suos; et neque habitus neque alius aequalere posse
quibus atributis, 2o. quod neque gratia sanctificans, neque lumen gloriae
neque visio creata Dei, sint perfectionis illius, imo Deo repugnat
has has habere, et substantia habens has istas tamquam perfectiones
naturales, non haberet gratiam, aut perfectione suam, aut aequalem Dei.
3o. quod nunquam substantia creata supernaturalis, haberet ista gratia
et perfectiones, in eo perfectionis gradu, quo Deus gaudet, probatur alius
secundo quod Deus est sanctus impeccabilis, et beatus per naturam ut
distinctus a gratia sanctificante, et donis supernaturalibus, ad illa
substantia creata, supernaturalis non esset sancta impeccabilis,
et beata per naturam, ut distincta a gratia sanctificante, et do-
nis supernaturalibus, de illa naturalis habita esset in eo perfectionis
ordine, in quo modo sunt, dona supernaturalia, quae reddunt creaturas
sanctas, impeccabiles et beatas &c. &

233 Dices cum P. quiros, has fuas sup-
naturales, cum perfectiones Deitatis constare, ita ut humanitas ut

Unita

hipostaticè Verbo D[e]i, exigat illas naliter, sit gra, visione et reliqua dona, q[uae] inde q[uo]d n[on] possit p[er]fectionem istam, al[iis] subtis Creatae dari, aliter deberent illi p[er]fectiones Deitatis, Com[unica]tae, d[ico] 2[um]. V. q[uod] q[uod] q[uo]d sint p[er]fectiones Deitatis Com[unica]tae, sive unitis q[ua] utuntur Verbo, n[on] p[ro]bat nulli alteri substantiae p[er]se deberi, humanitati D. Chri, q[uae] ut afecta lumine gloriae debet visio Beata, 2[o] q[uia] 3[o] p[er]fectas Deitatis com[unica]tae gra, et gla infita, n[on] tm [tamen] est p[er]fectas illius ly gra polis, et ly gla polis, alias nullus gra gre, nullus gra gle requiri posset, in ama iusti, q[uae] n[on] reqiret in ama Xpti, 3[o] ab illis exigentibus, gre, et gle, polibus p[ro]ceder[e], tg q[uo]d m[odo] p[er]fectas alteri subtae Creatae. 3[o] q[uia] Satis est, ut hae sint p[er]fectiones Deitatis Com[unica]tae, q[uo]d in alio n[on] sint, in equali intensione gradu, ac sunt in subto, cui p[er] unione hipp, Com[unica]tur Deitas: sicut Calor est specialis p[er]fectio ignis, satis est q[uo]d n[on] reqiat, in aliis subiectis, in illo intensionis gradu, quo reqit, in igne, sed nulla alia subta Creata heat naliter, dona supernalia gre, et gle, in eo intensionis gradu, quo habet illa Deitas Com[unica]ta sufficit, ut hae heat speciales suas p[er]fectiones, nulli alteri naliter dueientes. &c.

Caput 3[us]

Substantias Creatas Supernaturales possibiles singulariter p[ro]ponitur et tuetur.

234. Dico 1[o] polis est subta Creata, cui naliter est gra sanctificans, hitualis et q[uae]libet alia fra, q[uae] et intrice sanctificans, est unione hipp. q[uae] D[ic]tio et intigendae, tus p[er] dinone nalis, tus p[er] identitate subtae Creatae, Cum fra sanctificante. D[ic]tu[m] hanc admitte n[on] tenemur, Ex ui p[re]cedentis, Cum subsa Creata supnalis n[on] eo ipso esset naliter ornata gra sanctificante, accideret in subta, vti Cuiusuis esset naliter hitus, et aus fidei D[ei] supnalis, q[uia] tm D[ic]tio 1[o] Cum rane et omnium subiq intualiter Creatae n[on] repat here Exose, ut vi Corae

nis frgi, sine

titulis

quo dicatur amabilis à Deo v.º amicitiæ amore, ergo non repetit substantia creata intellectualis, cui donatur gratia sanctificans. Probatur consequentia: quia substantiæ intellectuali creatæ non repetit habere in se, et in instanti creationis formam sive titulum quo dicatur amabilis à Deo v.º amicitiæ amore, ut est fere certum in beata Virgine, angelis et primis parentibus in gratia creatis: ergo non repetit substantiæ intellectuali creatæ, esse sive ex vi creationis illam formam sive titulum exigere, et habere. Probatur antecedens quia nulla assignari potest repugnantia in eo quod dicere quod id, quod alicui substantiæ intellectuali tribuitur à Deo ex dono distincto, à dono creationis (excepto dono unionis hipostaticæ de qua dicta) aliis tribuatur ex dono non distincto, à dono creationis: sicut hoc est de gravitate, quam substantiis humanis tribuere potest Deus, et tribuet de ipsa Beatis donum supernale incorruptionis et impassibilitatis, ex dono distincto, à dono creationis, et tale donum tribuere potest, et de facto tribuit aliis superioribus substantiis, ut Angelis ex dono non distincto à dono ~~dei~~ creationis, quod idem de donis theolog. supernalibus non repetit. &c

215. Probatur 2.º D.º quatenus repugnaret substantia intellectualis creata, esse habens formam sive titulum, quo dicatur amabilis à Deo, v.º amicitiæ amore quatenus amicitia Dei debet esse omnino gratuita, et absque ullo debito sive merito fine naturali, quod stare potest amicitia actualis Dei omnino gratuita, et absque ullo debito, et quod fit debita substantiæ creatæ amicitia habitualis, sive forma mere habitualis per quam substantia illa reddatur proportionata, ad amicitiam actualem Dei, quam non repugnant, ut proferunt Adversarii, manifeste constat, quia aliud est, amicitia actualis Dei, sive actualis libera Dei voluntas amicabilis, quæ certe illa est omnino gratuita, aliud quod sit forma per quam se disponit et proportionat ad amicitiam actualem, et omnino gratuita, denique probari potest D.º hec omnibus iisque dabimus capite ante de substantia

supernali, in

communi,

Stabilienda. &

236. Hic reddenda ratio de e vatis Cur repet substa Grata intualz, cui ? Inalz visio hipostatica, e autz hec apriori, q. talz substa diceret &, aut inferret gratz repars mete Cz Imm substz Gratz, repugnat substantia intualz Grata, cui Inalz visio hipo. ... q. talz substa diceret &, aut inferret, q. ... et in Grata substantia esset ... et substantia Inalz ne Gratz: hoc autz e gratz mete repans Cz Imm substz Gratz. ... mar ... se ... q. talz na Grata, heret sibi Inalz ... infinitz simplr, ... substz d hoc e gratz mete, repans Cz Imm substz Gratz, et finitz simplr, Cz ... nalz, n ... superare, im... ne, Cuiq e ... illamet: q. substantia incrata, et ... q. substa Grata na in Grata, et ... e gratz repans, Cz Imm substz Gratz, ... q. substa in Grata et ... Inalz ne Gratz, e gratz mete repans Cz Imm substz Gratz, ... q. substa in Grata et ... ee Inalz illiuz, q. sibi exigit ... identatz Cz illa; neq ... abstrahere ... a debito Inali identatz Cz na, cuiq ... Inalz e, d ... illi exigere ... identatz Cz illa ne incratz, et ... ee Inalz ne intricz, et ... ex ... repans, q. substa Angica, aut huna ~~ferat~~ petat ... sibi Inalz ... q. negat ... angelicz, aut humanz, sive ... illz in ... angelicz, aut humane, ~~aut~~ et ... d neg ... substa, hec neg ee nalz ee substantia Gratz intuali.

237. Dico 3. ... substantia Grata ... sua, et ab intrico impecalz hec ... ex supra ... Gl... ... Grata substa ... nalz ee ... et simplr ... Substa Cui Inalz esset ... hipo ... aut fidei aut ...

Cz ... in Con...

...

indepatibilite, cum pecato habent hic. Et illorum autem
2°. q.a est si illi est donalis gratia sanctificans, adhuc dia
rigfrg esset pecatum mortale, posset illa amittere, sicut aqua
frigiditatem sibi donalem amittere, q. da rig frg patet.
3°. est si inamissibilit. haberet gratiam habitualem, adhuc posset
pecare mortalit., cum X.a valde ... pbalis sit, gra habitua
lis, et pecatum mortale, dici posint de spa abta, neque
implatorium est qd eadem Cra sul heat gra et titulum, quo est ha
et amabilis a Deo Vo. amicitie amore, sicut gra, et titulus
quo odibilis est a Deo V.o inamicitie odio, sicut pecatum mor
tale. 4°. deniq. q.a cum gra habitualis et habitu Charitatis
iponi posit infinita pecata Venialia, posse autem pecare
Venialit., sufit ut illa Cra dicatur abte et simplit. pecalis
cum Veniale, verum, et ... Theologicum pecum, et starepit,
subiecta Cratae esse supernale et multiplicium pecabilem.

228. Posse et esse simplit. et abte abintrico impecale, p. resp.
impecalitas participata non excludit omnem Creatae subi
ectum, et spolia di dio hec, et qd subiecta est Crata, et qd heat
impecalitas participata, d Cra abintrico impecalis, iohe,
vel impecabilitas participata: et non repugnat. p.o est ans: im
pecalitas partici pata non est a deo summa et infi
ta perfectio, non sit dispona cum dispensa a Deo, na sua
Ctasa Sancto et impecali, imo natus et exaltis de
pentia utq dicit, deinde dponim cum finita pfoe, suorum
autem, cum mutatione fica Volup., et transitu a ..., cara
autem honestis, ad illud hendum, et cum aliis impfoibus, et non
excludit vanem et omnem subiti et Cratae. ... q.
talis ~~subiecta~~ nil aliud, na sua heret, q. q. de facto
hent Beati, eo dom gratuitis, et supnalibus, c...
aliis, ingredi frati, ... et ... quatenus hec do
na hent, non dicunt infinitudinem ullam, neque omnem exclu
dentem Vanem subiecti Cratae: et neque illa subiecta, na sua impe
calis.

239 § 1. Rº. 1ª. q. n. vegat subsba

Supnalis ita Leoña sua amabilitas a Deo ut petat Inalis, q. Deus illos qui veniat auxo Igrus, ad aus oes et omisiones preceptas, et talis subiaceat ña sua, sua exdono a se intrice pecato impecalis, q. n. vegat nullus. Vide Repantig, v. 3. q. nanda i marilla, q. d. PP. docent auxory effaces aut Igruitates a Dei gra provenire, nil obstet, q. hec pro Venti Igrua n. esset inde pent a gra d elipenz abilla, n. divinis, aut Idims Crs illas ut dis creto ab ordine grac, d. ut na sua grac ex igenza aux videnti fato Cy gra, deinde n. inferi, ut o finand aliq Cy granado, q. nullus esset pole aux lius grac illi subiecto intuali, Cui debitus esset auxilius Igrus et effax ad aus ~~producendos~~ precepto, q. adaus n. precepto, posset Deus dege nare effax et Igrus auxi lius, et ipe illud gratis largiri, deinde ad aus et precepto, posset Deus pre vere gratis auxilia adintensiores aus v. obligaconis precepti, dibiti q. Inalis, adhuc clarit, mo quo auxilia effacia et Igrua assent ex gra sicue gratis dara nullis Ec. & P.r 3º. 1ª.

280 hec ex Ripalda nº. 45, in ordine nali sensibili lius, ex pris defabto poa ex se detrata ad bonus, alia ad solus colore prosipiendus, sideo sus omnius ad obiecta aliarus potentiarus exoc narus indiferens: q. in ord. sup nalius n. vegat poa, q. et ap. hensiua i obia honesti, et turpis indiferens, tm ut apetitiua i ex se detrata ad bo honestus amandus, et ut detestatiua, ad so turpe odio sequendus, talis q. obrus frale amoris, i sola honestas obti, et oblus fugi, i obia turpitudo. et Ifat q. hec n. e adeo sus mag fectio, ut egit Itineat, ex Tº Theologorus iudicio, Iiundus ex volere humana, et fis tabus infusis, q. qdis Iiundus, sola obia honesta amare ex sp. pia detraone ... et so obia turpia odisse, nu

llus q. aus

Cturge e dicere p̃t, q̃ talis p̃ fectio subs̃ta, ali
cuius cr. offectus non supat, q̃ p̃t esse e, ad oẽ
honestus p̃ cepṫus detrahat, q̃ et impecabilis. &

281 Dico 4.º possibile ẽ substa Creata intuualis,
Cui dnalis ẽ, Beata visio, siue na sua et intrince
beata, neque D.D.º hec cons̃ cedentibus infero quia p̃t ẽẽ
substa sup naliꝫ, cui deb̃ ny supnale, v. g. hirq fidei
Spei, et Caritas, siue grã sanctificantes, et scientia infu
sa, debitus dnalis, et tm sui viribus impotens esset
Deum videre, q.d p̃t de facto in intu humo, et ut in struc
tio his hitibus, q̃ non sufficit ad visionẽ intuitiuam Dei se
solo: q̃ quia hec exigit altiores sui Cas. q̃ sunt sup spe
cialis, et supnalis p̃ fectis; non q̃ q.cumque subst. aneus
substa, supnalitas suffic., ad ad strueñdum illi dnalis vi
sionẽ Beatam, et q̃ inter substas nales alias, aliis p̃fectiores
agnoscimus, ita inter supnales alias, aliis sup[er]iores, &
nunc meditari. &c.

282 Probatur q.r D.D.es non implat subs̃tã
Creata intualis, na sua p̃ portionata ad sui Cognitionẽ, siue
visione intuitiuã, q̃ non implat substa Creata intualis cui
dnalis visio beata. p̃ la; q.r ans illud &c. non implat
substa Creata intualis, na sua p̃ portionata, ad Dei Cogtio
ne abstractiuã, neque alia na sua p̃ portionata, ad intuiti
uam. Ans ẽ Certus, q.a p̃t hec ... aderet supra illa dies p̃
fectores intra Creata, p̃ fectiora p̃ ximiora Creata, minus q̃ Creata
p̃ fectiores Cognoscendi illas obtas, dn. regat q.r una substa, quidlibet
na sua in his oibus excedat aliq. p̃ d. mar. Ostat et p̃ mer. q.a non
excederit infire alios, et mo non excedit Angelos intuitiue Cognoscens
Deum, et replaciue, ut intuitiue cognoscens, et involuendo oã visio
nes, de p̃ ximiora inter humus abstractiue Cognoscentes Deum, et na sua ad
eiusmodi Cognitionẽ p̃ portionatus. — Ostatur ratio hec, q.d sicut q.a talis
non repugnaret intualis substa, na sua p̃ portionata, ad Dei
Cognitionẽ abstractiuã, repugnaret autem p̃ portionata ad intuitiuã
maximeque ad intuitiuam requiret equalis simplicitas et im

materialitas

inperij cognoscens ... obiectum cognitum, quod ad abstractiones non ... ut dicunt ... alia de hoc ... facto, cum intellectus creatus ... lumen ... proportionatum ad intuitionem Dei, et maneat adhuc ... et malum, ac sine lumine erat, et magis malum cum pluribus subiaceat accentibus, et nulla ... vac.

283 ... non repugnat substantia creata intellectualis non sua inadaequate proportionata ad claram Dei visionem, et neque substantia creata intellectualis non sua adaequate proportionata ad illam. ... in nostro ... et Scotistas, quod de facto tribuant intellectui beatorum ... actibus inadaequatis in visionem claram Dei quoniam inadaequatis ... non repugnat substantia creata intellectualis, non sua habens limitationem ... sive virtutis inadaequatae ... quod deficit ... existentia non sua inadaequate proportionata ad claram Dei visionem ... substantia creata esset non sua adaequate proportionata ad ... Dei visionem ... quod in nullo ... appareret repugnantia ... duplo maioris virtutis, adagendum ... alia, et quae haberet non sua dimidietatem ... virtutis creatae, quae aliquid deficit non sua, et enim quando medietas una virtutis finita est, medietas altera finita ... et integra virtus ... medietate resultans finita ... debet esse: ... non sua habet substantia intellectualis creata ... medietatem, sive inadaequationem virtutis ad ... Dei visionem, posset dari alia substantia creata intellectualis superioris ordinis, habens ... medietatem alteram, virtutem plenam ... limitatam ... luminis ... de facto ... cum intellectu creato virtus adaequate proportionata ad clarum Dei visionem, neque obstat, quod talis creatura sibi adstringeret Deum ... obiectum ad suam visionem concurrentem, quia de facto ... illustratum lumine ... concurrente, sibi adstringit Deum, absque ulla ... ex ... creaturae, et absque ulla ... Dei ...

Caput. 4.

Argumentis Respondemus.

284. Clamant frequentissime Adversarij, ipsorum nostram esse sententiam plenam S. Scripturae discordijs, et Conc. patribus, quid doctoribus Eccl. quid, Theolog. antiquorum suffragio repugnantem, et clamores hos iam diu sedavit P. Ripalda, exponens optime PP. (?) discursive, de substantia creata exigentibus, et his a finibus, in hoc verum ordine, quod de possibilibus umquam meminerint. Deinde cum PP. dicunt, solo Deum non Beatum, et impeccabilem esse, loquuntur de impeccabilitate, et beatitudine a se, tamquam ab obiecto Beatificante, et ita a se, sensu, ut non ab alio, habeat sanctitatem, immo aliis sanctitatem, et Beatitudinem tribuat, quia vero etsi esset sancta, impeccabilis, et Beata ad(?)struat, non a se, sed ab alio esset, nec esset sui et aliorum Beatitudo et sanctitas, et cui deberet ut completa sanctitas, et Beatitudo a Deo dependens. etc.

285. Arguunt 2.º Dona gratiae sunt simpliciter supernaturalia, dum essent, si esset possibilis aliqua substantia creata, cui naturaliter deberentur, ergo non est possibilis talis exigentia naturalis, talis substantia creata repugnat; maior a PP. et Scilicet asseritur et a Theologis omnibus admittitur, et minor probatur quia ut aliquid sit simpliciter, et absolute supernaturale debet esse supra omnem naturam creatam, et creabilem, et supra exactionem omnium possibilium, dum si esset possibilis substantia supernaturalis, dona gratiae non essent supra illam, ergo non essent simpliciter et absolute supernaturalia. Maior probatur quia ut aliquid sit simpliciter et absolute supernaturale non sufficit, quod sit supra aliquam, aut supra aliquas substantias creatas, alias et animae intellectualis intus, et possibilis essent simpliciter et supernaturales absolute, quae et Angelis, et hominibus sint naturales tam respective ad Bruta, et inanimata, si supra exigentiam et capacitatem illorum, sed ut sit aliquid supernaturale supernaturale, requiritur quod sit supra omnem, et possibilem naturam creatam, et non solo supra existentem relative ad hunc verum ordinem, confirmatur: quia si alicui substantiae creatae, dona aliqua gratiae naturaliter deberentur, non esset ratio, cur potius supernaturale simpliciter quam simpliciter naturale diceretur, quia negatur deberi; probatur ans: quia deberentur naturaliter alicui substantiae creatae, et aliis non deberentur naturaliter, et hoc

ipso naturale potius,
quam supernaturale esset

ut q. in aliis comparationibus Naturalibus, quae aliquibus dantur, non vero aliis, naturales ... absolute dicuntur et ss.

285 Arguunt hoc vocale deprenditur, quod nomen naturae, ut accipi enda est quoad substantia Gratiae, et cuiusque, non accipitur pro essentia cuiuscumque rei, cum non est verum creaturarum universitate, cum non de composita ex materia et forma, ut usurpant Philosophi, et de supernaturali, quod dicitur supra eius, et quod non est ex materia et forma, usurpandum est Theologice, ut supra diximus, pro collectione substantiarum omnium in hoc vero ordine existentium, et illis afficiunt, et accidentibus illis vi creationis debitorum, quae quidem collectio naturae Theologice, sive naturae quatenus ad Dei sequelam, non est proportionata et ordinata intrinsece, imo insufficiens, indigensque in variis virtutum supernaturalium, et donorum gratiae. Proinde concessa naturae; nomen: ad probationem, nomen, adhuc comparationem, concesso autem, naturae causa; ut aliquid dicatur simpliciter, et absolute supernaturale, sufficit quod sit supra naturam, Theologice acceptam, hoc est supra collectionem omnium entium, quae ad Dei ... quoniam perfectam proportionem et ordinationem intrinsecam dicunt, quae collectio est substantiarum existentium, et his affinium, accidentiumque illis debitorum, vi creationis, non vero collectio omnium substantiarum creatarum, hinc ad ... naturae autem quoad tale donum absolute non debetur illi collectioni quae dicitur, sive naturae Theologice acceptae nec alicui existenti in illa collectione, quod sufficit quod absolute, et simpliciter dicatur, et intrinsece, et entitative supernaturale, quod non relative in aliis comparationibus naturalibus, ut certum est.

286 Arguunt 2°. Ex P. Ant. Perez, inter ea quae pertinent ad ordinem Dei, quod dicitur substantia est Dei; ergo supernaturale est, quod pertinet ad ordinem Dei, ergo supernaturalia, quae dicit substantia est Dei est, ergo nulla est possibilis substantia creata supernaturalis, quia maior quoad inter ea quae pertinent ad ordinem humanum, quae quid substantiae est hoc est gratia: aliqua datur assignare, quae propria non est Dei, et non communis: et substantia creata, licet ipse hoc Deus excellentia, aut nulla alia assignari possit quae sit gratia supernaturalis, substantialis, ergo hic gratia non nullius existit ... substantiae creatae. Etc.

287 Respondeo negando consequentiam, ut liquido debet constare, de-
posito, quod dicitur supernaturale in ordine Dei, seu specialis ordinis, ad Deum
ut sic fiebat asequi, seu similitudine specialis, participationem
Deitatis, aut coniunctione cum illa, et optime in hoc sensu substan-
tia creata pertinere ad ordinem Dei, et accidentia et qualitates
creatae pertinentes, et capaces accidens creatum huius ordinationis
similitudinis, et coniunctionis cum substantia creata, capaces
erit, et quod denominatur quod Divina participationis non sufficienter
ad supernaturalitatem, et accidens? maxime quia non urget, quia licet
inter ea quae pertinent ad ordinem humanum, et inde unionis, aut
identitatis cum hoc, quia substantia hominis, sine quo homo esse
non, adhuc inter ea quae extrinsece denominationis ad ordinem
humanum pertinent, et quod humanum dicuntur, non quia substantia
est homo, sic vestis humana dicitur, panis cibus humanus, et dicitur
aliquid per se substantia, adeo humano pertinentes, sic extrahenda
posset dici substantia illa, quod specialis ordinationis, aut coniunctio-
nis cum Deo, quod esset Deus, et accidens dicitur Divina ad differen-
tiam ordinariae naturae, et in ordinatione substantia intelligentiae
etiam communi, et proprio creatae; et in creatae substantiae
datur gradus Dei naturaliter, sic substantia intelligentia, et se
comprehendentis, ita in ordine substantiae supernaturalis et hic gradu
communis substantiae Dei et creatae, clarius gradus excellen-
tissimus dicens Deus, et substantiae supernaturalis infinitae et
[illegible] se. &

288 Sed arguunt tertio aliis ab absurdis, tertio quia
contraria sua infert, hinc infuso forte proprias per vitalitates
in ea supernaturalis, quod dicunt Philosophi, et Theologi omnes; secundo
autem, quia talis hinc, essent tales substantiae supernaturales ab intrinseco
convenientes, et naturales, sed non potest ab anima dici, ut illi

ab intrinseco conve-
nientes
vitales

Vitales, n. 11 de gratia hic. — 2um quia ex esset possibilis subs-
tantia patrans supernaturalia miracula, actiua creans, suscitans —
3um quia ex esset possibilis substantia ~~patrans naturalia miracula~~ creata
simpliciter infinita, et haec ex ingenio, est contra. — 4um quia Deus
contra creaturas suas largitionis exercere non posset, sive do-
nis aliquid gratuitum illi offerre, cum illi essent naturalia do-
na supernaturalia, quod est contra de largitione sua, unde et sequeretur quod
Deus pro la intuitu merita non posset premio afficere, quia sicut
nimis posset Deus largiri nisi dona supernaturalia gratiae, et quae
debentur illis substantiis naturalia, et debita, sed tales creaturas non
posset Deus afficere premio. etc.

289 Respondeo ad 1um negando assumptum
quia non sufficit nec dicitur est, ut identificentur, nec ante, aut post vitalibus, iuxta
dictiones, quia ad proprium vitale ad vivo illud est, quod ab intrinseco petit
immutantiam operationis quod modo in aliquo vivat, nec sufficit quod sint ab
intrinseco, sed ante, ut indicat P. Rinalda. n. suo 84.
docens non esse indicentur admittere, hinc illorum vitales
quia illis substantiis supernaturales in essent ab intrinseco, ideo quod defacto
non esse prima vitalia quae nobis insunt ab extrinseco, defaltis quia non est
ratio vitalitatis, quod in omnibus operans deliberat, et sint ab intrinseco, ut patet
in habitibus naturalibus, et speciebus ingenitis, et in generationibus aliis
operationibus, quae debent et sint ab intrinseco elementis. Ad 2um similiter ad
minus, doceo quod illa non esse dicenda miracula, cuilibet creaturae, quia
miraculum excedit vires naturae illius, cuius dicitur miraculum, per
contrariet autem naturalia operatione illa, quae tunc miracula essent, et
si a nobis fierent in admiratione vaderent, quia dicitur vitium mira-
culi, sic defacto Angeli operationes praeternaturalibus, quae a nobis facta
mirabilia essent. etc.

290 Ad 3um nego, posito possibilis substantia creata
quae interest dicentia plane recta, scilicet non finita, ingens unionis
ne, et personarum multiplicitatis, quae duo non nisi infinita conveni-
unt; propterea quod non in supremo et infinito Deitatis abundantia, et ex-
cellentia revocant SS. P.P. omnes Sancti et Theologi, unitatem naturae et personarum
trinitate, et est contra. Ad 4um nego assumptum, quia sit esse substantia

supernaturalis quae illi
ta dona

supnalia, tā q̄ ad species q̄m. q̄ ad intensionē nalis dēanz.
Vnde Deus posset munificentiā suā largissime, erga illā
ostendere, deinde ~~et in gra~~ et glā, debita illi esset ī nalis
adhuc ad mg gra et glā intensiue posset ascendere, ex Dei
largitione ~~et~~ ī vide q̄ haberet Deus mr, quo illius merita, ī mo
afficeret, n̄ eo ipso esset illi debita, oīs gra, et glā, pōlis,
ī nec d̄s Xpto Dno ī nalis debeī. &c

291. Arguitur 4°. ō a p̄dicta ō em, si esset pōlis substa
Grata, cui ī nalis ē gra sanctificans, pura Crea posset ē
filius nalis Dei, et haberet ius nale, in hereditatē glē, et n̄ adop
tionē, acceptā q̄ gratiosē, et donē extraneē, d hoc neq̄ad
mitti, cū solus Xpūs filiationē nalē Dei, q̄ diuinitas arguit
ē, sibi vendicari posset: ḡ n̄ ē pōlis talis substa, ḡr mor.
ā P. Borull, q̄ a illa substantia esset filius Dei n̄ adopti
bus: ē nalis, mius q̄ pe n̄ ē, et mius n̄ ē cōe, haberet eandē nā
cū Patre, et n̄ haberet, in quo filius nalis distinguit, ab adopti
uo, ut ostat ex Concil. Francfordiensi, in sacrasyllabo,
Columna 5a. adoptibus dici n̄ pōt, n̄ q aliquos: Et S.
Ambrosius, lib° 1°. de fide, Cap. 9. ait, filius autē adop
tione, aut e gratiā ē maior illius fili ē certa, q̄ a ~~ha~~
heret ex substuente filius, sit gra sanctificante: mior q̄
q̄ a filius nalis eo differt, ab adoptiuo, q̄ d illi vi productionis,
absq̄ ullo fauore, aut dono gratuito, ius het ad bona
Patris, adoptibus autē n̄ ita, d ex fauore extrinseco, do
no q̄ gratuito, d substa illa vi productionis, ius haberet ad
grā, et ad glā Dei, a quocumq̄ fauore, et dono
gratuito, ḡ n̄ esset filius Dei, adoptibus, d nalis. &c.

292. Reo argūto huic; q̄ inter oīa difficilius reputat, nam
d̄mq: ppē glā, fius q̄ ad filiationē nalē Dei, requirq̄ procedat
a Deo Patre ut ex ipsa diuinitate in similitudine, sicut in identitate
idē n°. nē, q̄ d vi productionis n̄ haberet, substa Grata, supnalis cui
ī nalis esset, gra sanctificans, vim q̄ ad filiationē Dei nalem,

quānd, q̄ filius
habeat.

ius exprimi, et aliud ad eius hereditatem Patris, omnia quae Patris bona excepta Paternitate. Sit Christus pro exemplo, qui vane Deus personalis est, scilicet trahit omnia Dei grata, et bona, sola paternitate excepta. hoc autem ipsum minime heret in illa Grata subiecta, etsi aliquis pro quo aliquis quod quo quod illi debitum esset naturalis. 3° quia ad filiationem naturalem Dei requiritur, quod coniunctio filii cum Patre, non sit Patri libera, sed quae coniunctio, per identificationem alicuius partis, Patri, et filio, communis, et naturis sit in Christo coniunctio fit per realem communicationem alicuius partis, et extrinseci, in Patre, in filiatione autem adoptiva pater filio coniungitur, per affectum paternum liberum substituentem defectum coniunctionis physicae, et relationem intrinsecam utrumque, affectus autem hic, sive amor qualis amicitiae et benevolentiae, erga circa illum naturalis ornatus gratia, esset liber Deo, cum nulla bonitas et pulcritudo Grata, rapere naturam possit Deum ad amorem. 4.° quia filius naturalis Dei, habet omnia ea, iura vi productionis, omnino naturae, et minime libere Patri, in qua productionis necessitate fundant, per se Theologi, Divinas personas equalitas, illi autem circa viua, vi productionis omnino libere Patri convenirent. &c.

293

Quintus dicitur quia Deo vane filiationis naturalis Dei, est extraneitas inequalitas inferioritas et dependentia summa, a Patre in filio opponenda, ad tendunt hereditate, hec quae aliena sunt, a 2a Trinitatis persona, quae est Unicus Dei filius, naturalis, omnia autem hec filiationis adoptivae, gratia convenirent quod illi subiecti illa naturalis vendicant pro hinc alius. Adde quod notarunt alii, sit filiatio naturalis Dei, dari meritum infinitum, infinita per peccato satisfactione, et in hoc ergo, et aliis eius ope, et hoc iuris dictione quod, legislatoris, et iudicis, supra omnes creaturales, que omnia minime nostre subiecti competerent. = hinc ad maiorem probationem Deus tra Mari; nomen: ad huius probationem dictis quolibet Christo magis: in eo differt filius naturalis a b adoptivo, quod ille vi productionis in similitudine unica, et propria, a pro se fiet coniuncto, et natura propria ante, ius habeat ad omnia bona Patris, non vero adoptivus vero magis: quod vi productionis, in similitudine analogica, et improprie quod aptius se ergo extrinseco, et libere ante, ius habet ad aliqua

bona Patris.

no ma:

Potest q. ee. filius adoptivus Dei, qui producti non ac
cipimus, sed analogice, et improprie filius naturalis Dei Patris, dicen
dus sit contrarie, et per actum liberum quo illum producentis, et q.
ig heat nale, ad aliqua Bona Dei per actum liberum, moralem quam
coniunctionem illum adoptantis. &c.

294. Instat P. Borell. quod Gratia illa
adhuc esset servus Dei, ac servus neque haberet ius ullum ad bona alte
qualem, neque ut adoptatus a Deo filius, quod Gratia neque habet natura sua
illud ius, quia neque gratia, quae est talis, et exigentia. = Resp. dissim.
maior: nandomi quod sit adoptio, non negat reipsa cum servitute
Gratiae erga Deum, itaque neque ipsa adoptivus cum servitute, hoc fieri
ucedi ut in eo, quod Gratia natura habet Deum, ut verum Dominum, titulo
Creationis, et titulo dominii, quo capientis, unde eius actiones, quae te
ex iustitia, Deo debentur, sub aliqua dominium cadunt, unde
hec servitutis ratio, optime cum adoptione, et iure, ad illius
stare potest; illa siquidem servitus non est per peccatum, quae sola adop
tionem, iusque ad illa posset excludere. &c.

295. Arguunt 5. D. eandem quaestionem, nulli pure
Creaturae potest ee., connaturalem fore remissiuam, iniuriae factae Deo; sed neque
gratia sanctificans, quae est talis forma: ans. probatur quod Deus non tenetur
remittere iniuriam sine digna, et equali satisfactione, ad
hanc nulla pura Creatura, praestare potest, quia neque potest illi connaturalis ee.
forma iniuriae factae Deo remissiua. Confirmatur quod nulla subs
tantia Creata potest in se continere, gratiam sanctificantem, quia neque illi de
beri connaturaliter potest, probatur ans. 1o quia si illam continere posset, posset illam
per Creationem producere; gratia Creata. 2o quod gratia participatio
Diuinae, ac talis participatio neque est in natura Creata continenti, ac sed
in Deo. 3o quod inde sequeretur posse substantiam illam conferre aliis
per modum doni gratuiti, quod rogo, ad absurdum est, quia conferri posse
per modum doni gratuiti, ab alio, quam a Deo, &c. 5. mar.
quod tunc talis substantia gratia esset, donum naturalis, et exigen

clonis; ac

de donis propriis, potest Gratia aliis communicare, et per modum be-
neficii gratuito conferre, & posset aliis gratiam collocare
sicut ignis Calorem aliis, quem naturaliter sibi communicat, et consequenter
posset alios iustificare, quod est D. Aug. lib. de peccatorum
meritis, Cap. 15, ubi ait: quisquis autem fuerit, dicere, Jus-
tifico te, conversus, et ut dicat: et credde in me. Contra
est: quia videret alicui substantiae creatae gratia iustificans, hoc
non esset gratia, quia [illegible] ratione, quae est ex libito substantiae, cui
inest. Etc.

296 Ad argumentum vero 2dum respondetur ans: nulli Creaturae potest
[illegible] gratia habitualis remissiva, sive ex se petens remissionem
iniuriae factae Deo, nego ans: gratia actualis, per modum actus remittit
ut iniuriam factam Deo, concedo ans: ut supra absolute n.º 83,
quod etiam indebita Creaturae, et omnino liberalis Amicitia actualis
Dei, sive actus volitionis Divinae amicabilis erga Creaturam, et debi-
ta Amicitia habitualis, sive forma [illegible] Creaturam, et
movens Deum ad amicitiam actualem erga illam, sicut illis potest
esse debita Creaturae remissio habitualis, sive forma movens Deum, ad
actualem remissionem iniuriae, et indebita actualis remissio:
Et haec omnia, ut dicunt, ex eo quod satisfactio condigna
[illegible] creaturae. Ad 1. confirmationem, nego ans: ad 1 illius probationem,
[illegible] posse substantiam creatam gratiam per creationem producere
[illegible] id inferri, quia non per creationem, sed per eductionem producitur gratia,
sicut reliqua alia accidentia qualia. Ad 2. concessa maiori
distinctione, participatio Divinae naturae, neque continetur in natura creata
non participante, Divinam naturam, concedo: participante, concedo naturam non:
Etenim illa natura creata, esset particeps Divinae naturae, in eodem ipso
genere, in quo gratia Divinae naturae participatio, quatenus sic
participaret a Deo natura perfectionem ut movente, contra malitiam
moralem gravem, et radicalem detractionem, ad Deum honestum
gratuitum et certum. Etc.

297 Ad 3um probationem nata illas, quae probabant
hent [illegible], Entitates Creatas, quae neque [illegible] aliis, a[illegible]
[illegible], actus, et habitus naturales sibi hic, et ita sicut quanta quae [illegible]

sine

aliis, quam mij doni gratuiti conferre. adde quod licet hoc quod sta-
re potest substa illa supernalis, non ideo iustificaret peccatorem,
peccatorem, sed quia gratia peccatorem iustificat, ut ex Tridentino. Itaque
per infusionem gratiae dicitur remissionem actualis peccati, remit-
tere autem actualia peccata non competit Deo, vel quia iustificare
moraliter, dicitur apud Theos., mereri de condigno gratiam, et re-
missionem peccati, per satisfactionem equalem pro peccato, quod di-
citur solius Christi est, ad quam respondeo: non ans: indulgentiis sic
loquuntur Theolog. et Patres, gratia, et si connaturalis esset gratia,
vel quatenus redderet subiectum Deo gratum, amicum, et filium
adoptivum hereditaliter, vel quatenus gratis hoc est, non ex meritis
ore donaret a Deo, quia idem per condicionem gratiae gratiosorum,
sicut augmentum gratiae gratia dicitur, quia idem vel infusionem gratiae gratiosorum
gratiosorum, denique gratia dicitur gratis data nec illa autem
substantia non esset naturalis Theolog. loquuntur de supernaturali, sive
substantiae, naturalis gratia, gratis data dicitur, sive absque ullo
debito, et exigentia naturae, etc.

Caput. 5.um

Contra duplicem postremam doctrinam argumenta dissolvit.

298. Arguunt 6.o: Doctrina nostra multos, vel impeccabilitas
in substantia reali, et atributum proprium Dei, quod nulli substantiae crea-
tae, potentialiter competere, ans. probatur pluribus S. Scripturae et PP.
testimoniis, quae adducit late, et ponderat pater Ripalda
an. suo 35, usque 32. Vel quia substantia creata non sua impec-
cabilitas esset per regula honestatis, et norma totius bonitatis
moralis, vel impleat dato alio vel regulas, et normas honesta-
tis, et boni moralis, quod Deus, quod impleat talis substantia creata.

3.o: ad

oe Cg potest Deus concurrere vocatione sufficienti, et etiam gratia, et potest nando gratiam dare non sufficientem, de substantia realis, cum sola vocatione sufficienti, potest peccare: ergo cum substantia gratia ... potest peccare, minor constat, quia cum sola sufficienti vocatione indifferens manet in esse, omnipotentia libera, et per defectum efficaciae vere ipsa peccaret. maior probatur. quia aliter non esset gratia efficacitas auxilii, si debita illi esset vocatio semper efficax, et si deberet, posset Deus illa nare.

4º. nulla gratia potest esse sanctitas substantialis physica, talis esset gratia, natura impeccabilis, quod implicat, probatur minor: a P. Borrull, quia gratia sanctificans, ideo est natura sanctitas, quia est ... rectitudinis moralis opposita peccato, de illa substantia esset ... rectitudini moralis, physice oppositus peccato, cum nullus operatione gravis posset elicere, et esset sanctitas physica. Quinto, ex P. Vaz quia, nulla est gratia quae non possit apprehendere obiectum turpe, efficaciter, et vividius quam honestum, de ipso peccare posset praeferendo turpe honesto, etc.

299. Haec sunt praecipua reparantium monumenta, quae ... sunt adversarii, quorum licet maiorum ... apud me pondus ... autoritas, illud tamen ... et ... opponimus, de impeccabili in parte designata, et ... repugnaret cum ... impeccabilis participata a Deo, cum summa ab ipso dependentia, superius ... mus, in quo ... , ... testimonia, ... Regi saeculorum immortali, invisibili, soli Deo, sic ... : Deus ... Beatus et immortalis, et potentes, et Rex regum, Dominus dominantium ... solus ipse ... et a nullo acceptus, haec Beatitudinis, atque ... immortalis, sive impeccabilis, — Sed insurgit, P. Borrull, ... quod substantia realis in esse fisico, non ... a se, de aballo, est defectibilis, in esse fisico: Deo ipso quod in esse morali, non ... a se, de aballo, erit quoque defectibilis in esse morali, et ... peccabilis. — Pro dato anti

nando cog,

propter dictas rationes, quia quod est ab alio in esse fisico, arguit subiectio-
nem liberae ad creatorem, a quo potest destrui, et anihilari, consequenter
arguit defectibilitatem, quoad esse fisicum, quod autem est ab alio in esse
morali, non arguit, quod in prosecutione honesti obiecti, et fuga
turpis, imitetur Deum ut regulam honestatis, quia ad hoc quod legis
cum sua natura, et ratione amet, et sequatur ab ipso Deo prae-
venta, et adiuta, quod non arguit defectibilitatem, de potentia inde
defectibilitatem in genere moris sicut in esse morali.

300. Ad 2um nomine quod ad rationem ut regulae, requiritur
quod non habeat aliquem superiorem, et cui, ut exemplari conformetur
in regulando, creatura autem illa, quae nunquam ab honesto
nunquam deflecteret, semper Deum honestatis, tanquam exem-
plar, cui se conformaret, respiceret. deinde ad rationem
ut regulae non solum requiritur indefectibilitas practica, cuius mini-
mum in materia de peccatis, sed et speculativa, posset
autem illa creatura speculative, sive in iudicando deficere
citra culpam, et in agendo, deficere non posset sic dictamen
practicum, nec rationalis potest deficere speculative, sive in
cognoscendo, et negat practice, ideo quod non ut regula prima
bonitatis moralis. — Ad 3um dicendum, illa quae non, quod ad
actus honestos praecepto, et quoad actus non praeceptos. Ideo: et omni-
no, posse Deus illi creaturae, auxilium sufficiens, relicto effica-
ci conferre. — Adde, idem contrarium auctoris, quod ex recte
re sufficiens, ad actum non praeceptum esset a se forte ad eundem
actum sive praeciperet; Ratio est, quia cum actus non esset praeceptus, non
apponeret, illi voluntati turpitudo, in actus omissione, neque
violatio praecepti, cum vero etiam praeceptum apponeret omissio actus, ut
turpis, et consequenter auxilium subtraheret, cum effectus, et esset
in effectu, et nunc in eodem statu maneat, quatenus
omissio actus, ad quem movet, turpis non est.

301 Ad 4um dicessa mari, no me: Ite Charitas
est, non sua sancta, et imperialis, non tam, sanctas, et impe
ralitas, ergo non et abstractive, sanctas, et substantialis, ergo
sonat quod Aug. lib. 3. de Fid. cap. 3, et alii reliqui
PP. et Theologi, illa, quae neque in melius, neque in deterius
moraliter immutari potest, et quae ipsi quo obiectum sanctitas quasi aliis com
municat, illa est substantia in melius, moraliter semper immutari
potest, et per se virtutum actus elicere, et ab illis quando placet
non est, se suspendere, nec aliis sanctitas, willis [illegible]
et fons Charitatis = Ad 5um omitto, et nego; non est quae
debeat amplecti obiectum vividius propositum: potest, siquidem honestas
illius quod turpi amplecti vivide, et efficaciter, [illegible]
T, [illegible] potest ab utroque obiecto amore, se suspendere, cum
in turpi non inveniat, voltas illa bonitas, quae est illius obiectum
motibus, et honestus ut est sufficiens proportio, casu quo non rerius
T, [illegible] varia quae sunt, quod ad propria vividius, et intensius
obiectum, ut illius propositum potest voluntas. &c.

302 Adversus 4um Xum
ea quae ex S. Scrip. et PP. aferenda, sufficiens explanatio
de substantiis immaterialibus, nunc ex omnibus, et de vi
sione corporea Dei, et de naturali Beatitudine obtinua, quae
facit videntes, quod solius summi boni proprie est, pro inde
anno hoc, nulla est possibilis substantia, immaterialis creata, ex se
beata, sive ex se naturaliter procedens Deus, intuitive vide
re, probatur 1o loco a sanctis quia neque esse Deus obiectum proportio
natum, virtuti naturali intuitivae, substantiae creatae, et ratio est, quia
virtus est quae proportio obiecti, et virtutis naturalis intuitivae sumitur
ex immaterialitate, et simplicitate obiecti comparati, cum
virtute intuitiva, quae magis transcendit, sequitur magis essendi,
dequo tenore crescat, pro suo substantiae creatae intuitivae, propor
tione negat ad simplicitatem, et immaterialitatem Dei.
2o a Scotistis quia de summa maiestate, independentia
et libertate divina, quae ex ea sibi postulet, Deus praesentes,
sentio, quoquo modo pro viribus suis parlare, et obtineri moveri

a creaturis intuitu beati

3.º aliis, quia talis substantia videret naturaliter Deum per lumen dictum, sine indigentia alterius videntis, a natura creatura non potest, et absolute negat naturaliter videre Deum, nec ad 1.am et 2.am partem probationis, quia lumen gloriae dictum est, non sua elevatione, cabus intrinsecus natura sua insufficiens videre Deum, hoc enim non habet, et negatur substantiam illa naturaliter videre Deum per lumen dictum. 2.a pars probationis, quia si per lumen indigens videret Deum illius creaturae beando, concederet imperfectione respectu omnium beatudinis, cum naturaliter perfluerent, a quo perfectiori, denegatur hoc admitti, cum respectu omni beatudinis, concedat maxime beatudinem, cuius vis pure creaturae est possibilis: et.

4.º ab aliis, ex D. Tom. 1.a parte q. 50. art. 1.º, quia de facto existerunt in hoc universo, omnis genus entis, et entis Deus, et propterea non elevata, nullus productus a Deo, quod non est possibile. &

303

Resumendo autem ad. D. Tom. probationem nostram: cuius probatio infert, neque intrinsecus creatus, lumine eius proportionatus ad videndum intuitive Deum, nam videndum est illud, maxime prius quod per 3. quod in multis fallit, quia Angelus creatura, et substantia cognitionis proportionis cognoscere intuitive post Angelus videri et fatus, cum sua subsistentia, creatur simplicis, et propria creata cognoscere naturaliter, potest Deus in creatis, plerisque eius in creatis per se, proportionis, qui intrinsecus cognoscentis et obiectus cognitus requirit, non aequalitatis in esse physico, de quo de mensurae, in esse obiectivo, et intentionali, quatenus dicit, si obiectus sit, invisibile supernale, debeat virtus illud attingens esse intuitiva et supernalis, ut cognitio sit proportionata, propter ipsius cognoscentis, non autem aequalitatis perfectio cum toto cognito, ut sequitur in visione Dei productae lumine gloriae.

q^d mq. cognoscendi sequat^r mo^m essendi, potius nrq ius
probat, q^a apparet e, creatura finita, ita, et visio finiri
talis sit, et si e creatura supernalis, ita per se dist.
pre, et sine elevatione producere aug visionem supernalem
et n. dz tarei a Deo, perfectione nali, et supernali, eo
mo quo dz tat de facto intq illustrato lumine glo.

304 Ad 2^m scilicet contrariis probare, nat alumniq, si q ideo
igit de facto, et nalit, perfectione, ex intu, et lumine
q^d habet, q^a ideo exigat nalis substantialis sibi
vendicans perfectionem, limitatam lumine glo, cum neq si idem
impossibile in Deo, neq infinitatem in creatura arguat ?
Sed diceres; ex Mag^o propriq maiestatis e, et proprium
et infinitate, se videndum ostendere si velit, et se
substrahere ab aliorum ab aliorum intu, q^a adstringi
possit ad suiq sentiq facere, ex debito nali creature;
ideo q^d dicitur a SS. PP. Deus e invisibilis ppriq, et ut
ilis, prq. Resp^o. q^d, si substantia posset na sua,
Deum videre, et decursus obibus postularet, adhuc
posset Deus p sua libertate plenissima suspendere
obibus decursus et se ab illis intu substrahere, sic,
prq quamqua nalis videre possit, et libere se subs-
trahere, a meo aspectu, q^a q^d e de maiestati propriis,
se videndum ostendere, si velit, et se a intu subs-
trahere si velit, n probat, n posse dari, substa
creatq, potentem nalit videre Deum. etc

305 Resp 2° q^d

cui illa nalitas debitu ex part Dei, sine obligatione et ab intrinseco
ti^o ad decursum obibus prestandum illi creature ad sui visionem supra
liberum Dei volitionem exercitq in tali creature productione n ob
stat Dei maiestatis excellentie, sic si teneat Deus con^ser
uare angelos, quos libere produxit, et libere nunq^m illos
destruere decrevit, n hoc officit, Dei excellentie, sic et
et ipso intu beatissimo lumine decursu Dei obibus ad sui vi
sionem debitis, id q^o Dei maiestati excellentie n e, quod sic
n erit q.

posita libere, extra cās nrā ora, illi debeat, d naliz Cursq Dei obribq, Cq SS. PP. Deq invisilq gnq deq dicant, et Visile, q grā, n ita Capiendi et, ut doceant Deq eē nāsua invisile, d substaq nalq Viribq suiq religq, n posse Deq intuitive videre, nra aute, substa esse supnali, et sibi vendicaret Vires grā. etc.

306 Ad 3ᵃᵐ q̄ baonq decimam, nando mq, ad 11 q̄ti q̄ baonq dic, ānq de lumine glq de facto eōistentiq ad summq Veritq here, et Nunq intualq, nunc eōistentq, n v. de alio lumine glq posse, qd n heat nā sua, eleuare posse ad aq visionq illi debitq, d eōdplere adāq visionq illi debitq, l dic lumen glq de facto eōistens, indiferens eē nā sua, adelleuandq nq, q ut ine adāq visionq illi indebitq et adjcisse splendq nq, sine cui ine debitq visionq aq. Ad 23 q̄ti q̄ baonq nomq: qd ft admiramq, visionq illq subitq intuitq, cui identifaret lumen glq supare visionq Xp̄i Dni ing psoe, de lumine a eōru, ad grāq q̄q quq, eliciunq d aliq illiq, etm longe supāret, ā Xp̄i visione in vane beatu dinis, longe perfectioresset, a pciatiue et moraliq, etq spēe Cq mq respiciendi obiq, ī visioni esaliq, et spēe, sive spe cifice, distinctibq ut glq docent. etc.

307 Ad q̄ baonq. 4. eōd Som. de lumine reo D. Angelici Verba, terminabilq in senq ā tanto D. valde alienq, n c arguueret D. l. Dor. ā natione facti, ad naonq posse Cq plēs sint poles Xāq, arc. 5. q. 25. spēs entiq qm nunc eōistens, q inde diq uo mq. de facto eōistant oēs grq gnalissimi entiq, ddomq, oēs grq specifici entiq sive oēs spēs poentq, de here vane entiq no: etenq eōiq tit ens āse, et ab alio, ens substale, et acciale, ens aieq, et inanimatq etc, et qdq sub aliogenere, et grauiorq, dtineret substa nra intualq Creata supnalq: de cuiq poliste

dus d stijs multa, de rei grauitate, utilitateque, una
non satis descripsimus, scolastice et absoluimus tractato-
rum de opera Dei, cuius in honorem, si quae aliis placitura
tradidimus, cedere volumus, quae nos fine, melius sen-
tientis iudicio et libris, ab omnia subiicimus. &

1

Varios

De los juicio

posita libere, contra cãs nrã ora, illi debeas, naliz Cursg Dei obribg, Cy SS. PP. Deg invisibilg, prg deg dicant, Et Visilg, grg, ñ ita Capiendi &, ut doceant Deu ee ñasua in visile, d substag nalg viribg suz religrg, ñ posse Deu intuiue videre, nra autg substa esset supnalg, Et sibi vendicaret vires grg. &c.

306 Ad 3am probaonz deceemari, nando mg, ad ll probaonz dic, ans desumine glg defacto coexistenti ad summg veritg here, et nunc intualg, nunc coexistenty, ñ V. de alio lumine glg posis q. ñ heat nasua, eleuare pog ad aug visionz illi debitz, d cõplere adaug visionz illi debitz, l dic lumen glz defacto coexistens, indiferens eẽ na sua, ad elleuandg ng, q ui ine adaug visionz illi indebitz Et adp cisse cõplendyng, sing cui ine debitg & visionz aug. Ad 2z probaonz nomg: q. st admiramg, visionz illg subitz intuig, cui identificaret lumg glz supare visionz, Xphi dni inps foe, desumta coexru, ad prig pg qug, elicimbz salig illig, tm longe supareret, â Xpri visione in vane Beatudinis, longe perfectior esset, appciatiue Et moralis, Et effice Cy mg respictendi obey, & visioni esaly, Et fice, siue spe cifice, distinctibg ingles docent. &c.

307 Ad probaonz. 4. Ex D. Thom. desumiz Ex D. Angelici verba, terminabilg insenty â tanto Dr. valde alieny, ñ q arguerer A. S. Dor. â natione facti, ad naong pos-Cg. plies sint poles Xpigrg, arc. 5. q. 25. spes entiz qm nunc coexistens; q inde dicg ubi mg: de facto coexisterunt oes grg gralissimi entg, ddomg, oes grg specifici entz siue oes spes poentg &a here vane entz no: Etenz coexistit ens âse, Et ab alio, ens substale, Et acciale, ens aiã tg, Et inanimatg &c, Et qdz sub alio genere, Et gra horg, pertineret substa nra intualg creata supnalg:

secuig posue

dus satis multa, de rei gravitate, utilitateque, una[m] n[on] satis descripsimus, scolasticaeque absolvimus tractatio[ne]m de scientia Dei, cuius in honorem, sicut aliis p[rae]citera tradidimus, cedere voluimus, q[uae] n[on] sufficerent, melius sentientis iudicio et sensu, ab nobis ... sudisfecimus.

Huic Mate-
riæ impositus fuit finis An
no Domini, milessimo
sexcentessimo oc-
tagessimo oc-
tavo, die 20
Janua-
rii.

25
6
L4 0